
Adevărul despre dragoste și duci
LAURA LEE GUHRKE

LAURA LEE GUHRKE
ADEVĂRUL DESPRE DRAGOSTE ŞI DUCI
SERIA LADY TRUELOVE 1

***The Truth About Lave and Dukes* by Laura Lee Guhrke**

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Adevărul despre dragoste şi duci
Laura Lee Guhrke

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GUHRKE, LAURA LEE
Adevărul despre dragoste şi duci / Laura Lee Guhrke
trad. din limba engleză: Corina Nicolae –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8903-0
I. Nicolae, Corina (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Corina Nicolae
LITERA
Bucureşti

Tatălui meu, care prin curaj, răbdare şi optimism
mă inspiră în fiecare zi. Te iubesc, tata!

Capitolul 1

Londra, iulie, 1892

Lui Henry Cavanaugh îi era dor de o viaţă liniştită. În calitate de duce de Torquil, avusese multe responsabilităţi şi ar fi fost mult mai uşor de suportat o viaţă privată ordonată şi previzibilă. Din nefericire pentru Henry, avea două surori necăsătorite, un frate mai mic fără bani şi un cumnat fără speranţă de nepăsător. Mai avea şi doi nepoţi cărora le plăcea la nebunie să alunge bonele şi o mamă cu înclinaţii artistice. O viaţă foarte bine pusă la punct nu păruse niciodată ceva ce ar fi putut avea. Henry se plângea în fiecare zi de acest lucru.

Nici azi nu făcea vreo excepţie.

— Jamie, serios, spuse el, încruntându-se la văduvul surorii sale Patricia, în timp ce gemenii bărbatului intrară în cameră, sărind ca nişte sălbatici. Este prea mult să cer un pic de pace şi de linişte la micul dejun?

— Se pare că este, mai ales în această dimineaţă, spuse sora lui, Sarah, acoperindu-şi urechile cu mâinile.

Jamie ridică din umeri în timp ce se întindea după marmeladă, părând a nu fi interesat de fiii lui în timp ce aceştia alergau prin spatele scaunului său în jurul mesei.

— Bona Smith a plecat. Şi-a luat lucrurile şi s-a furişat înainte de răsăritul soarelui, în această dimineaţă, lăsând doar o scrisoare. Ce poate face un tată văduv în această situaţie?

— Cu bonă sau fără, răspunse Henry, ridicând tonul pentru a se asigura că vocea lui răzbate peste zgomot, copiii tăi sunt responsabilitatea ta şi, aş putea crede, una foarte dificil de gestionat.

— Spune bărbatul fără copii, răspunse Jamie în timp ce îşi întindea marmeladă pe pâinea prăjită. Aşteaptă până vei avea propriii copii, adăugă el, fluturând cuţitul înspre Henry. Vei spune cu totul altceva atunci.

— Mă îndoiesc.

— Şi ducesa ta, când o s-o găseşti, întrebă râzând din celălalt capăt al mesei fratele său David. Dacă se va dovedi dificil de controlat?

— Asta nu va fi o problemă. Când o să mă căsătoresc, poţi fi sigur că voi alege o soţie ale cărei opinii sunt în concordanţă cu ale mele. Mai ales în ceea ce priveşte educaţia copiilor noştri.

— Oh, asta s-o crezi tu. De îndată ce se va termina luna de miere, vei vedea că noţiunile tale de concordanţă sunt o iluzie. După şase ani de căsătorie, abia mai reuşesc să cad de comun acord cu Carlotta.

Ar fi putut să scoată în evidenţă că puţini oameni se pot înţelege cu Carlotta, dar chiar atunci Colin ţipă, scoase două felii de pâine prăjită din bufet şi aruncă una fratelui său, Owen, iar Henry se hotărî că dacă Jamie nu avea grijă de băieţi, atunci va trebui să o facă el în locul lui.

— Ajunge, domnilor, spuse el cu o voce ducală în timp ce se ridică şi opri entuziasmul copilăresc al gemenilor. Colin, Owen, încetaţi acest zbenguit în jurul mesei imediat.

Băieţii se opriră şi o linişte binecuvântată acoperi camera.

— Veţi coborî în bucătărie, continuă el, şi o veţi ruga – aveţi grijă, politicos – pe domnişoara Deal să vă pregătească un mic dejun corespunzător. După aceea, adăugă el uitându-se înspre Jamie, tatăl vostru vă va duce la o plimbare în Hyde Park, şi eu voi începe să vă caut o nouă bonă.

Mormăielile scoase de gemeni când auziră de o altă bonă fură întrerupte de mâna întinsă spre uşă a lui Henry.

— Afară! ordonă el şi cei doi băieţi se supuseră imediat.

Chiar reuşiră să facă o linişte respectuoasă până la draperiile de la capătul coridorului, însă un chicotit înfundat, chiar înainte ca uşa să se închidă, îi spuse lui Henry că această linişte binevenită nu va fi împărtăşită şi de cei de jos, bieţii nenorociţi.

— Felicitări, Henry! aprobă sora lui, Angela, ridicându-

şi privirea în timp ce întorcea pagina ziarului său de dimineaţă. Trebuie să se facă ceva cu băieţii aceia ai tăi, Jamie.

— Fii atent, spuseră deodată Sarah şi David, şi pus în faţa dezaprobării generale a rudelor sale, Jamie se simţi stingherit.

— Au devenit o adevărată pacoste, ştiu, spuse el, oftând şi lăsându-se pe spate, îşi trecu o mână prin părul castaniu. Patricia se pricepea mult mai bine decât mine să îi disciplineze. Singur, nu prea ştiu ce să fac cu ei.

— Fă ceea ce fac majoritatea văduvilor, spuse David cu nepăsare. Trimite-i la şcoală.

— Ar trebui? se uită Jamie întrebător.

— De ce nu? spuse David în timp ce îi făcea semn valetului pentru o porţie în plus de ficăţei şi bacon. Şcoala i-ar disciplina repede. Ne-a ţinut pe noi toţi pe drumul cel drept. Ei bine, doi dintre noi, cel puţin, adăugă el uitându-se la Henry. Torquil s-a născut pe drumul cel drept şi mă îndoiesc că s-a abătut vreodată de la el.

Henry făcu o pauză, gândindu-se la singura deviere pe care o avusese de pe drumul cel drept, o abatere despre care lumea şi fraţii lui nu ştiau nimic.

— Şi nici nu mă voi abate, spuse el după câteva clipe. Niciodată.

— Oricum, nu sunt convins că şcoala este o idee bună, murmură Jamie, revenind la subiectul la îndemână. Băieţii au doar opt ani.

Lui Henry nu îi scăpă privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Jamie.

— Dacă tu crezi că este momentul ca gemenii să meargă la şcoală, răspunse el, voi suporta cheltuielile, bineînţeles. Dar după părerea mea, cred că ai dreptate să-i consideri încă prea tineri. Ar trebui să mai aşteptăm încă doi sau trei ani. Între timp…

— Doamne, Dumnezeule!

Exclamaţia subită a Angelei îl întrerupse pe Henry înainte ca acesta să poată sublinia importanţa disciplinei şi a rutinei pentru o casă liniştită. Şi când se întoarse spre

sora sa, privirea ei îngrozită îi aminti că drama continuă, nu pacea, era rutina, cel puţin în căminul lui.

— Nu se poate, murmură Angela şi se aplecă în faţă, încruntându-şi sprâncenele închise la culoare, încă uitându-se la pagina de ziar împăturită din mâna ei. Nu poate fi adevărat. Mama niciodată nu ar…

Vocea i se stinse, dar menţiunea mamei lor fu de ajuns să îi trimită lui Henry un fior de nelinişte. Din câte îşi amintea, mama fusese mereu pentru el imaginea de ducesă perfectă – o gazdă graţioasă care lucra neobosită pentru cauze caritabile, care putea discuta cu isteţime despre orice subiect şi care îşi îndeplinea multe obligaţii cu o eleganţă desăvârşită. Era, de fapt, singurul membru al familiei sale care nu îi dăduse niciodată un motiv de îngrijorare. Cu toate acestea, în ultimul timp…

— Nu ne ţine în suspans, Angela. Vocea lui Sarah îl readuse la realitate pe Henry. Ce ştiri a mai inventat *Society Snippets* săptămâna aceasta despre familia noastră?

— Fiţuica aceea de scandal? spuse David cu desconsiderare. De ce o citeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— Eu… Angela se opri, întorcându-se către Henry, şi în ochii ei, având aceeaşi culoare gri-deschis ca ai lui, văzu reflecţia propriei înţelegeri. Acesta este ziarul mamei. Am văzut-o citindu-l aseară, în drum spre micul dejun, l-am găsit împreună cu celelalte ziare de dimineaţă, aşa că l-am luat. M-am gândit că poate fi amuzant să citeşti un ziar de scandal la micul dejun. Amuzant? repetă ea, înecându-se cu propriul cuvânt. Ce-o fi fost în mintea mea?

— De fiecare dată când citeşti aia eşti foarte neliniştită, aşa că mai bine mi-ai spune mie, o sfătui Henry. Astfel, pot face ceva în legătură cu asta.

— Îmi imaginez lucruri, sunt sigură, spuse ea, dar vocea ei nu părea convingătoare.

— Probabil. El îşi făcu curaj. Dar chiar şi aşa, spune-mi.

— „Dragă Lady Truelove…”, dădu ea din cap, ridicând

ziarul mai sus, şi începu să citească.

— Opreşte-te, Angela, o întrerupse David mormăind. De fiecare dată când mă duc la club, pare că prietenii mei citesc secţiunea pentru femei – cu voce tare. Ce mai distracţie…

— David, nu mai comenta, îl mustră Jamie. Mă tem că se întâmplă ceva serios. Continuă să citeşti, Angela.

Angela îşi drese vocea şi începu din nou.

— „Dragă Lady Truelove, sunt o doamnă din înalta societate, foarte bine plasată. Tocmai din cauza poziţiei mele sociale mă aflu într-o dilemă de nesuportat şi îţi scriu cu speranţa că mă poţi ajuta să o rezolv. Când eram tânără, o fată de doar şaptesprezece ani, m-am căsătorit cu un bărbat cu douăzeci de ani mai mare ca mine. Nu eram îndrăgostită de acest bărbat…”

Angela se opri, cu obrajii în flăcări, vădit stânjenită să citească cu voce tare o relatare atât de personală. În pauza care urmă, se uită din nou la Henry, iar stânjeneala pe care acesta o simţi se adânci şi îi cuprinse întreg corpul.

— Continuă, spuse el, cu o voce care şi lui i se păru aspră. Citeşte tot.

Angela îşi coborî din nou privirea pe ziarul din mână.

— „Şi”, continuă ea, „nici nu îl plăceam în mod deosebit. Am fost de acord cu propunerea lui doar la cererea familiei mele, pentru că era considerat o pereche excelentă pentru mine. După mulţi ani în această uniune fără dragoste, şi dând naştere la cinci copii, am ajuns văduvă, şi până recent, eram mulţumită cu situaţia mea. Dar acum, în amurgul vieţii, m-am îndrăgostit, sunt de-adevăratelea şi pe deplin îndrăgostită pentru prima dată. Cu toate acestea, bărbatul pentru care nutresc astfel de sentimente profunde nu este potrivit pentru mine. Este un pictor, un artist extraordinar…”

— Cum? tresări Sarah. Deci bârfele care umblau despre mama şi Foscarelli sunt, de fapt, adevărate?

Henry se uită în jurul lui şi aprecie că şocul surorii sale mai tinere părea să fie împărtăşit de toată lumea de la masă. Cât despre el, nu era deloc surprins. Oricât de mult

nu îi plăcea să recunoască, semnele cum că mama lui era implicată într-o relaţie nepotrivită cu pictorul italian erau acolo de luni întregi, însă, cu toate acestea, alesese să creadă că recentele lecţiile de pictură în ulei ale mamei lui erau născute dintr-o dorinţă de expresie artistică mai degrabă decât o dorinţă de o natură mult mai primitivă. Suspiciuni ale unei situaţii contrare îi dădură târcoale în minte şi se gândi cum s-ar fi simţit tatăl lui acum zece ani.

— Continuă, spuse el din nou în timp ce îşi puse încet pe masă cuţitul şi furculiţa, şi Angela se supuse.

— „Timp de multe luni, am încercat să neg sentimentele pentru acest bărbat, dar am ajuns să accept că sunt mult prea puternice pentru a fi negate. Mi-a propus o căsătorie onorabilă şi sufletul din mine îmi spune să accept."

— Căsătorie onorabilă? spuse Henry dându-şi ochii peste cap.

Nu era nimic onorabil în legătură cu Foscarelli. Era un fustangiu de cea mai joasă speţă.

— Dar ce intenţionează să facă? ţipă Sarah. Doar nu se gândeşte serios să se căsătorească cu el. Este italian.

Ultimul cuvânt fusese spus ca un bocet devastator.

— Este inutil să spun, continuă Angela, că familia mea nu ar fi de acord…

— Are dreptate în legătură cu asta, murmură David.

— Dacă mă tot întrerupeţi, spuse Angela făcând din nou o pauză şi oftând adânc, nu voi termina povestirea. Faceţi linişte şi ascultaţi, spuse ea şi se aplecă înainte în scaun, continuând: „Aşadar, dragă Lady Truelove, dilema cu care mă confrunt este aceasta: ar trebui să-mi înăbuş sentimentele şi să îl refuz pe acest bărbat, aşa cum dictează onoarea? Sau ar trebui să cedez dragostei, să-i accept propunerea şi să îmi permit să fiu fericită?" Semnat, „O lady din înalta societate"

Ea coborî ziarul şi, în tăcerea care urmă, toţi se uitară la Henry, aşteptând ca el să vorbească, amintindu-i de datoria sa de cap de familie.

— Nu ştim că această lady este mama sau că artistul

despre care vorbeşte este Foscarelli, punctă el, încercând să pară rezonabil şi logic, dar numai pronunţarea numelui acelui bărbat în legătură cu mama lui îl indigna şi îl determina să nu ţină cont de raţiune şi logică.

Şi ideea că un asemenea escroc îndrăznea să se considere demn să se căsătorească cu mama lor îi scotea la suprafaţă lui Henry toate instinctele protectoare.

Cu toate acestea, oricât de tentant era să îl găsească pe bine-cunoscutul pictor şi să îl bată bine, Henry ştiu că prioritatea era să-şi liniştească fraţii, apoi să stabilească adevărul.

— Acel bărbat a fost menţionat şi în legătură cu alte femei din societate în afară de mama, continuă el. Uneori adevărat, şi uneori nu, presupun. Cât despre scrisoarea către această Lady Truelove, îndrăznesc să spun ca este o invenţie, un produs al unui jurnalist cu o imaginaţie bogată şi o minte obscenă.

— Dar asemănările sunt atât de evidente, spuse Sarah cu o voce stinsă. Dacă aceasta este mama, şi dacă ar fi să se căsătorească cu acel bărbat…

Se opri, în mod evident mult prea copleşită de un asemenea scenariu oribil pentru a putea continua.

— Orice fel de asemănare a fost luată, în mod evident, direct din rubrica de bârfe, Sarah, spuse el. Lecţiile de artă ale mamei au servit drept subiect pentru presa de scandal întreg sezonul, şi asta i-a folosit, în mod evident, şi acestei Lady Truelove drept inspiraţie pentru ultima scriitură de ficţiune.

Toţi dădură din cap în semn de aprobare, dar Henry nu ştia dacă vreunul dintre ei era liniştit. Cu siguranţă el nu era.

— Cred că ar trebui să auzim restul, spuse David cu un oftat, făcând un semn către ziarul din mâna surorii lui. Continuă, Angela.

— Cu ce să continui? întrebă ea, uitându-se la el cu o privire goală.

— Este o secţiune pentru sfaturi, nu-i aşa? Ce sfat i-a dat această Lady Truelove?

— Nu contează. Henry luă ziarul din mâinile Angelei şi îl aşeză lângă farfuria lui pentru a fi luat de valet, care avea să-l arunce la gunoi, acolo unde îi era locul. Haideţi să nu o validăm pe această aşa-zisă jurnalistă cu încă un moment de atenţie din partea noastră.

În ciuda propriilor cuvinte, Henry nu se putu abţine să nu se uite la ziarul de lângă farfuria lui în timp ce îşi lua cuţitul şi furculiţa, iar răspunsul celui mai senzaţional editorialist din Londra îl făcu să se simtă şi mai furios.

Draga mea doamnă, în probleme precum acestea, ce putem face altceva decât să capitulăm în faţa pasiunii şi să ne urmăm inima? Viaţa este adesea o experienţă scurtă şi dureroasă, şi trebuie să ne luăm bucuria de unde o putem găsi.

Se uită în altă parte, reprimându-şi un sunet de indignare. Să îţi urmezi inima şi să capitulezi în faţa pasiunii suna atât de palpitant, atât de atrăgător, dar aşa cum bine ştia, realitatea unei asemenea acţiuni dureros de diferită faţă de imaginea romantică pictată de scriitori de senzaţie precum acesta.

Liniştea de la masă îl trezi din contemplaţie şi îşi ridică privirea văzând că nimeni nu mai mânca. În schimb, toţi se uitau la el.

— Mama este o femeie înţeleaptă, spuse el, simţind nevoia de a oferi mai multe asigurări. Şi discretă. Nu ar permite niciodată ca viaţa ei personală să fie pusă pe tapet scriind o asemenea scrisoare. Şi oricât de asemănătoare ar fi această ficţiune cu propria ei situaţie, oricum nu ar urma niciodată sfatul prostesc al acestei femei.

Abia rosti acele cuvinte şi se auzi cineva tuşind insistent, şi toţi cinci îşi ridicară privirea către menajeră, doamna Jasper, care stătea în uşă.

— Mă scuzaţi că vă întrerup micul dejun, Excelenţa Voastră, spuse ea cu o privire smerită, dar Excelenţa Sa, ducesa văduvă, a plecat.

— A plecat? se încruntă Henry la alegerea nefericită

de cuvinte. Ce vrei să spui? Unde a plecat?

— Nu ştim, Excelenţa Voastră. Dar nu este în casă.

— Probabil că a ieşit. Este un pic cam devreme, dar…

Se uită la menajera care dădea din cap, cu o mimă spăsită, şi ştiu că era vorba de mai mult decât o ieşire la cumpărături sau vizitarea unui prieten.

— Doamna Norton – adică slujnica Excelenţei Sale – nu se duce niciodată sus până când Excelenţa Sa nu sună din clopoţel, explică menajera. Dar când ceasul a arătat zece şi jumătate, doamna Norton s-a hotărât că ar fi mai bine să urce şi să verifice, poate Excelenţa Sa era bolnavă. Vedeţi dumneavoastră, când doamna Norton a intrat, a văzut că Excelenţa Sa nu era acolo. Aşternuturile erau deranjate, aşa cum erau mereu, dar nimeni nu dormise în pat.

— Atunci a făcut-o, ţipă Angela. Oh, Doamne, am ştiut din clipa în care am citit…

Henry opri fluxul de cuvinte al surorii sale cu o mână. Lipsa discreţiei, chiar şi în faţa unor servitori de încredere, nu era niciodată o idee bună.

— Şi sunteţi absolut sigură, doamnă Jasper, că mama noastră nu este în casă?

— Oh, da, Excelenţa Voastră. Nu am îndrăzni să vă îngrijorăm cu o asemenea chestiune înainte de a fi căutat în întreaga casă. Doamna Norton spune că lipsesc o valiză, o cutie pentru pălării şi câteva dintre hainele ducesei. Şi am găsit asta pe poliţa de deasupra şemineului Excelenţei Sale.

Henry se ridică în timp ce menajera se apropie de el şi scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită. O aşeză pe masă şi el o luă rupând sigiliul în timp ce se aşeza din nou pe scaun. În timp ce citea rândurile scrise de mama sa, îl cuprinse şi mai tare furia nu numai din cauza lui Foscarelli, dar şi a femeii care stârnea scandal dând sfaturi nesăbuite şi radicale, având drept singur scop crearea de senzaţie şi vânzarea ziarelor.

Cu toate acestea, ştia că trebuia să îşi stăpânească furia de dragul fraţilor săi şi împături hârtia încet, cu o grijă controlată. După ce o puse în buzunarul de la piept al

hainei, îşi săltă capul, ignorând privirea palidă a Angelei şi se uită din nou la menajera care se duse lângă uşă.

— Mulţumesc, doamnă Jasper, spuse. Asta e tot.

După ce menajera plecă din cameră, se întoarse către cei doi servitori aflaţi în apropiere.

— Boothby, îi spuse el majordomului, adu-mi trăsura. William, adăugă el către lacheu, roagă-l pe valetul meu să-mi aducă pălăria şi bastonul. Voi pleca imediat după micul dejun. Şi închide uşa în urma ta, te rog.

— Am dreptate, nu-i aşa? şopti Angela după ce majordomul şi lacheul plecară pentru a îndeplini instrucţiunile lui. A plecat cu acel bărbat, nu-i aşa, Torquil?

Henry îşi apăsă dinţii cu limba, încercând să găsească un răspuns acceptabil, dar în cazul acesta, nu exista aşa ceva.

— Mă tem că da. Se pare că au fugit, spuse el, iar Sarah suspină şi îi amplifică furia pe care abia şi-o stăpânea şi care punea în mare pericol sănătatea lui Foscarelli. Mă voi ocupa de asta, spuse el. O voi găsi pe mama şi o voi aduce înapoi înainte de a termina aventura prostească pe care a început-o.

— Dacă poţi, spuse Angela înainte ca Sarah să poată răspunde. Dar dacă nu reuşeşti, mama va deveni bătaia de joc a societăţii.

— Nu numai mama, adăugă David. Făcând asta, pune întreaga familie într-o situaţie ridicolă şi ruşinoasă.

La auzul acestor vorbe, Sarah începu serios să plângă.

— Acesta este primul meu sezon, se tângui ea, şi chiar înainte de a se termina, mama mea a fugit cu un bărbat de două ori mai mic ca ea, un bărbat care nici măcar nu este un gentleman. Nu voi mai fi niciodată invitată la niciun bal sau petrecere importantă. Cum îmi voi mai arăta faţa în societate? Şi ce să mai spun despre căsătorie? Vorbeşte despre fericirea ei, dar cum rămâne cu fericirea noastră? Dacă se căsătoreşte cu acel bărbat, îmi pune în primejdie atât poziţia socială, cât şi viitorul, şi pe al meu, şi pe al Angelei. Cum a putut să ne facă asta?

— Nu te mai necăji atât, Sarah, o sfătui Henry. Chiar

dacă mama a fost aşa de nesăbuită cum te temi, nimeni nu va suferi din cauza asta. Îţi promit.

— Nici măcar tu nu vei putea să previi să nu fie bătaia de joc a tuturor, şi noi toţi împreună cu ea, sublinie David. Numai dacă poţi opri această escapadă a lor, şi se pare că este prea târziu pentru asta. Nu te poţi duce după ea şi italianul ei tocmai până la Gretna Green.

— Mama are cincizeci de ani, spuse Henry uitându-se la fratele său cu o privire neliniştită. Nu trebuie să se furişeze în Scoţia pentru a se căsători. Foscarelli este aici, în Londra, aşa că probabil intenţionează să se căsătorească în parohia unde locuieşte acum – asta dacă are propria lui locuinţă. Sau poate că se vor duce la Oficiul de Stare Civilă, din moment ce îndrăznesc să spun că este catolic. Să sperăm că va fi unul din aceste două cazuri.

— Să sperăm? se auzi vocea neîncrezătoare a lui Sarah. Vorbeşti de parcă ar fi o alternativă şi mai rea.

Erau câteva alternative, dar Sarah era o copilă, astfel că se abţinu să dea glas unora lipsite de eleganţă.

— Se pot gândi să se ducă în străinătate şi să se căsătorească acolo, spuse el în schimb, în timp ce îndesa scrisoarea mamei sale în buzunarul de la piept al hainei. Continentul este mult mai tolerant decât Anglia. Aici, legea cere cincisprezece zile de rezidenţă înainte de a obţine o licenţă, şi nu sunt sigur că Foscarelli are propria lui locuinţă. Bărbatul nu are familie aici şi se pare că locuieşte la prieteni, pendulând între o casă şi alta la câteva săptămâni – asta dacă te poţi încrede în ce spune lumea.

— Bârfele pot fi vechi, spuse Jamie. Poate că şi-a stabilit rezidenţa şi deja a obţinut licenţa.

— Poate că a făcut asta, recunoscu Henry, dar mă îndoiesc. Un bărbat ca el nu ar plăti niciodată taxele pentru o licenţă şi nu ar semna un contract de închiriere decât dacă ar fi sigur de intenţiile mamei.

— Şi înainte de a fi de acord să se căsătorească cu el, adăugă Angela, făcând semn către ziarul de lângă farfuria lui Henry, clar aşteaptă să vadă ce o sfătuieşte Lady Truelove.

— Atunci, femeia chiar i-a spus mamei să se căsătorească cu el? întrebă Jamie.

Se întinse peste masă pentru a lua ziarul şi să citească singur răspunsul editorialistului, dar Henry puse mâna peste el înainte să îl poată lua celălalt bărbat.

— Da, aşa a sfătuit-o, dar hai să nu înnobilăm această rubrică acordându-i atenţia noastră.

Jamie fu de acord, aşezându-se încă o dată pe scaun.

— Chiar şi aşa, indiferent de sfatul femeii, se pare că luăm de bună intenţia de căsătorie a lui Foscarelli, dar nu sunt sigur că este atât de onorabil. Poate că mama este cu el undeva…

— Suficient, Jamie, interveni Henry uitându-se la surorile lor. Sunt domnişoare de faţă. Şi nu are rost să speculăm în acest moment. Acum, adăugă el, ridicându-se în picioare în timp ce se deschiseră uşile şi intră Boothby, cred că mă aşteaptă trăsura.

Începu să se îndepărteze de masă, dar se opri, uitându-se la ziarul care provocase atât de multă nelinişte tuturor. Vru să-i spună lacheului să-l arunce, dar gândindu-se mai bine, cel mai indicat era să-l ia el, să-l păstreze – cel puţin pentru moment – departe de fraţii lui necăjiţi. Şi apoi, ştia, în timp ce lua ziarul de pe masă, că era posibil să aibă nevoie să facă referire la conţinutul lui mai târziu.

— Dar, Torquil, strigă David după el în timp ce se îndrepta din nou spre uşă, ce vei face?

— O voi găsi pe mama, bineînţeles, răspunse el în timp ce ieşea. Asta, adăugă el printre dinţi, dacă nu este prea târziu.

Indiferent cum era situaţia acum, ştia că erau câteva lucruri pe care le putea face pentru a rezolva situaţia sau a minimiza daunele şi se gândi la ele în timp ce cobora scările.

Dacă, în ciuda concluziilor lui contrare, Foscarelli deja obţinuse licenţa, răul putea fi deja făcut, dar dacă se întâmplase aşa, căsătoria putea fi probabil anulată. Făcându-şi o notă mentală să se consulte cu avocaţii săi în legătură cu asta, se opri pentru a-şi lua pălăria şi bastonul

de la lacheul care aştepta în faţa uşii. Dacă anularea nu era posibilă, atunci mituirea mirelui pentru a se muta în străinătate era singura opţiune rămasă.

Pe de altă parte, Jamie putea foarte bine să aibă dreptate despre adevăratele motive ale lui Foscarelli. Nu era greu de imaginat cum acest escroc o dusese pe mama într-un apartament mizerabil dintr-o zonă obscură a Londrei, cu nicio intenţie de a se căsători cu ea. Dacă aşa se întâmplase, foarte probabil că urma o cerere de bani pentru a ţine totul ascuns.

Indiferent de situaţie, familia ar suporta un nenorocit netrebnic pentru tot restul vieţii lui dacă Henry nu putea să prevină asta.

Astfel, primul pas era să-şi găsească mama, ceea ce necesita angajarea unor detectivi particulari. Dacă se stabilea că plecase în străinătate, nu se mai putea face nimic până nu se întorcea. Dacă însă se afla încă în Anglia, detectivii de la Pinkerton probabil că puteau să o găsească, deşi ar putea dura zile, chiar săptămâni. Doar dacă...

Venindu-i o idee, Henry se opri lângă trăsura lui şi se uită din nou la ziarul pe care îl ţinea în mână. Trecu cu privirea peste întrebarea mamei lui şi răspunsul ridicol al editorialistului, oprindu-şi privirea în josul paginii.

Suferi din cauza dragostei neîmpărtăşite? Eşti nedumerit din cauza comportamentului inexplicabil al sexului opus? Eşti chinuit din cauza unei relaţii de dragoste şi simţi că nu ai la cine să te duci pentru înţelegere şi sfaturi? Nu te teme, Lady Truelove te poate ajuta. Îi poţi scrie prin intermediul editurii sale, Deverill Publishing, Belford Row, numărul 12, WC1. Toate scrisorile vor primi un răspuns şi vor fi publicate numai cu acordul ambelor părţi.

În timp ce Henry citea acele cuvinte, se întrebă dacă nu cumva o metodă de a-şi găsi mama, mult mai rapidă chiar şi decât a detectivilor de la Pinkerton, era chiar sub ochii lui.

Capitolul 2

Publicarea unui ziar de scandal nu era pentru cei slabi de inimă. Cerea o minte subtilă, o inimă nesentimentală şi un obraz gros. Din fericire pentru familia Deverill şi pentru toţi cititorii avizi ai *Society Snippets,* Irene Deverill avea toate aceste trei calităţi. Era înzestrată şi cu simţul umorului şi erau zile când Irene găsea că această calitate era cea mai necesară dintre toate. Astăzi era una dintre acele zile.

— Domnule Shaw, începu ea pentru a treia oară, sperând că putea spune cel puţin un cuvânt în mijlocul criticilor nervoase ale bărbatului bătrân şi irascibil care stătea de partea cealaltă a biroului, vă înţeleg îngrijorarea, dar…

— *Weekly Gazette,* spuse el, referindu-se la ziar după fostul nume, era un ziar, tânără doamnă, şi scopul lui era de a transmite publicului informaţii despre evenimente zilnice, serioase şi importante, din Londra Centrală şi de Est. Dar acum? Acum, datorită dumneavoastră, nu este nimic mai mult decât… un transmiţător de scandal şi aţâţare.

Irene încerca să nu zâmbească în timp ce se uita la gura dichisită a bărbatului din faţa sa. Un pic de aţâţare, simţi ea, i-ar face lui Ebenezer Shaw, mult mai bine decât pastilele de ficat vândute de compania sa, dar nu se cădea să spună asta.

— Înţeleg că schimbările pe care le-am făcut sunt un pic perturbatoare…

— Perturbatoare? Domnul Shaw aruncă pe biroul ei copia ziarului de ieri. Rubrici de bârfe, ştiri de modă, sfaturi pentru cei părăsiţi din dragoste… Ce urmează? Relatări despre casele bântuite ale Londrei şi un articol săptămânal de astrologie?

Dintr-odată, imaginaţia lui Irene începu să se gândească la o serie de articole despre locurile cele mai

bântuite din Londra – Jamaica Inn, poate, şi castelul Berry Pomeroy, Turnul Londrei…

Se uită dincolo de domnul Shaw către sora ei, Clara, care stătea la uşă, cu o tablă de scris în mână. Clara, care avea rolul de secretară a ei, înţelesese sensul acelei priviri şi notă ceva pe tabla de scris. Cu aceasta, Irene era obligată să abandoneze frumuseţea contemplării viitorului număr al *Society Snippets* şi să-şi întoarcă atenţia către unul dintre aspectele mai puţin atrăgătoare ale profesiei ei: împăcarea sponsorilor iritaţi.

— Poate că ziarul nu mai este aceeaşi publicaţie în care aţi început să faceţi publicitate acum douăzeci de ani, spuse ea cu cel mai împăciuitor ton, şi conţinutul poate nu mai este pe gustul dumneavoastră. Sau al meu, adăugă ea repede în timp ce el deschidea gura pentru a-şi spune din nou părerea despre acel lucru. Dar niciunul dintre noi nu poate nega rezultatele. Tirajul a crescut cu trei sute la sută de când am schimbat conţinutul editorial, acum zece luni.

— Trei sute douăzeci şi şapte, pentru a fi precişi, spuse Clara, dregându-şi vocea.

— Iată, spuse Irene ridicându-şi mâinile pentru a puncta acest lucru. Pastilele de ficat Shaw trebuie, cu siguranţă, să vadă acest beneficiu în creşterea masivă în rândul cititorilor noştri. Mai mulţi oameni vă văd reclamele decât înainte…

— Ne adresăm nevoilor unei anumite clientele, spuse el şi se ridică cu mândria rănită. Oamenii care vă citesc acum publicaţia nu sunt genul pe care ni-l dorim în calitate de clienţi.

Irene nu putea înţelege ce diferenţă făcea pentru Shaw ce tip de clientelă îi cumpăra pastilele atâta timp cât acele pastile erau plătite în bani lichizi, dar ştia că nu se cădea să spună asta. Înainte de a se hotărî cum să procedeze, domnul Shaw vorbi din nou.

— Contractul nostru anual de publicitate se apropie de reînnoire şi am simţit că înainte de a face asta trebuie discutate problemele pe care le observ.

— Desigur, fu de acord Irene. Ce doriţi să fac?

— Să faceţi? Să faceţi? Ochii domnului Shaw se măriră ca şi cum nu putea crede că pusese o asemenea întrebare exagerată. Nu este evident?

— Nu pentru mine, răspunse cu sinceritate Irene. Cum vă pot linişti îngrijorările?

— Aduceţi ziarul la cum era înainte, bineînţeles.

Irene îşi duse mintea cu cinci ani în urmă, la moartea bunicului ei şi la încercările tatălui ei de a conduce de unul singur Deverill Publishing. Acele încercări eşuaseră lamentabil, deoarece tatăl ei avea o atracţie serioasă pentru coniac şi niciun talent pentru afaceri. Drept rezultat, compania prosperă construită cu două generaţii în urmă de bărbaţii familiei Deverill se prăbuşise cu o rapiditate care îţi tăia respiraţia. În patru ani, întregul venit dispăruse, birourile editoriale de pe Fleet Street fuseseră obligate să se închidă, şi majoritatea echipamentelor şi a tiparniţelor să fie vândute la licitaţie la o mică parte din valoarea lor. Casa lor de pe Belford Row, singura proprietate care le rămăsese, fusese ipotecată pentru a plăti datoriile.

În acel punct, Irene, ştiind foarte bine, din administrarea gospodăriei, cât de precară devenise situaţia lor financiară, decisese că ceva trebuia făcut. Insistând ca tatăl ei să aibă grijă de sănătatea lui şi să lase în spate grijile afacerii, preluase *Weekly Gazette,* singura rămăşiţă din ziarul odată imens al bunicului ei. Cu multe bombăneli din partea părintelui ei, mută Deverill Publishing în biblioteca familiei, adăugase o uşă spre stradă şi transformase biroul tatălui ei în propriul birou. Apoi schimbase numele ziarului din *Weekly Gazette* în *Society Snippets* şi îl transformase într-un ziar de scandal. În mai puţin de un an, datorită lui Lady Truelove şi a altor câtorva invenţii ale imaginaţiei lui Irene, ziarul avusese un succes răsunător, afacerea familiei fusese salvată şi zilele negustorilor nervoşi, ale creditorilor pretenţioşi şi ale raţionalizărilor continue la cărbune şi unt erau de domeniul trecutului.

Domnul Shaw putea – pentru motive pe care ea nu şi le putea imagina – să-şi dorească să se întoarcă la o

perioadă în care ziarul ei săptămânal discutase evenimente serioase şi importante din Londra Centrală şi de Est, dar ea prefera în mare măsură o publicaţie profitabilă, o gospodărie care îşi putea plăti dările, şi rezervă în bancă. Irene se gândi la creşterea de trei sute douăzeci şi şapte de procente a ziarului în ceea ce priveşte circulaţia ziarului şi îşi reaminti că erau şi alţi sponsori în afară de Pastilele de ficat Shaw.

— Mă tem, spuse ea, arătându-i domnului Shaw cel mai drăguţ zâmbet, că ceea ce solicitaţi este imposibil.

— Poate că ar fi mai bine să vorbesc cu domnul Deverill despre asta, spuse el mijindu-şi ochii bulbucaţi.

— Nici asta nu este posibil, răspunse ea cu un zâmbet ezitant. Vedeţi, tatăl meu este bolnav.

— Bolnav?

— Destul de bolnav, adăugă ea, amintindu-şi că asta nu era chiar o minciună.

După mintea ei, dacă cineva îşi petrecea cea mai mare parte a timpului într-o stare de ebrietate, acesta suferea de o formă de boală.

— Cu fratele dumneavoastră, atunci. Cu siguranţă Jonathan Deverill trebuie să fie acum la conducere, dacă tatăl dumneavoastră este bolnav.

— Fratele meu nu este în ţară. De când a terminat facultatea, a fost… hm… plecat în lume.

Asta era, presupunea ea, cea mai bună formă de a menţiona situaţia. Nu era necesar să precizeze că Jonathan şi tatăl ei nu vorbeau unul cu celălalt şi nu vorbiseră de mai bine de trei ani.

— Atunci, suntem înapoi de unde am plecat, spuse domnul Shaw mijindu-şi ochii. Va trebui să vorbesc cu tatăl dumneavoastră. Chiar insist.

Irene se încordă.

— Uf, murmură Clara, având o presimţire. Se aranjează.

Cu un efort, Irene continuă să zâmbească.

— Shaw a promovat cu succes produsele sale în ziarul nostru de mulţi ani. Asemenea tatălui meu şi bunicului meu

înaintea lui, mereu am considerat compania dumneavoastră cel mai important şi mai valoros client al nostru. Făcu o pauză, aşteptând până ce văzu o sclipire de satisfacţie în ochii bărbatului din faţa ei înainte de a vorbi din nou. Dar, continuă ea în timp ce se ridica în picioare, cred că ar fi timpul pentru amândoi să reevaluăm puterea acestei relaţii.

— Mă scuzaţi? Uimirea lui ar fi fost amuzantă dacă nu era pe cale să o coste cel mai mare venit al revistei sale. Aţi sacrifica afacerea noastră fără nicio încercare de a adresa îngrijorările noastre?

— Cred că am făcut această încercare, dar nu pare să fiţi de acord, aşa că nu văd ce pot face altceva. Pierderea afacerii dumneavoastră ar fi mare lovitură, bineînţeles, dar nu pot permite sponsorilor să dicteze conţinutul editorial al ziarului. Ar crea cel mai periculos precedent. Zâmbetul ei era încă plăcut în timp ce ocolea biroul şi se îndrepta spre uşa biroului. Nu sunt sigură că înţelegeţi, adăugă ea şi deschise uşa, uitându-se la sora ei.

Clara înţelese aluzia din prima.

— Îl voi conduce pe domnul Shaw, spuse ea în timp ce punea tabla de scris deoparte şi se ridica.

Irene bâigui un mulţumesc din toată inima către sora ei în timp ce Clara îl apucă ferm de braţ pe domnul Shaw, aşa cum ar fi făcut o bună guvernantă, şi îl conduse afară din birou.

Irene privi din uşă cum Clara îl conducea pe domnul Shaw dincolo de tiparniţă şi de masa lungă cu maşini de scris. Acele maşini erau tăcute acum, deoarece cei trei jurnalişti din echipa ei erau ieşiţi să facă cercetările necesare următoarei ediţii a săptămânii, şi nu era nimeni în birou în afară de ea şi de Clara. Continuă să se uite cât sora ei îl acompanie pe domnul Shaw până în stradă, apoi, cu un suspin de uşurare, se întoarse şi închise uşa biroului ei. Ramificaţiile deciziei ei o loviră abia după ce se aşeză din nou la birou, şi uşurarea ei fu înlocuită de o senzaţie imediată de panică.

Se apleacă în faţă cu un geamăt, punându-şi coatele pe

biroul, gândindu-se la veniturile pe care tocmai le aruncase pe fereastră.

— Oh, Doamne, şopti ea, frecându-şi faţa cu mâinile, ce-am făcut?

Dacă Shaw nu putea fi înlocuit, şi repede, pierderea ziarului ar fi fost enormă. Poate că făceau profit acum, dar Irene ştia cât de repede puteau cădea în mizerie dacă nu avea grijă. Şi în timp ce sărăcia elegantă era un subiect bun pentru poveşti romantice în secţiunea de fantezii a ziarului, era prea mult o parte din trecutul recent al lui Irene pentru a găsi ceva romantic în asta. De fapt, posibilitatea ca decizia ei să îi poată readuce familia în acea situaţie o făcu să se simtă un pic rău.

Cu toate acestea, ce era făcut era bun făcut. Întrebarea era ce avea să se întâmple acum. Cu asta în minte, Irene îşi ridică privirea şi se întinse după un caiet de notiţe şi un creion.

Notă, în trei minute, numele a douăzeci de companii care ar fi fost buni înlocuitori ai Pastilelor pentru ficat Shaw, şi începu să-i revină optimismul ei înnăscut. Avea peste douăzeci de posibilităţi în minte, dar înainte de a le putea nota, se auzi o bătaie în uşă, şi făcu o pauză, ridicându-şi privirea în timp ce Clara intră din nou în cameră.

Sora ei făcu ochii mari şi îşi muşcă cu dinţii buza de jos. Irene se simţi imediat datoare să o liniştească.

— Va fi bine. Deja am un plan să compensez venitul pierdut. Nu îi vom duce deloc lipsa acelui mocofan şi pastilelor lui de ficat.

— Ştiu.

În ciuda acelor cuvinte, sora ei nu părea liniştită.

— Nu voi permite să ne întoarcem în sărăcie, promit…

— Ştiu, ştiu.

— Atunci de ce ai privirea asta de parcă ne întoarcem în sărăcie lucie? întrebă Irene încruntându-se surprinsă.

Tânăra femeie se aplecă înapoi în uşă, aruncând o privire spre camera din spatele ei, apoi se uită din nou la Irene.

— Este un domn afară, şopti ea în timp ce se apropia

de biroul lui Irene, cu o carte de vizită în mână. Vrea să se întâlnească cu Lady Truelove.

— Şi mie mi-ar plăcea să am un unicorn, şopti ea înapoi, zâmbind, revenindu-i buna dispoziţie. Mă tem că vom fi amândoi dezamăgiţi.

— Vorbesc serios, Irene. Clara îi întinse cartea de vizită. Acest bărbat nu este venit de nicăieri.

Irene se ridică, îşi puse creionul după o ureche şi luă cartea de vizită dintre degetele surorii ei. Simplă şi albă, nu era decorată, cu excepţia unei margini subţiri argintii şi a unei coroniţe imprimate pe suprafaţă. Nu putea diferenţia o coroniţă de alta, dar ştia cum se simte hârtia scumpă, de calitate superioară.

— Duce de Torquil, citi ea cu voce tare cuvintele scrise caligrafic cu cerneală neagră peste coroniţa filigranată şi, în timp ce vorbea, îi trecu prin minte rubrica scrisă cu o zi în urmă de Lady Truelove. Îşi săltă capul, cu o privire îngrozită, pentru a întâlni privirea temătoare a surorii sale. Doamne, Dumnezeule!

Clara dădu din cap, confirmând că amândouă gândeau la fel. Chiar dacă una dintre ele nu era proprietara unui ziar de scandal, nu era greu de ghicit identitatea doamnei din societate care se îndrăgostise de un artist, şi, după ce primise scrisoarea ei, Irene ştiu imediat cine era. Bârfa despre ducesa văduvă de Torquil şi faimosul pictor italian Antonio Foscarelli fusese deja comentată în câteva ziare de scandal, inclusiv al ei.

— Chiar şi aşa... Irene făcu o pauză şi înghiţi cu greutate, uitându-se încă o dată la cartea de vizită. De ce ar vrea să mă vadă ducele de Torquil?

— Chiar... de ce? interveni o voce apăsată, şi Irene se uită dincolo de sora ei pentru a vedea un bărbat stând în uşa biroului ei.

Avea o faţă cu cele mai rafinate trăsături şi ochii albaştri-gri, dar era, în acelaşi timp, o faţă care exprima soluţii implacabile şi care nu accepta compromisuri. În ochii aceia strălucitori, deschişi la culoare, se putea observa reflexia furiei.

Putea ghici foarte bine motivul şi simţi imediat un tremur de teamă. Cu toate acestea, în calitate de femeie care avea ocupaţia unui bărbat, ştia că nu îşi putea permite să se lase intimidată de oricine, aşa că puse cartea de vizită în buzunar, îşi ridică bărbia şi privirea ei hotărâtă o întâlni pe cea fermă a bărbatului.

El se înclină arogant către ea în maniera atât de caracteristică nobilimii şi o sprânceană închisă la culoare se arcui în sus ca şi cum femeia din faţa lui nu era chiar ceea ce aşteptase el.

— Întrebarea dumneavoastră este una excelentă, doamnă, şi revelatoare, spuse el scoţându-şi pălăria şi înclinându-se, privirea lui de gheaţă întâlnind-o din nou pe a ei. Şi în timp ce se îndrepta, un zâmbet sumbru i se ivi pe buze. Lady Truelove, presupun?

Lui Henry i se oferise cândva onoarea dubioasă de a întâlni o scriitoare şi, printre amintirile vagi din mintea sa, presupusese că Lady Truelove era la fel – o figură grăsuţă îmbrăcată în catifea neagră ştearsă şi cu urme ale vârstei mijlocii, cu părul ciufulit, vopsit cu hena şi o gură rânjită.

Acum, cu toate acestea, văzând-o în carne şi oase pe cunoscuta editorialistă a Londrei, îşi dădu seama cât de imprecisă fusese imaginea din mintea lui.

În primul rând, Lady Truelove nu era de vârsta a doua. Avea, probabil, douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, nu mai mult. Nu era îmbrăcată în catifea şi în negru, ci într-o bluză albă cu nasturi, practică, o fustă gri simplă şi o cravată de un albastru-închis. Părul, strâns în creştetul capului într-un fel de coc neglijent, nu era vopsit roşcat cu hena, ci era de un blond bogat care strălucea în lumina slabă din biroul ei vechi. Statura ei, înaltă şi zveltă, nu semăna deloc cu a creaturii rotunde pe care şi-o imaginase el. În schimb, femeia aceasta era precum un tablou de Gibson trezit la realitate.

Deşi încă nu fusese invitat să intre în încăpere, Henry intră oricum, pentru că avea puţin timp pentru politeţuri ordinare. În timp ce intra, micuţa fată cu părul castaniu care îl salutase la sosire făcu o reverenţă, se scuză şi

murmură ceva despre adusul ceaiului. Strecurându-se pe lângă el, se îndepărtă, închizând uşa în urma ei.

Henry îşi îndreptă atenţia înspre femeia din spatele biroului şi, în timp ce traversa încăperea spre ea, observă încă o diferenţă contrastantă între ea şi scriitoarea pe care o întâlnise el.

Femeia aceasta era frumoasă.

Ochi mari şi o faţă ovală se uitau la el, ochi căprui înconjuraţi de gene dese mult mai închise la culoare decât părul ei. În adâncul castaniu al acelor ochi, putu vedea o explozie de culori care îl făcură să se gândească de îndată la pădurile de acasă, din Dorset, la lumina pestriţă a soarelui căzând peste muşchi, scoarţele copacilor şi licheni.

Îşi coborî privirea, uitându-se la ea cât putu de mult peste birou, şi în timp ce îi observă pieptul plin, talia subţire şi coapsele generoase, fu din nou surprins. O asemenea figură senzuală era rezultatul, de cele mai multe ori, al unor artificii şi al naturii, şi cu toate acesta, hainele ei nu erau în genul celor preferate de femeile care alegeau corsetele strâmte, hainele care puneau în evidenţă sânii sau alte asemenea accesorii inutile.

Având în vedere frumuseţea feţei ei şi a trăsăturilor feminine desăvârşite ale corpului ei, lucrurile care o înconjurau şi ţinuta ei păreau şi mai nepotrivite. Aceasta nu era genul de femeie care să poarte uniforma de vânzătoare sau de dactilografă, muncind într-un birou. Un asemenea corp splendid trebuia să fie într-un budoar, formele ei să ispitească în mod vizibil de sub straturi de mătase. Acele bucle aurii trebuiau lăsate libere să alunece pe umeri, nu strânse la nimereală în vârful capului. Cu siguranţă nu ar trebui să stea în spatele unui birou, cu manşete mânjite de cerneală şi cu un creion pe după ureche.

— Vă înşelaţi, sir.

Vocea ei, rece şi dichisită, îl aduse la realitate pe Henry din această reverie erotică şi îi reaminti motivul pentru care sosise.

— La ce neînţelegere vă referiţi? întrebă el.

— Se pare că aveţi impresia că sunt Lady Truelove,

sir.

— Pare o presupunere corectă, având în vedere ceea ce tocmai am auzit. Negaţi?

— Nu văd niciun motiv să confirm sau să neg ceva… cuiva care trage cu urechea.

— Dacă nu doriţi şi se audă ce discutaţi, poate ar trebui să vă închideţi uşa. Cu toate acestea, adăugă el înainte ca ea şi mai poată face vreun efort să conducă conversaţia spre comportamentul lui, înţeleg de ce nu aţi dori să vă recunoaşteţi identitatea. Dacă aş oferi publicului britanic aceleaşi sfaturi înspăimântătoare pe care le oferiţi dumneavoastră, şi eu aş şovăi să recunosc.

În ciuda efortului lui de a o provoca să se apere şi să-şi apere munca, terminând astfel orice argumente obositoare despre identitatea ei chiar înainte de a începe, ea nu muşcă din momeală.

— Am fost însărcinată să vorbesc în numele lui Lady Truelove, spuse ea în schimb, şi de aceea secretara mea v-a adus la mine.

Dacă dorea să nege că era bine-cunoscuta editorialistă, fie.

— Şi dumneavoastră sunteţi…

— Sunt editorul ziarului *Society Snippets.*

Această femeie era editorul? Se aşteptase să găsească un bărbat în acest rol, şi trebui să-şi înăbuşe un râset, apreciind că, în acest punct al zilei sale, trebuia să se obişnuiască cu lucrurile neaşteptate.

— Vă amuză ceva în legătură cu poziţia mea? întrebă ea, încruntându-se la sunetul râsului înăbuşit.

— Nu am fost amuzat, doamnă, se grăbi el să o liniştească. Dar sunt momente când unui bărbat i se aminteşte cât de absurdă poate fi viaţa.

— Consideraţi absurdă ideea unei femei editor, nu-i aşa? întrebă ea, vocea ei rece indicând că fusese ofensată, şi el realiză nu numai că vorbea cu o femeie editor, dar şi cu o sufragetă.

— Recunosc, da. Se uită la ea şi se gândi din nou la mătasea transparentă. Cel puţin, în acest caz.

Ea se enervă la auzul unor asemenea cuvinte, dar el abia observă, deoarece corpul lui începuse să răspundă înspre direcţia gândurilor sale şi era prea ocupat să revină la realitate pentru a mai fi atent la sensibilităţile ei.

Dacă avea gânduri erotice despre sufragete cu cravată, se gândi el cu întristare, clar trecuse prea multă vreme de când fusese ultima dată cu o femeie. Dacă acest fel de gândire continua, se vedea obligat să-şi găsească o amantă sau să înceteze amânarea căutării unei soţii potrivite.

— Aş fi crezut că un duce ar fi mult mai manierat decât să se uite insistent la oameni.

Comentariul ei acerb cu privire la manierele lui îl trezi la realitate din gândurile sale, cu o tresărire.

— Iertaţi-mă, spuse el, încercând din răsputeri să-şi amintească bunele maniere şi să ofere o scuză pentru atenţia pe care o acorda frumuseţii nervoase a scriiturii ei otrăvitoare. Puteţi atribui mintea mea absentă de mai devreme… hm… confuziei.

— Confuziei?

— Da, spuse el şi îşi puse pălăria pe marginea biroului, apoi scoase ediţia din seara precedentă a *Society Snippets* din buzunarul de la piept al hainei sale şi îl împături astfel încât să fie vizibilă prima pagină. Titlul principal al ziarului dumneavoastră spune că un anume Edwin Deverill este proprietarul şi editorul, spuse el, arătând spre colţul din stânga jos al paginii. Sunteţi Edwin Deverill? Această replică îi mai tăie elanul de sufragetă, observă el. Îndrăznesc să spun că sunt de modă veche, continuă el înainte ca ea să poată răspunde, dar pentru mine, Edwin pare un nume ciudat pentru o femeie, doamnă Deverill.

— Domnişoară Deverill, îl corectă ea imediat, ridicându-şi un pic bărbia ascuţită. Sunt fiica cea mare a lui Edwin Deverill.

El gândi: „O fată bătrână, şi sufragetă? Şi oferea sfaturi celor părăsiţi în dragoste?” Această situaţie se transforma dintr-o absurditate într-o farsă.

— Tatăl meu, continuă ea, mi-a lăsat în grijă toate responsabilităţile publicaţiei. Puteţi împărtăşi cu mine orice problemă care o priveşte pe Lady Truelove, şi dacă consider că merită, îi voi aduce problema în atenţie.

În ciuda acestei prefăcătorii, el ştia ce auzise. Ea era vestita editorialistă şi nu avea niciun rost să se contrazică cu ea.

— Atunci voi trece direct la subiect, domnişoară Deverill. Mama mea a dispărut. A plecat din casa ei în mijlocul nopţii, singură, spunându-mi într-o scrisoare despre intenţia ei de a fugi cu un bărbat.

— O provocare, într-adevăr.

Ea nu mai spuse nimic şi Henry simţi cum îi revine furia.

— Familia ei este îngrijorată pentru ea.

— Bineînţeles. Cum pot Lady Truelove şi Deverill Publishing să vă ajute?

— Mama mea nu a oferit niciun indiciu cu privire la destinaţie. Poate îmi puteţi spune unde s-a dus?

Domnişoara Deverill se foi şi îi ocoli privirea, îndreptând registrul de pe biroul ei, într-o intenţie evidentă de a trage de timp.

— Cum aş putea şti unde s-a dus mama dumneavoastră?

El deschise ziarul la pagina potrivită şi începu să citească:

— „Lady Truelove vă poate ajuta. Îi puteţi scrie prin intermediul editorului ei, Deverill Publishing, Belford Row, numărul 12, WC1.” Sper că în corespondenţa ei cu dumneavoastră poate a oferit câteva indicaţii cu privire la intenţiile ei sau la destinaţie, spuse el ridicându-şi privirea.

— Nu a oferit, cel puţin nu pentru Deverill Publishing, răspunse ea oprindu-se din nou, de data aceasta pentru a aranja hârtiile de pe birou, apoi îşi ridică privirea. Lady Truelove este angajată de către acest ziar, dar corespondenţa este treaba ei.

— Domnişoară Deverill, cuvintele dumneavoastră către secretară acum câteva momente ar putea avea o

singură semnificaţie, şi nu am luxul de a pretinde altfel de dragul sensibilităţilor dumneavoastră sau pentru a vă păstra anonimatul. În calitatea dumneavoastră de Lady Truelove, în mod evident aţi corespondat cu mama mea, şi trebuie să ştiu orice informaţie pe care v-a oferit-o. Sunt foarte nerăbdător să o găsesc şi să fiu sigur că este în siguranţă.

— Găsirea unei persoane care lipseşte ar părea a fi de competenţa poliţiei.

— Mama mea este ducesa de Torquil. O asemenea problemă nu poate fi dusă la poliţie.

— Detectivi particulari, atunci.

— Intenţionez să contactez serviciile unor detectivi particulari, dar astfel de investigaţii durează. Până când detectivii de la Pinkerton descoperă unde este, ar putea fi prea târziu.

— Prea târziu? Se încruntă ca şi cum ar fi considerat acele cuvinte derutante. Prea târziu pentru ce?

— Pentru a opri fuga, bineînţeles. Datorită dumneavoastră, mama mea intenţionează să facă ceea ce nu poate fi considerat decât o greşeală gravă, şi încerc să o conving să reevalueze situaţia, dacă pot. În corespondenţa dumneavoastră, sfatul dumneavoastră către ea include o locaţie recomandată pentru nunţi? V-a dat o adresă? O dată la care intenţionează să se căsătorească? Orice informaţie?

— De ce consideraţi că este o greşeală căsătoria mamei dumneavoastră? întrebă ea, înclinându-şi capul şi studiindu-l cu atenţie.

El se foi, devenind nerăbdător, pentru că nu se afla aici pentru a răspunde la întrebări, ci pentru a obţine răspunsuri.

— Nu este surprinzător, presupun, ca un individ cu o poziţie socială inferioară să nu poată înţelege de ce această fugă ar fi dezastruoasă, dar asta nu o face să fie mai puţin aşa.

— Dintre toate remarcile snoabe, arogante pe care le-am auzit… spuse ea încordându-se, părând jignită de ceea ce era un lucru evident.

Vocea i se stinse într-un murmur, rămânând, în mod evident, fără adjective denigratoare, iar el profită de momentul de linişte.

— Spuneţi-mi ce ştiţi.

Ea nu răspunse. În schimb, îşi ţuguie buzele, uitându-se la el.

El aruncă ziarul pe biroul ei şi se aplecă în faţă, punându-şi palmele pe birou, uitându-se cu ură la ea.

— Nu vă rugam, domnişoară Deverill.

— Păcat, răspunse ea imediat. Pentru că nu reacţionez foarte bine la porunci.

— Şi eu nu răspund bine la încăpăţânare inutilă.

— Nu este vorba de încăpăţânare. Chiar dacă Deverill Publishing ar şti unde se află mama dumneavoastră sau ar fi părtaşă la planurile ei, nu aş putea să vă dezvălui nimic din toate acestea. *Society Snippets* promite cititorilor săi că informaţiile transmise către Lady Truelove de către cei care îi caută sfaturile vor fi confidenţiale. Deşi înţeleg că sunteţi îngrijorat pentru binele mamei dumneavoastră, şi aveţi temeri – deşi nefondate – despre decizia ei de a se căsăt…

— Nefondate? o întrerupse el, râzând forţat la alegerea cuvintelor ei. Ştiţi ce ar însemna pentru mama mea căsătoria cu Antonio Foscarelli? Ce ar însemna pentru poziţia ei socială? Pentru poziţia familiei ei? Că tot vorbim despre asta, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, aţi luat vreodată în considerare consecinţele dezastruoase care ar putea rezulta din sfaturile pe care le acordaţi cu atâta nepăsare?

— Nu este nimic nepăsător la sfaturile pe care le acordă Lady Truelove, şi, în numele ei, vă iau acuzaţiile în nume de rău, sir.

— Puteţi să le luaţi cât vreţi în nume de rău, dar este evident că nu aveţi niciun pic de consideraţie faţă de vieţile pe care aţi putea să le distrugeţi.

— Sau poate că nu definesc distrugerea în acelaşi fel ca şi dumneavoastră.

Mintea lui Henry se duse înapoi în trecut, şi imaginea fiicei cu ochi negri a unui comerciant îi trecu prin minte.

— Să fii prins într-o căsătorie pe care întreaga societate ar considera-o drept o ruşine, o căsătorie unde doi oameni nu au nimic în comun, doar pasiunea unuia pentru celălalt, asta nu înseamnă distrugere în opinia dumneavoastră?

Obrajii i se aprinseră la menţionarea cuvântului pasiune, dar ea nu se referise la acel aspect din discuţia cu el.

— Spre deosebire de alţii, nu vă consider opiniile sau tonul pretenţios drept ceva de care să îmi fac griji.

Henry alungă înapoi în trecut, acolo unde le era locul, gândurile despre Elena şi propria greşeală prostească.

— Spuneţi asta pentru că nu sunteţi conştientă de puterea pe care o exercităm. Nu aveţi idee ce înseamnă să fiţi în locul ei, cum se simte să fiţi respins…

— Oh, dar ştiu, îl asigură ea. Înţeleg pe deplin ce înseamnă şi cum se simte să fii ignorat, credeţi-mă. Şi puţin îmi pasă.

În ciuda declaraţiei sfidătoare, în vocea ei era o urmă de tristeţe. Altădată, ar fi fost destul de curios încât să cerceteze motivul pentru această tristeţe, dar chiar acum avea lucruri mult mai importante de luat în seama.

— Chiar dacă asta este adevărat, mama mea nu este precum dumneavoastră. Viaţa ei nu este precum a dumneavoastră, şi nu aveţi nicio idee ce îi va face sfatul dumneavoastră. Şi suspectez că nici nu vă pasă.

— Nu este adevărat! Eu…

— Presupun că este un punct de vedere sensibil, o întrerupse el, ignorându-i protestele, dacă cineva este un vânzător ambulant de ziare.

— Mai bine să fii un vânzător ambulant de ziare decât cineva care nu munceşte, ca dumneavoastră, îi răspunse ea înapoi, ieşindu-i scântei din ochii aceia castanii, arătând că domnişoara Deverill era nu doar încăpăţânată, dar avea şi caracter.

— Cineva care nu munceşte? Henry se gândi la îndatoririle lui zilnice şi la nopţile pline de îngrijorare, şi aproape că voise să râdă. Asta sunt?

— Nu aveţi niciun serviciu şi aveţi impresia că vi se cuvine să aveţi putere asupra vieţilor celor din jurul dumneavoastră.

— Cred că sunt îndreptăţit să am această putere pentru că decurge din poziţia mea. Sunt un duce. Cu un rang înalt vin şi responsabilităţi. Aşa funcţionează lumea.

— Nu lumea mea.

— Sunt convins, dar putem lăsa pe altă zi o discuţie despre asta şi despre lumea dumneavoastră?

— Desigur, fu ea imediat de acord, făcând un semn spre uşa din spatele lui. Sunt convinsă că aveţi de făcut lucruri importante, ducale, precum participarea la baluri şi la curse de cai. Cât eu, pe de altă parte, trebuie să mă ocup de lucruri nesemnificative pentru a-mi câştiga existenţa. Aşadar, vă rog să plecaţi, sir.

— Baluri? Curse de cai? Acestea sunt toate cunoştinţele dumneavoastră despre îndatoririle unui duce?

— Ei bine, acele lucruri par a fi cea mai mare preocupare a celor ca dumneavoastră. Şi preocuparea cine se căsătoreşte cu cine, bineînţeles.

În ciuda eleganţei drăgălaşe a acelei ultime remarci, resentimentele ei erau palpabile, şi el se întrebă dacă, pe lângă faptul că era vânzătoare ambulantă de ziare, sufragetă şi fată bătrână, era, de asemenea, şi marxistă.

— Habar nu aveţi despre ce înseamnă să fii duce.

— Şi dumneavoastră habar nu aveţi cum este să vă câştigaţi existenţa.

— Şi nici nu îmi doresc.

— O declaraţie care nu mă surprinde deloc. De la felul în care arată hainele dumneavoastră, nu v-ar sta bine muncind.

Deschise gura să îi dea un răspuns tăios, dar oricât de mult şi-ar fi dorit să o pună la punct cu privire la îndatoririle unui bărbat de rangul lui, o privire la ceasul de pe perete îi aminti de priorităţile sale. Din păcate, tot nu ştia mai mult despre planurile mamei sale decât atunci când sosise.

— Este clar că nu sunteţi conştientă de multe dintre responsabilităţile nobilimii, domnişoară Deverill, dar spre

regretul meu, nu am nici timpul şi nici deprinderea pentru a vă instrui cu privire la acest subiect. Găsirea mamei mele este singurul lucru care mă interesează în acest moment.

— Şi în această privinţă, aşa cum deja am spus, nu vă pot ajuta.

El se uită la faţa ei şi ştiu că îşi pierde timpul. Dar nu era sigur dacă chiar nu ştia unde se afla mama lui sau dacă refuza să împărtăşească cu el această informaţie din cauza judecăţii preconcepute cu privire la clasa lui sau din cauza unei noţiuni absurde de integritate jurnalistică. Dar indiferent de cunoştinţele sau de motivele ei, era evident că nu avea să-i fie de niciun ajutor.

— Atunci, vă doresc o zi bună.

Se înclină, îşi luă pălăria de pe birou şi se întoarse. Cu toate acestea, ajuns la uşă, se întoarse pentru a se uita la ea peste umăr.

— Dar înainte de a pleca, aş vrea să vă gândiţi la un lucru, dacă îmi permiteţi.

Se uită la el de parcă ar fi preferat să înghită otravă decât să ia în considerare ceva ce ar fi avut el de spus, dar se forţă să aştepte, şi, după un moment, curiozitatea se pare că învinse.

— Şi care este acesta?

— Aş vrea să vă gândiţi ce impact pot avea deciziile dumneavoastră asupra vieţii celorlalţi. Dacă mama mea se face de râs sau comportamentul îi este dezaprobat din cauza dumneavoastră şi a publicaţiei dumneavoastră, ce responsabilitate aveţi? Dacă viaţa îi este ruinată, ce consecinţe ar trebui să fie pentru viaţa dumneavoastră? Având în vedere rolul pe care l-aţi avut în căderea ei, ce pedeapsă meritaţi?

— Este aceasta o ameninţare? întrebă ea, inspirând adânc aer în piept, ridicându-şi bărbia în semn de sfidare. Nu îmi puteţi face nimic, sir.

— Credeţi că nu? răspunse el, zâmbindu-i cu milă. Oh, draga mea domnişoară Deverill. Cuvintele lui, calme şi periculoase, îi provocară un licăr de îngrijorare în ochii căprui, o reacţie pe care el o consideră satisfăcătoare

având în vedere circumstanţele. Dacă mama mea corespondează cu dumneavoastră în viitor, continuă el în timp ce îşi puse jobenul, mă îndoiesc că mă veţi informa despre asta, dar sper că veţi avea amabilitatea de a-i spune că familia ei este îngrijorată pentru ea şi ar vrea să ştie veşti despre ea. Şi, apropo, adăugă el în timp ce deschidea uşa, nu sunt sir. Acel titlu este rezervat pentru cavaleri. Eu sunt duce, şi modalitatea de adresare adecvată de către un om obişnuit ca dumneavoastră este Excelenţa Voastră.

Cu aceasta, ieşi şi închise uşa în urma lui, nelăsându-i nicio şansă să răspundă, ceea ce credea că putea fi doar un lucru bun. În interacţiunea cu o femeie precum domnişoara Deverill, ar fi înţelept ca orice bărbat să se asigure că are ultimul cuvânt. Altfel, l-ar devora pe bietul prostănac la micul dejun.

Capitolul 3

În toţi cei douăzeci şi şase de ani ai ei, Irene nu crezuse niciodată că avea un temperament vulcanic. Mereu se considerase o persoană echilibrată: calmă, liniştită şi rezonabil de amabilă, dar în timp ce se uita cum se închidea uşa în urma ducelui de Torquil, se simţi oricum numai calmă şi liniştită nu, şi realiză că se înşelase în ceea ce priveşte caracterul ei.

Voia să se ducă după el şi să-i spună exact ce putea face cu formele lui de adresare inutile şi cu manierele condescendente, dar nu părea să se poată mişca. Picioarele îi păreau înfipte în podea, corpul îi ardea de parcă îi luase foc şi sângele îi curgea prin vene precum lava. Una peste alta, se simţea precum un munte în mijlocul unei erupţii vulcanice. Nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi început să-i iasă fum din urechi.

— Oh, spuse ea, cu un aer care părea lamentabil de inadecvat pentru situaţie, dar nu avea alt rezultat satisfăcător pentru sentimentele ei. Ştiind că furia ei era inutilă, doar o enerva şi mai tare. Oh, spuse ea din nou, strângându-şi pumnii.

— Deja a plecat? întrebă Clara.

— Dacă nu cumva pierde vremea în afara biroului, precum o iscoadă, mormăi Irene, încruntându-se, atunci da, a plecat. Slavă Domnului!

Bucuria lui Irene la plecarea bărbatului nu părea să fie împărtăşită de Clara, care arăta inexplicabil de dezamăgită.

— Şi am adus ceai din bucătărie şi toate cele, spuse ea, ridicând un pic mai sus tava în mâini, în timp ce intra în cameră.

— Nu merita deranjul.

— Irene, cum poţi spune asta? Este un duce.

— Un duce. Ei bine, nu îmi pasă, spuse ea ironică ducându-şi o mână la frunte. Voi avea nevoie de sărurile minerale într-un minut. Atât de copleşită sunt.

Înainte ca sora ei să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă, şi ridică ochii pentru a o vedea pe Annie, slujnica lor, stând în dreptul uşii.

— Dacă îmi permiteţi, doamnă, spuse ea, făcând o scurtă reverenţă, vă transmit salutările doamnei Brandt şi vă comunic că ceaiul vă aşteaptă, atât pe dumneavoastră, cât şi pe oaspetele dumneavoastră, în camera de zi.

Irene şi Clara se uitară uimite una la cealaltă la auzul mesajului menajerei, dar Clara răspunse prima.

— Annie, deja am rugat-o pe doamna Gibson să facă ceaiul pentru noi. După cum bine vezi, adăugă ea, făcând un semn cu capul spre tava pe care o ţinea în mâini. L-am adus aici.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Clara, dar doamna Brandt spune că trebuia să iau tava şi dumneavoastră să-l aduceţi pe Excelenţa Sa în camera de zi. I-a ordonat doamnei Gibson să-i facă un ceai adecvat.

— Un ceai adecvat? se auzi vocea lui Irene, furia ei transformându-se într-un fel de iritare amuzată.

Dumnezeule, asta înseamnă că am băut ceai neadecvat în toţi aceşti ani? Cine s-ar fi gândit?

Clara râse, dar nu şi Annie. Iroseau glumele pe servitoarea lor, care lua cuvintele lor în serios.

— Doamna Brandt spune că unui duce care vine în vizită trebuie să i se ofere un ceai adecvat. Promite că-l va aduce imediat ce îl vom duce sus pe Excelenţa Sa, în camera de zi.

— Ducele a plecat, Annie, îi explică Irene răbdătoare, făcând semn cu mâinile pentru a indica lipsa acelei prezenţe auguste din biroul ei.

— Oh, doamnă, doamna Brandt va fi atât de dezamăgită. I-a spus doamnei Gibson să pună zahăr glazurat pe prăjituri şi mi-a spus să nu mă preocup cu servirea. Îl va aştepta pe duce personal, a spus.

— Cu siguranţă voia să-l vadă personal, şopti Clara.

— Este o mare dezamăgire pentru mine, domnişoară Clara, dacă nu vă supăraţi să vă spun, adăugă Annie şi dădu din cap, posomorâtă.

— Nu trebuie să fii dezamăgită, Annie, o linişti Irene în timp ce ocolea biroul. Eşti mai norocoasă decât îţi poţi imagina. Te rog, du-te înapoi la bucătărie şi spune-i doamnei Gibson că nu este nevoie să pună glazură pe prăjituri…

— Acum, Irene, să nu ne pripim, interveni Clara, împingându-i tava lui Annie şi luându-şi sora de braţ. Se pare că doamna Brandt şi doamna Gibson s-au dat peste cap cu pregătirea. Nu aş vrea ca eforturile lor să se irosească.

Irene pufni, dar o lăsă pe sora ei să o conducă afară din birou, afară din fosta lor bibliotecă şi, de-a lungul coridorului, către scări.

— În orice caz, cred că nici măcar zahărul glazurat al doamnei Gibson nu l-ar fi impresionat pe Lordul Nesuferit.

— Oh, draga mea, râse Clara, se pare că ţi-a intrat deja pe sub piele. Dar Irene, nu îi poţi spune Lordul Nesuferit. Nu este lord. Este duce.

— Un mic detaliu, Clara, spuse ea şi făcu un semn cu

mâna, neavând nevoie de încă o lecţie despre formele de adresare corecte. Lordul Nesuferit este un titlu care i se potriveşte nemaipomenit acelui bărbat.

— Cu toate acestea, este păcat de Annie, şopti Clara.

Amândouă se uitară înapoi, însă servitoarea deja dispăruse în spatele draperiilor care duceau jos, spre bucătărie.

— Nu aş vrea să fiu cea care să-i spună bucătăresei noastre temperamentale şi menajerei noastre că eforturile lor de a impresiona un duce au fost în zadar, continuă Clara în timp ce ea şi Irene urcau scările şi intrau în camera de zi. Acum, Irene, trebuie să-mi povesteşti totul.

— Trebuie? întrebă ea şi se uită către sora ei cu o privire tristă, în timp ce se aşeza la un capăt al divanului din fire de păr de cal.

— De ce a fost aşa de dezagreabil? întrebă Clara, aşezându-se lângă ea.

— Mai rău.

— A venit în legătură cu mama lui?

— Da. Se pare că a fugit cu italianul.

— Deci ţi-a urmat sfatul. Nu erai sigură că o va face, dacă-mi amintesc bine. Oh, asta nu este o ştire de senzaţie pentru ziar?

— Ba da, fu de acord Irene, însă abia rosti cuvintele şi auzi în minte vocea ducelui de Torquil: „Dacă este batjocorită, ridiculizată şi dacă suferă din cauza dumneavoastră sau a publicaţiei dumneavoastră, care ar fi consecinţele pentru dumneavoastră?” Întrebarea era ridicolă, bineînţeles. O femeie matură precum ducesa ar aprecia, cu siguranţă, toate posibilele urmări ale alegerii pe care o făcea. Irene nu putea fi responsabilă pentru acele urmări.

— Dar de ce a vrut Torquil să te vadă?

Nu avu ocazia să răspundă pentru că doamna Brandt veni chiar în momentul acela cu tava de ceai încărcată şi Irene alungă din minte cuvintele acuzatoare ale ducelui.

— Ceaiul, domnişoară, anunţă menajera în timp ce intra în cameră. Doamna Gibson a făcut astăzi nişte

prăjituri glazurate minunate. Păcat că Excelenţa Să nu se va putea bucura de ele, adăugă ea, nefăcând niciun efort pentru a-şi ascunde dezamăgirea în timp ce punea tava pe măsuţa de ceai lângă scaunul lui Irene.

— Mare păcat, fu de acord Irene bucuroasă în timp ce se întindea după ceainic şi strecurătoare. Dar vă rog să-i mulţumiţi doamnei Gibson şi să o asiguraţi că ne vom bucura tare mult de prăjituri.

Menajera nu păru deloc mulţumită să audă asta. Încă părând destul de dezamăgită, părăsi camera.

— Ei bine? întrebă Clara în momentul în care menajera ieşi pe uşă. De ce a vrut ducele să te vadă?

— De ce contează? răspunse Irene în timp ce punea ceai în două ceşti şi adăuga zahăr.

— Nu îmi vine să cred că mă întrebi asta, spuse Clara luând ceaşca şi farfurioara pe care i le întinse Irene. Bineînţeles că contează. Este un duce.

— Şi?

— Irene! Ştii că citesc în fiecare zi în *Society Snippets* ce fac aristocraţii. Şi tu la fel.

— Citesc ziarul nostru pentru că, în calitate de editor, aceasta este una dintre responsabilităţile mele. Este diferit pentru tine. Atribuţiile tale în calitate de secretară a mea presupun să citeşti ce publicăm.

— Dar îmi place să citesc. Îmi place bârfa, continuă ea şi îşi ridică un pic bărbia rotundă în timp ce se lăsa pe spate, ţinând ceaşca de ceai în mână. Mai ales despre duci frumoşi şi mamele lor cu un comportament scandalos.

— Este mai important cum te porţi, spuse Irene strâmbând din nas cu repulsie la descrierea făcută ducelui de către sora sa.

— Oh, încetează. Parcă semeni cu Martha, verişoara lui Papa.

Aşa şi era, un lucru pe care îl găsea foarte neplăcut, dar se întoarse, prefăcându-se foarte interesată de prăjiturile pe care doamna Gibson se străduise atât de mult să le decoreze. Oricum, nu l-am considerat în mod deosebit de atrăgător.

— Nu încerca să mă păcăleşti! Ştii la fel de bine ca şi mine că era păcătos de frumos. Este atât de rigid că ar trebui să fie vicar, nu duce.

— Mă îndoiesc că bărbatul acela ar recunoaşte un păcat chiar şi atunci când ar fi în faţa lui.

— Dacă ar fi fost vicar, nicio femeie din parohia lui nu ar fi lipsit de la slujbele lui, oftă Clara, făcându-şi vânt cu mâna liberă. Atât de frumos, de înalt şi cu umeri atât de laţi.

— Oh, Clara, nu fi sentimentală, mormăi Irene.

— Şi ochi frumoşi, continuă Clara. Măcar asta trebuie să fi remarcat.

Frumoşi sau nu, ceea ce observase la ochii lui fusese cât de dezaprobator o studiaseră. O cercetase în detaliu, o judecase şi cu siguranţă nu găsise nimic din ceea ce dorise. Doar amintirea privirii lui zeflemitoare o făcuse să simtă că ia foc şi să se agite.

— Cât despre restul, spuse Clara, vocea acesteia trezind-o la realitate pe sora ei. Îţi place, la fel ca tuturor celorlalţi, să auzi bârfe despre el şi despre cei ca el, Irene. Ştiu asta, indiferent ce spui. Pentru că schimbarea ziarului într-o foaie de scandal a fost ideea ta.

— Mă bucur că atât de multă lume citeşte despre ce fac ducii, crede-mă, răspunse ea, uşurată că sora ei abandonase discuţia despre ochii şi umerii ducelui de Torquil, dar în ceea ce mă priveşte, puţin îmi pasă. Şi de ce mi-ar păsa? adăugă ea, simţindu-se dintr-odată irascibilă. Nu este ca şi cum lor le pasă de noi. Sunt toţi nişte oameni avuţi care nu muncesc, aşa am spus.

— Irene, nu i-ai spus asta în faţă?

— Este posibil să fi spus, mormăi ea, eschivându-se un pic în faţa expresiei uimite de pe faţa surorii ei, trăgându-se uşor de ureche.

Clara se uită la ea, dând din cap.

— Ducele de Torquil este pierdut pentru tine. Dacă un duce frumos şi bogat va veni vreodată la mine, aş muri de fericire.

— Nu, nu ai muri, pentru că ai fi obligată să asculţi

lucrurile oribile pe care le spune, răspunse Irene şi luă o prăjitură de pe tavă. Ar fi trebuit să-l auzi azi, despre cum căsătoria mamei lui cu Foscarelli ar fi sub demnitatea ei, şi ar fi o lovitură atât de cruntă pentru familia ei.

— Ei bine, acest gen de lucruri duc la scandal şi au urmări asupra tuturor relaţiilor ei.

„Dacă viaţa mamei mele este distrusă ca urmare a sfatului dumneavoastră, ce responsabilitate aveţi” Dumnezeule, trebuia să înceteze să mai învârtă în minte cuvintele acelui bărbat. Irene înăbuşi un oftat şi muşcă din prăjitură.

— Cu toate acestea, zise după un moment în care savură glazura de lămâie a doamnei Gibson, sau dacă nu din cauza aceasta, ducesa este capabilă să decidă pentru ea cu cine se căsătoreşte, nu-i aşa?

— Ducele este, cu siguranţă, nemulţumit de alegere. Şi este, în mod evident, îngrijorat că Foscarelli profită de mama sa.

— Poate, dar când i-am răspuns, i-am atras atenţia asupra acestor lucruri şi am sfătuit-o să se consulte cu avocaţii săi, să schiţeze un aranjament matrimonial şi să protejeze moştenirea. Nu ştiu dacă, în final, a făcut asta, dar am fost clară despre asta în scrisorile mele. Şi din ce mi-a răspuns, era evident că era perfect conştientă de urmările pe care alegerea ei le vor avea asupra familiei. În ceea ce îl priveşte pe fiul ei, nu văd cum dezaprobarea lui cu privire la alegerea ei este treaba noastră.

— Nu cred că este, totuşi…

— Este o femeie în toată firea, şi pare a avea o judecată sănătoasă şi mult bun-simţ. Cu toate acestea, propriul ei fiu pare să o considere incapabilă de a decide pentru ea cu cine să se căsătorească. Chiar ai dori ca un bărbat atât de autoritar să-ţi acorde atenţia lui?

— Ei bine, începu Clara, dar Irene nu îi oferi ocazia să răspundă.

— Este de înţeles că ar dori să ştie unde s-a dus mama sa, dar chiar şi după ce i-am explicat că ziarul nostru trebuie să păstreze astfel de detalii confidenţiale, tot se

aştepta să îi spun. Nu, stai, se corectă ea imediat. Mi-a *poruncit* să-i spun.

— Atunci este evident că nu te cunoaşte, spuse din uşă o voce bărbătească, sfârşită de boală, şi atât Irene, cât şi sora ei ridicară privirile spre tatăl lor care era adus în camera de zi de către valetul său. Din partea mea, adăugă el în timp ce Sayers împingea scaunul cu rotile lângă divan, am renunţat acum mult timp să-ţi mai poruncesc. Am recunoscut că este un efort zadarnic de pe vremea când învăţai şi mergi.

— Foarte înţelept din partea ta, Papa, îl asigură Irene. Nu eşti de acord, Sayers?

Servitorul, a cărui expresie Irene o asemuise mereu cu Falsa Broască-Ţestoasă a lui Lewis Carroll, se aplecă pentru a bloca scaunul cu rotile înainte de a răspunde.

— Nu aş îndrăzni să spun, domnişoară Deverill, îi spuse el în timp ce împingea un scaun şi îi ridica piciorul stăpânului său pe suprafaţa catifelată, o acţiune care provocă un geamăt de durere din partea bătrânului. Îmi pare rău, domnule.

— Doar adu-mi coniacul, apoi poţi pleca, spuse domnul Deverill, fluturând din mână la scuzele lui.

Irene se încruntă un pic, uitându-se la el în timp ce servitorul se duse spre dulapul cu băuturi alcoolice.

— Papa, ar trebui să bei ceai la ora ceaiului, nu coniac. Şi oricum, doctorul Munro ţi-a interzis coniacul. A spus că îţi înrăutăţeşte guta.

— Prostii. Munro este un hâtru şi nici nu bea alcool. Bineînţeles că ar încerca să mă ţină departe de coniacul meu. Acum, adăugă el înainte ca ea să-l poată contrazice, ducele de Torquil ar fi cel care îi ordonă lui Irene?

— Chiar el, spuse Clara. Cum de ai ştiut?

— Cum de aud orice în această casă? răspunse domnul Deverill, făcând semn cu mâna spre servitorul care se apropia cu coniacul. Fiicele mele nu-mi spun niciodată nimic, asta este cert. Din fericire, servitorii cred că stăpânul casei, chiar dacă este senil, ar trebui să fie informat când un duce vine în vizită. Pune-o acolo, Sayers, spuse el

luându-şi paharul plin şi făcându-i semn servitorului să pună sticla pe masă.

— Papa, serios, începu Irene, vrând să-i reamintească din nou tatălui ei despre indicaţiile medicului, dar el îi tăie vorba.

— Fără prelegeri, fata mea. Am şaizeci şi doi de ani şi îmi voi bea coniacul dacă doresc. La fel ca şi ducesa ta, nu am nevoie ca fiicele mele să hotărască pentru mine.

— Şi Papa se întreabă de unde vine încăpăţânarea mea? îi spuse ea Clarei, primind o privire dezaprobatoare de la tatăl ei.

— Şi atunci unde este Excelenţa Sa? întrebă Papa, uitându-se în jur. Cu siguranţă l-ai invitat la ceai.

— Cu siguranţă nu l-am invitat, răspunse ea indiferent în timp ce se aşeza mai confortabil cu ceaşca de ceai şi prăjitura.

— Serios, Irene, unde îţi sunt manierele?

— Manierele mele sunt perfect acceptabile, spuse ea, încă simţindu-se iritată. Ducele nu a venit în vizită sau să bea un ceai.

— Având în vedere poziţia noastră socială şi faptul că nu l-am întâlnit niciodată, deja am concluzionat asta, răspunse tatăl ei, bău conţinutul paharului şi se întinse după sticlă să şi-l umple din nou. Deci de ce a fost aici?

Irene explică, dar tatăl ei nu păru mai luminat.

— Aşadar, mama lui a fugit cu un artist? Dar de ce a venit să o caute aici? Ce îl face să creadă că ştii unde s-a dus.

— Pentru că este una dintre corespondentele lui Lady Truelove şi scrisoarea ei a fost în ediţia de seară, explică Clara. Dar se pare că Irene l-a alungat dojenindu-l.

— Minunat. Papa îşi puse deoparte sticla şi trase o nouă duşcă zdravănă de coniac. Acum insultăm duci şi îi dăm afară din casă. Asta cu siguranţă nu va fi un semn bun pentru eforturile mele.

— Despre ce eforturi vorbeşti? întrebă Irene, îndreptându-se în scaun. Papa, ce pui la cale?

El ridică din umeri, încercând să pară nonşalant.

— Am corespondat cu vicontesa, asta este tot, sperând să-i trezesc interesul despre tine şi sora ta.

— Serios, Papa! oftă Irene. Ce speri să reuşeşti?

— Ar putea să-l convingă pe soţul ei să îngroape trecutul. Amândoi au aproape optzeci de ani, ştii, şi mama voastră a fost singura lor fiică. Am putea să ajungem la pace.

— Pace? Cu vicontesa Ellesmere? Puţin probabil. Bunicului meu matern, îndrăznesc să spun, nu i-ai plăcea nimic mai mult decât să ne vadă pe toţi pe fundul mării.

— Vicontesa pare deschisă posibilităţii unui armistiţiu, şi s-a gândit că îl poate influenţa şi pe soţul ei. Dacă se va întâmpla asta, ar fi o realizare remarcabilă pentru voi două. Poate aţi putea avea un sezon, aţi putea merge la baluri, aţi putea să vă găsiţi soţi.

La douăzeci şi şase de ani, Irene ştia că era, cel mai probabil, trecută. Clara, cu patru ani mai mică, mai putea avea un pic de timp rămas, dar nu prea conta. Fără zestre, puţin probabil ca vreuna dintre ele să găsească un soţ respectabil, indiferent de numărul de baluri şi de petreceri la care participau, dar tatăl ei vorbi înainte ca ea să poată sublinia acest lucru.

— Un duce, spuse Papa, încruntându-se la ea în timp ce învârti paharul cu coniac şi luă o nouă înghiţitură generoasă, ar putea ajuta foarte mult cauzei mele, dacă i-am putea intra în graţii.

— Nu vreau să îţi năruiesc speranţele pentru viitor, spuse Irene uitându-se la el ironică, dar este puţin probabil ca eu să-i intru în graţii ducelui de Torquil.

— Ce i-ai spus? Ai fost lipsită de bună-cuviinţă, presupun?

— Absolut deloc, spuse Irene cu mândrie, dar Clara îi strică încercarea de a ocoli adevărul.

— Ei bine, i-ai spus că este un om de bani gata, spuse sora ei, provocând un geamăt din partea tatălui lor şi făcându-l să-şi mai pună un pahar de coniac.

— Probabil că toate faptele mele bune sunt duse pe apa sâmbetei, murmură el, dând din cap. Nu va conta

câtuşi de puţin că eşti nepoata unei vicontese dacă continui să le dai peste nas ducilor. Sincer, Irene, trebui să-ţi expui părerile cu fiecare ocazie?

— Oh, nu m-am putut abţine. Papa! A fost extrem de arogant. Şi-apoi, modul în care l-am descris este foarte nimerit. Mă îndoiesc că munceşte ceva.

— Şi nici nu ar trebui, spuse tatăl ei cu severitate. Ar fi de neimaginat pentru un gentleman, mai ales pentru un duce, să muncească. Este sub demnitatea lui.

— Da, deci acest duce în mod particular mi-a amintit, în timp ce se uita de sus şi plin de dezaprobare, de mine şi de profesia mea.

— Nu îl poţi învinui pentru asta, din moment ce o femeie nu ar trebui să muncească, ripostă tatăl ei, lăsându-se pe spate, cu paharul în mână. Ar trebui să te duci la baluri şi să te bucuri de atenţia bărbaţilor. Nu să munceşti pe brânci în biroul acela mucegăit în care ai transformat vechea bibliotecă.

Irene nu răspunse, ce mai era de spus? Tatăl ei nu se pricepuse niciodată nici să facă bani şi nici să se descurce în lipsa lor, un lucru pe care fratele ei, Jonathan, încercase de nenumărate ori să-l remedieze fără succes. O ceartă puternică din urmă cu trei ani dusese la expulzarea lui Jonathan din casă şi ruperea oricărei scrisori trimise de el ulterior, până când, neprimind niciun răspuns, scrisorile au încetat să mai fie trimise. Fratele ei plecase în America, neştiindu-se acum unde era, iar tatăl lor, pentru a dovedi că fiul lui se înşelase cu privire la abilităţile lui, începuse să speculeze cu frenezie banii cu care rămăseseră. Dacă nu ar fi intervenit Irene, ar fi rămas săraci.

Ea observă cum îi tremura mâna în timp ce îşi umplea din nou paharul şi se gândi – nu pentru prima dată – că dacă ar fi fost pusă mâncare pe masa lor şi dacă negustorii şi servitorii ar fi fost plătiţi, ea ar fi trebuit să fie cea care asigura mijloacele de trai. Şi mai ştia din experienţele trecute că încercarea de a-l face pe tatăl ei să accepte realitatea dură a vieţii lor de acum era destinată eşecului, la cum era şi cea de a-i spune să nu mai bea.

— Aşa să fie, spuse ea în schimb, viaţa ducesei este problema ei, şi dacă ducelui nu-i place bărbatul cu care a ales să se căsătorească, va trebui să accepte.

— Doamne, Dumnezeule, Irene! Tatăl ei se uită la ea, uimit. Nu i-ai spus asta.

— În mare, ba da.

— Ce va crede Ellesmere dacă va auzi? gemu tatăl ei.

— Nimic din ce nu ar fi gândit deja, Papa.

— Da, dar, Irene, interveni Clara înainte ca tatăl lor să poată răspundă, se pare că ducele ţine foarte mult la mama sa. Poate că ţi se pare arogant felul lui de a se purta, şi chiar nepoliticos, dar sigur este aşa din cauza îngrijorării. Şi nu înseamnă că trebuie să te porţi la fel.

— Serios, Clara, spuse Irene oftând şi simţindu-se un pic vinovată, este foarte enervant când te hotărăşti să fii conştiinţa mea.

— Cineva trebuie să fie, spuse tatăl ei. Altfel, numai Dumnezeu ştie ce ţi-ai pune în minte să faci. Să începi o revoluţie sau să te apuci să promovezi votul, sau alt lucru îngrozitor, continuă el şi ridică din umeri, luând o altă înghiţitură.

— Intenţionez să protestez în stradă şi să promovez votul femeilor oriunde am ocazia, răspunse Irene. Însă pentru moment, administrarea ziarului îmi ocupă tot timpul.

— Ăsta este un aspect favorabil, cred, mormăi Papa. Te ţine departe de politică.

— În ceea ce priveşte restul lucrurilor, spuse Irene şi se strâmbă la el în timp ce se ridică şi se duse la masa de scris, nu este nevoie ca vreunul dintre voi doi să mă acuze că am fost insensibilă, pentru că am toate intenţiile să-i spun ducesei despre vizita pe care mi-a făcut-o fiul ei.

— Deci ştii unde este? spuse Clara şi se uită la ea.

— Ştiu. A sosit de dimineaţă o scrisoare de la ea, de la un hotel din Londra. Nu am apucat încă să o citesc, dar voi face asta acum, apoi îi voi răspunde, spunându-i despre vizita fiului ei şi despre temerile lui pentru ea. Îi voi recomanda, de asemenea, să comunice de îndată cu familia sa.

— Serios, Irene, spuse tatăl ei. Nu te înţeleg. Dacă aveai o scrisoare de la femeie şi ştii unde este, de ce nu i-ai oferit ducelui informaţia.

— Pentru că Lady Truelove a promis confidenţialitatea întregii ei corespondenţe, Papa. Ştii asta.

— Nu aminti în prezenţa mea despre oroarea pe care ai creat-o, spuse Papa, strâmbându-se ca şi cum ar fi mâncat o lămâie.

— Ne pune mâncare pe masă, Papa, spuse ea cât putu de delicat.

— Sunt alte modalităţi de a face asta.

Irene ar fi apreciat sfaturile lui pe această temă în urmă cu un an când creditorii ameninţau să le ia casa şi toată mobila, dar când se uită la el, amintirea celor trei pahare de coniac pe care le băuse şi cum îl punea pe cel de-al patrulea anunţa că nu aducea nimic bun să reaprindă astfel de replici şi se potoli.

— Oricum, spuse ea în schimb, mi-am dat cuvântul cititorilor să le respect confidenţialitatea, şi nu mi-l voi încălca.

— Dar, Irene, este un duce.

Începu să fie obosită de acel refren.

— Ar îndurera-o pe mama ta să te vadă cum te porţi atât de nepoliticos cu aristocraţii.

— Oare? răspunse Irene cu răceală. Cred că mama a arătat o necuviinţă admirabilă faţă de familia ei aristocrată când a avut curajul de a-şi urma inima şi de a se căsători cu un bărbat din clasa de mijloc. Şi din moment ce vicontesa şi toată familia mamei i-au întors spatele din ziua nunţii şi eu nu i-am cunoscut pe nici unii dintre ei în viaţa mea, nu văd de ce ar merita vreodată respectul ei. Cu siguranţă nu îl merită pe al meu. Sau pe al tău.

Pe faţa tatălui ei se văzu durerea la amintirea că familia mamei îl considerase atât de nevrednic de ea, făcând-o pe Irene să-i pară rău imediat pentru cuvintele ei.

— Nu am vrut…

— Ştiu ce ai vrut să spui, draga mea, spuse el, întrerupând-o în mijlocul frazei. Şi sunt recunoscător pentru

loialitatea pe care o arăţi pentru familia mea. Dar dragul meu copil, nu este bine să manifeşti o desconsiderare atât de evidentă faţă de aristocraţie. Sunt puternici, iar influenţa lor este foarte mare.

— Da, şi Excelenţa Sa s-a obosit să-mi amintească.

— Aşa a făcut? Şi care a fost răspunsul tău?

— Care crezi? răspunse Irene rânjind.

— Într-una dintre aceste zile, Irene, mândria îţi va fi sfârşitul, spuse tatăl ei oftând şi dând din cap.

— Sunt convinsă că ai dreptate, spuse ea, încercând să pară destul de umilă. Dar serios, Papa, duce sau nu, ce ar putea să-mi facă?

Capitolul 4

Firma de detectivi a lui Pinkerton era un grup eficient de bărbaţi. Imediat după ce plecă de la domnişoara Deverill, Henry sună la birourile din Londra ale cunoscutei agenţii de detectivi şi, aproximativ patruzeci şi opt de ore mai târziu, avură motiv să-l contacteze, reuşind să-i îndeplinească toate solicitările de informaţii.

În primul rând, şi cel mai important, descoperiseră că mama lui nu se căsătorise încă cu Foscarelli, spre uşurarea lui Henry.

În al doilea rând, stabiliseră unde se afla italianul, care locuia acum într-un apartament cu servicii complete din oraşul Camden, un apartament închiriat pe numele lui chiar în dimineaţa în care mama lui Henry plecase de acasă. Vestea că acum Foscarelli avea o reşedinţă oficială cu scopul de a obţine o licenţă de căsătorie nu era o mare surpriză, dar se dovedi irelevant pentru a o găsi pe mama lui. I se spuse că ducesa nu locuia cu artistul, dar se instalase comod într-un apartament la hotelul Thomas în Berkeley Square.

Imediat după plecarea detectivilor de la Pinkerton, Henry chemă trăsura. În timp ce aştepta, scrise o scrisoare

către avocaţii săi, dându-le adresa lui Foscarelli şi instrucţiuni pentru a începe negocierile cu italianul. Nu avea niciun dubiu că dragostea mamei lui avea să fie o propunere costisitoare, dar pentru a evita dezastrul iminent ar scrie fericit cecul.

Odată ajuns în trăsura sa, Henry ordonase birjarului să-l ducă la Berkeley Square şi în timpul scurtei călătorii citise dosarul pe care Pinkerton îl întocmise despre domnişoara Irene Deverill, despre familia şi ziarul ei. Această solicitare specială fusese un impuls din partea lui, deoarece conversaţia aprinsă cu femeia îi trezise nu numai furia, dar şi curiozitatea. Îi trezise şi alte emoţii, acelea de natură mai întunecată, mai erotică, dar ştia că ar face bine să nu exploreze prea adânc acele emoţii în mod special.

Era abia ora unsprezece şi jumătate când trăsura lui trase în Berkeley Square. Hotelul Thomas era micuţ, dar confortabil, poziţionat în partea de nord a pieţei. Era considerat cumva de modă veche, dar în mintea lui Henry, acesta era în avantajul lui. La sosire, întrebă de mama lui, dându-i portarului cartea sa de vizită.

— Vă rog să o informaţi pe ducesă despre prezenţa mea şi să o întrebaţi dacă mă primeşte.

Un lacheu fu însărcinat cu solicitarea lui, şi, deşi Henry nu era deloc convins că mama îl va primi, lacheul se întoarse câteva minute mai târziu spunând că ducesa îl primeşte, făcând un semn către liftul electric ascuns discret în spatele a trei palmieri în ghiveci.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, Excelenţa Voastră.

Fu condus către un apartament de la etajul al doilea şi, deşi ştia că mama lui nu luase niciun servitor cu ea, nici măcar o menajeră, chiar şi aşa îi păru nepotrivit când chiar ea îi deschise uşa.

— Deci m-ai găsit.

Acea întâmpinare rece nu prevestea nimic bun, pentru că nu era purtarea ei obişnuită. În ciuda tenului similar, nimeni nu se gândise niciodată că el şi mama lui semănau prea mult. Ducesa era minionă, drăgălaşă şi amabilă, şi Henry ştia că nu avea nimic din aceste trăsături.

Însă în acest moment, pe faţa mamei lui se vedeau o hotărâre şi o privire precaută care îi amintiră lui Henry mult prea mult de propriul caracter pentru a-l linişti. Cu toate acestea, având în vedere circumstanţele, nu prea se aşteptase să-l primească cu braţele deschise.

— Ai crezut că nu te voi găsi?

— Nu, recunoscu ea oftând şi deschise uşa larg în timp ce el intra. Deşi am crezut că îţi va lua mai mult timp.

— Îndrăznesc să spun, din moment ce nunta nu a avut încă loc.

— Un lucru care sigur te umple de bucurie.

— Nu găsesc nicio bucurie în asta, mama, o asigură el în timp ce ea îl conduse în camere de zi a micuţului apartament. Toţi am fost îngrijoraţi pentru tine.

— Nu este cazul să fiţi îngrijoraţi, spuse ea şi făcu semn către o pereche de fotolii verzi, şi după ce ea se aşeză pe unul dintre ele, el se aşeză pe cel opus.

Nu îi dădu nicio şansă să înceapă discursul grăitor pe care îl pregătise încă de când ea plecase, marţi dimineaţă.

— Henry, ştiu că intenţia ta este să mă faci să mă răzgândesc în legătură cu căsătoria mea, aşa că permite-mi să te scutesc de deranj şi să ne cruţ pe amândoi de ceea ce probabil ar fi o ceartă. Nu mă voi răzgândi, indiferent de eforturile tale.

— Nu sunt aici numai pentru acest motiv, mama. Sper să te conving şi să te întorci acasă. Un hotel nu poate fi la fel de confortabil precum propria ta casă, mai ales fără servitori care să se ocupe de tine.

— Acum că ştii unde sunt, voi trimite după menajera mea. Este tot ajutorul de care am nevoie în acest moment, din moment ce această situaţie nu va dura mult. Antonio a obţinut ieri contractul pentru propriul apartament în Londra, şi peste două săptămâni va putea obţine licenţa de nuntă şi ne putem căsători.

Deşi aceste veşti îi confirmară previziunile de mai devreme cu privire la acţiunile lui Foscarelli şi îi întăriră părerea cu privire la caracterul reprobabil al acestuia, era oarecum o uşurare, pentru că însemna că acum avea două

săptămâni întregi să o facă pe mama lui să se răzgândească. Cu toate acestea, era conştient că trebuia să fie precaut, şi se hotărî că cea mai bună strategie era să se poarte ca şi cum nu ştia nimic despre celălalt bărbat.

— Să-nţeleg că Foscarelli nu a avut înainte o reşedinţă permanentă în oraş?

— O spui de parcă ar fi fost un nevoiaş, spuse mama lui strâmbând din nas la aluzia lui.

„Henry nu intenţionase să spună nevoiaş. Ci îndeajuns de josnic încât să trăiască pe spatele prietenilor lui cât se putea de mult."

Fusese însă îndeajuns de înţelept să nu spună cu voce tare acel gând.

— Deloc, zise el în schimb, dar probabil că nu a fost destul de convingător.

— Este plin sezon, Henry. Ştii cât de dificil este să găseşti camere în oraş. A găsit camere doar pentru el numai pentru că se apropie luna august.

— Bineînţeles, spuse Henry politicos, nevrând să discute subiectul. Dar dacă se poate, putem discuta despre stilul tău de viaţa mai degrabă decât al... hm... Făcu o pauză, căutând o descriere pentru Foscarelli pe care să o rostească fără a se îneca. Decât al cunoştinţelor tale? Nu este nevoie să locuieşti într-un hotel, mama, adăugă el. Ai o casă.

— Unde aş fi mereu criticată de copiii mei cu privire la alegerea pe care am făcut-o? Cred că aş prefera să rămân aici. Hotelul Thomas este o locuinţă perfect respectabilă.

— Dacă eşti turist, da. Dar nu şi dacă cineva are o casă confortabilă la nici cinci străzi distanţă.

— Când o femeie a ales să fugă, nu există cale de întoarcere, spuse mama lui îndreptându-se.

— Încă nu eşti căsătorită, răspunse Henry la declaraţia ei oarecum melodramatică, încercând să înăbuşe un oftat.

— Acesta fiind motivul pentru care sunt aici şi nu locuind cu Antonio în noua noastră casă.

— Noua casă? spuse Henry uitându-se la ea, năucit.

Intenţionezi să locuieşti cu el într-un apartament în Camden Town?

— De ce nu? Este un apartament cu servicii complete. Era un licăr de amuzament în ochii ei care îi spunea că încerca să râdă un pic de el, dar ea continuă înainte ca el să poată răspundă. Poţi fi liniştit, Henry. Antonio a închiriat acel apartament numai pentru a putea obţine licenţa. Îl vom închiria, la rândul nostru. Dar nu mă pot aştepta să-l primeşti în reşedinţa ducală după nuntă, astfel că m-am oferit să cumpăr o vilă foarte confortabilă pentru noi. Este în Chiswick, pe malul râului. După nuntă, acolo ne vom începe viaţa împreună. Vom călători în Italia în toamnă, pentru că el îşi doreşte foarte mult ca eu să văd Florenţa, şi eu nu am fost niciodată...

— Mama, te rog, interveni el, nemaiputând asculta. Vorbeşti de parcă tu şi Foscarelli veţi fi o pereche de tineri căsătoriţi în luna de miere. Ai cincizeci de ani, nu nouăsprezece.

— Deci sunt prea bătrână pentru a vedea lumea?

— Ştii la ce mă refer.

— Ştiu. Ceea ce spui este că la vârsta mea nu ar trebui să fiu predispusă la fapte necugetate pe care toţi le facem în tinereţe.

El deveni tensionat şi defensiv.

— Chiar aşa. Dumnezeu ştie, când aveam nouăsprezece ani, eram naiv şi prostuţ, şi pasiunea m-a orbit spre consecinţele unei căsătorii nechibzuite cu cineva nedemn de mine. Dar am plătit pentru nebunia mea.

— Te-ai căsătorit cu fata având cele mai bune intenţii.

— Cele mai bune intenţii? răspunse el, cu o voce tăioasă chiar şi pentru propriile urechi. Faptul că am făcut o căsătorie atât de greşită încât a trebuit să o ascund faţă de toată lumea, inclusiv faţă de familia mea? Trimiţându-mi propria soţie departe, într-o cabană la ţară, furişându-mă de la Cambridge pentru a o vizita... da, spuse el cu amărăciune. Am fost perfect onorabil.

— Ai iubit-o.

— Oare? întrebă el dând din cap. Nu, infatuarea nu

este dragoste. Pasiunea nu este dragoste. Dorinţa… se forţă să rostească cuvintele, nu este dragoste. Nu face o imagine romantică a acţiunilor mele, mama, sau nu îmi atribui onoarea pe care nu o am. M-am căsătorit cu Elena pentru că am dorit-o şi nu o puteam avea altfel. Vina şi regretul se simţeau precum o greutate pe pieptul lui, simţind şi mai mult că era de datoria lui să o îndepărteze pe mama lui de la greşeala pe care era pe cale să o facă. Se aplecă în faţă pe scaunul lui, alegându-şi cu grijă următoarele cuvinte. Nu vorbiseră niciodată deschis despre căsătoria lui clandestină din urmă cu zece ani, dar, deşi nu îi plăcea să o facă, acum era necesar. A fost nevoie de doar opt săptămâni ca pasiunea noastră să moară. Opt săptămâni, şi apoi iată-ne: două suflete disperate şi nefericite, cu nimic în comun decât cenuşa pasiunii noastre dispărute, legaţi pe viaţă în consecinţele greşelii noastre – a mea. Pentru că era a mea, se grăbi el în timp ce ea încerca să vorbească din nou. Eu aveam întreaga putere în cazul acela; ea nu avea deloc putere. Papa a spus că va fi distrugerea mea, dar…

— Tatăl tău era un bărbat încăpăţânat care nu vedea decât propria-i cale. Şi în ceea ce priveşte situaţia aceasta, s-a înşelat.

— Ştiu asta. Elena nu m-a distrus, spuse el făcând o pauză şi înghiţind cu greutate, întâlnind privirea mamei lui. Este de mirare că eram nefericiţi?

— Încetează, Henry! ţipă ea, cu o voce tăioasă. Te rog, încetează cu asta. Nu mai suport să te aud cum te condamni în felul acesta.

El ar fi putut continua în felul acesta. Ar fi putut să o întrebe ce putea avea în comun cu un bărbat atât de diferit de ea, ce puteau realiza şi despre ce puteau vorbi odată ce pasiunea se domolea şi descopereau că nu avea nicio fundaţie. Dar se abţinu, deoarece îşi spusese punctul de vedere şi nu avea rost să insiste.

— Până când această nuntă nu va avea loc, spuse el în schimb, iei cel puţin în considerare posibilitatea de a te întoarce acasă? Avem prieteni şi cunoştinţe care locuiesc în

Berkeley Square. Vei fi văzută intrând şi ieşind de aici, dacă nu ai fost văzută deja. Ce crezi că îşi vor imagina prietenii noştri când te vor vedea ieşind dintr-un hotel la două străzi de propria noastră casă? Sau, mai rău, dacă îl văd pe el venind aici pentru a te vizita?

— Dumnezeule, Henry, mă faci să par scandaloasă.

— Vei fi, în curând, te asigur de asta, dacă continui cu fuga ta.

— Asta ar spune mai multe despre calitatea cunoscuţilor noştri decât despre mine, pufni mama lui. Prietenii mei adevăraţi mă vor susţine. Restul nu contează.

Asta sună foarte asemănător cu sentimentele măreţe pe care domnişoara Irene Deverill le repetase la infinit zilele trecute. Destul de bune în teorie, se gândi el, dar complet nepotrivite în realitate.

Cu toate acestea, în timp ce se uita la expresia hotărâtă a mamei lui, se hotărî că este mai bună o schimbare a abordării.

— Te-ai gândit cum va afecta asta perspectivele de căsătorie ale fiicelor tale? întrebă el.

— Bineînţeles că m-am gândit.

— Atunci ştii că mariajul tău le va scădea considerabil şansele de a găsi ele însele nişte perechi potrivite.

— Asta depinde de cum defineşti „perechi potrivite”, nu-i aşa? Aş spune că datorită căsătoriei mele, fiicele mele vor putea în curând să vadă ce gentlemeni dintre cunoştinţele lor ţin la ele cu adevărat, şi care le doresc numai pentru poziţia lor socială.

— De parcă poziţia nu este importantă.

— Henry, chiar crezi că preocuparea ta pentru viitoarea mea căsătorie sau chiar cea a surorilor tale este grija ta cea mai importantă?

— Bineînţeles că este importantă, spuse el fiind un pic luat prin surprindere. Sunteţi familia mea.

— Dragul meu, spuse ea aplecându-se în faţă, îndeajuns de aproape încât să-şi pună mâinile peste mâinile lui, poate că, în loc să te preocupi de viitoarea mea căsătorie sau de cea a surorilor tale, ar trebui să te

gândeşti la a ta. Elena a murit acum opt ani, eliberându-te pentru a te putea căsători din nou. David este singurul tău moştenitor, se grăbi ea să spună în timp ce el deschise gura să-i răspundă, şi este căsătorit deja de şase ani, fără a avea copii. Trebuie să te căsătoreşti din nou, ştii asta.

— Sunt foarte conştient de îndatoririle mele, mama. Nu este nevoie să-mi reaminteşti.

— Nu este o îndatorire să te îndrăgosteşti, Henry.

— Ne-am întors la discuţia despre dragoste? răspunse el. Iartă-mă, dar credeam că acum vorbim de căsătorie.

— Oh, dragul meu, spuse mama lui şi se uită la el cu tristeţe, încep să mă îngrijorez că dragostea pe care ai avut-o cândva în inimă este iremediabil pierdută.

— Dacă este aşa, nu pot decât să cred că este un lucru bun, spuse el întorcând privirea nefericită a mamei lui cu una implacabilă. Amândoi ştim că datoria găsirii unui partener pentru căsătorie este o treabă serioasă pentru cei ca noi, mama. Nu este o frivolitate. Căsătoria în grabă, fără a-ţi cunoaşte partenerul, pare să fie calea pe care tu ai ales-o, cât despre mine, nu voi face asta de două ori într-o viaţă.

— Nu alegem pe cine iubim, Henry. Dragostea nu se supune voinţei.

— Încetează, spuse el tăios. Încetează să vorbeşti despre căsătoria mea cu Elena de parcă nu am avut de ales. Am uitat cine eram, şi care era datoria mea, şi am permis pasiunii să-mi dicteze cursul acţiunilor. Rezultatul a fost unul tragic pentru toţi cei implicaţi. Nu încerca să mă protejezi sau să-mi găseşti scuze, pentru că eu, cu siguranţă nu mă voi proteja şi nici nu îmi voi găsi scuze.

Ea se uită la el pentru o clipă, deschise gura pentru a-l contrazice în continuare în legătură cu acest subiect, apoi o închise din nou, spre marea lui uşurare.

— Foarte bine, spuse ea încet. Care dintre domnişoarele pe care le cunoşti te-ar putea face să-ţi îndeplineşti datoria în modul cel mai lăudabil?

— Am luat în calcul câteva, spuse el, ignorându-i tonul acid, dar viitorul meu matrimonial va trebui să aştepte

până când al tău va fi decis, astfel că nu mai încerca să deviezi discuţia.

— Este hotărât, dragul meu băiat, indiferent dacă îţi place sau nu. Peste cincisprezece zile, eu şi Antonio vom fi căsătoriţi, şi oricât vei încerca, nu poţi împiedica asta.

Asta rămânea de văzut.

— Presupun că Foscarelli are mijloacele necesare pentru a te întreţine?

— De ce? Mă ameninţi că mă dezmoşteneşti dacă mă căsătoresc cu el? Cine se poartă acum de parcă aş avea nouăsprezece ani?

— Nu am nicio intenţie să nu îţi mai acord alocaţia care ţi se cuvine de pe urma proprietăţii, mama, spuse Henry şocat. Ştiu că nu ai nevoie, dar este dreptul tău. Nu îmi pot imagina nicio circumstanţă în care aş putea să îţi neg aşa ceva. Pe de altă parte, trebuie să mărturisesc că nu sunt încântat că va ajunge în mâinile unui bărbat care nu pare să se poată întreţine singur, cu atât mai mult o soţie.

— Serios? Acestea vor fi veşti noi pentru David şi Jamie.

— Nu este acelaşi lucru, mama, după cum bine ştii. Jamie şi David sunt parte din familie, şi alocaţiile lor de pe urma proprietăţii sunt un dat, ca şi a ta. Antonio Foscarelli nu este familie.

— Va fi în curând. Cu toate acestea, nu trebuie să îţi faci griji că va fi nevoie de alocaţia mea de pe urma proprietăţii pentru a-l întreţine.

— Da, cu siguranţă se bazează pe un aranjament nupţial substanţial din partea mea.

— Deloc. Nu va fi nevoie ca tu să-i dai vreun ban.

— Nu va fi nevoie? Mama, dacă spui că nu va primi niciun ban, primesc cu bucurie vestea, dar am un sentiment bizar că nu la asta te referi.

— Nu la asta mă refer. Îi voi acorda o sumă de bani lui Antonio din fondurile mele personale ca dotă.

Henry nu fu surprins de veste, dar, cu toate acesta, i se strânse stomacul într-un nod de groază.

— Înţeleg. Deci ai vorbit deja cu avocaţii noştri şi ai

schiţat un acord nupţial?

— I-am menţionat lui Antonio că tu te aştepţi să se facă unul, spuse ea ridicând din umeri.

Nu era acelaşi lucru, dar Henry se abţinu de la a menţiona acest lucru.

— Şi care a fost, spuse el în schimb, răspunsul lui Foscarelli?

— Nu este încântat de idee.

— Ce şocant!

— Oamenii ca el nu cred în acest gen de lucruri, spuse ea, părând a nu înţelege sarcasmul lui, şi sincer, nici eu. Majoritatea oamenilor nu înţeleg. Este un fel de a vedea lucrurile modern, Henry. Documentele oficiale şi discuţiile despre bani… Nu pot să nu mă gândesc că sunt dezgustătoare. Şi apoi, legea îmi protejează proprietatea destul de bine. Legea privind proprietăţile femeilor căsătorite…

— Mama, o întrerupse el, legea în forma ei actuală este foarte bună, dar este foarte dificil de pus în aplicare, mai ales dacă persoanele se despart mai târziu. Nu ar strica un acord prenupţial.

— Refuz să îmi încep căsătoria anticipându-i moartea.

Henry trase adânc aer în piept, amintindu-şi că era mai bine să ducă o luptă pe rând. Un aranjament nupţial devenea relevant numai dacă nu reuşea să împiedice să se producă căsătoria. Se gândi un pic, apoi schimbă tactica.

— Spui că intenţionezi să îi dai o sumă de bani. Cât de mult?

— Cincizeci de mii de lire.

Enormitatea sumei puse capăt încercărilor lui Henry de a rămâne calm şi rezonabil. „Porcul acela”, se gândi el, simţind cum creşte furia în el la gândul că Foscarelli probabil a convins-o pentru o asemenea sumă exorbitantă. „Netrebnicul acela, un porc vânător de averi.”

— Dumnezeule, mama, reuşi el să spună după un moment, este aproape jumătate din averea ta.

— Sunt foarte conştientă de asta. Dar este perfect acceptabil să-i ofer o zestre, după cum ştii. Un bărbat nu

poate să-i ceară soţiei bani de buzunar în fiecare lună.

— Da, da, Doamne fereşte ca vânătorii de averi să fie ţinuţi sub observaţie cu o alocaţie infimă.

— Serios, Henry, chiar trebuie să fii vulgar?

— Da, mama, se pare că trebuie să fiu, chiar şi numai pentru a te împiedica să te faci de râs. Ştii că va trebui să îţi vinzi jumătate din acţiuni pentru acea sumă de bani?

— Bineînţeles.

Atitudinea ei calmă îl împiedică să se liniştească.

— Nu te înţeleg, mama, şopti el, ducându-şi o mână prin păr şi încercând să se gândească. De ce nu îi dai o alocaţie anuală? De ce are nevoie, în definitiv, de o zestre, mai ales una atât de generoasă? Cincizeci de mii de lire este o sumă enormă. De ce ai...?

Se opri, realizând dintr-odată, într-un moment de înţelegere, ceea ce făcea mama lui.

— Dumnezeule, încerci să mă faci să mă răzgândesc.

— Nu ştiu la ce te referi, spuse ea şi îşi feri privirea, uitându-se în jos la mâinile sale în timp ce trasa broderia complexă a divanului.

— Ba da, ştii. Am venit aici presupunând că nu cunoşti adevărata natură a celor de genul lui, dar acum văd că m-am înşelat. Ştii foarte bine cu ce fel de bărbat te căsătoreşti şi nu îţi pasă, râse el cu totală neîncredere. Motivele tale pentru a te purta atât de prosteşte dovedesc că eşti chiar şi mai prostuţă. Îţi dai seama de asta?

Regretă cuvintele imediat, chiar înainte ca ea să vorbească.

— Dacă mă mai insulţi o dată, spuse ea cu răceală, această discuţie s-a încheiat.

Henry îşi frecă faţa cu mâinile, blestemându-se că fusese atât de orb că nu văzuse uneltirile italianului cu luni în urmă, blestemându-şi mama prea sensibilă că fusese atât de imprudentă şi blestemând-o pe Lady Truelove pentru ajutorul şi complicitatea ei. Doar după câteva momente fu în stare să vorbească din nou.

— Pentru moment, să lăsăm deoparte discuţia despre bani, spuse el, încercând să se gândească.

Încercarea de a o face pe mama lui să se răzgândească nu se putea realiza într-o singură discuţie, asta era clar. Avea nevoie de timp, şi tot atât de multă informaţie pe cât putea obţine. Doar atunci şi-ar fi putut da seama cum să o împiedice să continue pe drumul prostesc pe care o apucase.

— Dacă pot întreba, unde va avea loc nunta? Nici capela ducală şi nici biserica parohiei noastre nu vor fi potrivite în această situaţie din moment ce el este catolic.

— Spui asta de parcă ar fi similar cu a avea ciumă.

— Dacă ar avea ciumă, aş sărbători, şopti Henry. Eşti pregătită să te converteşti? Ştii că va trebui să faci asta. Sau el va trebui.

— Nu e nevoie să ne convertim. Nu ne vom căsători la biserică, ci la starea civilă. Eşti binevenit, deşi sunt convinsă că nu îţi vei dori.

— Oh, voi fi acolo, poţi fi sigură de asta. Chiar şi numai pentru a obiecta când ofiţerul de stare civilă va pune întrebarea.

— Henry, m-am hotărât. Aceste încercări de a mă intimida să mă supun sunt inutile.

— Să te intimidez? Henry se simţi jignit de acuzaţie. Dumnezeule, mama, părerile sufragiste ale lui Lady Truelove sunt contagioase? Ce sunt aceste discuţii despre intimidare şi supunere?

— Am suportat destul un comportament de genul acesta din partea tatălui tău, continuă ea de parcă el nici nu vorbise, tonul vocii devenindu-i în mod vizibil mai rece când aminti de răposatul ei soţ. Mai bine de douăzeci de ani, de fapt. Nu sunt nevoită să-l tolerez şi din partea fiului meu.

— Nu este drept, mama.

— După cum deja ai menţionat, am cincizeci de ani, astfel că nu văd cum alegerea mea cu privire la persoana cu care mă căsătoresc este treaba ta, Torquil.

Folosirea titlului său şi răceala vocii ei erau prea mult de suportat.

— Pentru că te iubesc, la naiba! De aceea este treaba

mea.

— Oh, dragul meu, spuse ea şi privirea i se înmuie imediat.

El îşi feri privirea, simţindu-se dintr-odată inconfortabil şi vulnerabil, două sentimente pe care le ura cel mai mult, şi fu obligat să ducă discuţia într-o zonă mai sigură.

— Este datoria mea în calitate de cap de familie, spuse el cu cea mai ducală voce posibilă, să mă asigur de bunăstarea şi siguranţa tuturor rudelor mele. Asta te include şi pe tine, mama, continuă el şi se uită din nou la ea. Ai putea aştepta mai puţin de la mine?

— Dragul meu Henry, şopti ea. Dintre toţi copiii mei, tu eşti cel care m-a îngrijorat mereu cel mai mult.

— Eu? întrebă el uitându-se fix la ea, uimit de această revelaţie. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că te lupţi atât de mult împotriva propriei tale naturi.

El se încordă. Cam atât despre o discuţie pe un teren sigur.

— Habar nu am la ce te referi, minţi el.

— Ba da, ştii. Chiar de când erai copil, ai încercat din răsputeri să fii fiul pe care şi-l dorise tatăl tău. Dar el a fost un bărbat neînduplecat, cu un simţ al datoriei rigid, o inimă rece şi un compas moral puritan. Şi-a dat silinţa să te educe la fel, şi orice influenţă aş fi avut asupra copilăriei tale, a fost estompat de el cu fiecare ocazie. Când el şi cu mine ţi-am descoperit secretul, că ai fugit şi te-ai căsătorit cu fiica unui tutungiu, a fost şocul vieţii lui. Eu, pe de altă parte, nu am fost deloc surprinsă. Vezi tu, ai moştenit ceva de la mine, spuse ea zâmbind. Mereu am ştiut asta.

— Şi crezi că partea aceea a noastră este un lucru bun? Mama, pasiunea mea pentru Elena a fost un lucru dezastruos.

— Ştiu că asta crezi. Dar nu sunt de acord cu tine. Ai iubit-o, ştiu asta. Indiferent ce spui tu sau de cum îţi defineşti sentimentele, ai iubit-o, şi în mintea mea dragostea nu este niciodată o greşeală, chiar dacă aduce durere, chiar dacă nu durează.

— Poate că aşa este, mama, spuse el trăgând adânc aer în piept, dar căsătoria nu este precum dragostea. Căsătoria este permanentă. Dacă se dovedeşte a fi o greşeală, nu există cale de scăpare, nu pentru cei ca noi.

— Da, dar este posibil şi le ai pe ambele – şi dragoste, şi căsătorie, dragul meu.

— Da, ei bine, acesta este trucul, nu-i aşa, spuse el, râzând amuzat.

— Elena a murit acum opt ani, spuse ea aplecându-se spre el şi luându-i mâna în mâna ei, tatăl tău aproape la fel. Ştiu că te temi să ai încredere în propria judecată în ceea ce priveşte această situaţie, dar nu poţi acum să-ţi deschizi inima din nou către emoţiile mai blânde ale vieţii? Pentru că mă tem că dacă nu o faci curând, nu vei mai putea să o faci deloc.

Henry se hotărî că această discuţie nu ducea nicăieri.

— Se pare că ne învârtim în cerc, spuse el, trăgându-şi mâna şi ridicându-se. Astfel, voi pleca.

— Oh, Henry, nu pleca încordat şi iritat de parcă ai avea gheaţă în vine. Te cunosc mult prea bine pentru a mă lăsa înşelată. Tot ceea ce încerc să-ţi spun este că, deşi ştiu că nu vei fi niciodată genul de om care să laşi să ţi se vadă sentimentele, nu le îngropa atât de adânc încât să le omori.

— Inima mea, din moment ce vorbim despre ea, suferă în acest moment. Din cauza ta, mama. Nu, stai, spuse el în timp ce încerca să continue. Mai avea o carte de jucat şi trebuia să o joace cât avea ocazia. Permite-mi să termin. Aşa cum am spus, dacă locuieşti aici pentru următoarele două săptămâni, oameni pe care îi cunoaştem te vor vedea intrând şi ieşind din acest hotel. Vor veni să-mi spună; te vor întreba pe tine.

— Nu le voi spune nimic.

— Apoi vor trage propriile concluzii şi vor răspândi acele concluzii drept fapte adevărate. Şi poţi fi sigură că indiferent de ceea ce se vorbeşte, nu va reflecta o lumină favorabilă asupra ta, asupra fiicelor tale sau a oricăror alte rude ale tale. Nu ar fi mai bine, în schimb, să vii acasă? Să stai în propria locuinţă până când… făcu o pauză, încercând

cu greu să spună cuvintele. Până la nuntă?

— Şi să te aud cum mi-l vorbeşti de rău pe Antonio cu fiecare ocazie, în încercarea de a mă face să mă răzgândesc în privinţa lui?

— Nu voi face asta. Îţi dau cuvântul meu că nu îl voi vorbi de rău în prezenţa ta. Şi mă voi asigura ca şi ceilalţi membri ai familiei să facă la fel.

Poate că mama lui se purta prosteşte în acel moment, dar nu era naivă, aşa cum dovediră următoarele ei cuvinte.

— Poate că nu îl vei vorbi de rău pe Antonio în prezenţa mea, dar cu toate acestea sunt sigură că vei face tot ce îţi stă în putinţă să mă faci să mă răzgândesc.

— Voi face asta, mama, spuse el, neavând niciun rost să nege, chiar dacă vii acasă sau dacă rămâi aici.

— Este adevărat, răspunse ea şi făcu o pauză, iar după câteva clipe, dădu din cap, spre marea lui uşurare. Prea bine, atunci, mă voi întoarce acasă.

— Şi îmi promiţi că vei fi discretă în ceea ce priveşte planurile tale de căsătorie până când nunta nu va fi avut loc?

— Nu are rost să vorbim de asta acum, din moment ce toată lumea va afla din editorialul scris de Lady Truelove că eu sunt femeia care i-a scris despre el.

— Oamenii pot ghici, dar până la nuntă nu vor şti. Şi între timp, aş vrea ca Sarah şi Angela să se bucure de ce a mai rămas din sezon.

— Prea bine. Poţi fi sigur de discreţia mea. Voi veni acasă mâine-seară, la timp pentru vinul de dinainte de cină.

Ar fi vrut să o sfătuiască în ceea ce priveşte şederea ei atât de lungă la hotel, mai ales dacă Foscarelli ar fi vizitat-o cu siguranţă între timp, dar era mult prea uşurat pentru a obiecta.

— Atunci ne vedem mâine-seară, spuse el şi se înclină, întorcându-se să plece, însă abia ajunse la uşă că ea îi vorbi.

— Henry?

— Da? spuse el şi se opri, uitându-se peste umăr.

— Presupun că nu ar avea niciun efect asupra

punctului tău de vedere cu privire la această situaţie, sau cu privire la părerea ta proastă despre el, dar Antonio mă face foarte fericită.

— Dacă aşa este, sper să găsesc un pic de consolare în asta.

Acestea fiind spuse, ducele plecă, şi, deşi îşi îndeplinise unul dintre obiectivele pentru care venise aici, celălalt încă se contura ameninţător asupra viitorului lor precum o furtună iminentă, şi nu avea nicio intenţie să renunţe.

Pe de altă parte, se îndoia că scoţând în evidenţă, acasă, multele păcate ale italianului, arătându-i mamei lui rapoartele detectivilor particulari şi spunându-i despre activităţile trecute ale lui Foscarelli din ziarele de scandal ar fi fost un lucru bun. Ştia ce fel de escroc era, şi cu cât insista el mai mult, cu atât era probabilitatea mai mare ca ea să se încăpăţâneze şi mai mult. Dar ce alte opţiuni avea pentru a o face să se răzgândească în privinţa acestei căsnicii?

— Excelenţa Voastră?

— Hmm?

Smuls din gânduri, ridică privirea şi îl văzu pe birjarul său. Fusese atât de pierdut în gânduri încât nu îşi aminti să fi luat liftul înapoi în foaier sau să fi ieşit din hotel, dar probabil că le făcuse pe ambele, pentru că acum era pe trotuar, cu cupeul în faţa lui şi vizitiul care îi ţinea uşa deschisă.

— Îmi pare rău, Treves, spuse el şi urcă, cu mintea încă la ce urma să facă.

Din fericire, abia se aşeză că îi veni o idee.

Nu părea a avea mult succes în a o convinge pe mama lui să se răzgândească cu privire la alegerea pe care o făcuse, dar nu era singura persoană pe care ea ar fi ascultat-o.

— Du-mă la avocaţii mei, Treves, spuse el. Asgarth şi Hopwood, Norfolk Street, numărul 17.

Capitolul 5

— Nu, nu, asta nu va funcţiona deloc. Folosind un creion de cărbune, Irene mai tăie un paragraf al editorialului scris la maşină, care îi fusese dat cu puţin timp în urmă de către tânăra care stătea în faţa ei. Nimănui nu-i pasă despre papagalul de companie al lui Lady Godfrey. Eşti Delilah Dawlish, cel mai cunoscut editorialist din Londra al rubricii de scandal. Ar fi trebuit să-ţi acaparezi cititorii, nu să-i omori de plictiseală.

Tânăra care stătea de cealaltă parte a biroului, al cărei nume real nu era Delilah Dawlish, ci unul mult mai prozaic precum Josie Blount, se strâmbă la criticile ei.

— Este un gunoi, ştiu, spuse ea, dar nu se întâmplă nimic interesant acum. Sezonul este aproape gata. Până pe doisprezece august când încep petrecerile… Vocea i se stinse şi îşi ridică mâinile în semn de zădărnicie. Nu este nimic nou despre care să se vorbească.

— Trebuie să fie ceva mai interesant decât moartea unui papagal. Irene lovi cu creionul peste paginile de pe biroul ei, concentrându-se. Ce-ai zice de petrecerile de-acasă, din moment ce tot vorbim despre ele. Este ceva ce merită menţionat acolo?

Înainte ca Josie să poată răspunde, o bătaie la uşă întrerupse discuţia şi Irene ridică privire văzând-o pe Clara în uşă.

— Ducele de Torquil este aici să te vadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai vrea bărbatul acela acum? mormăi Irene.

— Acum? Josie se îndreptă în scaun, mijindu-şi ochii iscoditori în timp ce se uita la patroana sa, trezindu-i-se instinctele de investigator. Ducele de Torquil este aici? A mai fost aici înainte?

— A venit alaltăieri, în jurul orei ceaiului, spuse Irene ridicând din umeri în încercarea de a minimaliza situaţia.

— Ducele de Torquil în vizită la editorul acestui ziar,

spuse Josie, cu un entuziasm în voce pe care Irene îl observă imediat.

— Oh, nu, spuse ea, dând din cap. Vizita ducelui aici nu va ajunge subiect în editorialul tău.

— Priveşte situaţia în felul următor. Este mult mai interesat decât moartea papagalului lui Lady Godfrey.

— Niciun cuvânt în plus, Josie. Niciunul.

— Oh, prea bine, oftă jurnalista, dar de ce secretomania asta? Făcu o pauză, uitându-se peste umăr la uşa deschisă din spatele Clarei, apoi înapoi la Irene, privirea devenindu-i speculativă. Este vorba de mama lui, nu-i aşa? Asta trebuie să fie. Ce ar dori altceva?

— Capul meu, răspunse ea imediat. Pe un platou. Înainte să mai poată pune şi alte întrebări cealaltă femeie, ea se ridică, ţinând în mână hârtiile. Avem noroc că mai ai două zile până la tipar. Dă-mi ceva despre care merită să se vorbească, Josie.

— Da, domnişoară Deverill.

Jurnalista se îndepărtă, trecând de Clara, şi apoi ieşi din birou, şi Irene se întoarse către sora ei.

— Presupun că trebuie să îl primesc, spuse ea fără entuziasm. Deşi nu îmi pot imagina de ce s-a întors din nou. Trimite-l înăuntru, dar pentru numele lui Dumnezeu, lasă uşa deschisă de data asta.

Ultimele instrucţiuni fuseseră complet irosite deoarece, deşi Clara făcu întocmai, ducele anulă încercarea ei închizând uşa după ce Clara plecă.

Irene deschise gura pentru a-i cere să o deschidă, dar apoi el veni către ea şi orice gând despre uşă dispăru în timp ce îşi aminti cuvintele Clarei din ziua precedentă.

„Păcătos de frumos.”

Cu acele cuvinte în minte, Irene nu se putu abţine să nu observe eleganţa atletică cu care se mişca, felul perfect în care hainele bine croite i se potriveau pe picioarele lungi, coapsele puternice şi lăţimea acelor umeri pe care Clara îi admirase atât de mult. În timp ce el se opri în faţa biroului ei, Irene observă culoarea deschisă a ochilor lui gri şi genele negre care îi înconjurau ochii, gene mult prea

bogate pe care niciun bărbat nu ar fi trebuit să le aibă. Cum de nu observase asta ieri? Poate că lucrase prea mult.

El tuşi discret, amintindu-i lui Irene că se uita insistent. Nu că întreaga ei cercetare îi aduse vreun beneficiu pentru că, în timp ce el ridică o mapă mică din piele neagră şi o puse pe biroul ei, realiză că nu îşi dăduse seama până în acel moment că bărbatul avea aşa ceva la el.

Irene îşi scutură un pic mintea pentru a reveni la realitate din contemplarea aceasta imediată şi foarte enervantă a harurilor masculine ale ducelui.

— Prefer ca uşa biroului meu să rămână deschisă.

— După cum eu o prefer închisă.

Cu aceasta, orice apreciere temporară a aspectului său plăcut se evaporă şi i se reaminti că, deşi putea fi cel mai frumos bărbat dintre cunoştinţele ei, acest aspect abia conta, din moment ce înfăţişarea lui plăcută se poziţiona pe locul al doilea, la mare distanţă de aroganţa lui.

— Sunt o femeie necăsătorită, punctă ea. Nu este oarecum nepotrivit ca uşa să fie închisă?

— Într-adevăr, dar din moment ce aţi precizat foarte clar în conversaţiile anterioare ce puţin contează pentru dumneavoastră părerea celorlalţi, de ce ar conta? Şi, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, pe lângă sora dumneavoastră, mai sunt alte trei tinere care stau de cealaltă parte a acestei uşi, femei care nu mă îndoiesc că sunt editorialiste de senzaţie.

— Jurnaliste.

El ridică din umeri ca şi cum aceasta era o distincţie minoră.

— Aş prefera să nu asculte, spuse el.

— Înţeleg. Aşadar, trasul cu urechea la conversaţiile altora este permis numai când o faceţi dumneavoastră.

— Rangul, spuse el, zâmbind un pic, are privilegiile sale.

— Dacă despre bârfă vă faceţi griji, vă asigur că nu am nicio intenţie să le ofer cititorilor mei informaţiile cu care aţi venit pentru a mă vedea, cu atât mai puţin detaliile

discuţiei noastre.

— Chiar şi aşa, aş prefera să nu risc.

— De ce aţi venit să mă vedeţi? întrebă Irene cu un oftat, renunţând la a încerca să-l convingă.

— Am o problemă pe care aş dori să o discut cu dumneavoastră, spuse el făcând semn către scaunul de lângă el. Luăm loc?

Ea vru să refuze, dar nu se putu abţine să nu fie un pic curioasă.

— Aş spune nu, răspunse ea în timp ce se aşeza, dar mă îndoiesc că ar conta.

— Începeţi să dezvoltaţi o cunoaştere cu privire la duci, domnişoară Deverill. Trase scaunul de lângă ea şi se aşeză, apoi puse mapa lângă el.

— Indiferent care este motivul pentru care sunteţi aici, spuse ea, uitându-se la ceasul de pe perete, ar fi bine să nu dureze mult pentru că am un prânz la ora unu. Aveţi douăzeci şi cinci de minute să îmi spuneţi.

— Timpul va fi mai mult decât necesar, dar înainte de toate, am vrut să vă spun că de la vizita mea de acum două zile am primit veşti de la mama mea şi m-am gândit că poate aţi dori să le auziţi. Făcu o pauză, ridicând o sprânceană castanie în felul acela arogant al lui. Sau poate, spuse el după o clipă, interesul dumneavoastră cu privire la cei care vă scriu se termină odată ce poveştile lor sunt publicate?

— Bineînţeles că nu! spuse Irene simţind cum faţa şi temperamentul îi iau foc, şi se întrebă cu exasperare cum acest bărbat este capabil să o facă să îşi piardă cumpătul atât de uşor. Indiferent care era motivul, ar fi preferat să nu îl lase să vadă că avea vreun efect asupra ei şi Irene se chinui să pară impasibilă. Confundaţi dezinteresul cu cunoaşterea. Deţin un ziar, astfel că probabil ştiu orice veşti doriţi să-mi spuneţi.

— Şi cu toate acestea, nu aţi putut să-mi spuneţi ceea ce ştiaţi acum două zile? răspunse el fără a aştepta un răspuns, ci continuă, în orice caz, atunci trebuie să cunoaşteţi că nu v-a urmat încă sfatul şi nu s-a căsătorit cu

Foscarelli.

— Sunt, recunosc, un pic surprinsă de întârziere, spuse Irene. De obicei, atunci când cineva fuge, căsătoria are loc imediat. Întârzierea se datorează eforturilor dumneavoastră?

— Mă tem că nu îmi pot asuma meritele. Înainte de alaltăieri, domnul Foscarelli a fost un om fără reşedinţă. Acum că a reuşit să închirieze un apartament în oraş, trebuie să aştepte cincisprezece zile pentru a putea obţine licenţa.

— Înţeleg. În orice caz, nu cred că aţi venit aici cu scopul de a mă ţine la curent cu privire la situaţia matrimonială a mamei dumneavoastră. Poate aţi dori să treceţi la subiectul vizitei?

— Sunt încântat să fac asta, dar înainte de toate aş dori să vă pun o întrebare, una la care aş dori un răspuns fără echivoc.

Irene aşteptă o clipă pentru a-şi face curaj înainte de a răspunde.

— Ce doriţi să ştiţi?

El căută în mapa de lângă el şi scoase o copie a *Society Snippets.*

— Văd că în răspunsul dumneavoastră către mama mea aţi sfătuit-o să-şi urmeze inima şi pasiunea şi să nu lase lucruri superficiale precum poziţia socială sau clasa să îi stea în cale spre dragostea adevărată şi fericire.

Ea se strâmbă la tonul lui sec, deoarece făcu ca sfatul ei să pară precum vorbe goale.

— Nu credeţi că dragostea este importantă în căsnicie?

El nu răspunse imediat, şi faptul că întrebarea ei i se păru dificilă, când răspunsul era atât de evident pentru ea, aproape o făcu pe Irene să vrea să râdă.

— Poate că este, spuse el într-un final. Dar cred că sunt lucruri care contează mai mult pentru ca o căsătorie să fie fericită. Lucruri precum compatibilitatea, minţile asemănătoare, poziţii sociale similare – lucruri pe care dumneavoastră, cu siguranţă, le consideraţi superficialităţi.

— Aţi spus că doriţi să mă întrebaţi ceva, îi reaminti ea. Asta nu a sunat a întrebare.

— În tot acest aşa-zis sfat pe care l-aţi oferit mamei mele, spuse el aruncând ziarul pe masă, nu aţi putut sugera cel puţin să se asigure financiar?

— Dar am făcut asta, spuse Irene uitându-se uimită la el. Am sfătuit-o ca avocaţii ei să pregătească o propunere de acord nupţial.

— Această parte a sfatului dumneavoastră nu apare în editorial.

— Nu, pentru că acordurile prenupţiale nu sunt foarte romantice şi cititorii vor romantism. Vor să fie captivaţi de o fantezie. În plus, avem spaţiu limitat. Un anumit sfat pe care îl acord trebuie invariabil să fie editat. Dar am fost foarte clară în corespondenţa noastră privată.

— Şi cum rămâne cu toţi cei care vă citesc editorialul şi văd o similaritate cu propria lor viaţă. Dacă urmează ceea ce au citit fără să fi avut privilegiul unei corespondenţe private cu dumneavoastră?

— Nu pot fi trasă la răspundere pentru deciziile pe care adulţii le iau cu privire la viaţa lor personală ca rezultat a ceea ce citesc în ziarul meu. Cât despre restul, continuă ea înainte ca el să o poată contrazice, am sfătuit-o pe mama dumneavoastră să îi dea lui Foscarelli o mică sumă de bani drept dotă, să îi dea o alocaţie anuală şi să păstreze controlul asupra propriilor bunuri. Mi-am spus sfatul în cei mai clari termeni cu puţină.

— Şi cu toate acestea, acei termeni nu au fost îndeajuns de clari, domnişoară Deverill, pentru că a hotărât să nu aibă niciun acord prenupţial şi să îi dea lui Foscarelli jumătate din acţiunile sale personale.

Irene era îngrozită, pentru că aceea era o abordare foarte imprudentă având în vedere circumstanţele.

— Oh, îmi pare rău să aud asta, pentru că asigurarea resurselor financiare a fost unul dintre punctele pe care le-am subliniat cel mai puternic în corespondenţa noastră, continuă ea şi apoi făcu o pauză, venindu-i dintr-odată un gând în minte. Dar nu înţeleg de ce îmi spuneţi această

informaţie mie, având în vedere ocupaţia mea. Nu vă temeţi că va apărea pe paginile ziarului meu?

— Nu, răspunse el, zâmbind un pic, un zâmbet care nu o făcu decât să se simtă şi mai stânjenită.

Nu a continuat pe acel subiect, şi Irene înghiţi cu greutate, înăbuşindu-şi temerile.

— Mama dumneavoastră are dreptul să decidă singură cu privire la persoana cu care se căsătoreşte sau cât de mult îi oferă din propriii bani.

— Nu, nu are, nu în întregime. Este ducesă de Torquil, şi dreptul de a face cum doreşte se termină când afectează datoria pe care o are faţă de familia ei, titlul şi poziţia ei. Din cauza dumneavoastră, a ales să lase deoparte acele obligaţii.

— Nu înţeleg cum faptul că a făcut ceea ce a simţit o împiedică să-şi îndeplinească obligaţiile familiale.

— Atunci permiteţi-mi să vă luminez, spuse el încet. După cum bine ştiţi deja, având în vedere profesia dumneavoastră, Foscarelli este un aventurier care s-a implicat în nenumărate aventuri amoroase, mai ales cu femei cu o poziţie socială înaltă. Mama mea nu este singura lui cucerire. Este, de asemenea, cu şaptesprezece ani mai mic decât ea. Nu este, nici prin naştere şi nici prin fapte, un gentleman, şi nu are propriile resurse financiare.

— Şi cu toate acestea, mama dumneavoastră este perfect conştientă de toate aceste lucruri şi îl iubeşte. În plus, m-a asigurat că are un caracter mult mai bun decât ştie toată lumea.

— Da, da, sunt convins că doar suferă şi este neînţeles.

— Cu toate acestea, continuă Irene, neluându-i în seamă sarcasmul tăios, nu vorbim despre o fetişcană care nu ştie nimic despre lume. Mama dumneavoastră este o femeie matură, perfect capabilă să decidă singură asupra caracterului lui Foscarelli. Poate foarte bine să fie un dezmăţat, dar are tot dreptul să încurajeze un dezmăţat dacă asta doreşte.

— Realizaţi că, măritându-se cu el, va fi evitată de

toate cunoştinţele şi de toţi prietenii ei.

— Realizez. Mai important, şi ea realizează asta, dar pare să aibă aceeaşi părere ca şi mine, şi anume că lipsa unor prieteni atât de superficiali nu este o aşa mare pierdere.

— Fiicele ei, al căror întreg viitor se bazează pe posibilitatea de a face o căsătorie bună, îi vor împărtăşi ruşinea, prin asociere, şi le vor scădea şansele de a găsi parteneri de dorit pentru căsătorie. Şansele lor erau deja destul de mici, având în vedere toate moştenitoarele americance care ne invadează continentul, fluturând dote monstruoase în faţa bărbaţilor eligibili dintre cunoscuţii noştri…

— Ăsta este un indiciu cu privire la caracterul acelor tineri, că îşi permit să fie cumpăraţi cu atâta uşurinţă. Dar vă înţeleg punctul de vedere. Nu vă deranjează faptul că Foscarelli este un vânător de averi. Ci că este un vânător fără titlu.

Acei ochi despre care Clara spusese că sunt atât de frumoşi se strânseră pentru o fracţiune de secundă.

— Nu vă prefaceţi că nu înţelegeţi motivul furiei mele, domnişoară Deverill, spus el, cu o voce calmă şi apăsată. Indiferent de situaţia lui, a ales să nu îşi manifeste interesul într-o manieră deschisă şi onorabilă. În schimb, s-a folosit de ascunzişuri şi de subterfugii pentru că ştie că intenţiile sale sunt dezagreabile şi legătura este nepotrivită. Doar pentru asta, ar trebuie să fie legat în spatele unui cal şi târât pe burtă către John O’Groats şi înapoi.

— O pedeapsă dură.

— Da. Şi una pe care orice bărbat, egal sau nu, ar primi-o într-o astfel de situaţie. Dumnezeu ştie, eu…

Se opri, şi pe faţa dură şi frumoasă i se citi un sentiment atât de puternic de tristeţe şi de deprimare, încât Irene se uită uimită. Omul acesta părea să fie ultimul de pe faţa pământului capabil de sentimente evidente.

Cu toate acestea, dispăru într-o secundă, şi Irene nu se putu gândi decât că ceea ce văzuse era regret şi vină că nu îi aplicase încă bietului italian pedeapsa descrisă.

— Este de ajuns să spun, continuă el, că dacă Foscarelli îmi era egal, m-aş fi aşteptat la câteva reţineri date de buna educaţie, dintre care una ar fi fost să îşi aleagă o femeie de o vârstă mai apropiată de a lui.

— Oh, da, pentru că cei ca dumneavoastră mereu fac asta. Ducele de Plenderith, de exemplu. El are cincizeci şi patru, dacă îmi amintesc bine, şi tocmai s-a căsătorit cu pupila lui de şaptesprezece ani. A urmat excelent regulile societăţii dumneavoastră, nu-i aşa?

— Aceasta este o cu totul altă situaţie.

— De ce? Pentru că bărbatul este mai în vârstă şi nu femeia?

— Da, oricât de nedrept ar suna. Plenderith este un văduv fără niciun moştenitor, şi este puţin probabil să aibă acest moştenitor căsătorindu-se cu o femeie de vârsta lui. Dar bănuiesc că deja îi cunoaşteţi motivele, adăugă el sec, şi nu sunt sigur de ce sunteţi în mod deliberat nesinceră, fie pentru a apăra drepturile femeilor, sau pentru a justifica acţiunile lui Foscarelli, sau doar pentru a încerca să-mi dovediţi că mă înşel.

— Poate toate trei, deşi, recunosc, ultimul oferă cea mai satisfăcătoare perspectivă.

El îşi strânse buzele la auzul cuvintelor ei, dar când răspunse, vocea avea obişnuita răceală.

— Nu contează, ne-am abătut de la subiect, şi anume că mama este pe cale să se căsătorească cu un bărbat cu care nu are nimic în comun pentru a susţine o căsătorie fericită.

— Are dragoste, se pare că o dragoste adâncă şi pasională.

— Chiar şi aşa, răspunse el scurt şi politicos, arătând cât de nesemnificativ considera acel aspect. Rezultatul acelei dragoste va fi o viaţă de ruşine, şi – foarte probabil – deziluzii romantice. Surorile mele poate nu se vor mai căsători niciodată acum, pentru că, indiferent de zestrea pe care le-o ofer, niciunul dintre cei ca noi nu va dori să-l recunoască pe Foscarelli în calitate de tată vitreg cu atât de multe domnişoare disponibile pentru căsătorie.

— Sunt căi în viaţă pe care o femeie le poate alege, care să nu implice căsătoria.

— Nu pentru fiica unui aristocrat. Destinul ei este stabilit în funcţie de succesul în ceea ce priveşte căsătoria.

— Un aspect care nu prea recomandă instituţia căsătoriei. Scuzaţi-mă, dar dacă Foscarelli este atât de nepotrivit pentru mama dumneavoastră, dacă sunteţi atât de convins că această căsătorie a lor îi va aduce doar nenorocire, de ce nu îl mituiţi? Dacă este atât de rău, aşa cum îl consideraţi, asta ar trebui să fie uşor de făcut.

Expresia îi deveni şi mai deprimată, dacă era posibil un asemenea lucru.

— Acordaţi-mi un pic de încredere, domnişoară Deverill. Am încercat manevra acum două zile. Avocaţii mei mi-au spus că a refuzat banii.

— Foarte bine pentru el.

— Consideraţi refuzul lui admirabil? spuse Torquil cu un râs ironic. Nu este, credeţi-mă.

Irene ştia că orice discuţie despre caracterul lui Foscarelli era inutilă, pentru că era limpede că Torquil era hotărât să aibă o părere proastă despre el.

— În orice caz, în acest punct, situaţia are puţin de-a face cu mine.

— Nu? Intervenţia dumneavoastră a fost catalizatorul, dacă nu cauza, ruşinii familiei mele. Sunt aici pentru că înainte să se întâmple asta, mă aştept să îndreptaţi situaţia.

— Într-adevăr?

— Da, spuse el şi se întinse din nou spre mapa de lângă el, şi din interior scoase un teanc de hârtii. Trebuie să fiţi pregătită, domnişoară Deverill, pentru consecinţele faptelor dumneavoastră.

Amuzamentul lui Irene dispăru imediat, cuvintele lui ameninţătoare trimiţându-i fiori pe şira spinării.

— Ce anume… spuse ea, apoi făcu o pauză, pierzându-şi vocea, înghiţi cu greutate, uitându-se la hârtiile din mâna lui. Ce anume vreţi să spuneţi?

El se aplecă în faţă şi puse documentele pe biroul ei.

— Acesta, spuse el înainte ca ea să poată întreba, este un acord de cumpărare semnat de mine şi de tatăl dumneavoastră.

Înţelegerea ei se transformă în teamă.

— Un acord de cumpărare pentru ce? întrebă ea, dar chiar pe măsură ce punea întrebarea, începu să se teamă că deja cunoştea răspunsul.

„Society Snippets"

Dacă nu ar fi stat deja jos, probabil că picioarele i s-ar fi înmuiat.

— Te oferi să cumperi ziarul familiei?

— Oferta a fost deja făcută, termenii acceptaţi. De îndată ce banca mea face transferul, afacerea este încheiată.

— Nu vă cred, şopti Irene încercând să-şi înăbuşească teama şi să gândească, dar capul i se învârtea. Nu este posibil.

— Nu numai că a fost posibil, domnişoară Deverill, a fost şi uşor.

— Nenorocitule! spuse ea printre dinţi, uitându-se la el. Din dorinţa de răzbunare faţă de această aşa-zisă jignire asupra familiei dumneavoastră, aţi lua singura sursă de venit a familiei mele?

— Deloc, spuse el şi împinse hârtiile mai aproape de ea şi se lăsă pe spate pe scaun, arătând exasperant de confortabil, în timp ce ei îi era rău de la stomac şi era nervoasă ca naiba. Suma cu care am cumpărat ziarul este generoasă, îndeajuns pentru a oferi o dotă substanţială pentru căsătoria dumneavoastră şi a surorii dumneavoastră şi a-i permite tatălui dumneavoastră să plătească ipoteca pusă pe aceste proprietăţi. În plus, îi va rămâne suficient pentru a avea un venit respectabil pentru tot restul vieţii sale.

— Deci pentru că sunteţi un duce bogat, credeţi că puteţi cumpăra orice doriţi?

— Din păcate, viaţa nu este niciodată atât de simplă, nici măcar pentru cei îndeajuns de norocoşi ca noi să avem avere. Nu pot cumpăra reputaţia familiei mele dacă este

pătată. Nu pot plăti oamenii să nu chicotească despre mama mea şi să spună despre ea că este ridicolă. Averea mea nu le poate scuti pe surorile mele de ruşinea şi durerea pe care le vor simţi ca rezultat al căderii sociale a mamei mele. Dar cu banii mei pot, dacă doresc, să împiedic acest ziar să mai distrugă viaţa altcuiva prin bârfa, aluziile şi sfaturile date prost.

— Deci intenţionaţi să-l cumpăraţi numai pentru a-l închide.

— Chiar aşa.

— Dar nu puteţi. *Society Snippets* este singura urmă rămasă din afacerea gazetărească a familiei mele, o afacere pornită de bunicul meu. Familia Deverill a publicat ziare timp de mai bine de cincizeci de ani.

— Spre deosebire de dumneavoastră, tatăl dumneavoastră nu pare îngrozit de această situaţie. Din contră, a acceptat imediat şansa de a-şi îndepărta fiicele de la o viaţă de corvoadă, şi a fost fericit pentru oportunitatea de a putea din nou să aibă grijă de ele şi să le ofere zestre aşa cum ar trebui să o facă un tată responsabil. A avut o singură rugăminte suplimentară la propunerea mea.

— Care a fost aceasta?

— M-a rugat ca dumneavoastră şi sora dumneavoastră să fiţi introduse în societate. Am fost de acord.

Spusese acum câteva clipe că acest aranjament fusese uşor, şi ea văzu acum cât de uşor trebuie să fi fost. Tot ceea ce dorise Papa pentru fiicele sale i se dăduse pe o tavă de argint, şi tot ce ceea ce fusese nevoit să lase în schimb era ceva ce nu îl interesase din capul locului.

— Nu sunt fiicele unui vânzător ambulant de ziare mult prea jos pentru cei de seama dumneavoastră?

— Unii ar putea spune asta, da, recunoscu el, părând să nu vadă sau alegând să ignore resentimentul din vocea ei. Dar nepoatele unui viconte nu sunt.

Ea râse trist, nefiind surprinsă că aflase de familia mamei ei.

— Chiar dacă fiica vicontelui s-a căsătorit cu cineva

sub demnitatea ei?

— Din moment ce propria mea mamă este posibil să facă asta în curând, nu sunt deloc în poziţia de a-mi da cu părerea despre ceea ce a făcut mama dumneavoastră, nu-i aşa?

— Pare că ştiţi multe despre familia ei, spuse ea încruntându-se.

— Detectivii particulari pot descoperi multe lucruri.

— A, înţeleg. Înainte să exploateze cineva vulnerabilităţile altcuiva trebuie să afle care sunt acestea.

Dacă cuvintele ei treziră vreun sentiment, el nu lăsă să se vadă asta. Nicio urmă de vinovăţie nu trecu pe faţa despre care Clara spusese că este atât de frumoasă. Nicio scuză sau regret. Nici măcar nu clipi.

— Dumnezeule, se înecă ea, prin inima dumneavoastră trece sânge sau gheaţă? Sau poate că nu aveţi deloc inimă.

Un alt licăr de emoţie trecu peste faţa aceea implacabilă, dar dispăru într-o secundă, şters de răspunsul lui rece.

— Inima mea, domnişoară Deverill, nu este treaba dumneavoastră.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, şopti ea, dar dacă îl atinsese cumva, nu ştia, pentru că se uită în altă parte, fiind cuprinsă de un sentiment de tristeţe.

Dacă acest bărbat făcea ceea ce voia, totul ar fi fost la fel cum fusese când murise bunicul ei, prosper, confortabil şi îngrozitor de plictisitor. Ziarul *Society Snippets* era creaţia ei, viziunea ei. Îi dedicase nenumărate ore lucrând din răsputeri să îl facă solvent. Sperase să-l facă un ziar de succes. Nu se aşteptase să-l iubească.

Şi acum va fi împăiat, iar ea se va ocupa din nou de treburile casnice şi va coase pentru tot restul zilelor ei sau – mai rău – se va mărita cu cineva din lumea pe care o voia tatăl ei pentru ea, una în care trăise mama ei şi din care fugise. Tot ceea ce realizase aici va fi uitat, datorită unui bărbat privilegiat care a trebuit doar să scrie o propunere de contract şi să facă câteva prezentări pentru a obţine

ceea ce-şi dorise. Nu putea lăsa să se întâmple asta, dar cum putea să o oprească?

Irene se uită din nou la el şi în timp ce întâlni acei ochi, la fel de reci şi de nepătruns precum Marea Nordului, se simţi atât de nervoasă şi de neajutorată, încât nu ştiu dacă să izbucnească în plâns sau să sară peste birou la gâtul lui.

— Ar putea fi, spuse el, uitându-se la ea, o alternativă.

Delicateţea vocii lui îi şterse orice urmă de lacrimi. Deschise gura, dar chiar în momentul când cuvintele „du-te la naiba” îi erau pe buze, ştiu că nu le putea spune.

— Vă ascult, spuse ea în schimb.

El se întinse, arătând cu degetul spre colţul documentelor pe care le pusese pe biroul ei.

— După cum am spus, nu am transferat încă banii. Contractul menţionează că am paisprezece zile pentru a face asta. Dacă nu fac asta, înţelegerea este anulată şi voi fi nevoit să-i plătesc tatălui dumneavoastră zece procente din preţul tranzacţiei pentru că mi-am încălcat cuvântul dat.

— În ce condiţii nu v-aţi respecta cuvântul?

— Sfatul dumneavoastră a adus dezastrul asupra familiei mele şi, după părerea mea, este responsabilitatea dumneavoastră să reparaţi răul făcut. Mama mea intenţionează să se căsătorească cu domnul Foscarelli în două săptămâni de-acum, de îndată ce el a obţinut acordul pentru căsătorie. Asta va dă paisprezece zile.

— Să fac ce anume?

— Să o faceţi pe mama să se răzgândească şi să anuleze nunta.

Mintea lui Irene se strădui din răsputeri să găsească o cale să refuze, dar nu văzu nicio cale prin care să nu piardă tot ceea ce muncise.

— Dacă reuşiţi, continuă el, voi rupe acest document, îi voi plăti tatălui dumneavoastră suma cerută şi totul va fi uitat. Veţi putea continua să îi sfătuiţi pe cei părăsiţi în dragoste, din Londra, să-şi urmeze inimile până la sfârşitul zilelor dumneavoastră. Dar dacă nu reuşiţi, dacă mama se căsătoreşte cu acest bărbat, ar fi bine să renunţaţi la

aspiraţiile dumneavoastră jurnalistice şi la dorinţa dumneavoastră de a vă băga în vieţile altora. Voi da curs acestei achiziţii a ziarului dumneavoastră şi îl voi închide, şi dumneavoastră va trebui să începeţi căutarea unui soţ potrivit căruia să-i oferiţi noua dumneavoastră zestre generoasă.

— Dar ziarul este viaţa mea! Nu am nicio dorinţă să fiu introdusă în lumea dumneavoastră şi cu siguranţă nu să mă şi mărit cu cineva de-acolo.

— Sincer, domnişoară Devenii, ceea ce vă doriţi are puţină importanţă pentru mine în acest moment.

Frustrată, prinsă în cursă, Irene încercă o altă tactică.

— Este absurd! Cum aş putea să o conving pe mama dumneavoastră să acţioneze chiar împotriva sfatului pe care i l-am dat?

— Las asta în seama ingeniozităţii dumneavoastră. Mama a fost de acord să se întoarcă acasă până la nuntă şi am aranjat ca dumneavoastră şi sora dumneavoastră să veniţi să locuiţi la noi în tot acest timp. Cu mama şi cu cumnata mea acolo, dumneavoastră şi sora dumneavoastră veţi fi ghidate corespunzător şi am şi două surori necăsătorite, astfel că nu veţi duce lipsă de companie şi amuzament.

— Vă aşteptaţi să locuiesc în casa dumneavoastră? întrebă Irene uitându-se la el, îngrozită de idee. Timp de două săptămâni?

— Da. Asta vă va oferi mai multe şanse să vă folosiţi puterea de convingere asupra mamei mele. Nimeni nu va şti de înţelegerea noastră.

— Nici măcar tatăl meu? Dacă reuşesc, are aşteptări pentru Clara şi pentru mine, aşteptări pe care dumneavoastră i le-aţi băgat în cap, pentru că nu cred că va continua o împăcare cu familia mamei mele dacă rămân editorul unui ziar de scandal.

— Dumneavoastră şi vicontesa Ellesmere va trebui să rezolvaţi asta singure. Cât despre tatăl dumneavoastră, va fi compensat corespunzător. Taxa de zece procente i-a fost deja acordată dacă reuşiţi şi vă păstraţi ziarul.

— Cu compensaţie sau nu, îi creaţi speranţe false cu privire la o împăcare cu familia mamei mele. Nu merită asta.

— Oare? spuse Torquil şi se aplecă în faţă, în fotoliul său, punându-şi mâinile pe documentul de pe biroul ei. Domnişoară Deverill, haideţi să vorbim franc. Tatăl dumneavoastră bea.

Irene îşi strânse pumnii pe sub birou şi avea obrajii în flăcări. Acest bărbat nu numai că o făcea să se gândească că avea un temperament vulcanic, dar îi şi arăta cât de mult putea urî un alt om.

— Vai, vai, reuşi ea să spună. Detectivii dumneavoastră particulari au fost ocupaţi, nu-i aşa?

— Nu am avut nevoie ca detectivii de la Pinkerton să-mi ofere acea informaţie, ci doar de ochii mei. Timp de o oră şi jumătate pe care am petrecut-o cu el în această după-amiază, discutând această afacere, tatăl dumneavoastră a băut o sticlă întreagă de coniac şi a deschis-o pe cea de-a doua.

— Înclinaţia… tatălui meu pentru coniac nu este subiectul… spuse Irene simţind furie şi ruşine în egală măsură.

— Este şi un fapt cunoscut public că afacerea gazetărească a bunicului dumneavoastră, odată foarte de succes, a fost forţată să intre în faliment din cauza managementului prost al tatălui dumneavoastră.

— Sunt motive pentru asta…

— Bineînţeles. Aşa cum am spus, bea. Ideea mea este că a eşuat în datoria lui principală ca bărbat, aceea de a-şi proteja familia şi de a avea grijă de ea. Drept urmare, nu pot simţi foarte multă compasiune pentru el, şi cu siguranţă nu mă voi simţi vinovat că-i voi distruge speranţele, aşa cum spuneţi dumneavoastră.

— Vă minţiţi şi propria familie, inclusiv pe mama dumneavoastră. Nu simţiţi nici un fel de vină faţă de ele?

— Este o înşelăciune, sunt de acord cu dumneavoastră, o înşelăciune prin omisiune.

— O minciună prin omisiune este tot o minciună!

El se foi în scaun şi se uită în altă parte, arătând că poate această remarcă îl atinse. Dar, când se uită din nou la ea, orice semn că ar fi ajuns la conştiinţa lui ar fi putut fi la fel de bine o plăsmuire a imaginaţiei ei.

— Este regretabil, dar nu văd nici o altă cale. Dacă mama ar şti că i-am făcut tatălui dumneavoastră o ofertă de a-i cumpăra ziarul, nu ar crede niciodată că am făcut-o numai din raţiuni financiare. Ar deveni dintr-odată suspicioasă şi orice efort aţi face de a o face să se răzgândească în legătură cu Foscarelli ar fi, în cele din urmă, în zadar. Nu îmi permit privilegiul adevărului direct.

— O adevărată dilemă morală pentru dumneavoastră.

Dacă el observase sarcasmul, îl ignoră.

— Doar dumneavoastră, tatăl dumneavoastră şi cu mine – şi sora dumneavoastră, dacă alegeţi să îi spuneţi – vom şti despre această ofertă de cumpărare. Dacă spuneţi altcuiva ceea ce am discutat, sau scoateţi la iveală situaţia mamei mele şi a italianului, voi pune în aplicare termenii acestei înţelegeri imediat, şi calitatea dumneavoastră de editor al acestui ziar se va termina imediat. Sper că este clar?

— Perfect. Irene îşi încleştă atât de tare maxilarul încât abia rosti cuvintele. Ce veţi spune familiei dumneavoastră?

— Am fost să vorbesc cu tatăl dumneavoastră despre editorialul acestei Lady Truelove şi am plecat uimit de neglijenţa ruşinoasă pe care Ellesmere o arată faţă de nepoatele sale, cunoscând tentativele de împăcare ale tatălui dumneavoastră, spuse el ridicând din umeri. Am fost fericit să pot ajuta în stabilirea unui armistiţiu.

— Din bunătatea inimii dumneavoastră.

— Tatălui dumneavoastră nu îi place că deţine un ziar de scandal şi l-ar închide fericit dacă ar şti că fiicele sale ar fi protejate de către rudele lor. Scăparea societăţii din Londra de un ziar de scandal care tipăreşte bârfe despre familia mea este un alt efort pe care mă bucur să-l susţin, şi o circumstanţă pe care o mare parte a familiei mele nu ar deplânge-o.

Acesta era probabil adevărul gol-goluţ. Ea înghiţi cu greutate.

— Se pare că aţi pus totul la punct.

— Da. Dar alegerea de a duce sau nu la îndeplinire acest plan vă aparţine în întregime.

Acea afirmaţie o provocă peste măsură.

— Alegere? spuse ea, sărind în picioare. Este o alegere în care iau totul sau nimic, ceea ce înseamnă că nu este nicio alegere. Şi cum va funcţiona ziarul meu timp de două săptămâni în timpul în care eu socializez prin Londra, fiind prezentată cunoştinţelor dumneavoastră?

— Acesta este un alt lucru pe care îl voi lăsa în seama ingeniozităţii dumneavoastră. Dacă *Society Snippets* încetează să mai funcţioneze în lipsa dumneavoastră, nu voi deplânge situaţia, spuse el şi luă acel contract de cumpărare oribil şi se ridică în picioare. Două săptămâni nu este un timp îndelungat, adăugă în timp ce înlocuia hârtiile în mapa sa. Vă sugerez ca, împreună cu sora dumneavoastră, să veniţi la noi cât mai repede după ce aţi făcut aranjamentele aici. Să spunem, în jur de ora ceaiului?

— Astăzi? întrebă Irene şi râse neîncrezătoare. Doar nu vă aşteptaţi să venim azi?

— Ba pot, şi o fac. Dacă sosiţi la ora ceaiului, vă puteţi aranja dacă doriţi şi tot veţi fi instalate în camerele dumneavoastră înainte de cină. Nu ştiu dacă mama mea se va fi întors acasă până la ora ceaiului, sau ce alte angajamente au stabilite pentru această după-amiază ceilalţi membri ai familiei mele, dar vă asigur că cumnata mea este acasă pentru a vă întâmpina cum se cuvine, şi voi fi şi eu acolo pentru a face prezentările necesare.

— Oh, ce bine, şopti Irene. Ce răsfăţ!

— Dacă nu sosiţi, continuă el ca şi când ea nu vorbise, îi voi prezenta tatălui dumneavoastră o propunere de contract mâine-dimineaţă şi nu va mai fi nevoie să veniţi deloc. După cum am spus, alegerea este a dumneavoastră. Locuinţa mea se află în Park Lane, la Upper Brook Street, numărul 16. Să aveţi o zi frumoasă, domnişoară Deverill!

Cu aceasta, se înclină şi plecă, lăsând-o pe Irene să îi

arunce priviri ucigătoare în spate în timp ce se îndepărta. Paisprezece zile sub acoperişul lui nu erau o perioadă prea lungă de timp pentru el, dar pentru ea, se prefigura precum eternitatea iadului.

Capitolul 6

Ducele abia plecă din biroul ei înainte ca Irene să fie şi ea la uşă. Trecu în grabă pe lângă biroul Clarei, şi ceva de pe faţa ei trebuie să-i fi dat de gol emoţiile pe care le simţea, deoarece sora ei o urmă, strigând-o în timp ce traversa foaierul.

— Irene, ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nu acum, Clara, îi răspunse ea în timp ce urca scările. Nu acum, te implor.

Îl găsi pe tatăl ei în camera de zi, bându-şi coniacul şi citind o carte, cu piciorul afectat de gută sprijinit pe perne. El ridică privirea în timp ce ea intră, şi probabil că toată puterea furiei ei i se reflectă pe faţă, pentru că la vederea ei, tatăl ei se făcu mic.

— Este adevărat? întrebă ea, oprindu-se lângă scaunul lui cu rotile. Este?

— Temperează-ţi tonul, copilă, spuse el încruntându-se, dar fără a se uita la ea, şi aminteşte-ţi cu cine vorbeşti.

— Este adevărat?

— Dacă mă întrebi dacă am fost de acord să vând ziarul ducelui de Torquil, răspunsul este da. Chiar a fost de acord să ajute la împăcarea cu familia noastră. Îl cunoaşte pe Ellesmere şi a promis că va face tot ce va putea pentru a ajuta. Nu este grijuliu din partea lui?

— Oh, foarte grijuliu, răspunse ea. Cum ai putut face asta, Papa? Cum?

El se întinse după paharul său şi îi sorbi conţinutul dintr-o înghiţitură. Abia apoi se uită la ea.

— Serios, Irene, nu trebuie să te uiţi de parcă tocmai am ajuns sclavi, când realitatea este exact invers. Acum, nu

va mai fi nevoie să munceşti precum o vânzătoare obişnuită.

Ea îi ignoră încercarea de a face ca acţiunea lui să pară atât de nobilă.

— Îmi place munca mea. De ce nu poţi înţelege asta? spuse ea şi se uită la el dând din cap, fiindu-i foarte clar că el încă refuza să creadă acest lucru, şi vorbi în continuare cu repeziciune înainte ca discuţia să fie distrasă de la lucrurile evidente spre o discuţie despre drepturile femeilor. Am readus la viaţă afacerea familiei şi am făcut-o din nou profitabilă. Am creat *Society Snippets* şi l-am transformat într-un ziar de succes. Şi acum, după tot ce am realizat, mi l-ai vândut fără ca măcar să mă întrebi.

— Sunt tatăl tău. Nu am nevoie de permisiunea ta pentru a face ceva dacă consider că este în interesul tău. În spatele tonului său iritat, ea observă un sentiment de vină, dar el nu îi oferi nicio şansă să se agaţe de ea. În ceea ce priveşte restul, am făcut ceea ce orice tată are obligaţia să facă.

— Ce obligaţie este aceasta?

— Să asigure viitorul copiilor săi, bineînţeles. L-am asigurat pe al tău, şi pe cel al Clarei, şi pot doar spera că asta compensează dezastrul deplorabil pe care l-am creat în trecut.

Furia ei se disipă cu acele cuvinte, pentru că ştia că el credea din tot sufletul că ceea ce făcuse era spre binele ei.

— Oh, Papa, de câte ori trebuie să vorbim despre asta? Ceea ce ai asigurat este viziunea ta despre viitorul meu, dar nu este genul de viitor pe care mi-l imaginez pentru mine.

— Doar pentru că nu ştii cum este, spuse el dând din cap, cu un aer înţelept şi contemplativ. Ai răbdare. Când vei pleca, bucurându-te de evenimentele sezonului, luând cina în casa unui duce, ducându-te la baluri, făcându-ţi prieteni, te vei simţi atât de bine încât nu vei mai dori să te întorci acasă deloc, cu atât mai puţin să te întorci la ziarul acela al tău. Vei vedea.

Ca de fiecare dată când aveau această discuţie, Irene

se simţea ca şi cum se izbea cu capul de un perete de cărămizi, dar continuă.

— Nu vreau baluri şi petreceri. Nu am niciun interes să iau parte la sezon şi nu vreau să vânez un soţ. Vreau să public ziare.

— Şi sora ta? Îşi doreşte ca viitorul ei să însemne să fie secretara ta şi să rămână o fată bătrână?

Pentru a doua oară în acea zi, Irene se simţi ca şi cum fusese lovită în stomac. Deschise gura pentru a răspunde, dar nu reuşi să spună nimic.

— Ţie îţi place să munceşti pe brânci în acel birou, dar îi place şi ei? întrebă el. Este fericită, ştiind că viaţa ei va însemna să noteze corespondenţa, să dactilografieze şi să îţi stabilească întâlnirile? Nu îi dădu nicio şansă să răspundă. Ea vrea să-şi trăiască viaţa acum, cât este tânără. Tânjeşte după distracţiile sezonului la fel ca oricare altă fată.

Irene se foi, fiind cuprinsă de vină.

— Clara ştie că este liberă să se ducă la ce petreceri doreşte. Mătuşa Martha ar fi bucuroasă să facă aranjamentele printre cunoştinţele noastre şi să îi fie însoţitoare.

— Clarei i-ar fi dificil în societate fără prezenţa ta lângă ea pentru a o ajuta. Amândoi ştim cât este de timidă şi de rezervată. Şi verişoara mea, deşi este o femeie vrednică, ar face-o pe Clara să se simtă şi mai timidă şi mai rezervată. În acest fel, tu ai putea să o linişteşti.

— Sunt bucuroasă să mă duc cu Clara oriunde suntem invitate, îl asigură ea imediat. Dar niciuna dintre noi nu se grăbeşte să se căsătorească.

— Ei bine, tu nu, cel puţin, îi răspunse tatăl ei scurt. Şi ţestoasele sunt mai grăbite ca tine. Şi de ce, mă rog? Pentru că preferi să conduci un ziar în loc să-ţi găseşti un soţ.

— Doar pentru că societatea mă forţează să fac acea alegere.

— Nu numai societatea. Dragul meu copil, niciun bărbat nu ar permite soţiei lui să aibă o carieră.

— Oricum, nu vorbim despre mine. Vorbim despre Clara.

— Aşa este. Cum va întâlni sora ta pe cineva când ea îşi petrece cea mai mare parte a timpului muncind pentru tine? Are douăzeci şi doi de ani, nu mai are mult timp la dispoziţie. Am aranjat lucrurile cu ducele astfel încât să aibă parte de un pic de distracţie. Se poate duce la baluri şi la teatru, poate dansa, poate flirta şi se poate bucura de sezon aşa cum ar trebui să o facă o tânără, înainte de a fi prea târziu.

— Două săptămâni nu este cine ştie ce sezon.

— Dar cu ajutorul ducelui, vicontele poate îi va acorda Clarei – şi ţie, nu că tu ţi-ai dori asta – un sezon întreg anul viitor. Ar putea ierta şi rana din familia noastră poate se va vindeca.

— Şi vom trăi toţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Clara va avea ocazia de a întâlni tineri demni de ea şi să se îndrăgostească, continuă tatăl ei fără a părea să fi auzit replica ei seacă. Apoi se va putea căsători şi va putea avea copii şi o casă a ei. I-ai nega toate aceste oportunităţi doar pentru că tu nu le vrei pentru tine? I-ai sacrifica tinereţea pe altarul ambiţiei tale?

— Nu e drept, şopti Irene simţind o înţepătură în ochi şi imaginea tatălui ei devenindu-i neclară.

— Nu, fu el de acord şi se întinse după sticla de pe masa de lângă el. Dar viaţa rareori este dreaptă, draga mea.

Ea îl privi cum toarnă ultimele picături din decantor în pahar. Nici măcar nu era prânzul şi el deja golise prima sticlă.

— Ai dreptate, Papa, spuse ea, simţind cuvintele amare pe buze. Viaţa rareori este dreaptă.

Irene vorbise cu tatăl său în speranţa că va putea fi convins să anuleze înţelegerea pe care o făcuse cu ducele, dar privind în urmă, ea îşi dădu seama că, probabil, să-l confrunte imediat ce aflase vestea, nu fusese cea mai bună strategie pentru a atinge un asemenea ţel. Şi cu prelegerea lui despre viitorul surorii ei, îi tăie orice urmă de speranţă,

pentru că ştia cât de mult tânjea Clara după societate şi distracţii.

Resemnată, ea coborî, o chemă pe Clara în biroul ei şi îi explică ce se întâmplase. Se aştepta ca sora ei să întâmpine vestea că vor fi introduse în societate cu un amestec de fericire şi groază, poate cu un pic de indignare pentru ea cu privire la acţiunile nedrepte ale ducelui şi ale tatălui lor. Cu toate acestea, bocetul de uimire al Clarei nu se potrivi cu niciunul dintre răspunsurile pe care le aşteptase.

*

— Oh, nu, nu, nu, suspină Clara, aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini coatele pe biroul lui Irene şi pentru a-şi îngropa faţa în mâini. Nu pot să cred că ai fost de acord cu asta.

— Dar am crezut ca îţi va plăcea ideea de a ieşi în societate.

Clara dădu din cap fără a-şi ridica privirea, şi Irene ocoli biroul şi o luă cu compasiune de după umeri.

— Dacă îţi faci griji pentru sentimentele mele, atunci nu trebuie. Nu am nicio intenţie să-l las pe acest bărbat să îmi cumpere ziarul şi să-l închidă, îţi promit.

— Nu despre asta este vorba, răspunse Clara, cu vocea acoperită de mâinile pe care le ţinea peste faţă.

— Oh. Simţindu-se un pic descurajată de această aparentă lipsă de grijă pentru mult iubitul ei ziar, Irene se îndreptă, uitându-se la capul plecat al surorii ei în timp ce încerca să înţeleagă ce găsea Clara atât de supărător.

— Vei fi în regulă, ştii, indiferent cum se termină asta. E adevărat, Torquil este genul de bărbat care crede că poate cumpăra orice îşi doreşte, dar până şi eu trebuie să recunosc că este dispus să plătească generos pentru acest privilegiu. Şi vei fi protejată indiferent ce…

Ea se opri în timp ce Clara dădu din nou din cap şi se ridică.

— Nu fi prostuţă, Irene. Ştiu că vei avea grijă de noi,

indiferent de ce se întâmplă. Nu asta mă supără. Şi sunt convinsă că vei găsi o cale de ieşire din această încurcătură. Mereu faci asta.

— Dar atunci, ce te-a supărat atât de tare? Ideea de a întâlni oameni noi? Ştiu cât de intimidant poate să fie asta pentru tine, draga mea, dar voi fi chiar acolo lângă tine.

— Nici despre asta nu este vorba, Irene. Avem o problemă mult mai urgentă decât timiditatea mea prostească. De-acum în cinci ore, vom sta în casa unui duce, ne vom învârti în înalta societate, vom întâlni aristocraţi şi doamne, şi cine ştie ce altceva.

— Da, şi…?

— Uită-te la noi. Cuvintele se terminară într-un bocet, în timp ce Clara făcu un semn către fusta ei maronie din lână. Vor fi angajamente sociale în fiecare zi, baluri şi petreceri în fiecare noapte, şi noi nu avem nimic potrivit de îmbrăcat pentru astfel de ocazii.

Uimită, Irene clipi.

— Dumnezeule, nu m-am gândit niciodată la asta. Dar este o problemă care se poate rezolva uşor, adăugă ea, obligată să-şi consoleze sora, care era pe cale să izbucnească în lacrimi. Ziarul face bani zilele astea, astfel că ne permitem că cheltuim un pic pentru noi. Ne repezim la Debenham şi Freebody în această după-amiază şi ne cumpărăm câteva rochii înainte de a merge în Grosvenor Square.

— Să purtăm rochii gata făcute în casa unui duce? spuse Clara şi se uită la ea îngrozită. Ce vor crede despre noi?

— Dacă îşi formează părerile după hainele noastre, atunci părerile lor nu trebuie băgate în seamă, răspunse Irene cu hotărâre. Şi puţin îmi pasă.

Un sentiment bun, în teorie, dar câteva ore mai târziu, stând în cel mai somptuos salon de zi pe care îl văzuse vreodată, pusă în faţa unor haine elegante şi a privirii neîncrezătoare a lui Lady David Cavanaugh, până şi Irene şi-ar fi dat la schimb, fericită, principiile pentru o rochie făcută pe măsură. În timp ce cumnata ducelui se uita la

costumul cu dungi gri pe care Irene îl cumpărase de la Debenham şi Freebody în drum spre reşedinţa ducală, nu spuse niciun cuvânt, dar nici nu era nevoie. Uşoara ridicare a sprâncenelor roşcate spunea foarte clar ceea ce îi trecea prin minte. Imediat, obrajii lui Irene luară foc şi aruncă o privire ostilă către bărbatul înalt, cu părul închis la culoare, care se afla lângă Lady David şi care tocmai făcuse prezentările. Aceasta era numai vina lui.

Dacă Torquil îi simţi resentimentele, nu o arătă.

— Boothby vă va duce lucrurile în camerele dumneavoastră, spuse el uitându-se la bărbatul în vârstă care le condusese în camera de zi şi care le anunţase sosirea.

Boothby, în mod evident valentul, înţelesese imediat ordinul care îi fusese dat şi, fără niciun cuvânt, se înclină şi ieşi din cameră.

Irene îl privi cum pleacă cu o urmă de invidie. Şi-ar fi dus bucuroasă propriul cufăr sus dacă asta însemna că putea să scape de privirea atât de condescendentă a lui Lady David.

— Aţi dori ceai?

Întrebarea celeilalte femei o forţă pe Irene să-şi ia privirea de la uşă şi să revină la micuţa roşcată elegantă care făcu un gest către tava de ceai.

— Nu, mulţumesc. Am luat deja ceaiul.

— Înţeleg.

Urmă o pauză atât de ciudată încât Irene aproape tresări.

Torquil rupse tăcerea într-un mod în care – din fericire – nu o făcu pe Irene să dorească să-i sară la gât.

— Poate că doriţi, împreună cu sora dumneavoastră, să vă odihniţi înainte de cină?

— Am dori, spuse Irene fără a se sinchisi să se uite la Clara. Dacă ea se simţea stânjenită, îşi putea doar imagina cum trebuie să se fi simţit sora ei. Un pic de odihnă ar fi binevenită.

Lady David păru la fel de uşurată ca şi ea de această turnură a situaţiei.

— Bineînţeles, spuse şi se întinse imediat să sune clopoţelul de pe peretele de lângă ea.

Un lacheu în livrea apăru în uşă cu o viteză pe care Irene nu putu decât să o admire.

— Ah, Edward, iată-te, îl salută Lady David pe lacheu. Le conduci pe domnişoara Deverill şi pe sora ei în camerele lor, şi le trimiţi pe cameriste lor să le ajute?

— Oh, nu avem cameriste, spuse cu bucurie Irene. Va trebui să ne descurcăm singure cât suntem aici, mă tem.

— Nu aţi adus o cameristă? întrebă uimită Lady David, îngheţându-i pe faţă zâmbetul politicos. Musafirele fără cameriste sunt un lucru rar în această casă.

Irene nu o ajută, astfel că Torquil trebui să sară în ajutorul ei.

— Camerista mamei va fi încântată să vă ajute, bineînţeles, spuse el.

Această ofertă, observă Irene, nu îi plăcu deloc lui Lady David, un lucru care aproape că o tentă să accepte.

— Nu îndrăznim să o privăm pe Excelenţa Sa de camerista personală.

— Nu va fi o privare, domnişoară Deverill, vă asigur.

— Poate că nu, dar ne putem descurca singure.

— Singure? întrebă Lady David, dând de gol că râdea de lipsa lor de sofisticare. Cu toate acestea, probabil că simţise că îşi manifestase amuzamentul prea evident, pentru că apoi continuă: Nu, nu. Torquil are dreptate. Desigur că trebuie să aveţi o cameristă care să vă ajute. Nu ne putem permite să ne lăsăm oaspeţii să se descurce singuri.

Acest gest, un aranjament şi nimic mai mult, era prea mult pentru mândria lui Irene.

— Eu şi Clara nu suntem doar surori, suntem şi prietene. Nu ne deranjează să ne ajutăm una pe cealaltă. Vă rog, nu vă faceţi griji în legătură cu asta. Dacă vă veţi preocupa, ne veţi face să ne simţim destul de incomod.

— Ei bine, nu se poate să facem asta, şopti Torquil înainte ca Lady David să poată răspunde, şi închise subiectul înclinându-se în faţa lui Irene şi a surorii ei. Ne

vom revedea spre seară. Cina este la ora opt, dar familia începe să se strângă, de obicei, cu o jumătate de oră înainte în bibliotecă. Făcu o pauză, arătând cu mâna către două uşi care duceau spre camera vecină. Vă rog, vă puteţi alătura când sunteţi gata. Edward, condu-le pe musafirele noastre în camerele lor, te rog.

Irene şi Clara îl urmară pe lacheu afară din somptuoasa camera de zi de culoarea ivoar, urcând scările până la cel de-a doilea etaj, acolo unde fuseseră cazate în camere alăturate.

Camera lui Irene nu era atât de ostentativă precum camera de zi. Amenajată cu verde pal şi alb, era luminoasă şi aerisită, şi, deşi nu era dispusă să-i acorde ducelui sau casei lui vreun credit, trebuia să admită că, într-adevăr, avea o cameră frumoasă. Cuferele lor fuseseră aduse sus, şi cele două ale ei erau puse acum pe podea la piciorul patului ei, deschise şi în mod evident aşteptând să fie despachetate de o cameristă care nu venea.

Sunetul unei uşi care se deschidea îi distrase atenţia de la aspectul camerei şi se întoarse în timp ce Clara intra pe uşa alăturată.

— Oh, Irene, nu este minunat? Şi avem o baie care este numai pentru noi. Vino să vezi!

Irene îi permise surorii ei să o tragă pe uşa spre o baie care era îndeajuns de spaţioasă nu numai pentru a avea două uşi, dar şi două lavabouri din marmură cu apă la robinet, o toaletă cu apă curentă şi o cadă din email cu conducte de apă caldă şi margini de mahon.

— Dumnezeule, spuse Irene, râzând a neîncredere. Suntem într-un hotel?

— Dacă suntem, este Savoy. Clara făcu o pauză, uitându-se la ea. Nu am avut ocazia să vorbim foarte multe despre asta ieri, dar ştiu că nu eşti fericită cu situaţia, şi nu te învinuiesc. Trebuie să fii foarte îngrijorată în legătură cu ziarul.

— Nu sunt încă pregătită să mă dau bătută în această privinţă. Mai ales în faţa acelui bărbat. Nu te deranjează că mă lupt să-l păstrez, nu-i aşa? întrebă ea. Dacă reuşesc, ar

însemna o mică dotă pentru tine. Şi Ellesmere nu va putea fi convins să susţină o nepoată când cealaltă conduce un ziar de scandal.

— Nu mă aştept la niciun fel de dotă, aşa că sunt fericită să primesc şi una mică. Şi ziarul înseamnă totul pentru tine, ştiu. Nu mi-aş dori niciodată să-l pierzi.

— Eşti o drăguţă. Dar mă tem că pierderea lui este cel mai probabil rezultat al acestei situaţii, în acest punct, pentru că nu văd cum aş putea să o fac pe ducesă să se răzgândească. Şi recunosc, nu sunt fericită la gândul de a încerca să o fac.

— A fost foarte dur din partea ducelui să te oblige să faci asta, bineînţeles, dar acţiunile lui par să pornească exclusiv din îngrijorarea pentru viitoarea fericire a mamei lui. Şi chiar dacă se căsătoreşte cu italianul într-un final, cu siguranţă ducele nu te va învinui pentru asta.

— Nu? întrebă Irene uimită. Mă tem că nu sunt la fel de optimistă ca tine în această privinţă.

— Este supărat, desigur, dar de îndată ce va înţelege profunzimea sentimentelor mamei lui pentru acel bărbat, să sperăm că va accepta mai uşor căsătoria ei, sau vei găsi o cale să o convingi să facă o pauză şi să se mai gândească. În orice caz, sper să poţi să te simţi bine un pic, cât suntem aici?

Se gândi la aroganta Lady David, la întunecatul, arogantul Torquil şi la misiunea care i se ceruse, şi se îndoi că avea să fie o mare distracţie în asta. Dar se uită la sora ei şi se abţinu să exprime o asemenea părere posomorâtă.

— Voi încerca, spuse ea în schimb. Chiar şi doar pentru a-ţi face pe plac.

— Bine, spuse Clara zâmbind, deja mulţumită, în timp ce făcea un semn la ceea ce era în jurul lor. Te deranjează dacă fac baie prima?

— Deloc. Voi despacheta. Până la urmă, adăugă ea în timp ce se întorcea şi se uita înapoi la propria cameră, din moment ce avem un statut social atât de jos şi nu avem cameristă, trebuie să facem noi această treabă. Oh, oroare!

Lăsând-o pe Clara râzând, se întoarse în camera ei şi

puse în dulap costumele pentru plimbare, rochiile pentru ceai şi pentru baluri, şi lenjeria de corp de care Clara insistă că ar avea nevoie. Puse pe raftul de jos cutiile cu papucii şi pantofii ei, iar pe cele cu pălării le puse sus. Folosi, de asemenea, sertarul şifonierului pentru bluzele cu nasturi, fuste şi lenjerie.

Puse deoparte pe pat rochia de seară albastră, din mătase, apoi se duse spre baie, unde bătu, dar nu îi răspunse nimeni. Uitându-se înăuntru pe furiş, observă camera goală, dar încă plină de aburi, semn că sora ei folosise din belşug apa caldă. Se hotărî să facă la fel, şi în timp ce Irene se scufundă, un pic mai târziu, în apa caldă, trebui să recunoască că locuitul în casa lui Torquil timp de două săptămâni avea un aspect favorabil.

— Ah, suspină ea de plăcere, lăsându-se pe spate şi închizând ochii, în timp ce tensiunea dintre umerii ei dispărea încet. Cu asta aş putea să mă obişnuiesc.

Cumva gândurile începură să-i rătăcească, un lucru de care îşi dădu seama abia când Clara bătu la uşă, trezind-o din apatia plăcută.

— Irene?

Ea se îndreptă imediat în cadă, dându-şi seama că acum apa era rece şi avea vârfurile degetelor încreţite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clara, şi chiar şi prin uşa închisă, Irene o putea auzi pe sora ei râzând. Ai adormit?

— Bineînţeles că nu, minţi ea, ridicându-se în picioare. Cât este ceasul?

— Şase şi jumătate.

Dumnezeule, rămăsese acolo mai bine de trei sferturi de oră. Se şterse, acţiune care nu dură mult, pentru că prosopul era fabricat din cel mai moale, mai luxos bumbac pe care îl simţise vreodată, şi absorbea apa de pe corp foarte uşor. Când se îmbrăcă în halatul de casă, câteva clipe mai târziu, muselina nici măcar nu i se lipi de piele.

Îşi adună hainele cu care fusese îmbrăcată şi se întoarse în camera ei. Se îmbrăcă cu lenjeria de corp, ajutându-se de mânerul de alamă al dulapului pentru pantofi pentru a se închide la corset îndeajuns de strâns,

apoi se îmbrăcă cu fusta şi cu corsajul rochiei ei de seară, îşi prinse părul sus şi trecu prin baie pentru a bate la uşa surorii ei.

— Clara, am nevoie de ajutor cu nasturii. La încurajarea surorii ei de a intra, ea deschise uşa. Sunt convinsă că şi tu ai nevoie, continuă ea în timp ce intra în camera, dar abia rosti cuvintele şi observă că sora ei nu avea deloc nevoie de ajutor.

Clara stătea în faţa oglinzii în cămăşuţă şi în pantalonaşi, cu cele trei rochii de seară abia cumpărate în faţă. Celelalte două erau întinse pe pat, împreună cu o multitudine de jupoane, corsete şi ciorapi.

— Ce sunt toate acestea?

— Prea multe opţiuni! se întoarse Clara, întinzând rochia din brocart de culoarea verde pal pe care o ţinea în mână. Ce părere ai?

— Foarte frumoasă.

— Este exact acelaşi lucru pe care l-ai spus în această după-amiază la Debenham şi Freebody.

— Şi încă este adevărat. Toate rochiile pe care le-ai cumpărat sunt frumoase.

— Dar care rochie de seară este cea mai frumoasă? Vreau să fac cea mai bună impresie posibilă în prima noastră seară.

— Cea roz, atunci. Rozul întotdeauna ţi-a venit foarte bine.

Clara puse deoparte rochia din brocart verde pal şi ridică la oglindă fusta şi corsajul din mătase roz. După un moment, dădu cu satisfacţie din cap şi începu să se îmbrace. După ce termină de îmbrăcat, Clara închise nasturii de pe spatele rochiei lui Irene, apoi se întoarse astfel încât sora ei să poată face acelaşi lucru pentru ea.

— Gata, spuse Irene în timp ce încheia ultimul nasture şi netezea cutele de pe spatele rochiei Clarei. În orice caz, cine are nevoie de o servitoare? Hai să mergem jos. Putem să vedem ce cărţi sunt în biblioteca ducelui.

— Du-te tu, spuse Clara întorcându-se şi dând din cap. Mai trebuie să-mi aranjez părul.

— Te voi aştepta, spuse ea fără a avea vreo intenţie să-şi lase sora să coboare singură.

— Pentru Dumnezeu, Irene, spuse ea exasperată, poate că sunt un pic timidă, dar sunt capabilă să cobor câteva trepte şi să merg singură pe un coridor, chiar şi în casa unui duce. Nu am nevoie să mă veghezi peste umăr. Mă voi alătura vouă în bibliotecă peste puţin timp.

— Bine, dacă eşti sigură, renunţă ea şi se întoarse către camera ei. Doar să nu întârzii prea mult aici. Dumnezeu ştie la ce se vor gândi dacă vei întârzia la dnă. Cu siguranţă va fi o ofensă majoră.

Spunând acestea, ea se întoarse în camera ei, îşi puse mânuşile lungi, albe de seară şi se îndreptă spre uşa dinspre coridor, dar în timp ce trecea prin faţa oglinzii, îşi aminti faţa neîncrezătoare a lui Lady David şi se opri, simţind imediat un spasm care nu-i era caracteristic. Făcu un pas înapoi, se întoarse spre oglindă şi, imediat, îşi dori să nu fi făcut asta, pentru că rochia ei plină de cute sublinia motivele privirii neîncrezătoare a lui Lady David.

Cu toate acestea, deşi problema putea fi rezolvată a doua zi, nemaiputând să facă nimic acum, Irene ridică din umeri, îşi aranjă părul şi ieşi din cameră. Cu trei sferturi de oră înainte de cină, în casă era linişte, niciun servitor nu se putea vedea în timp ce se întoarse la primul etaj şi se uită în jos pe coridorul pe care ea şi sora ei veniseră mai devreme.

Nu era încă şapte şi jumătate, şi nu se auzi bătând gongul, astfel că Irene nu se gândi că mai era altcineva jos, dar în timp ce se apropia de camera de zi şi de biblioteca din spate, sunetul unor voci îi dădură de înţeles că unii dintre membrii familiei ajunseseră înaintea ei. Uşile de la ambele camere pentru oaspeţi erau închise şi tonul vocilor era scăzut, dar având în vedere după-amiaza înăbuşitoare, traversele de pe uşi care ajutau la ventilarea casei erau larg deschise, şi astfel auzi destul de bine vocea lui Lady David din bibliotecă.

— Dragii mei, trebuie să le fi văzut hainele! Direct din magazin, sunt absolut convinsă.

Irene se opri în faţa uşii, cu mâna deasupra clanţei pe care era pe cale să apese.

— Nu că cineva chiar s-ar aştepta ca fetele din clasa de mijloc să se îmbrace bine, continuă Lady David. Dar e de aşteptat ca măcar fiicele unui vânzător ambulant de ziare să aibă haine făcute pe măsură, şi să aibă cutele rochiilor netezite înainte de le purta în public.

Irene simţi cum îi ard obrajii şi îşi netezi cu mâna cutele rochiei, dar era o încercare zadarnică, şi văzu cât de mare dreptate avusese sora ei despre hainele lor. Venind aici direct de la Debenham şi Freebody, nu avuseseră timp să-şi calce noile haine, dar asta nu făcu mult să alunge disconfortul de a fi ridiculizată.

„Dacă mama mea se face de râs sau comportamentul îi este dezaprobat din cauza dumneavoastră şi a publicaţiei dumneavoastră, ce responsabilitate aveţi?”

Cuvintele lui Torquil de la prima lor întâlnire îi veniră în minte parcă pentru a râde de ea, şi îşi dădu seama că nu îşi permisese niciodată să ia în calcul acea întrebare. Şi nici nu avea timp să se gândească la ea acum, pentru că vocea unei a doua femei se alătură conversaţiei care avea loc de partea cealaltă a uşii.

— Chiar dacă rochiile lor proveneau dintr-un magazin, de ce nu au fost modificate de slujitoarea lor când le-au fost aduse? O bună servitoare pentru doamne poate face chiar şi o rochie gata cusută să se potrivească bine. Şi poate călca şi cutele.

— Draga mea Sarah, tocmai asta este. Nu au o servitoare, sau dacă au, nu au adus-o cu ele.

— Şi ce dacă? întrebă o voce bărbătească necunoscută. Mulţi oameni vin să stea fără a-şi aduce servitorii personali.

— Nu şi doamnele, David, spuse fata care fusese numită Sarah, nu în timpul sezonului.

— David poate nu înţelege ce înseamnă să nu ai servitoare, continuă soţia lui, dar noi ştim, nu-i aşa, surioară? Ne-ar crea mari probleme, dar mă îndoiesc că aceste fete au idee ce probleme ne creează nouă lipsa

servitoarelor lor.

Ea nu înţelesese cum refuzul de a avea o servitoare şi faptul că se îmbrăca singură ar fi fost un inconvenient pentru cineva. Nu se putu abţine să nu simtă asta. Le-ar face un pic bine acestor oameni. Din nefericire, acea concluzie nu făcu decât să-i reamintească şi mai mult din cuvintele ducelui: „Aş vrea să vă gândiţi ce impact pot avea deciziile dumneavoastră asupra vieţii altor oameni”.

Sincer, vocea bărbatului aceluia în capul ei devenea din ce în ce mai exasperantă. O alungă din nou.

— Nu mă deranjează câteva probleme, spuse Lady Sarah, vocea ei trezind-o din gândurile ei pe Irene. Dar nu văd cum se pot descurca. Pentru că, aici în oraş, ne schimbăm hainele de cel puţin patru ori pe zi. Ce tânără domnişoară ar încerca să participe la sezon fără ajutorul unei servitoare?

— Ţi-ai răspuns la propria întrebare, draga mea, răspunse Lady David. Nicio tânără domnişoară nu ar face asta.

Comentariul acid al lui Lady David stinse orice suflare de conştiinţă pe care ar fi avut-o Irene. Voia să deschidă larg uşa şi să-i spune acelei femei odioase că spre deosebire de domnişoarele din înalta societate, femeile din clasa de mijloc nu îşi schimbau hainele într-un ritm ridicol de patru ori pe zi şi aveau cu siguranţă abilitatea de a se îmbrăca şi de a se dezbrăca fără ajutorul unei servitoare. Nu va fi nevoie de servitoarea ducesei şi nimeni nu va avea niciun fel de neplăceri, mulţumesc foarte mult. Dar o a treia femeie vorbi şi curiozitatea o ţintui pe Irene pe loc.

— Cred că eşti foarte nedreaptă. Torquil deja a explicat că nu au intenţionat să ia parte la sezon. A fost o surpriză de ultim moment din partea tatălui lor, şi bărbaţii niciodată nu înţeleg astfel de lucruri. Şi oricum, magazinele vând destule rochii în fiecare zi, cât de urâte să fie rochiile domnişoarelor Deverill?

— Nu ai fost acolo, Angela, răspunse Lady David. Nu le-ai văzut când au venit. Nu pot să găsesc cuvintele pentru a descrie cum arătau.

— Atunci te-aş sfătui să nu o faci, interveni vocea lui Torquil, şi pentru prima dată, Irene fu recunoscătoare să-i audă cadenţa rece şi penetrantă.

Sunetul vocii lui o trezi la realitate, alungând orice ruşine cu privire la hainele ei şi îi readuse buna dispoziţie. Cu o atenţie deliberată, deschise uşa larg, cu obrajii încă în flăcări, dar cu bărbia sus.

Ducele stătea la un birou care era poziţionat cu faţa spre uşă şi, văzând-o, puse jos stiloul şi se săltă în picioare. Începu să se încline, dar apoi se opri, încruntându-se un pic în timp ce se uita la faţa ei roşie ca focul. Îşi ridică privirea un pic şi dacă traversa deschisă de deasupra capului ei îl făcu să-şi dea seama că auzise conversaţia lui nu lăsă să se vadă, pentru că atunci când se uită din nou la ea, expresia lui era la fel de nepătruns ca de obicei.

— Domnişoară Deverill, o salută el şi se înclină până la final. Intraţi, vă rog.

Capitolul 7

Un gentleman, tatăl lui Henry îl învăţase pe acesta încă de pe vremea când era mic copil să nu-şi arate adevăratele gânduri şi sentimente şi, deşi mama lui considerase influenţa tatălui său asupra educaţiei lui prea rigidă, Henry era bucuros că răposatul duce fusese atât de strict.

Chiar dacă observă traversa deschisă de deasupra capului ei, obrajii care îi erau în flăcări şi felul mândru în care îşi ţinea bărbia îi sugeraseră cu certitudine că auzise ceea ce se spusese, şi vederea ei îl făcu să simtă un amalgam de emoţii: furie pentru Carlotta pentru că fusese atât de rece, frustrare pentru el că nu i-a pus la punct mai devreme, şi – cel mai rău dintre toate – ruşine, o senzaţie arzătoare şi dureroasă pe care Henry rareori avea motiv să o simtă.

Cu toate acestea, să arate ceva din ce simţea nu era

doar un lucru de neimaginat, nu ar fi servit decât să înrăutăţească o situaţie deja stânjenitoare, şi în timp ce ocoli biroul, fu recunoscător pentru stăpânirea de sine care îi fusese insuflată în copilărie.

Carlotta chicoti ruşinată şi nu făcu decât să înrăutăţească situaţia, amplificându-i instinctele protective şi instigându-l să se poziţioneze între femeia maliţioasă de pe canapeaua de lângă el şi femeia mândră de lângă uşă.

— Domnişoară Deverill, o salută el şi se opri înaintea ei. Este o plăcere să vă găzduiesc. Sunteţi binevenită!

El îşi ridică sprâncenele, în timp ce ea avea o expresie în mod evident sceptică, dar dacă ea intenţionă să îl contrazică, destinul nu îi oferi această oportunitate. Sora ei apăru în dreptul uşii, în spatele ei, şi, spre marea uşurare a lui Henry, expresia angelică a fetei nu arăta niciun semn din resentimentele simţite de Irene. Ea, cel puţin, nu părea să ştie ce tocmai se întâmplase.

— Şi pe sora dumneavoastră, de asemenea, continuă el, înclinându-se în faţa fetei. Bună seara, domnişoară Clara.

— Duce, răspunse ea, făcând o reverenţă rapidă, ceea ce o determină pe sora ei să se apropie de ea, şi bărbatul îşi dădu seama că nu doar el avea instincte protective. Sper că nu am întârziat?

— Deloc, răspunse el. Este cu mult înainte de ora opt. Şi mama încă nu a coborât, şi nici cumnatul meu. Dar vino, adăugă el, întorcându-se să-i ofere braţul surorii mai mari a familiei Deverill.

În timp ce făcea prezentările, începu să se simtă din nou că deţine controlul asupra situaţiei, dar când ajunseră la Carlotta, i se reaminti că, indiferent cât de mult credea că deţine controlul cu privire la domnişoara Deverill, totul nu era decât o iluzie.

— Trebuie să vă mulţumesc că ne faceţi să ne simţim atât de binevenite încă de la sosirea noastră, în această după-amiază, spuse cu exagerare către cumnata lui. Nu cred că am mai avut parte de atât de multă căldură şi consideraţie exprimate cu privire la un oaspete.

Carlotta se înroşi de ruşine şi, deşi Henry nu se putu abţine să nu se bucure de această binemeritată replică, neruşinarea domnişoarei Deverill îl făcu să-şi dea seama că următoarele paisprezece zile nu aveau să fie ca o plimbare în parc, din moment ce mama lui încă nu avea de gând să se răzgândească.

O luă deoparte imediat ce veni în această după-amiază şi îi explică situaţia aşa cum i-o prezentase şi domnişoarei Deverill, de dimineaţă, şi, deşi mama fusese dispusă să le introducă pe domnişoarele Deverill în societate în decursul următoarelor două săptămâni fără a lăsa să se vadă că îi înţelesese interesul mai profund cu privire la familia Deverill, Henry se simţise foarte expus. Atitudinea cu privire la el era tot rece şi un pic prudentă, şi ştiu că orice tentativă de a o face să se răzgândească ar fi fost ineficientă. Putea doar să spere că domnişoara Deverill ar putea să o facă mai bine, deşi era probabil o slabă speranţă. Nu părea capabilă să se poată ascunde, era evident că nu era dispusă să accepte să fie umilită, şi după cum ştia din propria experienţă, nu avea nicio problemă în a-şi spune părerea fără niciun fel de menajamente. Era şi cea mai încăpăţânată şi mai independentă femeie pe care o întâlnise, calităţi care nu îi făceau bine aici. Ce avea să rezulte din toate acestea nu îşi putea imagina, şi se întrebă de ce nu putea obţine mult dorita ordine din viaţa sa.

Cu toate acestea, avea foarte puţin timp pentru astfel de dorinţe, pentru că în acel moment mama sa intră în cameră la braţul lui Jamie. Se împăcaseră, dar – deşi înfăţişarea ei revenise la cea de dinainte, care era caldă şi tandră –, Henry se temea că această prietenie pe care o arăta nu îi era adresată lui.

— Mamă, o salută el şi făcu semn către oaspeţii aflaţi în apropiere. Domnişoară Irene Deverill, domnişoară Clara Deverill, vi-i prezint pe mama mea, ducesa de Torquil, şi pe cumnatul meu, lordul James St. Clair.

— Ducesă, şoptiră domnişoarele Deverill la unison în timp ce făcură o reverenţă. Lord James.

Jamie se înclină, se oferi să aducă vin pentru

domnişoare şi se duse spre barul cu băuturi în timp ce mama se întoarse către oaspeţi.

— Sunt încântată să vă cunosc pe amândouă, spuse ea, dar mai ales pe dumneata, domnişoară Deverill. Îmi place atât de mult să vă citesc ziarul.

Henry fu uşurat să audă că spusele mamei lui sensibilizează dintr-odată poziţia defensivă a domnişoarei Deverill.

— Vă mulţumesc, ducesă. Sunteţi foarte amabilă să spuneţi asta.

— O spun pentru că este adevărat. Îmi place să citesc mai ales editorialul lui Lady Truelove. Este momentul culminant al după-amiezii mele, spre dezaprobarea fiului meu mai mare. Chiar cred că s-ar simţi mult mai confortabil dacă domnişoarele din această casă şi-ar limita lecturile la *Court Circular.*

— Serios, mama, se amestecă Henry.

— Lui Torquil nu îi place să fie tachinat, domnişoară Deverill, îi tăie ea vorba făcând un semn cu mâna înspre el. Dar eu oricum o fac, spre binele lui. Fără un pic de tachinare din când în când ca să mai fie adus un pic la realitate, ar deveni cumva dictatorial.

— Sunt perfect de acord, dar… interveni domnişoara Deverill aruncându-i o privire plină de înţeles. Mă tem că nu l-aţi tachinat îndeajuns, ducesă.

Această replică agilă o făcu pe mama lui să râdă de plăcere.

— Poate ai dreptate, draga mea, şi cred că ai putea fi de mare ajutor în acest sens, dacă doreşti asta. Acum, domnişoară Clara, continuă ea înainte ca Henry să le reamintească faptul că era prezent în cameră şi că nu era nevoie să vorbească despre el ca şi cum nu ar fi fost, sper că te vei simţi confortabil cu noi în timpul şederii aici şi că te vei distra. Aveţi deja întâlniri stabilite?

Fata, cu ocazia vizitei la biroul ziarului, îi crease lui Henry impresia de a fi foarte tăcută, acum păru mută de-a dreptul, pentru că, deşi deschisese gura să vorbească, nu reuşi să spună ceva.

Sora ei se apropie ca şi cum i-ar fi venit în ajutor, dar mama, o gazdă excelentă, i-o luă înainte.

— Ah, văd că ginerele meu a fost atras în cursă de Sarah în drumul spre sherry. Domnişoară Clara, noi două trebuie să-i amintim de responsabilităţile lui în calitate de gentleman. Haide, draga mea. Lord James, după cum probabil ştii, este cel de-al doilea fiu al marchizului de Rolleston, al cărui bunic…

Vocea nu i se mai auzi în timp ce se îndepărta, cu domnişoara Clara alături, şi, deşi domnişoara Deverill porni să le urmeze, Henry o opri.

— Lăsaţi-le să se ducă, o sfătui el. Dacă sora dumneavoastră va ieşi în societate, adăugă el în timp ce ea părea înclinată să protesteze, nu puteţi fi mereu pe urmele ei, chiar dacă este vorba de numai două săptămâni.

— Dacă simt nevoia să o supraveghez, mai ales în această companie, poate cineva să mă învinuiască, având în vedere ce am auzit mai devreme? spuse ea, revenindu-i expresia de amărăciune de mai devreme.

— Nu, recunoscu el. Sper că nu a auzit şi sora dumneavoastră.

— Din fericire, nu. Pentru ea, această vizită este cel mai emoţionant, magnific şi terifiant lucru care s-a întâmplat în ani buni, şi dacă ar fi auzit ce am auzit eu, ar fi dezastruos pentru ea.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în această privinţă, pentru că odată ce am vorbit cu membrii familiei mele pe acest subiect, o discuţie de genul celei pe care aţi auzit-o nu se va mai repeta, vă promit. Până atunci, adăugă el în timp ce ea mai aruncă o privire pe lângă el, mama mea va avea grijă de sora dumneavoastră. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Ducesa este foarte amabilă, spuse ea, dând din cap cu satisfacţie, dar oricum am bănuit că aşa va fi. Cu toate acestea, nu arată deloc aşa cum mi-am imaginat.

— Bănuiesc că este ceva de aşteptat. Când ai o idee preconcepută despre cum arată cineva, realitatea chiar se potriveşte. Eu, spre exemplu, mi-am imaginat-o pe Lady

Truelove corpolentă, roşcată şi acoperită cu mărgele de jad.

El îşi coborî privirea, iar mişcarea îi aminti încă o dată cât de greşită fusese imaginea lui despre ea. Imaginea domnişoarei Deverill în rochie de seară era una atrăgătoare, într-adevăr, şi îi aţâţă imaginaţia chiar mai puternic decât o făcuseră bluzele ei cu nasturi şi cravatele, în stilul celor purtate de sufragete. În timp ce privirea îi aluneca pe pielea ivoar a pieptului ei şi îi observa decolteul ascuns, imaginea ei în mătase îi trecu prin faţa ochilor mai viu ca niciodată. Corpul îi răspunse imediat, simţind cum este cuprins de dorinţă şi, pentru că era vorba de Irene Deverill, nu era un lucru uşor să-şi păstreze controlul.

— Nu cred că imaginea pe care mi-am făcut-o despre dumneavoastră, spuse el forţându-se să-şi ridice privirea către faţa ei, putea să fie mai greşită. Cuvintele erau destul de inocente, dar se temu că vocea îi trădă o parte din ceea ce simţea, pentru că ea făcu ochii mari de uimire. Dar spuneţi-mi, se grăbi el, disperat după o temă de discuţie sigură, cum v-aţi gândit că arată mama mea?

— Corpolentă, roşcată şi acoperită cu mărgele de jad.

— Văd că aţi luat în serios cuvintele mamei, spuse el zâmbind.

Asta chiar îi câştigă un zâmbet. Abia dacă era o curbare a buzelor, dar se mulţumi cu ce primea.

— Aşa cum a subliniat şi ea, cineva trebuie să o facă. Şi dacă scopul este vă mai reducă un pic din mândrie, sunt fericită să încerc.

— Nu am niciun dubiu în legătură cu asta.

— Dar ca să vă răspund sincer la întrebarea dumneavoastră, mi-am imaginat-o pe mama dumneavoastră înaltă, apatică, nu mică şi energică. Deci aşa cum aţi spus, ideile preconcepute ale cuiva despre cineva pot fi adesea greşite. Cu toate acestea, în afară de înfăţişare, este aşa cum mi-am imaginat-o. Bineînţeles, am corespondat prin intermediul a câtorva scrisori timp de mai multe săptămâni.

— Şi în aceste scrisori... spuse el şi se întrerupse, uimit de sine. Iertaţi-mă. Corespondenţa dumneavoastră cu

mama mea nu mai este treaba mea. Ar fi complet nepotrivit acum din partea mea să vă chestionez.

— Şi dumneavoastră nu sunteţi niciodată necivilizat, spuse ea, cu o voce suspect de ternă.

— Încerc să nu fiu. Deşi, adăugă el, încercând să nu zâmbească, pentru că un asemenea răspuns nu ar fi făcut decât să o încurajeze, uneori chiar nu mă pot abţine.

— Rangul are privilegiile sale?

Obrăznicătură indolentă, să-i citeze propriile cuvinte arogante de ieri.

— Chiar aşa, spuse el, refuzând să se retragă. Dar rangul meu are responsabilităţi enorme, precum şi privilegii, domnişoară Deverill. Principala mea responsabilitate este familia mea, pentru care mi-aş da viaţa ca să o protejez. Asta, adăugă el, uitându-se la ea de-aproape, îmi acordă cel puţin o trăsătură de caracter pe care mă gândesc că o puteţi aprecia?

— Dacă mi-ar fi spus cineva de dimineaţă că avem un lucru în comun, i-aş fi recomandat un sejur la Bedlam[1] spuse ea cu o faţă tristă.

— Cred că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Descoperirea că aveau ceva în comun era pentru amândoi ceva la care trebuiau să se gândească, pentru că, descoperind asta, niciunul nu ştia ce să spună.

Fu nevoie de câteva secunde înainte ca el să poată rupe tăcerea.

— Camera este confortabilă? întrebă el, hotărându-se că discuţiile despre subiecte neutre ar fi cele mai bune pentru ceea ce începea să semene a armistiţiu.

— Foarte confortabilă, mulţumesc. Dar camera mea nu se compară cu baia. De fapt, am fost impresionată de cada de baie, încât a trebuit să fac o baie imediat.

Henry se încordă, acele cuvinte aducându-i în minte mai multe imagini provocatoare cu ea şi alungând orice urmă de siguranţă care ar fi putut fi în simplele conversaţii. Baia, îşi aminti el, nu era un subiect potrivit de discuţie cu o tânără domnişoară. Trebuia să îndrepte conversaţia spre

1 Spital de psihiatrie din Londra, datând din 1634

ceva mai adecvat – vremea, poate, sau sănătatea cuiva.

— Şi v-a plăcut baia? întrebă el în schimb, demonstrând că scenele erotice ale imaginaţiei lui nu se supuneau regulilor bunelor maniere.

Dacă ea suspectă ceva din toate acestea, nu o arătă.

— Cum să nu? răspunse ea, părând a-i lua întrebarea în serios. Să te cufunzi într-o cadă imensă, să te acoperi cu săpun franţuzesc, să te usuci cu prosoape turceşti de mărimea păturilor – este dumnezeiesc.

Poate că se referea la o versiune pământească a raiului, dar gândurile lui Henry erau mult mai puţin cuviincioase, făcând să-i crească excitarea pe care o simţea, în ciuda eforturilor de a o controla.

— Instalaţia centrală, reuşi el să spună, disperat, este foarte convenabilă.

— Oh, într-adevăr.

— De fapt, avem… spuse el şi făcu o pauză de câteva momente binecuvântate, trăgând adânc aer în piept, patru băi în această casă. Şi… şapte – cred – la proprietatea noastră din Dorset. Una la casa noastră de vânătoare din Scoţia şi cinci la vila de la Torquay. Le-am instalat pe toate în urmă cu patru sau cinci ani.

— Şapte băi? întrebă ea râzând. Cât de delicios de decadent din partea dumneavoastră! Se pare, dacă pot spune aşa, că vă este atât de necaracteristic. Vă credeam un bărbat cu gusturi mult mai reţinute.

Dacă ar fi ştiut ce simţea el acum, cu greu l-ar fi asemuit unui puritan. Cu toate acestea, în ciuda haosului din corpul lui, Henry nu se putu abţine să nu fie un pic satisfăcut de reacţia ei.

— Se pare că am reuşit, într-un final, să vă impresionez, domnişoară Deverill. Familia mea, din păcate, nu a avut aceeaşi reacţie favorabilă ca dumneavoastră atunci când au fost montate băile, toată lumea fiind foarte enervată.

— Dar de ce? Cu iernile noastre reci şi mohorâte, cine s-ar putea împotrivi îmbăierii…

— Suntem o familie de stil vechi. Întreruperea fusese

nepoliticoasă, dar era disperat. Familiile de stil vechi par a nu îmbrăţişa ideile moderne. A avea apă caldă şi apă rece doar rotind de un robinet este o idee foarte modernă.

— Poate că aveţi inima unui hedonist, duce, spuse ea zâmbind pe neaşteptate.

Nu ştia adevărul nici pe jumătate. Zâmbetul ei – primul zâmbet sincer pe care îl văzuse din partea ei –, era năucitor, şi avu efect imediat asupra lui. Disperat, Henry se uită în jur, şi când îl văzu pe Edward în apropiere, cu sherry, fu atât de uşurat încât nici măcar nu se scuză înainte de a se întoarce şi de a înşfăcă două pahare de pe tavă.

— Ah, sherry. Mulţumesc, Edward. Sincronizarea ta, spuse el pe nerăsuflate, este impecabilă.

Ignorând privirea confuză a lacheului, se întoarse către domnişoara Deverill şi îi întinse unul dintre pahare.

— Doriţi nişte sherry?

— Mulţumesc, spuse ea şi luă paharul, ridicându-l pentru a lua o înghiţituri, dar se opri, privindu-l uimită în timp ce el înghiţea întregul conţinut al paharului său dintr-o singură înghiţitură.

Lui Henry nu îi mai păsa, în acest moment, de politeţurile banale. Cu toate acestea, licoarea îşi făcu efectul, alungându-i din minte imaginile erotice cu domnişoara Deverill stând într-o cadă, purtând nimic altceva decât un strat subţire de clăbuc. Puse paharul înapoi pe tavă şi îi făcu lacheului un semn să plece, şi apoi, având un pic mai mult control asupra propriului corp, se uită din nou la oaspetele său şi se hotărî că era momentul să abordeze un subiect delicat, unul pe care ştia că îl impune rolul său de gazdă.

— Din moment ce am vorbit despre familie, domnişoară Deverill, spuse el în cele din urmă, aş vrea să spun ceva despre familia mea înainte de a merge la cină.

— Da?

Făcu o pauză, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Aş dori să vă rog, spuse el în cele din urmă, să iertaţi ce tocmai aţi auzit înainte de a veni aici în această seară. Surorile mele bârfeau despre dumneavoastră, este

adevărat, dar nu au intenţionat să fie nepoliticoase.

— Nu? spuse ea gândindu-se o clipă, apoi simţi un nod în gât. În ceea ce le priveşte pe surorile dumneavoastră, vă voi crede pe cuvânt.

— Sunteţi genul de femeie cu care nu au mai avut deloc de-a face, vedeţi dumneavoastră, şi nu ştiu ce să creadă despre dumneavoastră. Amândouă sunt foarte tinere, nici nu au douăzeci de ani, şi au avut o viaţă ocrotită. Ultima este exclusiv din vina mea şi sper că le veţi ierta orice nechibzuinţă din remarci, pentru că au fost spuse din naivitate şi nu din răutate.

— Şi Lady David? întrebă ea. Cum se explică comportamentul ei?

— Nu înţeleg.

Se blestemă pentru răspunsul lui impulsiv şi se întrebă ce avea această femeie de îl făcea să vorbească în mod direct şi să aibă gânduri necurate. Era, de obicei, mult mai circumspect. Cu toate acestea, nu avu timp să-şi cântărească propriu-i comportament necaracteristic, pentru că domnişoara Devenii se uita la el, aşteptând o explicaţie.

— Carlotta, spuse el cu mare reticenţă, s-a căsătorit cu fratele unui duce, când de fapt tot ce-şi dorea era să se căsătorească cu un duce.

Ea clipi, uitându-se la el, fiind atât de uimită încât, dacă Henry ar mai fi avut vreun pic de aroganţă, aceasta ar fi dispărut în acel moment.

— A vrut să se căsătorească cu dumneavoastră?

— Oricât este de greu de imaginat, da.

Răceala răspunsului lui nu îi scăpă lui Irene. Îşi muşcă buza, arătând contrariată.

— Nu a sunat cum trebuie… Nu am încercat să sugerez nimic denigrator despre felul în care arată… adică… nu aş putea să le critic pe surorile dumneavoastră în privinţa acestui lucru şi să fac apoi acelaşi lucru cu dumneavoastră… nu am intenţionat… Se opri şi trase adânc aer în piept printre această încâlcitură de fraze incoerente. A fost foarte îndrăgostită de dumneavoastră?

— Îndrăgostită? întrebă el râzând, dar fără a fi

amuzat. Era un sunet atât de cinic, încât amândoi făcură o grimasă. Cu greu, spuse el.

— Şi dumneavoastră? continuă ea, fără ca răspunsul lui să o descurajeze. Aţi fost îndrăgostit de ea?

— De Carlotta? întrebă el şi se cutremură la idee. Dumnezeule, nu. Dar am învăţat acum mult timp… spuse el şi se întrerupse, uitându-se la uşă, căutând un fel de diversiune. Unde naiba este Boothby? Cu siguranţă este trecut de ora opt.

— Ce aţi învăţat? insistă ea, arătând că nu era genul care să fie uşor distrasă.

— Sunt multe femei care ar fi fericite să se căsătorească cu mine, domnişoară Deverill, continuă el, obligat să-i explice, dar mereu am ştiut că ambiţia şi nu dragostea este, de obicei, motivul.

Dacă el sperase că ea va combate acea părere cu un compliment şoptit cu tact cu privire la felul lui de a arăta, ea îl dezamăgi, şi tăcerea ei îi reaminti că această femeie nu spunea banalităţi nesincere de dragul politeţei. Acest lucru o făcea să fie diferită faţă de aproape toate celelalte cunoştinţe ale lui.

— O controversă cinică, spuse ea. Şi cu toate acestea, una pe care pare că o regretaţi.

— Chiar o regret, spuse el zâmbind un pic. Păreţi surprinsă, domnişoară Deverill.

— Ei bine, da. Nu ar trebui să fiu? spuse ea, zâmbind la rândul ei, în mod vizibil derutată. Având în vedere discuţiile anterioare cu dumneavoastră, mereu mi s-a părut că este evident că dragostea romantică nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră.

„A însemnat cândva”, vru el să spună. „De aceea m-am căsătorit cu o fată săracă dintr-o familie obscură şi ne-am distrus vieţile amândurora. A însemnat totul.”

Dintr-odată se simţi îngrozitor de vulnerabil, aproape ca şi cum ar fi recunoscut cu voce tare, şi se grăbi să spună:

— Nu mă înţelegeţi greşit. În timp ce poate regret că majoritatea dintre cunoştinţele mele de sex feminin s-ar

căsători cu mine fără să mă iubească, nu le condamn pentru asta. Cum aş putea? Datoria mă obligă să fac o căsătorie potrivită, şi dragostea nu poate fi lăsată să joace niciun rol în alegerea miresei mele. Un duce, adăugă el, citându-şi tatăl, trebuie să se căsătorească cu o femeie demnă de poziţia lui.

— Şi cu toate acestea… Ea făcu o pauză, îşi aplecă capul şi se uită la el cu ochi speculativi. Şi cu toate acestea, trebuie să vă doriţi uneori să nu fi fost aşa?

— Deloc, negă el, simţind o tresărire de teamă. Accept faptul că, pentru mine, dragostea este – trebuie să fie – un aspect secundar. Să-mi doresc să fie altfel ar fi o pierdere de vreme.

— Înţeleg.

El se temea că ea înţelege, că acei ochi castanii frumoşi şi pătrunzători intraseră pe sub carapacea lui netedă, creată cu atenţie şi îl văzuseră aşa cum era în realitate: un bărbat care dorise odată o fată atât de mult, o dorise cu atât de multă pasiune, că ar fi renunţat la totul din lumea lui pentru a o avea, cu rezultate catastrofice. Se temu că îşi arătase adevărata faţă: un bărbat ale cărui maniere controlate, viaţă disciplinată şi minuţioasele reguli de viaţă erau mai mult decât cerinţe ale poziţiei sale. Erau liniile vieţii, de care se agăţa astfel încât să nu mai fie distrus de propriul apetit.

Tăcerea păru asurzitoare, determinându-l să spună ceva pentru a schimba situaţia.

— Astfel, iată că ştiţi, domnişoară Deverill, se forţă el să spună cu un ton mai uşor. Adevărul despre dragoste şi duci. Teribil de realist, vă garantez, dar aşa este.

— Tot este un lucru pe care nu îl înţeleg.

— Şi care este acesta?

— Aţi spus că printre cei ca dumneavoastră dragostea este, cel mult, un element secundar în căsnicie.

— Şi?

— Cum puteţi dumneavoastră, spuse ea şi îşi ridică mâna liberă, făcând un gest care cuprindea mai mult decât camera – sau tatăl meu, în cazul acesta – să vă gândiţi că

lumea aceasta, unde hainele sunt mai importante decât bunătatea, şi alianţele sunt mai apreciate decât dragostea, este o lume în care aş vrea să trăiesc vreodată?

Nu avea nicio idee cum să răspundă la acea întrebare, pentru că femeile ca ea, femeile pentru care lumea lui nu era atrăgătoare, erau foarte rare. El, cu siguranţă, nu întâlnise niciodată vreuna. Din fericire însă, vocea pătrunzătoare a lui Boothby interveni înainte ca el să poată spune ceva.

— Excelenţele Voastre, doamnelor şi domnilor, anunţă majordomul din capătul uşii cu toată grandoarea obişnuită, cina este servită.

Capitolul 8

Poate că ducele de Torquil o surprinsese pe Irene cu băile lui moderne, dar descoperi curând că atunci când venea vorba de sala unde se servea cina, nu făcuse rabat de la modernitate, şi rezultatul era dincolo de aşteptări. Era uimitor.

Argint vechi şi cristal străluceau pe o faţă de masă de bumbac, imaculată, servitori eleganţi îmbrăcaţi în livrea aşteptau să servească şi zeci de lumânări fuseseră puse în sfeşnice pe masă şi în candelabrele de deasupra, luminând camera cu o strălucire caldă, diafană.

Bineînţeles că mai luase cina în locuri bogate înainte. Când ajunsese la vârsta în care putea ieşi în lume şi putea lua cina cu părinţii ei, imperiul jurnalistic al bunicului ei le oferise privilegiul de a se bucura de o serie de lucruri luxoase, inclusiv un bucătar excelent şi o masă bine aranjată. Şi cu toate acestea, nici măcar în zilele cele mai prospere ale familiei ei, cina nu fusese luată într-o ambianţă atât de elegantă cum simţise aici. Strălucitoarea argintărie Tass şi cristalurile irlandeze de pe masă, tablourile Reynolds şi Gainsborough de pe pereţi, covorul Axminster gros, în culori pale, de la picioarele ei – lucruri la

fel de rare, costisitoare şi elegante ca acestea ar fi putut fi cumpărate de orice nou îmbogăţit, şi cu toate acesta, cumva, încăperea nu ar fi arătat ca aceasta. Diferenţa era imperceptibilă, însă, cu toate acestea, de negreşit. Oricine ar fi intrat în această încăpere ar fi ştiut imediat că aceste comori fuseseră moştenite din generaţie în generaţie, nu cumpărate la o licitaţie.

În timp ce Irene se aşeză la locul ei de lângă gazdă, la masa lungă şi ovală, văzu în faţa ei un şir de farfurii, pahare şi tacâmuri mult mai sofisticate decât ar fi avut vreodată familia ei.

Îşi scoase mănuşile şi le puse pe genunchi, apoi se întinse după şervet, uitându-se peste masă către sora ei căreia i se făcu rău în faţa expunerii nebuneşti de pahare şi tacâmuri.

Stând între lordul David şi ducesă, Clara deja îşi scosese mănuşile şi acum se uita la Irene cu ochi rugători, căutând, în mod evident, ghidare. Amintindu-şi cuvintele guvernantei ei din urmă cu mult timp despre cum trebuia să înceapă cu tacâmurile dinspre exterior spre interior, Irene bătu discret cu degetul arătător spre tacâmul cel mai îndepărtat din partea dreaptă a farfuriei ei, o lingură mică şi delicată făcută în întregime din sidef, la a cărei utilitate nu se putea gândi.

Era, descoperi ea curând, o lingură pentru caviar. Câteva tacâmuri la fel de necunoscute erau lângă aceasta; cu toate acestea, uitându-se cu atenţie la duce şi la Lady Angela, dar şi făcând un pic de conversaţie, Irene se descurcă nu numai cu lingura pentru caviar, dar şi cu furculiţa pentru melci şi cleştele şi cuţitul pentru pate. Cu toate acestea, când aperitivele făcură loc supei, nu se putu abţine să nu se simtă uşurată. Era convinsă că şi Clara se simţea la fel.

De îndată ce supa fu servită, Irene se simţi îndeajuns de confortabil cu accesoriile mesei ei încât îşi putu dedica atenţia conversaţiei care avea loc în jurul ei, la masă, şi putu spune mai mult decât câteva cuvinte monosilabice pe care le rostise în timpul primului fel.

— Ce vom face mâine? întrebă Lady Sarah. Nu avem stabilită nicio întâlnire, aşa că unde ne vom duce oaspeţii? La cumpărături?

— Cred că deja ai câteva întâlniri, Sarah, spuse ducesa. Din câte îmi amintesc, Carlotta ţi-a făcut program pentru întreaga săptămână.

— Am anulat totul săptămâna aceasta. Nu am ştiut dacă… Lady Sarah nu mai continuă, uitându-se stânjenită la Lady David. Am crezut – adică, am spus tuturor că nu te simţi bine. Vezi tu, ne-am temut… încercă ea să spună, dar vocea i se stinse, explicaţiile ei bâlbâite terminându-se într-o linişte stânjenitoare.

— În lumina evenimentelor de luni, interveni Torquil, cred că tinerele domnişoare s-au gândit că este mai bine să rămână aproape de casă.

— Oh, dragii mei, spuse ducesa, uitându-se la fiicele ei, apoi către nora ei, nu era necesar să vă anulaţi planurile.

— Probabil că nu, spuse Torquil, şi, deşi murmurul aprobator fusese slab, îi acaparară dintr-odată atenţia mamei lui. Dar cred că niciunul dintre noi nu a ştiu foarte bine ce să facă, mama. Toţi am fost un pic confuzi săptămâna aceasta.

În spatele acelui comentariu era o urmă clară de dojană. Ducesa se uită în altă parte, simţindu-se un pic vinovată, şi Irene se foi pe scaun, simţindu-se stânjenită pentru ea.

— Ideea este, spuse Lady Angela, intervenind în timp ce un alt moment de tăcere stânjenitoare se profila la orizont, că avem o întreagă zi la dispoziţie, nu avem nimic plănuit şi avem oaspeţi pe care să îi facem să se simtă bine. Deci, ce vom face?

— Ce-ar fi să facem o excursie în afara oraşului? sugeră lordul David. Am putea face un picnic, să profităm.

Gazdele ei, realiză ea, nu îi cunoşteau programul, şi ştiu că nu îi putea lăsa să continue să facă planuri pentru ea, planuri la care ea nu putea lua parte, însă lordul James vorbi înainte ca ea să aibă şansa să o facă.

— Am o idee. Vasul *Mary Louisa* este ancorat la Queen’s Wharf. Dacă mâine este o zi frumoasă, am putea ieşi cu el în larg, să navigăm până la Kew şi să facem picnicul acolo.

— Nu ar trebui să le scoatem pe domnişoarele Deverill aici, în oraş? întrebă Sarah. Cum le putem introduce cunoştinţelor noastre dacă suntem pe un iaht întreaga zi?

— Aveţi un iaht? Derutată, Irene se întoarse către gazda ei, şi haina care îi venea ca turnată şi impecabila lavalieră albă îi reamintiră că întrebarea ei era un pic aberantă. Ce tot spun? murmură ea. Bineînţeles că aveţi un iaht.

— Sunt surprins că nu ştiaţi deja asta, domnişoară Deverill, spuse Carlotta înainte de a-i putea răspunde cumnatul ei. Până la urmă, se pare că *Society Snippets* a considerat familia noastră destul de interesantă anul trecut. Sunt uimită că această informaţie a scăpat atenţiei dumneavoastră.

Irene fu tentată să spună că dacă Lady David continua să fie atât de al naibii de enervantă, ziarul ar putea să o găsească pe ea drept cea mai interesantă persoană din întreaga societate, dar de dragul Clarei, se abţinu, şi Torquil vorbi înainte ca ea să se poată gândi la un răspuns mai diplomat.

— Sunt convins că domnişoara Deverill este perfect conştientă de ceea ce se tipăreşte în propriul ziar, Carlotta, spuse el, luându-i apărarea într-un mod atât de neaşteptat încât Irene nu se putu abţine să nu se uite la el uimită. Şi majoritatea ziarelor din Londra ne consideră un subiect de ştiri. Este parte din viaţa noastră să se vorbească despre noi. Aş fi crezut că ai fi deja resemnată cu această situaţie.

— Bineînţeles, şopti Carlotta, îndreptându-şi atenţia către supa ei.

— Cât despre *Mary Louisa,* domnişoară Deverill, continuă Torquil, întorcându-se către Irene, este un iaht mic – aproape treizeci şi trei de metri –, dar este bine dotat. Are o bucătărie complet utilată şi o sală de mese, un antreu şi patru dormitoare. Are chiar şi… spuse el şi făcu o pauză ca

să ia o gură de vin. O baie.

— Atunci aţi numărat greşit, duce, glumi ea. Aveţi opt băi.

— Dumnezeule, Torquil, spuse Sarah, râzând. Ce v-a făcut pe tine şi pe domnişoara Deverill să număraţi băile pe care le avem?

— Am vrut să ştiu, spuse Irene înainte ca ducele să poată răspunde. Şi am fost atât de impresionată de număr, încât l-am considerat un om dedicat plăcerilor.

Absurditatea acelei descrieri fu minimalizată de un rând de râsete în jurul mese, apoi Angela vorbi.

— Cu toate acestea, numărul tot este greşit, spuse ea. Sunt zece băi, dacă puneţi la socoteală ambele iahturi.

— Aveţi două? spuse Irene şi se uită pieziş la duce. Două iahturi şi tot spuneţi că nu sunteţi un bărbat dedicat plăcerilor?

El zâmbi în timp ce un alt rând de râsete se auzi în jurul mesei.

— Fiecare vas are propria sa menire, explică el. *Mary Louisa* este, aşa cum am spus, destul de mic, cu un catarg îndeajuns de mic pentru a trece pe sub toate podurile din Londra. O folosim pentru a naviga mai ales pe Tamisa şi pe canale. *Endeavour* este un vas mult mai mare, pentru ocean. Şi Angela are dreptate în legătură cu numărul băilor, pentru că pe *Endeavour* sunt două.

Irene se întinse după paharul ei cu vin, începând să se simtă uluită de toată această opulenţă. La crearea unui ziar de scandal, ştiuse instinctiv că această lume strălucitoare ar fi fost atrăgătoare pentru o bună parte a societăţii, şi succesul publicaţiei i-a dovedit că a avut dreptate, dar nu împărtăşise niciodată fascinaţia publicului pentru aristocraţi şi capriciile lor. Venise aici convinsă că nimic despre aceşti oameni, sau bogăţia lor, sau stilul lor de viaţă nu ar fi putut să o impresioneze, dar în acest ambient elegant, Irene începu să se teamă că nu era atât de morală cum se considerase. Două iahturi, trebui ea să recunoască, suna a foarte multă distracţie. Iar în ceea ce-l privea pe bărbatul de lângă ea, nu îl plăcea, deloc. Nu îi dăduse foarte multe

motive să simtă asta. Dar cu toate acestea...

Se uită într-o parte şi descoperi, spre uimirea ei, că el se uita la ea, şi, deşi înfăţişarea lui era la fel de impasibilă ca întotdeauna, era ceva în privirea lui de necitit care o făcu să mai ia o înghiţitură de vin şi hotărî că unul dintre lucrurile cele mai supărătoare la el era capacitatea lui de a ascunde atât de bine ceea ce gândea şi ce simţea. Dar poate că nu era nimic de ascuns. Poate chiar era atât de rece cum crezuse prima dată, fără emoţii, aşa cum părea să fie mereu.

Dorind să rupă tăcerea, Irene se chinui să-şi amintească despre ce vorbeau.

— Dacă aveţi două iahturi, trebuie să vă placă foarte mult să navigaţi, spuse ea, un comentariu atât de fără sens încât îşi dori imediat să-şi dea o palmă sigură.

— Suntem o familie căreia îi place să navigheze, fu el de acord, şi, deşi vocea lui era la fel de rece ca întotdeauna, era evident că o tachina.

Irene se strâmbă la el, dar înainte de a-i răspunde cu aceeaşi monedă, interveni o altă voce.

— În societate, sunt două tipuri de familii, domnişoară Deverill, spuse Carlotta, simţind nevoia, în mod evident, de a-i da lecţii pe astfel de subiecte. Familii cărora le place vânătoarea şi familii cărora le plac plimbările pe apă.

— Ei bine, noi suntem cu siguranţă în cea de-a doua categorie, spuse Angela, râzând. Aşa că, Torquil, le putem invita pe domnişoarele Deverill pe *Mary Louisa.*

— Depinde, răspunse el. Poate oaspeţilor noştri nu le plac plimbările cu iahtul.

— Sunteţi un bun marinar, domnişoară Deverill? întrebă Angela, mutându-şi privirea de la fratele ei către Irene.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu am fost niciodată pe un vas, cu excepţia unei bărci pe lacul Serpentine. Contează?

— Nu, dacă îl întrebaţi pe fratele meu. Crede că dacă nu are pânză, este sub demnitatea lui.

— Nu este adevărat, obiectă ducele. Am vâslit la Cambridge, ştii. Şi am mers cu barca pe lacul Serpentine o

dată sau de două ori, draga mea soră. Dar recunosc, nu prefer bărcile cu vâsle. De ce să faci tu treaba când poţi lăsa vântul să o facă pentru tine?

— De parcă navigaţia nu este muncă! spuse Angela. Dacă mergem cu barca, domnişoară Deverill, fratele meu ne va testa pe toţi. *Mary Louisa* a fost la docuri întregul sezon, pentru reparaţii, şi a fost pusă pe apă abia acum câteva zile, ceea ce înseamnă că nu a fost timpul necesar pentru a o pregăti. Dacă o scoatem mâine în larg, va trebui să ajutăm toţi să o punem pe apă – cu excepţia mamei, bineînţeles. Mă îndoiesc că veţi fi scutită doar pe motiv că sunteţi oaspetele nostru. Cred că Torquil vă va da de lucru amândurora imediat ce veţi pune piciorul pe punte. Probabil că vă va da o cârpă şi o cutie pentru lustruit metalul şi vă va spune să vă apucaţi de treabă.

— Nu voi face aşa ceva oaspeţilor noştri, răspunse el. Nu vă faceţi griji, domnişoară Deverill, domnişoară Clara, pentru că nu va trebui să faceţi nimic. În ceea ce o priveşte pe sora mea cea obraznică, asta este cu totul altă treabă.

— Vedeţi, spuse Angela, uitându-se urât la el, pe lângă Irene. Ce v-am spus?

— Vorbeşti de parcă aşa va fi şi pentru tine, spuse amuzat lordul James. Torquil te va pune să-l ajuţi până când vasul va fi lansat la apă, Angie. După aceea, nu îţi va mai cere nimic nici ţie şi nici altor domnişoare, în afara faptului de a sta pe scaune pe punte, de a vă desface umbrelele şi să beţi şampanie. Domnii vor fi cei care vor cârmi vasul şi vor schimba velele.

— Dar dacă domnişoarele vor dori să cârmească şi să schimbe velele? nu se putu abţine Irene să nu întrebe şi se uită la Torquil. Dacă vrem să conducem vasul? Ce se va întâmpla atunci?

Îl provoca, ştia, dar dacă voia să intre în competiţia pe care tocmai o pornise, nu avea nicio şansă.

— O femeie la cârmă? spuse Carlotta animată de uimire. Cât de absurd! Torquil nu ar permite niciodată.

— Nu văd de ce nu, spuse Irene întorcându-şi privirea de la Carlotta către Torquil.

— Nu, spuse cealaltă femeie, cu caracteristica-i milă în zâmbet. Nici nu văd de ce nu aţi înţelege de ce nu.

— Aş îndrăzni să spun că Irene ar dori să fie la cârmă, spuse Clara, cu un ton un pic mai ridicat decât de obicei. Şi... şi eu aş dori. Cum este? întrebă ea, întorcându-se către bărbatul de lângă ea. Lord David? Ce este atât de atrăgător la sportul care vă face să fiţi o familie care iubeşte plimbările pe mare?

Irene se uită uimită că timida ei soră pusese o întrebare atât de lungă în preajma unor oameni pe care abia îi cunoştea, dar înainte de a-şi reveni din acel şoc, Torquil vorbi cu ea.

— Văd, domnişoară Deverill, şopti el, aplecându-se spre ea, că nu numai pe Carlotta doriţi să o provocaţi în această seară.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse ea întorcându-se către el cu o expresie inocentă.

— Eu cred că ştiţi. Iar în ceea ce priveşte cârmuirea vasului meu, adăugă el, aplecându-se pe spate şi abordând un ton mai informal, mă îndoiesc că aţi dori să faceţi asta.

— Şi de ce nu aş dori?

— Ar însemna că faceţi parte din echipajul meu, şi dacă aceasta ar fi situaţia, aţi fi obligată să-mi ascultaţi ordinele. Făcu o pauză, coborându-şi privirea către gura ei. Fără comentarii.

Inima îi bătu dintr-odată cu putere în piept şi se simţi ţintuită de acea privire precum ar fi fost ţintuită de o săgeată, neputându-se mişca nici măcar după ce el îşi ridică privirea către ochii ei. Cuvintele lui ar fi trebuit să-i insufle oricărei bune sufragete dorinţa de a-l lovi cu un candelabru peste faţă, şi, cu toate acestea, Irene nu ar fi găsit furia necesară pentru a da curs unui asemenea comportament. Simţi cum buzele îi luară foc şi cum inima îi bătea cu putere, dar nu cu furie, ci cu... dorinţă. Fu o dorinţă atât de neaşteptată încât îi trebuiră câteva momente pentru a-şi reveni şi a răspunde.

— Atunci prefer un scaun pentru a sta pe punte, spuse ea în cele din urmă, dacă alternativa este să-mi

spuneţi ce să fac.

— Foarte înţelept din partea dumneavoastră, domnişoară Deverill, spuse Angela, râzând. Fratele meu este un supervizor foarte dificil.

— Foarte dificil, fu de acord Torquil care încă avea privirea fixată asupra lui Irene în timp ce vorbea, expresia feţei lui sobre şi educate contrastând cu tumultul pe care îl simţea ea în interior.

Cel mai ciudat lucru în legătură cu acestea era că nu avea nicio idee în legătură cu ce o făcuse să simtă asta. Nu îi plăcea să i se spună ce să facă în nicio circumstanţă şi deja ştia că era enervant mai ales din partea lui. Dar chiar acum ceea ce simţea nu era deloc enervant. În schimb, era exaltată.

După câteva clipe, îşi luă ochii de la ea, astfel că Irene putu să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Şi dacă Angela continuă să se plângă cu privire la ce i se cere, spuse el, aplecându-se spre Irene pentru a se uita la sora ei, nu va avea un scaun pe punte şi o cupă de şampanie. În schimb, le voi spune lui Andrew şi lui Fitz şi restului echipajului să-şi ia o vacanţă, şi ea va curăţa punţile.

— Oh, oftă Clara, totul sună minunat. Nu partea cu frecatul punţilor, adăugă ea imediat, făcându-i pe toţi să râdă. Dar restul ar fi minunat.

— Atunci să punem mâine în aplicare planului lui Jamie? întrebă Angela în timp ce lacheul începu să debaraseze farfuriile de supă şi să servească peştele.

— Nu putem, spuse Lady David. Chiar dacă ne-am anulat toate întâlnirile pentru mâine, dacă suntem văzuţi plimbându-ne pe apă, vom crea cea mai nefavorabilă impresie.

— Oh, dar planurile noastre pentru mâine erau oricum neoficiale, răspunse Angela. Doar prânzul la Savoy cu Lady Billingsley şi ceaiul cu Lady Stokesbury. Acele două doamne sunt precum familia noastră. Cu siguranţă vor înţelege dacă…

— Carlotta are dreptate, interveni Torquil. Aceste

lucruri trebuie făcute aşa cum se cuvine, indiferent cât suntem de apropiaţi. Cred că eşti de acord, nu-i aşa, mama?

— Da, din păcate aşa cred şi eu. Mi-aş dori ca regulile noastre sociale să nu fie atât de pretenţioase, dar Henry şi Carlotta au avut dreptate să ne amintească de datoria noastră acolo. Vom face aranjamente să mergem cu barca în altă zi. Între timp, fetelor, trebuie să vă onoraţi angajamentele sociale. Le voi scrie lui Lady Billingsley şi lui Lady Stokesbury mâine la prima oră, explicându-le că am avut o simplă durere de cap şi să îmi cer scuze pentru întâlnirile noastre anulate.

Se opri în timp ce lacheul îi oferi o tavă cu calcan în sos. După ce servi o bucată de file de pe tavă, lacheul merse mai departe şi ea continuă.

— Cred că voi menţiona că nepoatele lordului Ellesmere sunt musafirele noastre pentru următoarele două săptămâni şi le voi da cartea mea de vizită, exprimându-mi intenţia de a le vizita după-amiază. Apoi vom merge cu domnişoarele Deverill la prânz şi la nişte cumpărături pe Bond Street pentru a putea fi văzute cu noi în public. Apoi vom merge în vizită la oricine a fost neplăcut surprins de absenţa mea.

Irene ştiu că trebuia să spună clar care îi erau propriile obligaţii înainte ca şi mai multe planuri să fie făcute în numele ei.

— Totul sună minunat, ducesă, spuse ea, simţind o urmă de regret în timp ce vorbea, dar mă tem că o parte dintre aceste angajamente nu vor putea fi posibile pentru mine.

Toată lumea se opri din mâncat şi, dintr-odată, Torquil nu mai era singurul care se uita la ea cu toată atenţia.

— Am obligaţiile mele la ziar, pe care trebuie să le îndeplinesc, explică ea, uitându-se în jur cu un zâmbet smerit. Obligaţii care mă fac indisponibilă înainte de ora unu.

Urmă o nouă tăcere, de data aceasta atât de lungă încât până şi Irene se simţi stânjenită. Chiar avea o carieră,

una la care nu putea să renunţe şi pe care să o reia oricând voia.

— Draga mea domnişoară Deverill, spuse Carlotta prima, bineînţeles, lăsându-şi jos furculiţa şi cuţitul cu un clinchet delicat, înţelegeţi motivul planurilor pe care ducesa le-a prezentat pentru a vă introduce pe dumneavoastră şi se sora dumneavoastră cunoştinţelor noastre?

— Desigur, zâmbi Irene, clipind inocent la femeia de peste masă, prefăcându-se că nu îşi dă seama de tensiunea subită din încăpere. Dar trebuie să mă gândesc şi la cititorii mei. Am nişte obligaţii faţă de ei şi faţă de ziarul meu.

— Dar ce vor crede prietenii noştri? întrebă Sarah. Cu siguranţă nu vor fi de acord...

Se întrerupse în timp ce se uita la fratele ei mai mare, şi probabil că privirea acestuia o preveni pentru că îşi muşcă buza şi se întoarse înapoi la farfuria ei.

— Sarah are dreptate, continuă Carlotta care, în schimb, nu era la fel de reţinută. Acest lucru nu va da bine. Dumnezeu ştie că lui Ellesmere nu îi va plăcea.

— Lady David, spuse Irene care nu mai putu răbda, am o profesie de ceva timp de-acum şi mi se pare ciudat că, în ciuda dezaprobării lui, lordul Ellesmere nu a ales să ne reproşeze nici mie şi nici familiei mele modul în care ne petrecem timpul. Şi nici nu şi-a arătat îngrijorarea cu privire la modul în care ne întreţinem, şi cu siguranţă nu ne-a oferit niciodată o alternativă viabilă la meseria pe care o avem pentru a ne câştiga traiul. Astfel că, vă rog să mă iertaţi dacă nu îi consider prea importantă părerea pe care o are despre meseria mea.

Lady David se uită la ea, evident fără să ştie ce să spună la această răbufnire.

— Bineînţeles, şopti ea după câteva clipe. Aşa este.

— Ei bine, cred că este foarte greşit din partea lui Ellesmere, spuse Angela. Poate atunci când Torquil îl va vizita, îi va putea spune vicontelui că trebuie să-şi facă datoria faţă de nepoatele lui.

— Bineînţeles, spuse ducele. Aceasta era intenţia mea.

— Nu avem nevoie de ajutorul lui, spuse Irene orgolioasă, încordându-se pe scaun, sau… se opri atunci când simţi cum Clara îi dă un ghiont pe sub scaun, avertizând-o că era pe cale să exagereze. Adică, se corectă ea, nu dorim să creăm probleme. Ducele nu trebuie să-şi facă griji cu mica noastră dispută familială.

— Nu este o chestiune de a-mi face griji, domnişoară Deverill, spuse Torquil. L-am asigurat pe tatăl dumneavoastră că voi încerca să-l ajut să vindece prăpastia dintre el şi socrul său, şi sunt fericit să pot face asta. Dar dacă consideraţi că ajutorul meu direct este nepotrivit, trebuie doar să spuneţi asta.

Ar fi putut face exact asta, însă se uită la Clara, ai cărei ochi mari şi albaştri se rugau de ea de peste masă.

— Apreciez încercarea tatălui meu de a realiza un armistiţiu, spuse ea în schimb, deoarece probabil acesta este lucrul cel mai bun pentru toţi cei implicaţi. Dacă acest armistiţiu înseamnă că vicontele se va aştepta ca eu să renunţ la obligaţiile mele faţă de cititorii mei şi faţă de sponsorii ziarului mei, pot spune cu regret că nu îi pot îndeplini dorinţa.

— Ocupaţia nepoatei lui poate fi un lucru greu de acceptat pentru Ellesmere, interveni ducesa, dar este în mare parte vina lui. Şi dacă Ellesmere doreşte ca nepoata lui să renunţe la interesele sale jurnalistice, tot ceea ce trebuie să facă este să ajute la prezentarea nepoatelor lui în societate.

Irene dori să spună că nu avea nicio intenţie să renunţe la ziarul ei, dar nu dori să o facă pe Clara să se simtă stânjenită, astfel că nu mai spuse nimic.

— Sunt convinsă, continuă ducesa, că de îndată ce Torquil îi va transmite vicontelui dorinţa sinceră a ginerelui său de a face pace, va pune lucrurile în ordine. Între timp, nu este în poziţia de a protesta că domnişoara Deverill nu este dispusă să rişte mijloacele de trai ale familiei sale pentru că i-au fost ofensate sentimentele.

— Dar cum rămâne cu societatea? întrebă Sarah. Cu ce va spune lumea?

— Vor fi şocaţi, spuse Carlotta. Cum ar putea fi altfel?

— Chiar dacă sunt, spuse ducesa, din cauza intransigenţei vicontelui, domnişoara Deverill a fost nevoită să lucreze, având în vedere că tatăl ei este bolnav şi nu se poate ocupa personal de afacerea familiei. Domnişoara Deverill cu greu poate fi blamată că şi-a asumat responsabilitatea tatălui ei. Mă îngrijorează cât de rupţi de realitate pot fi unii dintre cei ca noi cu privire la realităţile financiare pe care le întâmpină atât de mulţi oameni, spuse ea şi, făcând o pauză, întâlni privirea fiului ei peste masă. Cum altfel decât prin muncă sau prin căsătorie poate avea un venit cineva care nu a moştenit o avere consistentă?

Irene privi la bărbatul de lângă ea, dar acesta se uita la mama lui nepăsător, fără a răspunde.

— Oh, minunat, şopti lordul David. Mai întâi, profesii pentru femei, apoi viaţa privată a unei alte familii, acum bani. Ce subiecte încântătoare de discuţie la cină!

— Ei bine, oricum nu văd de ce ar conta, spuse Angela. Cred că ar trebui să existe mai multe lucruri pe care femeile să le facă. Ei bine, de ce nu? adăugă ea în timp ce toţi fraţii ei oftară. Bărbaţii au cu mult mai multe ocupaţii şi distracţii disponibile decât au femeile.

— Cu toate acestea, să muncească pentru a-şi câştiga traiul nu este printre ele, răspunse lordul James. Nu pentru cei ca noi, nu pentru sexul opus.

— Nu, dar Jamie, cu siguranţă ai fi de acord că bărbaţii chiar au la îndemână mai multe activităţi decât avem noi, tinerele domnişoare. Vizitele şi cumpărarea de haine şi ieşitul în societate cu ocazia sezonului sunt foarte frumoase, dar, în rest, poate fi atât de plictisitor şi uneori de-a dreptul inutil. Nici măcar nu putem vota.

— Uf, oftă David.

— Ar fi minunat, continuă ea, ignorându-l, să faci ceva semnificativ cu timpul tău.

— Da, interveni Lady David chicotind, pentru că este atât de semnificativ să publici un ziar de scandal.

Irene înlemni, strângând în mâini cuţitul şi furculiţa, însă când se uită la femeia din faţa ei, se asigură că

afişează un zâmbet larg pe faţă.

— Nu însă atât de important precum atenţia detaliată pentru ceea ce poartă oamenii, îndrăznesc să spun.

De data aceasta, liniştea era nu numai stânjenitoare, dar şi dureroasă, şi părea că va continua la nesfârşit, în timp ce se schimbau priviri în jurul mesei – unele ruşinate, şi unele, precum cea a Clarei, îngrozite pe bună dreptate.

În timp ce sora ei se uita ea, fiind nu numai confuză, dar şi rănită, Irene se simţi vinovată şi îi pieri satisfacţia pe care o simţise pentru că ţinuse piept răutăţilor Carlottei.

— Ei bine, desigur, spuse Clara după câteva clipe, rupând tăcerea. Moda este un subiect fascinant pentru toate doamnele.

— Este, nu-i aşa? interveni imediat Sarah. Aţi văzut noile mâneci „picior-de-oaie”? Sunt enorme.

Cu o uşurare care se simţi în întreaga încăpere, subiectul conversaţiei se schimbă către noile tendinţe în modă, aproape toată lumea exprimându-şi părerea, cu excepţia lui Irene, care consideră că cel mai bine era să pretindă că acordă o importanţă deosebită peştelui ei şi să intervină cât mai rar cu putinţă.

— Spuneţi-mi, domnişoară Deverill, întrebă Torquil care părea că îi împărtăşeşte dezinteresul faţă de mânecile hainelor pentru doamne, aprindeţi lucrurile oriunde vă duceţi sau doar în familia mea?

— Eu… răspunse ea şi făcu o pauză pentru a lua o înghiţitură de vin. Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Nu ştiţi? spuse el şi făcu o pauză, iar după un moment ea se forţă să se uite la el.

— Presupun că vă gândiţi că ar fi trebuit să-mi ţin gura, spuse ea.

— Consider că este mai înţelept să urmaţi acea cale. Carlotta este exasperantă, şi poate fi uneori răutăcioasă, dar nu vă uşuraţi situaţia dacă o criticaţi.

— Oh, dar am crezut că ea mă critică pe mine.

— Asta şi făcea, şi aşa cum v-am promis înainte de cină, voi pune punct unui astfel de comportament imediat ce voi putea vorbi singur cu ea. Grija mea în acest moment

nu este ea, ci dumneavoastră. Veţi merge în înalta societate, domnişoară Deverill, un loc unde nu sunt acceptate mereu, cu amabilitate, părerile controversate. Aceasta poate fi un eşec, nu ştiu, dar pentru binele dumneavoastră, v-aş sfătui să fiţi precaută. Iar în ceea ce priveşte intenţia dumneavoastră de a vă continua obligaţiile faţă de ziar în următoarele două săptămâni, nu are niciun rost ca subiectul să fie discutat acum, dar va trebui să ajungem la un fel de înţelegere înainte ca seara să se fi terminat.

Tonul său nu lăsă niciun dubiu care considera că trebuia să fie acea înţelegere.

— Nu văd ce ar fi de discutat.

— Între timp, spuse el, refuzând să răspundă, ar fi mai bine să ştiţi ceea ce vreţi să spuneţi. O femeie născută în această lume poate emite uneori o părere scandaloasă – spre exemplu, comentariul Angelei cu privire la vot –, dar până când nu are loc împăcarea cu Ellesmere, sunteţi vulnerabilă şi puteţi fi criticată din toate părţile. Şi aşa este şi sora dumneavoastră. Dacă deveniţi defensivă, oamenii vor simţi că există ceva ce trebuie apărat. Pe de altă parte, dacă nu reacţionaţi la comportamentul Carlottei, ea va fi cea care va decădea în ochii celorlalţi, nu dumneavoastră.

— Nu mi se pare deloc surprinzător faptul că consideraţi dreptul de vot pentru femei un lucru scandalos, dar de ce să vă pese cum voi fi văzută în ochii celorlalţi? Cu siguranţă nu am nicio importanţă pentru dumneavoastră.

— Aşa să fie?

Întrebarea fu neaşteptat de degajată, aproape nepăsătoare în exprimare, însă ochii lui, uitându-se în ochii ei, parcă deveniră mai întunecaţi, transformându-se din culoarea gri pal a unui gheţar în griul tulbure al norilor de furtună. Transformarea fu atât de bruscă şi de intensă, părând complet contrară a tot ceea ce ştia despre el.

Intrase în biroul ei şi în viaţa ei în urmă cu două zile precum o furtună polară, părând a fi cel mai rece om pe care îl întâlnise vreodată, dar în ciuda aparenţelor, o cuprinse o căldură ciudată şi simţi furnicături pe piele,

simţindu-se stânjenită. Era îndeajuns de aproape de ea încât, atunci când trase aer în piept, îi simţi mirosul de săpun de Castilia şi al loţiunii de după ras Bay Rum. Aproape că îi auzea respiraţia. Timpul păru că se suspendă în timp ce mirosul ei îi cuprindea simţurile cu o cunoaştere nouă şi diferită. Cunoaşterea unui bărbat.

Irene nu avea multă experienţă cu astfel de lucruri şi o luă cu totul prin surprindere. Nu fusese genul care să fie cuprinsă de emoţii puternice – nu până să-l întâlnească pe el, oricum. Şi în ceea ce-l privea pe el, aceste emoţii cu greu fuseseră unele plăcute, fiind mai ales furie, frustrare şi resemnare. Cu siguranţă nu îl plăcea, astfel că nu înţelegea acest sentiment nou care o ţintui pe loc şi o ardea precum un foc?

El vorbi înainte ca ea să-şi poată reveni, cu vocea lui rece, cadenţa indiferentă iritând-o din nou.

— Contează pentru că sunteţi în casa mea şi, astfel, în grija mea. M-ar întrista să vă văd, pe dumneavoastră şi pe sora dumneavoastră, triste şi stânjenite, domnişoară Deverill.

Cu aceasta, el privi în altă parte, luând din nou parte la conversaţia care se desfăşura în jurul lor ca şi cum ascultase, în tot acest timp, tot ce se discutase, când ea nu auzise nici un singur cuvânt.

— Băieţii trebuie să vină cu noi, sau nu vom auzi niciodată sfârşitul. Le place să se plimbe cu barca.

— Ceea ce este foarte bine, cu excepţia faptului că nu au bonă acum. Din câte îmi amintesc, o anumită persoană de la această masă a promis că se va interesa la Agenţia de Forţe de Lucru Merrick şi le va găsi una nouă şi, deşi au trecut două zile, nu am niciun semn despre această persoană importantă.

— La naiba, spuse Torquil iritat, am uitat complet de bonă. Mă voi duce mâine.

— De ce nu te duci tu, Jamie? spuse Sarah. Până la urmă, sunt băieţii tăi.

— Da, însă insuccesul meu în alegerea unei bone a vorbit de la sine.

— Asta pentru că mereu le alegi pe cele drăguţe, complet ineficiente, spuse Angela. Voi merge cu mama, pentru că mi-ar plăcea foarte mult să fac ceva important, şi găsirea pentru Jamie a unei bone potrivite ar fi foarte satisfăcător pe mine. Nepoţii mei, îi spuse ea lui Irene, sunt nişte mici bătăi de cap.

— Nu, Angela, vorbi Torquil peste ea, voi merge eu pentru că am promis că aşa voi face. Cu toate acestea, dacă chiar tânjeşti să faci lucruri satisfăcătoare, sunt sute de cauze de caritate pe care ţi le pot recomanda care au mare nevoie de ajutor. Începerea propriei acţiuni caritabile pentru cei mai puţin norocoşi ar fi îndeajuns de satisfăcătoare pentru tine?

— Ar putea fi, spuse fata cu înflăcărare. Chiar aş putea să-mi încep propria acţiune de caritate în loc doar să o ajut pe mama cu toate ale ei?

— De ce să nu poţi, dacă mama nu are nimic împotrivă.

— Absolut deloc, spuse ducesa făcând un semn cu mâna prin aer. Cred că este o idee foarte bună.

— Fără eschivări, spuse ducele, odată ce începi. Poate, adăugă el, uitându-se la Irene, ai putea să o rogi pe domnişoara Clara să te ajute?

Irene se uită la sora ei, a cărei faţă se lumină la această propunere.

— Oh, aş putea? întrebă ea. Doar dacă nu ai nevoie de mine la ziar, Irene.

— Mă descurc. Chiar dacă este posibil ca eu să fiu acolo zilnic, cu siguranţă tu nu trebuie să fii.

— Dumnezeule, domnişoară Deverill, spuse Lady David, chiar sunteţi foarte muncitoare.

Irene presupuse că era o insultă la adresa feminităţii ei, dar îi aruncă o privire surorii ei şi tăcu. Aşa cum spusese Torquil, nu avea niciun sens să vorbească despre asta acum.

— Rezist, Lady David, spuse ea, zâmbind.

— Este foarte curajos din partea dumneavoastră, domnişoară Deverill, interveni Sarah, aprobând-o un pic

forţat. Eu nu aş putea face asta.

— Mai bine, şopti Torquil.

— Va fi extenuant, continuă Sarah, nepărând să-l fi auzit. Vă avertizez, domnişoară Deverill, să lucraţi la ziarul dumneavoastră şi să şi participaţi la sezon. Chiar dacă ne apropiem de final, încă mai sunt multe evenimente la care să participăm. Nu îmi pot imagina cum vă veţi descurca.

— Sunt sigură că voi găsi timpul necesar pentru a mă odihni.

— Mă îndoiesc, spuse Carlotta, într-o încercare de a minimaliza încercarea cumnatei ei de a îmbunătăţi lucrurile. Ieşim aproape tot timpul până la apusul soarelui. Cum veţi participa? Veţi merge din sala de bal direct în redacţie pentru a pregăti tiparul? spuse ea râzând şi se întoarse către duce înainte ca Irene să poată răspunde. Este absurd. Nimeni nu s-ar descurca cu un asemenea program. Nu-i aşa că eşti de acord cu mine, Torquil?

Carlotta zâmbi în timp ce se uita la cumnatul ei, mai degrabă precum o pisică ce ajunsese la smântână, şi cine ar fi putut să o învinuiască? Irene se pregăti pentru dezaprobarea inevitabilă a ducelui.

— Indiferent care ar putea fi obligaţiile domnişoarei Deverill, programarea lor nu stă câtuşi de puţin în puterile mele, spuse el şi Irene fu atât de surprinsă încât aproape căzu de pe scaun. În orice caz, continuă el, uitându-se la cumnata lui cu o privire dură pe care Irene începuse să o cunoască, din moment ce îţi petreci cea mai mare parte a timpul de dinainte de prânz în pat, Carlotta, nu văd de ce ar fi asta problema ta.

Acele cuvinte erau precum o uşă care i se trântise în faţă. Carlotta, pedepsită cum se cuvine, se concentră la masa ei şi Irene, încă un pic uimită de această dovadă neaşteptată de susţinere, se aplecă mai aproape de gazda ei.

— În astfel de cazuri, şopti ea, am crezut că e mai bine să nu vorbesc?

— Există limite, domnişoară Deverill, răspunse el, la fel de încet. Chiar şi pentru mine.

— Dacă cineva vă testează limitele, probabil că eu sunt aceea.

— Da, recunoscu el şi se uită în altă parte, luând paharul cu vin. În moduri pe care nu vi le puteţi imagina.

Capitolul 9

Când cina se termină, bărbaţii rămaseră pentru a servi vinul de Porto, doamnele trecură prin camera de zi pentru cafea, iar ducesa îi oferi lui Irene prima şansă de a începe greaua misiune care îi fusese încredinţată.

Aşezându-se pe unul dintre scaunele ivoar de mătase, ducesa zâmbi spre Irene şi îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

— Draga mea domnişoară Deverill, adu-ţi cafeaua şi aşază-te lângă mine.

Irene se supuse, dar în timp ce făcea asta, îşi aminti încă o dată cât de grea îi va fi misiunea. De când ducele o obligase să accepte această situaţie, Irene se chinuise să găsească cea mai bună soluţie pentru a-şi salva ziarul mult iubit fără a-şi compromite propriile principii şi crezuri, şi, în acelaşi timp, fără a distruge fericirea altei femei.

Începuse să o placă sincer pe ducesă în timpul scurtei lor corespondenţe, iar acum, că o întâlnise, Irene o plăcea şi mai mult. Avea o căldură şi o prietenie reală, cărora nu te puteai abţine să nu le răspunzi. În plus, întâlnirea lor îi întări lui Irene părerea despre ea ca fiind o femeie inteligentă şi sofisticată, care era perfect capabilă să ia propriile decizii în privinţa persoanei cu care să se căsătorească şi cum să se descurce apoi.

Şi cum, se gândi Irene, putea ea să o facă să se răzgândească? Şi era oare etic să încerce?

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, împreună cu sora dumitale, să locuieşti cu noi, spuse ducesa înainte ca Irene să se poată gândi la cum să abordeze situaţia. Aşa cum am spus şi mai devreme, editorialul dumitale cu Lady

Truelove este unul din momentele importante ale zilei mele.

Lângă Irene, Lady Angela chicoti ca şi cum nu s-ar fi simţit confortabil vorbind despre acest subiect.

— Angela, draga mea, spuse mama ei observând-o, cred că avem nevoie de nişte muzică. Vrei să cânţi pentru noi? Cânţi atât de frumos.

— Oh, dar eu… spuse fata şi se opri, dându-şi seama că mama ei nu prea o ruga. Bineînţeles, mama.

Se ridică şi se duse la pian unde sora ei, împreună cu cumnata ei, se uitau pe diferite partituri, lăsându-le singure pe Irene şi pe ducesă pe canapea.

— Angela este o drăguţă, spuse femeia zâmbind şi privind cum pleacă fiica ei.

— Pare minunată, o aprobă fericită Irene amintindu-şi cum o auzise pe cealaltă fată apărându-le pe ea şi pe sora ei înainte de cină.

— Este. Atât în interior, cât şi în exterior. Chiar sper… spuse ducesa şi se opri, zâmbetul de pe faţă fiindu-i înlocuit de o încruntătură. Este îngrijorată pentru viitorul ei acum, în lumina evenimentelor recente. Toţi sunt, spuse ducesa şi se întoarse către Irene, cu o privire gânditoare. Ştii, cu siguranţă, de ce?

— Cred că toată lumea vă cunoaşte situaţia, ducesă, spuse Irene considerând că nu avea sens să se prefacă. Eu, desigur… Se opri, simţind că bâjbâie prin întuneric, dar după ce se gândi un pic, simţi că era cel mai bine să fie cât mai sinceră şi onestă. Trebuie să vă mărturisesc ceva, ducesă. Lady Truelove a… ah… mi-a arătat corespondenţa cu dumneavoastră. Lady Truelove îmi arată toate scrisorile pentru a-mi îndeplini cât mai bine rolul de editor. Spunându-vă asta, sper că nu consideraţi că v-a trădat încrederea.

— Dacă aş fi vrut ca situaţia mea să rămână secretă, domnişoară Deverill, nu ar fi trebuit să scriu unui editorialist al unui ziar, chiar şi unuia care promite că-mi păstrează secretul.

— De ce aţi făcut-o? Îmi cer scuze, adăugă ea imediat.

Nu vreau să fiu indiscretă, dar recunosc, sunt curioasă. Majoritatea celor care îi scriu lui Lady Truelove nu pot fi uşor identificaţi de către public. Nici măcar cei mai apropiaţi şi cei mai dragi nu îi recunosc. Dumneavoastră sunteţi diferită. Numele dumneavoastră a fost legat de domnul Foscarelli de ceva vreme. Trebuie să fi ştiut că, citindu-vă scrisorile şi detaliile pe care le-aţi oferit, mulţi ar fi ştiut că dumneavoastră sunteţi „O lady din *înalta* societate”

— Chiar aşa. Dar cred că motivul meu pentru a-i scrie lui Lady Truelove a fost acelaşi cu al majorităţii oamenilor. Eram foarte abătută şi nu am simţit că există cineva căruia să mă pot confesa, cel puţin nu cineva care ar asculta fără a mă judeca şi care ar oferi un sfat nepărtinitor.

— Niciun prieten apropiat sau rudă?

— Viaţa aristocraţilor, domnişoară Deverill, poate fi adesea superficială şi alienată, în ciuda faptului că mereu suntem înconjuraţi de oameni. Familia mea, este de înţeles, a dorit să se ascundă şi să se prefacă că mama lor nu avea un iubit italian mai tânăr! Ar fi fost deranjant pentru ei şi ruşinos pentru noi toţi să vorbesc cu oricare dintre ei. În ceea ce-i priveşte pe prietenii mei, eram perfect conştientă de ceea ce vor spune dacă le ceream părerea: „Nu fi prostuţă, Harriet. Ai aventura ta, dacă trebuie, dar fii discretă.”

— Înţeleg.

— Când m-am gândit la căsătoria mea cu Antonio, am fost foarte conştientă de impactul pe care l-ar avea asupra vieţii mele şi a copiilor mei. Pe de altă parte, am ajuns să-mi dau seama că pentru a fi în continuare cu el, căsătoria este singura posibilă, spuse ea zâmbind un pic. Mereu m-am considerat o femeie a societăţii, domnişoară Deverill, dar cred că o legătură de dragoste clandestină, oricât de captivantă, nu este chiar ceea ce îmi doresc.

— Întrebarea mea nu era de ce i-aţi scris lui Lady Truelove pentru a-i cere sfatul, spuse Irene zâmbindu-i înapoi, ci de ce aţi fost de acord să vi se publice scrisorile. Lady Truelove oferă tuturor corespondenţilor ei posibilitatea

de a refuza publicarea. Chiar şi aşa, v-ar fi sfătuit oricum cât ar fi putut de bine.

— La început, m-am gândit să nu mi se publice scrisoarea, dar în timp ce corespondam cu Lady Truelove, am simţit din ce în ce mai tare că ar fi cel mai bine pentru toţi cei implicaţi ca vestea căsătoriei mele să fie cunoscută mai degrabă înainte să se întâmple decât după. Altfel, membrii familiei mele ar fi simţit, probabil, că i-am trădat şi mi-ar fi păstrat ranchiună. Făcând ca totul să iasă la iveală înainte, au posibilitatea să se pregătească pentru ceea ce va urma şi poate să mă ierte mai uşor. Şi până când se va întâmpla, sper că societatea va trece peste şocul iniţial şi va privi căsătoria mea precum o iminentă nefericire în loc de un scandal îngrozitor.

— Să tăiaţi avântul tuturor, ca să spun aşa? Dar nu aţi dorit să spuneţi personal familiei despre hotărârea dumneavoastră? continuă ea când ducesa dădu din cap.

— Nu. Va fi foarte greu pentru ei, ştiu, dar sunt anumite momente în viaţa unei femei când trebuie să fie îndreptăţită să ia în considerare propriile nevoi, precum şi pe cele ale copiilor ei. Toţi îmi sunt foarte dragi, dar habar nu au cât de singuratică mi-a fost viaţa.

— Înţeleg.

— Având în vedere că mama dumitale a făcut o alegere similară, cred că probabil ştii. Cu toate acestea, dacă aş fi spus familiei mele că simt aşa ceva, ar fi fost foarte nefericiţi şi ar fi considerat-o drept o acuzaţie a sentimentelor mele la adresa lor. Mai ales Torquil ar fi crezut aşa.

— Pare să acorde foarte mult interes problemelor dumneavoastră personale. Nu este supărătoare uneori o astfel de atenţie exagerată?

— Adică vrei să spui că ar trebui să-i spun să-şi vadă de treburile lui? întrebă ea râzând.

— Ei bine, cred că asta vreau să spun.

— Nu ar conta dacă aş face asta, spuse ea dând din cap. Henry îşi ia rolul de cap al familiei foarte în serios şi l-ar răni foarte tare lipsa şansei de a încerca să mă convingă

să nu fac ceea ce consideră a fi o căsătorie dezastruoasă.

Irene se foi pe scaun, neplăcându-i faptul că ea era instrumentul prin care el dorea să îndeplinească acea misiune. Se afla într-o poziţie foarte inconfortabilă.

— Dar imediat ce nunta va avea loc, continuă ducesa senină, se va resemna ştiind că a făcut tot ce a putut pentru a mă opri. Aşa cum toţi copiii mei vor simţi asta. Pentru că mă aştept ca fiecare dintre ei să aibă diferite tentative de a mă face să mă răzgândesc în următoarele două săptămâni.

— Deci întârzierea căsătoriei cu domnul Foscarelli a fost intenţionată din partea dumneavoastră? întrebă Irene, lăsând la o parte, pentru moment, rolul pe care îl avea în această situaţie. Mi s-a spus – adică, se corectă ea imediat, am crezut că motivul pentru care nu v-aţi căsătorit este pentru că domnul Foscarelli nu are cele două săptămâni de rezidenţă pe care le solicită licenţa de căsătorie.

— Oh, nu. Îndrăznesc să spun că asta este ceea ce crede Torquil, pentru că l-a considerat pe Antonio drept un escroc lipsit de valoare, a cărui singură intenţie este să profite de mine.

— Ar putea fi o interpretare a situaţiei, nu credeţi?

— Oh, draga mea, spuse ducesa abia părând surprinsă, bietul Antonio te-a făcut şi pe dumneata să ai o părere preconcepută? Mă întreb ce crede Lady Truelove despre asta?

— Spre deosebire de Lady Truelove, spuse Irene rezistând tentaţiei de a se foi din nou, eu pot vedea… hm… cel puţin un pic, punctul de vedere al fiului dumneavoastră.

— Punctul de vedere al lui Torquil a fost modelat de viaţa lui şi de responsabilităţile poziţiei lui, domnişoară Deverill, şi a simţit nevoia să-şi cultive un scut dur, lustruit. Sub el, bineînţeles, este un romantic incurabil.

Pentru Irene nu exista un „bineînţeles” în ceea ce privea acel aspect. Probabil că i se văzu pe faţă o parte din acel scepticism, pentru că ducesa râse.

— Este greu pentru cineva din afara familiei să creadă, cu toate acestea, este adevărat. Totuşi, nu poţi să-i

spui că i-am divulgat secretul, pentru că se întoarce împotriva tuturor eforturilor lui de a fi un cinic dur şi trecut prin viaţă.

— Nu voi sufla un cuvânt, promise ea şi îşi spuse în gând: „Din moment ce este clar că nu vă cunoaşteţi deloc fiul”. Însă în ceea ce-l priveşte pe domnul Foscarelli, continuă ea, nu vă întrebaţi niciodată dacă Torquil ar putea avea dreptate? Că ar putea fi doar un vânător de averi?

Se schimbă la faţă, ştiind că fusese foarte impertinentă, dar ducesa râse din nou.

— Ei bine, bineînţeles că este un vânător de averi, draga mea. Ce ar putea fi altceva?

Irene clipi, un pic luată prin surprindere. Nu că ar fi fost surprinsă de cuvintele ducesei; din contră, confirmară ceea ce ea suspectase tot timpul – că Foscarelli era motivat, cel puţin în parte, de aspecte financiare. Cu toate că nu văzuse în asta un motiv în sine pentru a condamna flirtul, fusese motivul pentru care făcuse atât de multe eforturi pentru a sublinia riscurile şi a accentua nevoia de a asigura banii.

— Tăcerea dumitale îmi spune că te-am şocat, domnişoară Deverill. Dar sunt perfect conştientă că Antonio este un vânător de averi. Oricum aş fi, nu sunt fraieră.

— Iertaţi-mă, spuse Irene îngrozită de teamă să nu o fi insultat. Nu am vrut niciodată să sugerez…

— Ştiu ce ai vrut să spui, reluă cealaltă femei, întrerupând-o, şi o bătu uşor pe genunchi, şi este foarte drăguţ din partea dumitale să fii îngrijorată. Îl iubesc foarte mult pe domnul Foscarelli, după cum bine ştii din corespondenţa mea cu Lady Truelove, dar nu îmi fac iluzii cu privire la situaţia lui. Dacă nu aş fi avut bani, nu am fi putut să ne căsătorim. Este atât de simplu.

— Nu sunt şocată, ducesă. Doar că majoritatea oamenilor nu ar fi atât de sinceri cu cineva pe care abia l-au cunoscut.

— Nu sunt, de obicei. Dar când vorbesc cu dumneata, este ca şi cum vorbesc cu însăşi Lady Truelove.

Irene se simţi sufocată, ruşinată şi foarte stânjenită.

Era greu să spună ceva, dar nu văzu decât o singură metodă de a o face să se deschidă, şi se forţă să continue.

— Sunt conştientă că Lady Truelove era îngrijorată cu privire la lipsa de venituri a domnului Foscarelli.

— Cu siguranţă era.

Irene rămase fără replică.

— Să-nţeleg, atunci, că aţi făcut… spuse ea şi se opri, neputând să continue, întrebarea rămânându-i în gât, înroşindu-se la faţă, şi îl blestemă pe Torquil pentru că o pusese în această situaţie imposibilă. O întâlnise pe această femeie acum mai puţin de trei ore. Cine era ea să pună întrebări impertinente şi să cerceteze motivele unei alte femei? Ce drept avea ea să creeze probleme între ducesă şi bărbatul pe care îl iubea? Iertaţi-mă, spuse ea, luând o înghiţitură de cafea. Nu am vrut să pun întrebări indiscrete.

Din fericire, ducesa nu păru să-i observe disconfortul.

— Deloc. Ai fost un bun observator al situaţiei mele prin intermediul editorialistului dumitale. Este de înţeles să fii curioasă.

Cu toate acestea, alesese să nu-şi satisfacă acea curiozitate cu detalii privind dota enormă sau lipsa înţelegerii prenupţiale, şi Irene nu găsi puterea să cerceteze şi mai mult în intimitatea ei. Când ducesa schimbă subiectul, întrebând-o ce distracţii sociale i-ar plăcea ei şi surorii ei, Irene se simţi uşurată, deşi foarte conştientă că era înapoi de unde plecase. Şi când ducesa se scuză, câteva minute mai târziu, că pleca de lângă ea şi se duse lângă fiicele ei la pian, Irene nu o urmă. În schimb, se uită morocănoasă în ceaşca ei de cafea, gândindu-se la ce aflase.

Nimic uimitor – ei bine, cu excepţia faptului că ducesa, binecuvântat fie sufletul mamei sale, îl considera pe Torquil drept un romantic, o informaţie atât de absurdă că-i provoca râsul. Cât despre restul, tot simţea că îi dăduse sfatul potrivit celeilalte femei.

Deci ce trebuia să facă acum?

— Vreun pic de noroc?

— Mă tem că nu, spuse Irene ridicând privirea în timp ce sora ei se aşeză lângă ea, pe canapea.

— Ei bine, presupun că nu te poţi aştepta la un succes imediat în astfel de situaţii. Ai... Clara se opri, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu puteau fi auzite de celelalte doamne. Dar erau toate în cealaltă parte a camerei, adunate în jurul pianului, şi piesa pe care o cânta Angela le acoperea uşor conversaţia şoptită. I-ai reamintit că poate fi un vânător de averi?

— Am încercat. Dar este atât de greu să vorbeşti direct despre asemenea subiecte când eşti faţă în faţă. Era mai simplu să comunic cu ea în scris, când încă nu o întâlnisem. Are vreo noimă?

— Mai ales că înainte de a veni aici, nu înţeleseseşi consecinţele pe care căsătoria ei le-ar avea asupra familiei ei, spuse Clara dând din cap, arătând reconfortant de înţelegătoare. Pe când acum...

— Acum sunt prinsă la mijloc. Când i-am spus prima oară ducesei părerea mea, nu m-am gândit, este adevărat, la urmările pe care le-ar avea decizia ei asupra rudelor, spuse ea încet. Dar, chiar şi aşa, tot este hotărârea ei.

— Dar ceva te preocupă, Irene. Te cunosc prea bine pentru a nu-mi da seama.

— Nu a asigurat banii aşa cum am sugerat. Mă întreb de ce.

— Poate că Foscarelli nu a vrut ca ea să facă asta.

— Asta mă îngrijorează şi mai tare, spuse Irene ţuguindu-şi buzele şi uitându-se la sora ei cu o privire tristă. Dacă este un bărbat onest, de ce nu ar accepta o înţelegere prenupţială?

— Poate că nu l-a întrebat. Indiferent de motiv, trebuie să fie foarte îndrăgostită de el.

— Aş spune că da. Clar, spuse Irene şi se lăsă pe spate pe canapea, oftând. Cum o pot convinge pe mama lui să nu urmeze sfatul pe care i l-am dat? O asemenea sarcină mă face să întreb lucruri care nu mă privesc.

— Îi poţi scrie din nou în calitate de Lady Truelove?

— Şi ce să-i spun? Că mi-am schimbat părerea şi că

nu ar trebui să se căsătorească deloc cu el? Şi ce scuză să-i ofer că mi-am schimbat părerea? Şi s-a hotărât acum, astfel că mă îndoiesc că ar mai conta. Şi-apoi, tot cred că face ceea ce consideră că este cel mai bine pentru fericirea ei viitoare, spuse cu absolută exasperare. Întreaga situaţie este imposibilă. Bărbatul acela, adăugă ea, uitându-se la uşa deschisă şi la Torquil care intra în camera de zi împreună cu ceilalţi domni, vrea imposibilul!

— Dumnezeule, Irene, chiar te provoacă, nu-i aşa?

— E puţin spus. Oh, draga mea, adăugă ea, îndreptându-se, având în vedere că subiectul conversaţiei lor venea spre ele. Mă tem că voi fi interogată cu privire la progresul meu, continuă ea şi zâmbi în timp ce Torquil se opri în faţa lor, înclinându-se.

— Domnişoară Deverill, mi-aţi văzut biblioteca?

— Nu, spuse ea, dar avu sentimentul că urma să i se ofere acea oportunitate, chiar dacă dorea sau nu.

— Am foarte multe cărţi bune. Îmi permiteţi să v-o arăt?

— Desigur.

Zâmbind în continuare, îşi puse alături ceaşca de cafea şi farfurioara şi se ridică. Când el îi oferi braţul, ea îl luă, dar niciunul nu vorbi în timp ce mergeau pe lângă grupul din jurul pianului şi prin uşa deschisă către bibliotecă.

— Sunt sigură că doriţi un raport asupra progresului meu, spuse ea în timp ce el o conducea de-a lungul camerei. Dar, pentru moment, nu este mult de spus.

— Nu mă aştept să faceţi vreun progres în doar o seară, spuse el, oprindu-se într-un colţ îndepărtat. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre altceva şi cred că ghiciţi la ce mă refer.

Avea o idee foarte bună. Irene se desprinse de braţul lui, întorcându-se cu faţa către el.

— Dacă este vorba despre munca mea, trebuie să înţelegeţi că nu se poate opri tiparul unui ziar când se doreşte.

— Înţeleg. Ceea ce înseamnă că trebuie să hotărâţi

cărui membru al echipei dumneavoastră ar fi cel mai bine să-i încredinţaţi responsabilităţile dumneavoastră până vă întoarceţi.

— Chiar când încep să mă gândesc că aţi putea avea unele calităţi pe care le respect şi le admir, spuse ea aproape râzând, arătaţi o aroganţă atât de uluitoare încât îmi dau seama că probabil mă înşel. Este incredibil.

— Vă veţi prezenta în societate, domnişoară Deverill, un loc foarte neiertător cu privire la profesii, mai ales ale femeilor. Poate Carlotta a greşit să sublinieze acest fapt la masă, cu toate acestea, îngrijorarea ei era reală. Ellesmere nu va fi îngăduitor cu dumneavoastră dacă continuaţi să lucraţi, cum nu vor fi nici alţi oameni care au fost subiectul bârfei în ziarul dumneavoastră.

— Aşa cum aţi spus, cei ca dumneavoastră ar trebui să fie obişnuiţi să se vorbească despre ei.

— Dar nu le place asta, mai ales nu în ziare, şi cu siguranţă nu din partea cuiva care se aşteaptă să fie primit în cercul lor.

— Nu mă interesează dacă sunt primită în cercul dumneavoastră.

— Dar surorii dumneavoastră îi pasă, şi ceea ce faceţi o afectează.

Irene îşi strânse buzele, refuzând să fie manipulată prin vină.

— Nu pot face nimic. Şi sora mea înţelege bine afacerea ziarului. Înţelege cât timp îmi solicită ziarul şi că nimeni nu îl poate conduce în locul meu aşa cum îl conduc eu, mai ales acum când ne-am pierdut cea mai importantă sursă de venit din publicitate. Şi mai ştie că nu pot şi nu voi risca sursa noastră de venit de dragul sensibilităţilor altor persoane, mai ales când nu am primit nicio asigurare de sprijin din partea bunicului meu. Aş fi fericită să văd că face ceva pentru Clara – o zestre, poate, dar oricum, dacă voi avea succes în ceea ce mi-aţi cerut, atât eu cât şi sora mea ne vom întoarce la Belford Row, acolo unde voi continua să-mi conduc ziarul aşa cum voi putea mai bine, pentru că nu am nicio intenţie să mă bazez pe sprijinul lui Ellesmere.

— Este bunicul dumneavoastră şi, deşi poate nu este uşor să acceptaţi ajutorul lui…

— Uşor? A renegat-o pe mama, a dezmoştenit-o, a refuzat să-i dea dotă şi nu a mai vorbit niciodată cu ea pentru restul vieţii ei.

— Fapte pe care poate a ajuns să le regrete foarte tare acum.

— Nu îmi pasă. Credeţi că l-aş lăsă vreodată pe bărbatul acela să mă întreţină pe mine sau familia mea?

— Mândria dumneavoastră este mare, înţeleg asta, şi dorinţa dumneavoastră de a îndrepta lucrurile pentru cei dragi este lăudabilă. Nu vă cer să renunţaţi la ziarul dumneavoastră, domnişoară Deverill. Dacă aţi face-o, nu aţi mai avea niciun motiv să mă ajutaţi. Dar nu cred că ziarul sau familia dumneavoastră sunt puse în pericol dacă delegaţi sarcinile de zi cu zi unei alte persoane pentru următoarele două săptămâni.

— Care ar fi motivul?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Dar îşi luă privirea de la ea prefăcându-se dintr-odată interesat în titlurile care erau aliniate pe cel mai apropiat raft, contrazicându-şi spusele.

— Ştiţi ce vreau să spun. Dumneavoastră sunteţi, duce, cel care m-a pus în situaţia de a-mi vedea sora cum se uită cu tânjală la viaţa strălucitoare pe care i-o fluturaţi în faţă, o viaţă pe care probabil că nu o va avea vreodată.

— Ar putea avea acest gen de viaţă dacă şi l-ar dori, cu legăturile potrivite şi cu sprijinul bunicului ei.

— Oh, ar putea? spuse Irene împreunându-şi mâinile. Chiar şi dacă sora ei conduce un ziar de scandal?

El îşi strânse buzele, confirmându-i că avea dreptate.

— Chiar şi atunci, ar fi posibil, dacă aţi face ce vă sugerez şi aţi fi discretă cu privire la deţinerea lui.

— Deci ar trebui să angajez oameni care să-l conducă pentru mine, să iau profiturile – discret, bineînţeles – şi să mă prefac în faţa lumii că nu am nicio legătură cu el? Ar trebui să-mi ascund profesia, să mă relaxez şi să mă bucur de distracţiile pe care legăturile dumneavoastră şi cele ale

bunicului meu mi le-ar facilita? Asta vreţi să spuneţi?

— Da, cred că asta vreau să spun, zise el în timp ce se uita în ochii ei.

Ea dădu din cap în semn că refuză o asemenea situaţie chiar înainte ca el să termine de vorbit.

— Niciodată. Eu am creat *Society Snippets.* Este copilul meu, munca mea, sângele meu. Este la fel de mult parte din mine cum vă sunt proprietăţile dumneavoastră.

— Asta este o mică exagerare, nu credeţi?

Cu acea întrebare, orice simpatie pe care o simţise în timpul cinei pentru el se fărâmă. Temperamentul ei – un lucru pe care nu ştia să-l aibă înainte de a-l cunoaşte pe acest bărbat – începu să se aprindă.

— De ce? întrebă ea cu pasiune. Pentru că sunt femeie?

— Nu este asta, nu în întregime. Lăsând la o parte cauza sufragetelor, domnişoară Deverill, nu se poate spune că proprietăţile mele nu reprezintă responsabilităţi mai mari decât un ziar de 16 pagini.

— Mai mari, poate, dar nu mai importante. Nu mai importante. Sunt convinsă, adăugă ea înainte ca el să poată răspunde, că acum veţi arăta acelaşi dispreţ faţă de ziarul meu pe care l-a arătat cumnata dumneavoastră la masă şi, asemenea ei, veţi considera creaţia mea prea puţin importantă.

— Dacă aş face-o, aş putea fi blamat? răspunse el cu o voce la fel de nervoasă ca a ei. Nu am dreptul la un pic de desconsiderare pentru o publicaţie care tipăreşte bârfe şi insinuări despre familia mea şi prietenii mei şi le numeşte ştiri? Sunt nedrept cerându-vă să nu vă lăudaţi în casa mea cu acel ziar sau cu faptul că îl întreţineţi cu munca dumneavoastră? Mai ales la cina cu familia mea – o familie despre care ştiţi foarte bine că acum este profund afectată de ceea ce aţi scris în paginile lui?

— Nu mă laud cu nimic, spuse ea cu înverşunare. Mama dumneavoastră făcea planuri pentru mine şi pentru sora mea, fiind astfel necesar să o informez care planuri nu vor fi posibile pentru mine. Cât despre ziarul meu, refuz să

simt vreo vină sau ruşine pentru că am creat ceva care mi-a salvat familia de la faliment şi care ne-a furnizat un venit. Mai mult, adăugă ea înainte ca el să poată spune un cuvânt, îmi iubesc munca. Nimic pe lumea asta nu îmi oferă mai multă plăcere sau satisfacţie decât să tipăresc ziarul şi să continui afacerea publicistică prin care familia mea şi-a câştigat traiul timp de cincizeci de ani. Sunt mândră – da, mândră – de ceea ce fac şi de ceea ce am creat, şi ştiu că şi celălalt bunic al meu, cel căruia chiar i-a păsat de mine şi de binele meu, ar fi mândru de mine. Nu voi ascunde ceea ce fac şi ceea ce am realizat ca şi cum mi-ar fi ruşine de asta pentru a obţine aprobarea unei rude care nu a arătat nici cea mai mică grijă faţă de mine. Nu o voi face nici pentru a-i asigura dragii mele surori o poziţie mai înaltă în viaţă. Şi cu siguranţă nu o voi face pentru că mi-o cereţi dumneavoastră!

Se opri, respirând cu greutate. Sunetele uşoare, plăcute ale unei sonate inundau camera în timp ce ea şi Torquil se uitau unul la celălalt, cu priviri furioase. Când muzica se opri, niciunul nu se mişcă şi nici nu spuse altceva.

— Foarte bine, Angela, spuse Sarah peste bruma de aplauze. Lasă-mă pe mine să cânt. Vreau să fac acest duet cu Torquil. Chiar, unde este? Torquil?

Ducele se uită spre uşă, apoi spre ea, şi făcu un pas înapoi, înclinându-se, şi când se îndreptă, pe faţa lui nu se mai văzu nimic, nicio urmă de furie. Era ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Domnişoară Deverill, spuse el atât de politicos încât nimeni nu şi-ar fi imaginat că avuseseră un schimb nervos de replici. Vă rog să mă scuzaţi.

Se întoarse şi plecă, lăsând-o pe Irene singură cu furia ei, ceea ce era probabil cel mai bine. Dacă ar fi rămas, probabil că ar fi aruncat cu o carte în el.

Capitolul 10

În timp ce Henry se îndepărtă de Irene Deverill şi ieşi din bibliotecă, simţind în egală măsură dorinţă şi furie, văzu o latură a caracterului său pe care nu o cunoscuse înainte. În timp ce trecea pe lângă membrii familiei lui strânşi în jurul pianului şi plecă din camera de zi, neauzind vocile lor care îl strigau, văzu această latură perversă a naturii sale cu o claritate pe care nu o avusese înainte.

Era irezistibil atras de femei imposibile.

Era un lucru deranjant de acceptat. Până acum, fusese capabil să vadă pasiunea lui pentru Elena drept tragică, un incident care se întâmplă o dată în viaţă, o nebunie născută din dorinţa tinereţii şi din idealuri romantice, care nu va mai fi niciodată repetată. Crezuse că-şi învăţase lecţiile, că devenise nu doar mai matur, dar şi mai înţelept, şi că trecuse de faza în care era atras de femei pentru care viaţa lui nu era atrăgătoare.

Cu toate acestea, Irene Deverill îl forţa să admită că se minţise singur timp de o decadă întreagă. Pentru că, deşi ea dispreţuise politeţurile şi amabilităţile care erau norme ale societăţii, chiar dacă el simţise furie şi se comportase defensiv, simţise însă şi dorinţă. Era o realizare cutremurătoare, degradantă, să ştie că doreşte din nou o femeie care nu are nevoie de el sau de lumea în care trăia.

Henry merse de-a lungul coridorului, coborî scările şi ieşi din casă, confruntându-se cu adevărul despre el. Ce îl făcea, se întreba el cu disperare în timp ce ieşea în noaptea frumoasă de primăvară, să dorească femei care era atât de evident că nu erau potrivite pentru el?

La naiba cu toate, cunoştea sute de fete potrivite, fete care ar fi fost fericite să îl aibă, fete care îi înţelegeau viaţa şi care o puteau împărtăşi cu el. De ce nu putea să o dorească pe una dintre ele? De ce această atracţie pentru femei care erau sub nivelul său, atât de afară din cercul lui, atât de greşite pentru el?

Poate, se gândi el cu o urmă de disperare, era doar o atracţie fizică. Dacă era aşa, se gândi că trebuia să-şi găsească o amantă. Ideea nu îl atrase. Avusese două de

când murise Elena, dar amândouă fuseseră relaţii de scurtă durată, fără emoţii, născute din dorinţa de eliberare şi nimic mai mult. Dar chiar dacă spera că aşa era şi acest caz, se temea că nu era aşa. Aceasta părea o dorinţă mai adâncă, una care pândea din locuri întunecate ale sufletului său. O dorinţă pentru… ceva mai mult.

Se opri pe alee, blestemându-şi propria dorinţă. Doamne, Dumnezeule, deja fusese binecuvântat cu mai multe daruri la care majoritatea oamenilor doar visau să le aibă. Să fie nemulţumit arăta o nerecunoştinţă crudă faţă de cei care nu fuseseră la fel de norocoşi ca el. Şi cu toate acestea, chiar în timp ce Henry scruta întunericul din Hyde Park care se afla dincolo de lampadarele de pe stradă şi îşi reamintea să fie recunoscător pentru ceea ce avea, simţi în el acea atracţie spre altceva, ceva ce dorise şi nu putuse avea niciodată. Şi nici măcar nu prea ştia despre ce era vorba.

Indiferent care era motivul, domnişoara Deverill trezise în el pasiuni de care se temea că i-ar putea duce pe amândoi pe un drum pe care mai fusese înainte, un drum care nu putea aduce decât nefericire pentru amândoi, un drum pe care nu avea nicio intenţie să meargă din nou.

Îşi frecă faţa cu o mână şi încercă să vadă lucrurile într-o perspectivă potrivită. Această situaţie avea să dureze doar două săptămâni. Cu siguranţă putea rezista chiar şi celor mai întunecate dorinţe timp de două săptămâni.

Având acest lucru în minte, Henry îşi reluă plimbarea, paşii purtându-l pe Park Lane, traversând Mount Street, în sus pe Duke Street şi în jurul Grosvenor Square. Nu ştia cât timp se plimbase, dar atunci când ajunse din nou pe Upper Brook Street şi reveni acasă, dorinţa din el era acoperită de masca lui obişnuită, politicoasă, şi era din nou stăpân atât pe mintea, cât şi pe corpul său.

Cu toate acestea, se gândi el, făcând o pauză pe trotuar pentru a se uita în sus la camera de zi foarte bine luminată şi la o faţă zâmbitoare, de neconfundat printre celelalte din cadrul ferestrei, poate că ar fi bine, dacă era posibil, să evite să fie singur cu domnişoara Deverill. Doar

pentru a fi sigur.

*

În dimineaţa următoare, ziua lui Irene începu în acelaşi fel în care începea mereu – cu o bătaie uşoară la uşă şi cu un clinchet al vaselor de porţelan pe o tavă. Deschise ochii, dar când făcu asta, descoperi priveliştea un pic derutantă, pentru că fata slăbuţă cu bonetă şi şorţ care venise cu ceaiul de dimineaţă nu era cu siguranţă slujnica lor, Annie, şi lui Irene îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi aminti unde era.

În casa ducelui. Of. Se rostogoli pe spate cu un oftat, amintindu-şi evenimentele care o aduseseră aici. Părea un vis oribil, dar, din nefericire, era totul mult prea real.

— Bună dimineaţa, domnişoară, spuse fata cu o voce blândă, aşezând tava pe masa de sub fereastră şi trăgând perdelele cât pentru a lăsa să intre un pic mai multă lumină.

— Bună dimineaţa, răspunse Irene, frecându-se cu mâinile la ochi. Se simţea îngrozitor de ameţită, ceea ce era de înţeles, având în vedere că adormise la jumătatea nopţii, auzind în minte cuvintele dispreţuitoare ale acelui bărbat. Cât este ceasul?

— Opt şi un sfert, domnişoară, spuse, întorcându-se, fata care era deja la uşă.

— Dumnezeule, murmură Irene, uimită şi se răsuci, dădu la o parte cuvertura şi se ridică, uitându-se spre şifonier. Este îngrozitor de târziu. Trebuie să mă îmbrac.

— Prea bine, domnişoară. Să o trimit pe domnişoara Norton la dumneavoastră?

— Care domnişoară? întrebă Irene oprindu-se în timp ce deschidea dulapul şi se îndrepta, uitându-se peste umăr la fată, uimită.

— Domnişoara Norton, domnişoară. Este camerista ducesei. Excelenţa Sa a dat instrucţiuni ca domnişoara Norton să vă ajute în cele două săptămâni cât veţi sta aici, având în vedere că nu v-aţi adus propria slujnică cu

dumneavoastră.

— Nu, nu, este în regulă, spuse Irene şi se întoarse către dulapul din faţa ei. Mulţumirile mele ducesei, adăugă ea, scoţând o cămaşă albă cu nasturi şi o fustă albastră, dar nu aş îndrăzni să o privez de slujnica ei.

— Nu doriţi deloc ajutorul ei? întrebă biata fată confuză.

Sincer, se gândi Irene cu un amuzament disperat, în timp ce închidea uşa dulapului şi deschidea o alta, ce găseau aceşti oameni atât de confuz în faptul că te îmbrăcai singur? Nu era atât de dificil.

— Nu, răspunse ea, adăugând lenjeria la teancul de haine de pe braţe. S-a trezit sora mea?

— Nu ştiu, domnişoară. V-am adus ceaiul mai întâi dumneavoastră, bineînţeles. Când sunteţi gata pentru micul dejun, îl veţi găsi în camera unde se serveşte micul dejun. Lacheii încep să-l aducă începând cu ora opt şi jumătate, dar veţi găsi farfuriile calde pe dulap până la zece şi jumătate.

Lui Irene îi chiorăi stomacul la auzul micului dejun, dar ştiu că nu are timp pentru aşa ceva.

— Mulţumesc, spuse ea punând hainele pe pat. Poţi pleca.

— Prea bine, domnişoară.

Slujnica plecă şi Irene se duse în baie pentru a se spăla pe faţă, pe mâini şi pe gât. Începu să se îmbrace, bucuroasă că pentru uniforma ei zilnică nu trebuia să se încorseteze atât de strâns cum făcuse cu o seară înainte pentru rochie. Rochiile la modă trebuiau să fie atât de strâns legate şi ea nu mai era obişnuită cu aşa ceva.

După ce termină să se îmbrace, bău ceaiul cu repezeală, îşi strânse părul şi îşi puse o jachetă subţire albastră peste cămaşă, îşi legă o cravată la gât, îşi puse o pălărie din paie pe cap şi o fixă cu un ac de păr, apoi trecu din nou prin baie, intenţionând să-şi ia la revedere de la Clara. Dar cu mâna ridicată pentru a bate la uşă, Irene se răzgândi. De mulţi ani nu mai avuseseră luxul de a dormi până târziu şi nu era ca şi cum sora ei trebuia să traverseze

oraşul în mai puţin de o oră. De ce să o deranjeze?

Irene se întoarse, părăsi camera luându-şi geanta şi mănuşile şi merse pe coridor şi pe scări în ritm alert. Cu toate acestea, când ajunse la parter, abia făcu doi paşi spre foaier înainte de a simţi mirosul de neconfundat al baconului prăjit.

Stomacul îi chiorăi din nou şi se opri, extrem de tentată. Ce spusese slujnica? Ceva de vase calde pe dulap. Poate, dacă era prima jos, putea împături într-un şerveţel nişte pâine prăjită şi bacon şi să le mănânce în omnibuz?

Irene ezită, dar când văzu un lacheu ieşind de după nişte draperii din apropiere cu o tavă încărcată cu mâncare caldă, se decise şi îl urmă pe coridorul scurt într-o cameră cu pereţi galbeni luminoşi, cu sculpturi în ipsos şi mobilier de mahon închis la culoare.

Lacheul o observă în urma lui şi se dădu imediat la o parte pentru a o lăsa să intre prima, dar ea abia făcu un pas peste pragul uşii înainte de a observa că nu era prima sosită. Torquil era aşezat în capul mesei, cu furculiţa şi cu cuţitul în mâini, citind ziarul împăturit de lângă farfuria lui.

— Oh, spuse ea şi se opri brusc.

El îşi ridică privirea, şi la vederea ei se ridică imediat în picioare, punându-şi tacâmurile şi şerveţelul pentru a se pleca.

— Domnişoară Deverill.

După schimbul dur de replici din seara precedentă, ea nu îl mai văzuse din nou şi nici nu avusese vreo dorinţă să facă asta. Văzându-l acum, amintindu-şi dispreţul lui faţă de profesia ei şi de propria frustrare mocnită, care o ţinuse trează jumătate din noapte, Irene se simţi foarte stânjenită şi îşi dori să fi rămas la hotărârea ei iniţială de a sări peste micul dejun.

Părea că şi el avea sentimente similare, pentru că îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi se uită pe după ea, ca şi cum spera că şi alţii începeau să vină.

— Duce, spuse ea şi făcu o reverenţă, dând superficial din cap şi îndoindu-şi uşor genunchii. Tocmai veneam în căutarea mâncării.

Se strâmbă în sinea ei la cuvintele pe care le alesese, considerând că tocmai se descrisese drept ceva similar cu un animal sălbatic, dar dacă Torquil observase, nu o arătă. În schimb, îi făcu semn să ia un loc în dreapta lui.

— Luaţi loc? întrebă el când ea nu se mişcă.

— Eu… nu… eu doar… făcu o pauză, neputând să găsească o explicaţie pentru intenţia de a lua mâncarea cu ea.

Ideea ei părea, dintr-odată, îngrozitor de stângace. Ceasul din spatele ei, de pe coridor, bătu o dată, şi ea profită de sunet ca de o scuză perfectă.

— Dumnezeule, spuse ea cu o voce gâtuită, deja este opt şi jumătate? Nu am timp pentru micul dejun acum.

Făcând din nou o reverenţă rapidă, se întoarse, dar vocea lui o opri.

— Dacă prezenţa mea este cea care vă necăjeşte, voi pleca, desigur.

Ea tresări la asemenea cuvinte şi se forţă să se oprească şi să se întoarcă.

— Nu, vă rog, terminaţi-vă micul dejun. Nu sunt necăjită. Nu chiar. Adică… Se opri din nou, conştientă că se bâlbâia, neputându-se abţine, şi astfel simţindu-se ca o prostuţă. Doar că sunt… sunt atât de în întârziere. Sunt… sunt mereu la birou la această oră. Mereu, termină ea lamentabil.

— Contează dacă sunteţi un pic în întârziere? întrebă el încruntându-se puţin. Dumneavoastră conduceţi afacerea.

— Este adevărat, spuse ea râzând, un râs care îi sună un pic disperat. Dar angajaţii mei vor ajunge în orice moment la lucru, şi nu mă vor găsi acolo. Vor fi îngrijoraţi.

— Dar din moment ce nu puteţi traversa oraşul pe un covor magic, o întârziere de jumătate de oră pentru a lua micul dejun cu greu va face o diferenţă. Trebuie să mâncaţi, domnişoară Deverill, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde. Iar în ceea ce priveşte îngrijorarea dumneavoastră că alţii se vor întreba unde sunteţi şi se vor îngrijora pentru dumneavoastră, aceasta este o problemă

care se rezolvă uşor. Boothby le poate telefona.

— Aveţi un telefon? Imediat ce puse întrebarea, oftă. Bineînţeles că aveţi.

— Este un instrument la îndemână.

— Nu foarte la îndemână. Majoritatea oamenilor nu au unul.

— Îndeajuns să-l facă să-şi merite osteneala. Clubul meu, avocaţii mei, casa mea din Dorset toate au telefoane, aşa cum au şi câţiva dintre prietenii noştri, inclusiv dumneavoastră. Am văzut telefonul din birourile dumneavoastră când am fost acolo. Vă rog, luaţi loc.

— Prea bine, atunci, spuse Irene politicoasă, rămânând fără scuze. Mulţumesc!

— Hugh? spuse el întorcându-se către lacheul care era la dulap, aranjând vasele calde.

— Excelenţă? răspunse servitorul venind imediat lângă el.

— Roagă-l pe Boothby să telefoneze la birourile domnişoarei Deverill şi să le spună că va întârzia şi că va ajunge în aproximativ o oră. Numărul dumneavoastră este…

— Holborn 7244, spuse ea la privirea lui întrebătoare, întorcându-se către lacheul de lângă el.

Lacheul plecă, şi Irene acceptă scaunul pe care Torquil îl trase pentru ea.

— Doriţi ceai? întrebă el, făcând un semn către bufetul de lângă el. Sau cafea?

— Pot aştepta ceaiul meu, spuse ea în timp ce se întoarse să ia o ceaşcă, manierele lui foarte meticuloase făcând-o să se simtă şi mai inconfortabil. Nu este nevoie să mă serviţi dumneavoastră, duce.

— Din contră, spuse el peste umăr în timp ce îi turna ceai din ceainicul de pe bufet. Datoria mea în calitate de gazdă este să vă servesc, din moment ce niciun servitor nu este prezent. Şi nu îmi ignor niciodată datoria. Lapte şi zahăr?

— Un pic din fiecare, mulţumesc.

Se întoarse la masă câteva clipe mai târziu, aşezându-

i în faţă ceaşca de cafea şi farfurioara.

— Doriţi ouă şi bacon? Sau poate preferaţi porridge?

— Ouă şi bacon ar fi minunat, mulţumesc, spuse Irene.

Îşi scoase mănuşile şi despături şerveţelul în timp ce el îi umplu o farfurie şi i-o aduse, iar faptul că era servită de un duce făcu ca acest întreg episod din viaţa ei să pară şi mai nerealist.

— De fapt, mă bucur că am această ocazie să vorbesc cu dumneavoastră, spuse ea în timp ce el se aşeza din nou. Am de făcut o cerere.

— Mă voi strădui să o îndeplinesc.

— Se pare că slujnica mamei dumneavoastră a devenit cumva a mea.

— Da, desigur, spuse el fără să pară surprins. Aşa se întâmplă mereu când o musafiră nu-şi aduce propria cameristă. Nu vă place de ea? Putem…

— Nu, nu, nu despre asta este vorba. Nu am cunoscut-o încă. Dar nu avem nevoie de ea. De fapt, nu avem nevoie de nimeni. Am vorbit serios aseară. Eu şi sora mea suntem obişnuite să ne îmbrăcăm una pe cealaltă.

— Sunteţi o femeie foarte mândră, nu-i aşa? spuse el cu totul neaşteptat, după ce se uită la ea câteva clipe. Mă scuzaţi. Nu am vrut să vă stânjenesc, spuse el când Irene se înroşi la faţă.

— Am partea mea de mândrie, cred, recunoscu ea după câteva clipe şi se uită în jos, prefăcându-se foarte interesată de micul dejun. Consideraţi că este un lucru rău, presupun.

— Deloc. Şi eu sunt foarte mândru. Am adus vorba numai pentru că aş vrea să vă sfătuiesc fără a vă jigni, şi având în vedere ce s-a întâmplat aseară, mă tem că am făcut asta fără să vreau.

— Continuaţi, vă rog, spuse ea uitându-se la el şi foindu-se în scaun, considerând că după cearta lor, el ar putea avea dreptate.

— Vă sugerez să acceptaţi ospitalitatea mamei mele cu bucurie. Să faceţi altfel ar arunca o lumină foarte

proastă cu privire la calitatea ei de gazdă şi sunt sigur că nu aţi dori asta.

Irene era confuză. Uneori, aristocraţia chiar era derutantă.

— Nu am înţeles că ar fi o lipsă de politeţe să refuz ajutorul servitoarei mamei dumneavoastră. Am făcut chiar opusul.

— Mama mea este o gazdă mult prea atentă pentru a vă lăsa să vă descurcaţi fără o servitoare. Ar întrista-o foarte tare să vadă două tinere domnişoare în timpul sezonului care se ocupă singure de ele.

— Dar ea ce ar face atunci?

— În astfel de cazuri, va decide ordinea de precădere. Mama mea va lua camerista Carlottei. Angela şi Sarah, care sunt necăsătorite şi deci împart o servitoare, vor ceda camerista lor Carlottei şi o alta va veni să le ajute pe ele.

— Acum înţeleg ce a vrut să spună Lady David despre faptul că eu şi sora mea am crea tuturor probleme. Atunci am crezut doar că este răutăcioasă.

— Nu trebuie să o luaţi în seamă pe Carlotta, sincer. Am luat-o deoparte aseară şi nu mă aştept să mai fie probleme în ceea ce o priveşte.

— Dar sună ca şi cum avea dreptate. Dacă lipseşte o servitoare din personal, ceilalţi servitori vor trebui să-i acopere sarcinile, nu-i aşa? spuse ea şi oftă. A fost o decizie dictată de mândrie, recunoscu ea. Nu m-am gândit ce urmări va avea alegerea mea asupra altor oameni.

Dacă el îşi dădu seama că ea îi înţelege punctul de vedere pentru prima dată de când se cunoscuseră, era prea politicos pentru a se lăuda cu asta.

— În acest caz, este perfect de înţeles. Gospodăria dumneavoastră este destul de mică, îndrăznesc să spun.

— O bucătăreasă, o slujnică, o menajeră şi valetul tatălui sunt toţi.

— În timp ce noi avem un personal de peste cincizeci de servitori, dintre care jumătate dintre ei ne însoţesc în oraş pe durata întregului sezon. Aţi crede că într-o asemenea casă, o decizie atât de mică nu ar conta, dar

este exact contrariul. Într-o gospodărie mare, îndatoririle arată rangul, şi rangul înseamnă totul, chiar şi pentru cei de jos. Niciun servitor nu este fericit să facă un serviciu considerat a fi sub demnitatea lui. Nu aţi crede ranchiuna pe care o poate genera chiar şi cea mai mică hotărâre.

— Un motiv în plus, atunci, să nu vă privez de menajera mamei dumneavoastră, pentru că noi suntem clar sub poziţia socială a ducesei. Nu poate fi convinsă să-şi ia înapoi menajera?

— Mă îndoiesc. Şi, deşi nu ştiţi încă, cele două săptămâni ale dumneavoastră în societate vor fi mult mai uşoare dacă veţi avea pe cineva care să vă ajute. Făcu o pauză, apoi tuşi. Îmi permiteţi să fac o sugestie? Voi merge la Agenţia de Forţe de Lucru Merrick astăzi pentru a angaja o dădacă pentru nepoţii mei. Aş putea să angajez o servitoare care să vă ajute pe durata şederii dumneavoastră. Asta dacă sunteţi dispusă să-mi acordaţi încrederea unei asemenea alegeri.

— Oh, nu, vă rog să nu vă deranjaţi.

— Nu va fi niciun deranj, domnişoară Deverill, pentru că aşa cum am spus, voi fi oricum la agenţia Merrick. Nepoţii mei trebuie pur şi simplu să aibă o bonă, pentru că au fost în grija servitoarelor şi a lacheilor de câteva zile de-acum. Dacă vreţi să vorbim de servitori nefericiţi, să vorbim despre asta! Nicio servitoare şi niciun lacheu nu ar trebui să aibă grijă de nepoţii mei, credeţi-mă. Sunt nişte copii buni, dar sunt năzdrăvani. Familia mea a devenit de-a dreptul exasperată din cauza lor. Şi la fel şi personalul meu. Dacă nu găsesc curând o bonă, mă aştept la o revoltă.

— Nu ar trebui ca fratele dumneavoastră să fie cel care să le găsească copiilor lui o bonă?

— Ba da, cu excepţia faptului că atunci când a făcut acest lucru în trecut, eforturile lui au fost mai puţin decât încununate de succes. Când m-am oferit să ajut, a fost bucuros să mă lase să o fac.

— Vă simţiţi mereu obligat să rezolvaţi problemele altora? întrebă ea, curioasă.

— Aşa este, de cele mai multe ori, spuse el ridicând

din umeri, ca şi cum această obligaţie particulară era inevitabilă. Sunt ducele.

— Greu este capul care poartă coroana, spuse ea cu seriozitate simulată. Sau coroniţa, în acest caz.

— Îl citaţi greşit pe Shakespeare, spuse el cu o privire ironică. Dinadins, mă aştept.

— Ei bine, da, spuse ea cu un rânjet. Vi se potriveşte mai bine în acel fel.

— Pentru că doriţi să mă tachinaţi, adică? Nu este foarte plăcut, mai ales când tocmai v-am oferit o favoare.

— Scuze, spuse ea fără niciun semn de regret. Dar păreaţi atât de extraordinar de solemn, încât nu m-am putut abţine să nu vă tachinez.

— Îmi iau în serios poziţia, mărturisesc. Şi rezolvarea problemelor este o mare parte din ceea ce fac. Dintre toţi oamenii, dumneavoastră ar trebui să înţelegeţi asta, din moment ce rezolvarea problemelor este ceea ce face şi Lady Truelove, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse ea după ce se gândi. În cele din urmă, sfaturile pe care le oferă Lady Truelove fac o foarte mică diferenţă. Ştiu că nu credeţi asta, având în vedere ce urmări a avut asupra familiei dumneavoastră decizia mamei dumneavoastră, dar este adevărat, vă promit. Majoritatea oamenilor nu îi scriu lui Lady Truelove pentru că vor sfaturi.

— Atunci ce doresc?

— Reasigurări. Până când ajung să-mi scrie, ei ştiu – chiar dacă nici ei nu îşi dau seama – ceea ce vor face. Tot ceea ce doresc de la mine este să le spun că alegerea pe care au decis să o facă este cea corectă.

Arătă de parcă era tentat să o contrazică în acea privinţă, dar înainte de a putea face asta, se auzi un strigăt, urmat de un râs şi de zgomot de paşi alergând pe coridor.

Câteva clipe mai târziu, doi copii de şapte sau opt ani intrară în cameră. În timp ce se opriră din alergat, unul lângă celălalt, lângă scaunul lui Torquil, Irene crezu pentru o clipă că vede dublu, atât erau de asemănător îmbrăcaţi în pantaloni bufanţi albaştri şi jachete, cu părul roşcat identic

şi bruma de pistrui. Cu toate acestea, imediat ce clipi, Irene putut să vadă o diferenţă vizibilă între ei. Unul dintre băieţi avea în mâini un coş de picnic acoperit şi celălalt strângea resturile mototolite a ceea ce cândva fusese un zmeu.

— Unchiule Henry, slavă Domnului că te-ai trezit, spuse băiatul cu zmeul. Am avut o mică problemă şi avem nevoie de ajutorul tău.

— Hmm, spuse Torquil uitându-se la ei. Da, înţeleg. Dar este nevoia voastră atât de urgentă încât necesită să ne întrerupeţi micul dejun mie şi oaspeţilor mei? Nu păreţi a sângera, nu păreţi bolnavi. Şi de ce este nevoie să alergaţi şi să ţipaţi aşa? Sunteţi urmăriţi de câini sălbatici de vă purtaţi aşa?

— Nu, domnule, şoptiră ei chicotind, împreună.

Mai mulţi paşi grăbiţi se auziră şi un lacheu intră în cameră.

— Îmi pare atât de rău, Excelenţă, spuse el, răsuflând în timp ce se opri în spatele băieţilor. Îi voi lua de aici. Doar că... nu prea am putut... să-i prind, spuse el şi făcu o pauză, încercând în mod evident să-şi recapete respiraţia.

— Este în regulă, Samuel. Sunt convins că nu ţi-a fost uşor cu ei, pentru că par hotărâţi să încalce regulile azi, purtându-se precum nişte barbari în loc de gentlemeni şi fără niciun pic de consideraţie faţă de ceilalţi care locuiesc aici.

Acest discurs dur îi făcu pe băieţi să-şi plece capetele şi lui Irene chiar îi păru rău pentru ei.

— Îmi pare rău că v-au deranjat la micul dejun, Excelenţă, se scuză din nou Samuel, încă respirând cu greutate. Îmi pare rău, domnişoară Deverill. Au vrut să înalţe zmeie, astfel că am împachetat micul dejun pentru ei şi am mers în parc. Zmeul lui Owen s-a lovit de un copac şi s-a zdrobit, şi în timp ce încercam să-l repar, zmeul lui Colin... ah... s-a pierdut, spuse el din nou şi apoi se opri, arătând îndurerat. Astfel că ne-am întors, însă înainte de a-mi putea căpăta suflul, au decis că trebuie să vă vadă şi au venit alegând aici înainte de a-i putea reţine. Din nou, îmi cer scuze că v-au deranjat.

— Te rog, nu îţi face griji, Samuel, spuse Torquil. Nu este deloc vina ta. Este a mea. Până mâine, vor avea o bonă nouă şi nu va mai trebui să-i alergi de colo colo, îţi promit. Poţi pleca.

Lacheul se îndreptă, dând din cap, dar în loc să plece, el ezită, deschizând gura ca şi cum ar fi dorit să zică mai multe. Cu toate acestea, se uită la băieţi şi păru că se răzgândeşte, pentru că îşi închise din nou gura, dădu din nou din cap şi plecă.

— Domnişoară Deverill, spuse Torquil, arătând spre băieţii care stăteau de cealaltă parte a mesei, îmi permiteţi să vi-i prezint pe nepoţii mei, doi dintre cei mai buni pungaşi din Londra? Colin, Owen, aceasta este domnişoara Deverill.

— Ce mai faceţi, şoptiră ei, fără să se uite la ea, ştiind bine că aveau probleme.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse ea, încercând să nu zâmbească.

— Ei bine, domnilor, spuse Torquil, dându-şi la o parte şervetul, aţi avut o dimineaţă foarte interesantă. Se ridică şi se duse în faţa celor doi băieţi, cu mâinile pe coapse. Aţi pierdut un zmeu, aţi rupt un altul, l-aţi epuizat pe Samuel, aţi ţipat şi aţi alergat prin casă şi ne-aţi deranjat micul dejun mie şi domnişoarei Deverill. Ce aveţi să spuneţi în apărarea voastră?

Ei plecară capul, tăcuţi şi ruşinaţi. Irene, care ştia prea bine cum era să fii certat de el, se uită cu compătimire la gemeni.

— Colin, ce s-a întâmplat cu zmeul tău? spuse Henry întorcându-se către băiatul care ţinea coşul de picnic.

— S-a prins într-un copac. M-am urcat şi am încercat să-l iau…

Băiatul se opri dintr-odată şi îşi muşcă buza, ochii albaştri mărindu-i-se când realiză că tocmai spusese ceva neînţelept.

— Te-ai urcat într-un copac? Chiar şi din profil, faţa dezaprobatoare a lui Torquil părea mai degrabă intimidantă, dar chiar atunci, colţul buzei i se ridică în sus,

făcând-o pe Irene să realizeze că nu era chiar atât de critic pe cât părea să fie. Nu avem o regulă cu privire la asta încă de vara trecută când Owen şi-a rupt mâna? Fără căţărări în copaci până la ce vârstă?

— Doisprezece, spuse Colin.

— Exact, şi ai împlinit doisprezece ani de când am stabilit regula aceea?

— Nu, domnule. Colin îşi ridică privirea, faţa luminându-i-se ca şi cum tocmai îi venise o ideea. Dar am avut un motiv întemeiat să mă urc în copac, unchiule Henry. Nu a fost numai pentru a lua zmeul.

— Într-adevăr? spuse Torquil zâmbind imperceptibil. Şi ce motiv ar putea justifica încălcarea regulii cu privire la urcatul în copaci?

Colin puse coşul jos şi se aplecă peste el, dispărând din ochii lui Irene. Când se ridică, ţinea în mână o minge de blană albă şi gri pe care o ridică spre unchiul lui pentru verificare.

— A trebuit să iau asta.

Irene îşi înăbuşi un râset cu şerveţelul, şi Torquil îşi strânse buzele, în mod evident încercând să facă acelaşi lucru. Avu nevoie de câteva clipe pentru a vorbi.

— Ai salvat un pisoi din copac?

— Era prins acolo şi plângea, şi a trebuit să-l salvez. Nu puteam să îl las, speriat şi singur, unchiule Henry, nu-i aşa?

Pisoiul clipi la Torquil şi mieună uşor.

El se înecă uşor. Presându-şi pumnul de buze, se întoarse cu spatele la băiat şi la pisoi, şi doar Irene îi văzu expresia feţei.

Râdea. Ea se uită la el, uimită, pentru că nu îl mai văzuse râzând până atunci. Nu se uita la ea, ci în jos, la farfuria lui. Nu scoase niciun sunet, dar îşi înăbuşea zâmbetul larg cu pumnul şi din mişcarea umerilor se vedea că încerca cu disperare să nu se dea de gol. Văzându-l aşa, avu un efect bizar asupra ei; uimirea îi fu înlocuită cu un alt sentiment, o senzaţie plăcută şi în acelaşi timp dureroasă pe care o simţea în piept şi care o făcea să respire cu

greutate.

După câteva clipe, el îşi ridică privirea, tuşi şi îşi coborî mâna.

— Salvarea unui animal este un lucru lăudabil, spuse el grav, întorcându-şi atenţia către nepotul său, fără nicio urmă de amuzament pe faţă. Dar dacă astfel de situaţii mai apar în viitor, vei chema un adult să te ajute în încercările tale de salvare. Regula cu privire la urcatul în copaci rămâne valabilă. Este clar?

— Da, domnule, spuse Colin şi lăsă animalul jos, strângându-l la piept. Îl putem păstra?

Torquil se încruntă, dar deşi Irene ştia prea bine cât de intimidantă putea fi acea încruntătură, nu i se mai părea la fel după ce fusese martoră la ceea ce se întâmplase.

— Cu toate regulile pe care le-ai încălcat azi, nu văd niciun motiv ca să fii încredinţat cu responsabilitatea îngrijirii unui animal.

Bieţii băieţi păliră şi Irene îşi puse mâna la gură pentru a nu scoate un sunet de compătimire pentru ei.

— Pe de altă parte, continuă el, aţi salvat viaţa animalului, ceea ce înseamnă că acum sunteţi responsabili pentru binele lui viitor. Astfel, dacă tatăl vostru nu are nimic împotrivă şi dacă promiteţi sincer că veţi avea grijă cum se cuvine de el – să aveţi grijă să fie hrănit şi dacă vă purtaţi cu grijă şi respect când vă jucaţi cu el –, îl puteţi păstra.

Cu un sunet de fericire care fu imediat înăbuşit, o serie de promisiuni că mereu vor avea grijă de el şi că nu vor mai încălca niciodată regulile, cei doi băieţi plecară spre bucătărie cu noul lor prieten pentru a face rost de nişte lapte şi fiertură.

În clipa când ieşiră cu bine din încăpere, Torquil nu se mai putu abţine să nu râdă. Se prăvăli în scaun şi râse copios.

Irene râse cu el, dar după câteva clipe, râsul ei dispăru. Şi al lui, în timp ce întoarse capul pentru a se uita la ea, şi Irene simţi că i se opreşte inima în piept. I se păru că şi timpul se opreşte, şi, aşa cum se întâmplase seara

trecută, camera păru învăluită în linişte, la fel de tensionată ca şi înainte, dar într-un mod diferit.

El abordă aceeaşi nepăsare obişnuită, şi ea nu avu nici cea mai vagă idee la ce se gândeşte, dar chiar atunci nu părea că era prea important. Îl văzuse râzând. Inima începu să îi bată din nou, din ce în ce mai repede, până când o simţi cum îi bubuie în piept, atât de tare că se temu că el ar fi putut să o audă.

— Deci, spuse el, rupând tăcerea agonizantă şi tuşind, i-aţi cunoscut acum pe infamii mei nepoţi, domnişoară Deverill.

După ceea ce tocmai se întâmplase, folosirea numelui ei de familie părea ciudat de impersonal, aproape dezamăgitor, ceea ce era absurd. Nu se putea referi la ea altfel, pentru că nu se cuvenea ca un bărbat să i se adreseze unei femei pe care abia o cunoscuse pe numele mic, şi Torquil era foarte cuviincios.

Irene îşi alungă din minte acest sentiment de dezamăgire fără noimă şi se forţă să reia conversaţia.

— Realizaţi faptul că motivul pentru care Colin a urcat în copac a fost să ia zmeul, apoi a văzut pisoiul şi l-a folosit drept scuză pentru încălcarea regulii cu privire la căţăratul în copaci pentru a nu avea probleme?

— Bineînţeles, dar dacă cineva doreşte să facă o observaţie, trebuie să sune un pic sever, spuse Torquil râzând din noi, scuturându-se în scaun în timp ce se lăsa pe spate cu ceaiul, şi Irene simţi din nou bizara senzaţie înţepătoare din piept. Recunosc că mi-a fost peste puteri să fac acest lucru în acel moment.

— Ce-au fost ţipetele acelea? întrebă o voce din cadrul uşii, şi amândoi îşi ridicară privirile în timp ce Angela intră. Băieţii, presupun? I-am auzit tocmai de sus. Ce vom face cu ei?

— Nu îţi face griji, Angie, răspunse Torquil. Aşa cum am promis, voi angaja o bonă astăzi.

Se uită la Irene cu o privire întrebătoare, şi când ea dădu din cap în semn afirmativ, nu mai avu nevoie să ghicească la ce se gândea. El zâmbi şi Irene simţi din nou

înţepătura bizară din piept.

— Ar trebui să plec, spuse ea, părând dintr-odată imposibil să mai rămână acolo, şi, luându-şi geanta de jos, de lângă ea, se ridică în picioare. Deja sunt în întârziere.

— Bineînţeles, spuse el şi se ridică imediat. Să îl rog pe unul dintre lachei să vă cheme o trăsură?

— Pot face uşor asta. Suntem în Park Lane, până la urmă, trăsuri sunt peste tot. Şi-apoi, mă tem că veţi avea nevoie de toţi servitorii pentru a-i supraveghea pe băieţi. La revedere.

Se ridică, realizând abia când ajunse afară că îşi uitase mănuşile înăuntru. Nu se întoarse după ele. Îi era greu să-i fie în preajmă atunci când se purta urât, însă atunci când se purta frumos, îi era imposibil.

Capitolul 11

În ziua de dinainte de tipar erau mereu foarte multe de făcut, dar de când ajunsese la birou şi începuse să lucreze, lui Irene îi fusese imposibil să se concentreze la sarcinile ei timp de mai mult de câteva minute la rând. La fiecare rotire a paginilor, mintea tinerei insista să se întoarcă la Torquil şi la scena la care asistase la micul dejun.

Deja notase cât de bine arăta, dar asta nu ajutase să crească prea mult în ochii ei, pentru că încă îl considera fără speranţă de rigid, snob şi dictatorial, chiar neîndurător. Şi cu toate astea…

Irene se uita la paginile din faţa ei, liniile tipărite pălind, luându-le locul înfăţişarea lui, luminată de un râs suprimat. În acel moment, masca de politeţe rece îi căzu de pe faţă, scoţând la iveală un bărbat, şi dintr-odată, deveni mai mult decât ducele arogant şi arătos. Deveni uman.

Chiar şi acum, imaginea lui în mintea ei era suficientă pentru a o întoarce cu susul în jos, şi dacă cineva o întreba în acel moment ce părere are despre caracterul lui, nu ar fi

ştiut ce să spună.

Putea fi atât de enervant, atât de afurisit de rigid. Şi cu toate acestea, nu îi putea nega dragostea pentru familia sa. Era, ştia acum, absolută şi cuprinzătoare – centrul lumii lui. Până acum, nu apreciase îndeajuns cât de bine era întipărită în el acea calitate, sau cât de atractivă putea fi. Adevărul era că nu ştia că astfel de bărbaţi chiar existau.

Îşi iubise tatăl, şi fratele, de asemenea, dar niciunul dintre ei nu putea fi descris drept protector în vreun fel. Jonathan, cu cinci ani mai mic decât ea, era în partea cealaltă a lumii, şi cine l-ar fi putut învinui? Încercase să-l avertizeze pe tatăl lor că afacerea se ducea spre faliment, dar Papa refuzase să-l asculte şi respinsese ideea de a schimba direcţia, iar după multe certuri îngrozitoare pe acest subiect, Papa îl alungase pe Jonathan din casă. Fratele ei plecase să-şi facă un rost în lume aşa cum putuse mai bine, şi, deşi întrebase despre ei în scrisorile lor, nici ea şi nici Clara nu îi spuseseră vreodată cât de disperată era situaţia. Nu s-ar fi schimbat nimic, în afară de a veni acasă, ceea ce l-ar fi făcut pe tatăl lor doar şi mai iritat şi mai puţin înclinat să se poarte rezonabil.

Cât despre tatăl ei, avea o idee fixă despre viitorul fiicelor lui, şi nimic altceva. Era convins – probabil pe bună dreptate – că introducerea lor în societate era singurul mod în care le putea ajuta. Mintea îi era alterată de băutură şi de durere, nu avea să le ofere alte soluţii sau abilităţi, nu avea o altă viziune pentru viaţa lor. Iar Irene se resemnase acum mult timp cu faptul că, din cauza dragostei tatălui ei pentru coniac, ea va trebui să fie cea care să-l protejeze, nu invers.

Torquil era un cu totul alt gen de bărbat, un bărbat pe care îl simţise complet în afara înţelegerii ei. Era obişnuită ca ea să fie cea care să-i ţină pe toţi laolaltă. Era, aşa cum arătase el, o trăsătură pe care o împărtăşeau. Era un lucru frustrant pentru ea să nu deţină controlul. Nu era obişnuită cu asta, nu îi plăcea şi o irita enorm că Torquil reuşise să o atragă într-o situaţie unde nu deţinea controlul. Şi cu toate acestea, acum…

— Putem să-i dăm drumul? întrebă Josie, băgându-şi capul cu părul negru pe uşa deschisă a biroului lui Irene.

— Poftim? spuse Irene clipind, trezită uşor din reverie, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un vis.

— Editorialul meu. Putem să-i dăm drumul?

— Oh, corect, confirmă Irene îndreptându-se în scaun, răsfoind paginile din faţa ei cu un aer vioi. Despre asta…

Nu mai spuse nimic, ofensată pe ea pentru că nu îşi putea aminti dacă citise ultimul editorial Delilah Dawlish al lui Josie, şi o privire la prima pagina îi spuse că, deşi poate o făcuse, nu se obosise să facă vreo corectură.

— Mai lasă-mă câteva minute, Josie, mormăi ea, frecându-şi patru degete peste frunte. Nu am ajuns încă la bucata ta.

Cealaltă femeie parcă simţi că ceva nu era în ordine, şi asta, bineînţeles, îi trezi excelentele ei instincte de detectiv.

— Nu ai fost atentă întreaga dimineaţă. Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Irene privind-o cu subînţeles peste ochelarii cu rame aurii de pe nas. Durere de cap de la prea multă şampanie? O viaţă prea extravagantă şi prea multe nopţi târzii fără somn suficient?

— Abia a trecut o noapte, îi reaminti Irene cu o privire dojenitoare. Şi dacă aflu că şederea mea în casa ducelui a fost menţionată în editorialul tău, voi scoate ştirea şi te voi concedia.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Toţi vom păstra tăcerea, din moment ce ne-ai ordonat aşa, deşi nu înţelegem de ce.

— Îmi place ca ziarul nostru să vorbească despre alţi oameni. Nu despre mine.

— Ei bine, va fi în toate celelalte ziare despre societate până la finalul săptămânii. *Society Snippets* va fi singurul care nu va scrie despre asta.

Acesta era un lucru dezgustător asupra căruia prefera să nu zăbovească.

— În acest caz, sunt fericită că este aşa.

— Prea bine, dar sper că vei reveni din acest sejur cu nişte informaţii interesante pe care să le împărtăşim cu

cititorii noştri.

„Nu am dreptul la un pic de desconsiderare pentru o publicaţie care tipăreşte bârfe şi insinuări despre familia mea şi prietenii mei şi le numeşte ştiri?”

*

Irene îşi aruncă creionul exasperată, iar gestul neaşteptat o făcu pe cealaltă femeie să-şi ridice o sprânceană.

— Scuze, scuze, spuse Josie. Nu e nevoie să fii atât de sensibilă.

— Nu eşti tu de vină, spuse ea, alungând din minte cuvintele lui Torquil din seara precedentă. Dar hai să ne înţelegem. Nu îi spionez pe aceşti oameni. Nu de aceea sunt acolo.

— Ştiu că este pentru Clara şi pentru reuniunea familiei, şi toate astea. Deşi nu îmi pot imagina cum a reuşit tatăl tău să obţină o favoare din partea ducelui după editorialul nostru cu Lady Truelove.

Irene nu o lumină.

— Dar cu toate acestea, continuă Josie când ea nu vorbi, acest sejur în casa ducelui ar fi o oportunitate perfectă, Irene. Foarte mult în stilul lui Robert Burns, spuse ea cu un aer cunoscător şi cită un vers din Burns.

— Ajunge, Josie. Nu voi lua notiţe, aşa cum spui tu, aşa că încetează să-l citezi pe Burns şi fă-mi o favoare. Citeşte poveştile Elsei şi ale lui Hazel şi asigură-te că sunt gata până mâine. Am tergiversat foarte mult lucrurile azi, astfel că mă tem că nu voi avea timp mâine, din moment ce trebuie şi fiu înapoi în Upper Brook Street la timp pentru a mă schimba pentru cină, şi este aproape ora cinci.

— Stai, spuse Josie cu ochii negri măriţi de uimire. Vrei să editez poveştile Elsei şi ale lui Hazel pentru tine?

— Da, dacă crezi că te poţi descurca.

— Doar uită-te la mine! Dumnezeule, adăugă ea, încă arătând uimită, mă laşi să corectez. Cine ar fi crezut asta? Cred că planetele s-au oprit în orbitele lor.

— Da, fu de acord Irene cu un oftat în timp ce o imagine cu zâmbetul devastator al lui Torquil îi trecu prin minte din nou, trezindu-i aceleaşi emoţii care înainte, care îi opreau bătăile inimii. Cred că s-au oprit.

*

Era şase fără un sfert când Irene ajunse în Upper Brook Street. Se duse direct în camera ei, sperând că va avea timp de o baie în acea cadă magnifică înainte de cină, dar imediat ce intră în cameră, planul îi fu aruncat pe fereastră.

Uşile către camera Clarei erau deschise şi abia îşi aruncă geanta pe un scaun şi îşi scoase pălăria înainte ca sora ei să vină din camera ei, deja schimbată pentru cină într-o rochie din brocart verde.

— Slavă Domnului că te-ai întors. Am crezut că vei veni mult mai devreme.

— Totul a durat foarte mult azi. Nu m-am putut… hm… nu m-am putut concentra. Şi apoi, traficul a fost îngrozitor. A durat secole să găsesc o trăsură, şi când am găsit, s-a târâit în jurul pieţei Trafalgar, absolut înţesată…

— Nu mai contează asta acum, îi întrerupse Clara explicaţiile. Trebuie să te schimbi numaidecât, pentru că trăsurile ducelui vor veni de la grajduri în mai puţin de jumătate de oră pentru a ne lua. Ieşim, spuse ea şi făcu un semn cu mâna către pat. Am avut grijă să ţi se calce rochia şi am aranjat totul în speranţa că vei veni la timp pentru a ne însoţi.

Irene se uită peste umăr şi îşi văzu rochia de seară din mătase albastră întinsă pe pat, împreună cu diferite piese de lenjerie alături.

— La timp pentru ce? întrebă ea, dându-şi jos jacheta. Unde mergem?

— Mai întâi, luăm o gustare la Criterion, apoi la teatru, apoi cina la Savoy. Nu este minunat?

— Merge toată lumea? întrebă Irene gândindu-se la duce, şi nu era sigură că minunat era cuvântul potrivit.

— Doar doamnele, spuse Clara dând din cap.

Irene răsuflă uşurată. După seara de ieri şi dimineaţa din acea zi, era confuză şi era bucuroasă să găsească o ocazie să se adune, fără el prin preajmă pentru a-i întuneca gândirea.

— Ce piesă vedem?

— Oscar Wilde. *O femeie fără importanţă.* Nu mai vorbi, Irene, şi grăbeşte-te.

Urmară douăzeci de minute de nebunie în care, cu ajutorul Clarei, se schimbă în hainele de seară. Cu şalurile de mătase în mână, alergară pe coridor, întâlnindu-se cu Angela şi cu Sarah care erau, de asemenea, în întârziere. Toate patru ajunseră în foaier, fără respiraţie şi râzând, chiar în momentul când Boothby anunţă sosirea trăsurilor de la grajduri.

Graba nebună cu care începuseră seara continuă pentru următoarele şapte ore. Strălucitorul şi zgomotosul Criterion, umorul inteligent al lui Oscar Wilde, entuziasmul de a sta în loja ducelui şi cina privată elegantă de la Savoy – toate se petrecuseră cu o viteză ameţitoare, lăsând-o pe Irene extenuată, fericită şi un pic ameţită atunci când reveniră în Upper Brook Street, chiar înainte de ora unu şi jumătate.

— Oh, Doamne, spuse Irene şi căzu pe pat cu un oftat, în timp ce Clara o urmă în camera ei şi închise uşa. Aceasta a fost o avanpremieră a lucrurilor care vor urma?

— Cred că da, răspunse Clara, venind să se aşeze pe margine patului lângă ea. Ţi-a plăcut?

— Trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Mai ales la Criterion. O mâncare atât de bună. Şi la Savoy, mormăi ea şi îşi duse mâna la stomac. Mă tem că nu ar trebui să mai mănânc zile bune.

— A părut că te-ai simţit bine, spuse Irene întorcându-se spre sora ei. V-am văzut pe tine şi pe Lady Angela vorbind foarte aproape una de cealaltă de câteva ori.

— Vorbeam despre acţiunea de caritate pe care vrea să o înceapă, deşi nu am putut vorbi foarte mult – Criterion este atât de gălăgios, şi nimeni nu doreşte să vorbească în

timpul unei piese de teatru.

— Chiar acum, gemu Irene, simt că nu mai pot vorbi deloc. Nici nu mai pot respira. Se întoarse, încercând să se ridice în timp ce Clara se mută. Trebuie să mă ajuţi să ies din acest corset înainte de a exploda. Apropo, adăugă ea, întorcându-se astfel încât sora ei să-i poată desface nasturii de pe spatele rochiei, am uitat să-ţi spun mai devreme – vom avea o cameristă cât vom sta aici.

— Da, camerista ducesei. M-a ajutat să mă îmbrac de trei ori azi. Mi-a fost de foarte mare ajutor.

— Sunt convinsă. De aceea vom avea propria noastră cameristă, printr-o agenţie.

— Da? Ai angajat pe cineva? Ce idee bună!

— Nu îmi pot asuma meritele, îmi pare rău să spun asta. A fost sugestia ducelui. Se opri pentru a-şi scoate mănuşile, îşi aruncă corsajul şi se dezbrăcă de fustă. Am încercat, la micul dejun, să-i dau înapoi servitoarea ducesei, dar, în schimb, mi-a recomandat această soluţie, pentru a nu o jigni – cel puţin acesta cred că a fost motivul, spuse ea încruntându-se şi apoi ridică din umeri. Chiar nu înţeleg aristocraţia şi ce îi ofensează, sincer. Ah, spuse ea cu uşurare în timp ce corsetul i se slăbi. Este mult mai bine. Cum se strâng femeile aşa în fiecare zi?

— Mănâncă mai puţin homar cu smântână la cină, spuse Clara râzând şi o îmbrăţişă, sprijinindu-şi obrazul de umărul lui Irene.

— Mănânc prea mult? Probabil că le-am şocat pe toate doamnele de la masă, oftă ea şi se întoarse în timp ce Clara o elibera din îmbrăţişare. Eşti norocoasă să fii o persoană atât de liniştită şi de retrasă. Chiar şi dacă ai încerca, mă îndoiesc că ai putea jigni pe cineva. Cât despre mine, se pare că ofensez cu fiecare ocazie.

— Mă îndoiesc de asta.

— Cu toate acestea, cu cât mai repede îmi îndeplinesc sarcina şi mă întorc la vechea noastră viaţă, cu atât mă voi simţi mai confortabil.

— Ei bine, petreci foarte mult timp vorbind despre ducesă, o atenţionă Clara în timp ce Irene îşi desfăcu

corsetul şi aruncă haina ofensatoare pe pat. Eşti… spuse ea şi făcu o pauză, înclinându-şi capul şi ciupind vârfurile degetelor mănuşilor ei. Faci vreun progres?

— Din nefericire, nu. Întoarce-te să te ajut. Nu am putut vorbi deschis despre Foscarelli, bineînţeles, continuă ea în timp ce sora ei se întoarse, din moment ce eram înconjurate de familia ei.

— Presupun că este precum elefantul din cameră, spuse Clara.

— Da, exact, râse Irene. Toată lumea ştie despre el, dar nimeni nu vrea să recunoască. De fiecare dată când am avut ocazia să spun un cuvânt sau două de îngrijorare cu privire la el, tot ce mi-a mărturisit a fost cât de minunat este, sau cât de frumoasă este casa pe care ea a cumpărat-o pentru ei, sau cât de emoţionant este să vrei să te căsătoreşti în loc să tărăgănezi lucrurile. Înţeleg că primul ei soţ a fost un bărbat aspru, spuse ea şi făcu o pauză, cu mâinile încă pe şnururile corsetului surorii ei. Nu sunt sigură că o pot face să se răzgândească chiar dacă îmi doresc să încerc. Pare atât de fericită. Oh, Clara, ce să fac?

— Trebuie să faci… ceva? spuse încet sora ei, după ce se gândi un pic.

— Bineînţeles că trebuie. Ştii ce este în joc pentru mine.

— Dacă nu reuşeşti, spuse Clara, întorcându-se şi punând o mână pe braţul ei, ar fi chiar aşa de îngrozitor?

— Da! Aş pierde definitiv ziarul.

— Adevărat, dar… spuse Clara în timp ce făcea un semn la lucrurile din jur. Chiar ar fi o alternativă atât de rea o viaţă precum aceasta?

— Nu ar fi aşa, nu pentru noi, indiferent ce se întâmplă. Nu vom mânca la Criterion şi nu vom merge la teatru tot timpul. Ellesmere nu este nici pe departe atât de bogat precum ducele. Dacă nu eşti îndeajuns de isteaţă să pui mâna pe un aristocrat extrem de bogat, nu vom avea niciodată o viaţă precum aceasta.

— Ştii la ce mă refer.

— Ştiu. Dar… făcu o pauză, încercând să găsească o

metodă prin care să-i explice punctul ei de vedere. O viaţă plină de întâlniri şi distracţii, participând la sezon şi strângând fonduri pentru cauze sociale şi organizând petreceri acasă – este o viaţă ocupată, cu siguranţă, dar nu este… îndeajuns de satisfăcătoare pentru mine. În urmă cu un an sau doi, ar fi fost, dar acum? Nu. Îmi place ceea ce fac. Îşi înclină capul, uitându-se la faţa surorii ei. Ştiu că pentru tine este diferit. Visezi la o astfel de viaţă.

— Voi fi fericită să mă întorc la viaţa noastră aşa cum era înainte, minţi Clara, muşcându-şi buzele, spunându-i astfel adevărul lui Irene.

— Dar nu la fel de fericită cum ai fi dacă ai avea un loc în societate.

— Nu sunt sigură. Mă îndoiesc că aş avea curajul să fac asta fără tine lângă mine, spuse Clara îndurerată. Este egoist din partea mea să-mi doresc asta pentru amândouă, ştiind că tu nu îţi doreşti deloc?

— Bineînţeles că nu. Dar nu pot să mă împac cu ideea că viaţa mea va fi una în care voi observa reguli care par atât de triviale, sau chiar de-a dreptul prosteşti, şi să fiu preocupată doar de rochiile cu care mă îmbrac la o anumită oră şi pentru un anumit bal, şi cine stă lângă cine şi să asist la modul în care conversaţiile se opresc când cineva – probabil eu – spune ceva controversat. Totul să fie stabilit pentru mine, să nu am niciun pic de control. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Cu toate acestea, adăugă ea imediat, voi face tot ce voi putea ca tu să nu suferi din cauza alegerilor mele. Poate că lui Ellesmere nu îi place ca nepoata lui cea mare să publice un ziar, dar dacă poate trece peste acest aspect şi te sprijină să intri în societate, eu voi fi încântată. Tu, draga mea soră, meriţi toate balurile şi piesele de teatru şi cinele de la Criterion la care poţi participa.

— Şi petreceri pe apă, sper? Ţi-a spus ducesa despre asta?

— A menţionat că urma să aibă loc, dar atât.

— Torquil lucrează la asta de cinci zile. Dacă este o zi

frumoasă, vom pleca din Queen's Wharf la ora 10, vom merge la grădinile Kew şi vom lua prânzul la un picnic, apoi ne vom întoarce. Anunţi că îţi iei liber şi mergi cu noi. Va fi minunat.

— Doar dacă nu vom avea rău de mare, spuse ea rânjind. Asta ar strica petrecerea.

— Ducesa m-a avertizat că se poate întâmpla asta, dar a mai spus şi că este puţin probabil să se întâmple pe râu. Navigatul pe mare este, într-adevăr, îngrijorător. Dar în această situaţie, a spus că ar trebui să mănânc nişte biscuiţi cu bicarbonat înainte de a mă urca la bord. Şi m-a asigurat că dacă mi se va face rău, barca va acosta imediat. Vei veni, nu-i aşa?

— Întrebarea cea mai importantă este dacă ai nevoie de mine să vin.

— Nu este vorba de asta. Mi s-a spus că nu vor mai fi alţi oaspeţi. Doar noi şi familia, şi mă voi descurca destul de bine în compania lor, acum că am ajuns să-i cunosc un pic. Lady Angela şi Lady Sarah sunt mereu foarte drăguţe. Dar ar trebui să vii şi tu.

Irene era tentată. Să meargă cu un iaht, cu scaune frumoase pe punte, cu pahare de şampanie şi cu râul în jur suna la fel de tentant acum cum sunase şi ieri. Şi cât de des avea şansa unei astfel de excursii? Cu toate acestea, înainte de a se decide, Clara vorbi din nou.

— Mai este ceva ce ar trebui să ştii. Torquil a vorbit cu Ellesmere, şi vicontele a fost de acord să fie la Kew la prânz la aceeaşi oră ca şi noi. Casa lui, mi s-a spus, este foarte aproape de acel loc, la Brentford, astfel că Kew ar fi la o distanţă mică pentru el. A promis că va face o plecăciune când ne vom întâlni, acceptându-ne.

— Cât de amabil din partea lui, pufni Irene. Ştiu, ştiu, continuă ea în timp ce Clara începu să vorbească. Înţeleg cum se fac astfel de lucruri. Mai întâi se înclină, apoi au loc introducerile, apoi vizitele, apoi invitaţiile… înţeleg toate astea, spuse ea în timp ce vocea i se stinse cu un oftat, amintindu-şi vorbele lui Torquil de la micul dejun. Oh, Clara, doar că sunt atât de al naibii de încăpăţânată. Urăsc faptul

că un bărbat căruia nu i-a păsat niciodată de noi este acum înclinat să facă asta pentru că un seamăn de rang superior i-a cerut-o.

— Ştiu. Dar dacă bunicul nostru se înclină în faţa noastră, ţi-ar fi atât de greu să faci la fel?

— Oh, îngrozitor, spuse ea veselă. O voi face, bineînţeles, de dragul tău.

— Atunci este stabilit şi vei veni cu noi? întrebă sora ei zâmbind, făcând să pară un sacrificiu mic pentru mândria sa.

— Presupun că trebuie să fac asta, acum. Josie se poate descurca o singură zi.

— Nu ai putea să o laşi mai mult? Să spunem… două săptămâni?

— Eu… spuse ea şi îşi aminti cuvintele lui Torquil din noaptea precedentă. Făcu o pauză şi înghiţi cu greutate, neputând întreba ceea ce voia să întrebe, fiindu-i teamă de răspuns. Te stânjeneşte faptul că vreau să continui cu ziarul cât suntem aici?

— Să mă stânjenească? Oh, nu.

— Dar după aceea? Dacă lucrurile vor merge bine, speri că nu voi continua, nu-i aşa? Ai fi fericită să renunţ de tot la el.

— Nu m-am gândit atât de departe. Doar mă simt bine. Şi singurul lucru pe care îl ştiu este că aş prefera să îţi acorzi un pic de timp şi te simţi bine cât ai ocazia. Lady David are dreptate, şi ştii. Să fii în ambele lumi, timp de două săptămâni, va fi epuizant.

— Lady David este un motiv în plus pentru mine să găsesc o metodă să o fac pe mama lui Torquil să se răzgândească pentru a putea pleca de aici. Dar, în orice caz, nu trebuie să-ţi faci griji pentru viitorul tău. Dacă reuşesc, ducele tot trebuie să-i plătească lui Papa o parte din bani, care vor fi folosiţi pentru zestrea ta. Nu mă contrazice, adăugă ea în timp ce sora ei începuse să protesteze, pentru că sunt decisă.

— Dar sună ca şi cum şi ducesa este hotărâtă, Irene. Nu văd cum ai putea vreodată să o convingi.

Dintr-odată, lui Irene îi veni o idee, o soluţie atât de simplă încât rămase uimită că nu se gândise la asta dinainte.

— Asta este, spuse ea bucuroasă. Am privit situaţia aceasta dintr-o perspectivă greşită. Ducesa nu trebuie convinsă de nimic.

— Nu înţeleg… spuse Clara uitându-se la ea, pe bună dreptate uimită.

— Nu va fi un lucru uşor de făcut, şopti ea, gândurile alergându-i prin minte în timp ce ideea prindea contur. Dar va fi mult mai uşor pentru conştiinţa mea. Îmi voi lua timpul necesar. Făcu o pauză, mustăcind. Cum voi putea găsi asta?

— Aşa cum am încercat să-ţi spun, ai putea să-ţi iei timpul necesar. O vacanţă de două săptămâni…

— O vacanţă? Dumnezeule, ai perfectă dreptate. O vacanţă este exact ceea ce am nevoie, spuse Irene chicotind la uimirea evidentă a surorii ei. Vei fi încântată să afli că m-am răzgândit. Nu voi mai munci atât de mult pe cât îmi propusesem. Va trebui să mă întorc acasă în fiecare zi pentru o oră, bineînţeles, doar pentru a mă asigura că lucrurile merg cum trebuie şi că Papa nu a transformat biroul ziarului înapoi în bibliotecă în lipsa noastră, dar în afară de asta, îi voi delega lui Josie toate atribuţiile pentru următoarele două săptămâni şi îmi voi petrece timpul rămas ieşind în lume cu tine.

— Vei face asta?

— Da. Şi mă voi strădui să mă port frumos cu ducele, continuă ea neputându-se abţine să nu râdă la expresia uimită a surorii lui. Trebuie. Este singurul lucru de făcut, nu înţelegi?

Era evident că sora ei nu înţelegea nimic şi că arăta foarte confuză.

Irene râse din nou şi o pupă zgomotos pe obraz pe sora ei.

— Şi tu eşti cea care m-a făcut să-mi dau seama de asta. Oh, Clara, este nemaipomenit!

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti,

dar… Clara făcu o pauză, căscând. Dar mă tem că va trebui să explici totul de dimineaţă, pentru că mă duc la culcare. Şi după ce ai muncit toată ziua, şi tu ar trebui să mergi la culcare, adăugă ea în timp ce îşi aduna lucrurile împrăştiate şi se îndrepta spre camera ei.

— Mă voi duce, mă voi duce, o aprobă Irene, dar cu mintea încă în altă parte chiar şi după ce se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi se băgă în pat.

Mai trecu ceva timp înainte de a adormi, rămasă cu ochii în tavan şi gândindu-se la cea mai potrivită abordare. Avea să fie la fel de dificil precum calea pe care Torquil o dorise pentru ea, sau poate chiar mai dificil. Dar, urmând-o, va avea o conştiinţă curată, pentru că nu va interveni în fericirea unei alte femei şi nu ar acţiona împotriva a ceea ce simţise a fi un sfat corect.

Dar cum să se descurce? Irene se întoarse pe o parte, gândindu-se. Ar fi ca şi cum ar escalada un gheţar. Poate nu imposibil, dar cu siguranţă nu uşor.

Aceasta era provocarea, dar, deşi Irene rareori era intimidată de ceva, chiar şi ea trebui să admită că găsea această provocare în mod particular un pic descurajantă. De fapt, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai descurajantă, ţinând-o trează şi mai mult.

În cele din urmă, Irene cedă. Fie că era ideea care nu îi dădea pace, fie pentru că mâncase prea gras, sau era bucuria serii, pur şi simplu nu îi era somn. Dând la o parte aşternuturile, coborî din pat. Poate că o carte ar fi ajutat-o, se gândi ea în timp ce aprindea lampa. Ceva foarte plictisitor. *Predicile lui Fordyce,* poate, sau o versiune completă a *Poveştilor din Canterbury* a lui Chaucer. Acestea ar adormi pe toată lumea.

Se schimbă de cămaşa de noapte cu o rochie pentru ceai, în cazul în care paznicul nu era adormit la postul său, apoi ridică lampa şi ieşi din cameră, mergând pe coridor în picioarele goale.

Nu trebuia să-şi fi făcut griji pentru paznic, pentru că acesta era picat într-o parte în scaunul lui de lângă scări, cu ochii închişi şi cu gura deschisă, sforăind încet. Trecu tiptil

pe lângă el şi coborî la etajul următor, dar, în timp ce se îndrepta spre coridorul unde era biblioteca, lumina slabă care se vedea prin uşa camerei îi dădu de înţeles că nu era singura persoană din casă care încă era trează.

Irene se opri, ezitând. Nu era, ştia, un lucru recomandat să bântuie la ora aceea. Pe de altă parte, deja era acolo şi nu voia să se întoarcă la etaj şi să se uite la tavan pentru tot restul nopţii.

Porni din nou, dar când ajunse la bibliotecă, fu nevoită să se oprească iar când văzu că în faţa ei era chiar gheţarul pe care îşi propusese să-l cucerească în dimineaţa următoare.

Torquil stătea cu faţa la uşă, la biroul lui şi scria o scrisoare, la fel cum fusese şi cu o seară în urmă, deşi îmbrăcat mai puţin formal, într-o haină brodată şi cu o cămaşă în loc de costumul pentru cină şi lavaliera albă. Preocupat cu sarcina sa, încă nu o văzuse stând acolo, şi Irene ştiu că ar trebui să se întoarcă înainte ca el să o vadă. Era mijlocul nopţii. Nu se cădea.

Se mişcă pentru a pleca, dar chiar atunci îi atrase atenţia şi el îşi ridică privirea, înlemnind şi cu o expresie de stupoare pe faţă. Asta, se temea ea, nu era bine. Trebuia să plece, dar părea că privirea lui o ţinea în loc.

— Nu am putut dormi, îi scăpă ei. Am coborât după o carte.

El se ridică, şi, dacă simţi vreun pic de uimire văzând-o, îi dispăru imediat de pe faţă, luându-i locul o politeţe dezinteresată.

— Domnişoară Deverill, spuse el şi făcu o plecăciune.

— Sper că nu vă deranjez, se scuză ea dregându-şi vocea.

— Deloc, zise ducele şi întinse un braţ către rafturile de cărţi aliniate pe pereţii de lângă el, invitând-o să-şi aleagă orice carte doreşte.

Ea ezită, ştiind că avea două opţiuni. Putea mormăi o scuză jalnică şi apoi să plece precum un iepure speriat sau putea începe căţărarea acelui gheţar. Irene îşi ridică bărbia, trase adânc aer în piept şi păşi înainte.

Capitolul 12

Henry nu fusese niciodată genul care să creadă în soartă. Destinul, simţise mereu, era în puterea omului, prin prisma voinţei, poate cu puţin sprijin divin din când în când. Cu toate acestea, în seara asta, cu Irene Deverill stând în faţa lui în rochia-i largă şi părul auriu căzându-i pe umeri, începu să se teamă că voinţa era inutilă şi că divinul avea un simţ afurisit a ceea ce era util.

După plimbarea lui din seara precedentă, avusese un somn bun şi se trezise în această dimineaţă convins că era din nou pe teren sigur. Chiar şi la micul dejun cu ea fusese îndeajuns de bine, şi întreaga dimineaţă şi aproape toată ziua fusese capabil să-şi alunge din minte imaginea feţei ei superbe, luminată de râs. Dar apoi organizase plimbarea pe apă şi se întrebase dacă i-ar plăcea să meargă cu barca. Îl sunase pe Ellesmere, un lucru care îl forţase să vorbească despre ea. Mai rău, apoi se dusese la agenţia Merrick şi îi alesese o servitoare, lucru care îl făcuse să-şi imagineze lucruri despre hainele şi lenjeria ei, un teren foarte nesigur, şi se hotărî că ar fi cel mai bine să nu meargă cu ele la teatru în seara aceea. În astfel de cazuri, o direcţie clară era singura cale onorabilă pentru un bărbat.

Negândind la aceasta acum, se forţă să aibă o expresie politicoasă, dezinteresată, care i se cerea unui om civilizat şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Deverill, spuse el şi se înclină, dar în timp ce făcea asta, îi văzu picioarele goale pe sub mătasea roză şi corpu-i începu o răscoală împotriva civilizaţiei, şi atunci se smuci, stând drept.

— Sper că nu vă deranjez, spuse ea dregându-şi vocea.

„Deranjat”, consideră el, era un fel de a descrie cum se simţea.

— Deloc, minţi el şi se forţă să-şi amintească de ce

venise ea acolo.

Se întoarse uşor, făcând un gest cu braţul, invitând-o să cerceteze rafturile cu cărţi.

Ea trecu pe lângă el şi, în timp ce el se întorcea, se pregăti să se scuze şi să fugă înainte ca imaginaţia lui mult prea bogată să-l ducă şi mai mult în agonie sau, mai rău, să facă ceva ce ar regreta.

— Mă bucur că v-am întâlnit, de fapt, spuse ea. Acesta ar putea fi un moment excelent pentru noi să vorbim.

— Să vorbim?

Acea noţiune imposibilă îi dădu un impuls să acţioneze. Începu să se gândească şi îşi pregăti o scuză – ora târzie sau cât de obosit era. Dar când se întoarse, nu îşi mai aminti nicio scuză de a pleca.

Ea era aplecată, căutând printre rafturile de jos, cu lampa pe podea, lângă ea. El îngheţă, uitându-se la formele de neconfundat ale coapselor şi ale fundului ei, vizibile prin stratul subţire de mătase roz, făcându-l perfect conştient că nu avea nimic pe dedesubt. Nu avea pantalonaşi, nu avea chiloţi, nu…

„Oh, Dumnezeule, ai milă…”

Pironit, se uita fix la ea, simţind cum îi creşte dorinţa şi cum îi slăbeşte curajul.

— Pare că aveţi ceva important pe care doriţi să-l discutaţi.

— Poate aştepta, dacă doriţi. Doar că… spuse ea şi se aplecă şi mai mult, întinzându-se să ia o carte, şi el ştiu că nu pleacă nicăieri. Această întâlnire este oarecum accidentală.

— Predestinată, aţi putea spune, afirmă el în timp ce traversa camera către ea, cu privirea aţintită asupra coapselor ei, cu fantezii în minte.

— Exact, spuse ea şi se îndreptă, întorcându-se către el în timp ce el se opri lângă ea. Toată lumea este în pat, deci nu ne va auzi nimeni.

Natura mai primitivă a lui Henry era foarte conştientă de acest lucru.

— Şi ceea ce vreţi să discutăm este un subiect interzis?

Dintr-un motiv anume, ceea ce spuse el o făcu să râdă.

— Interzis? Oh, nu. Doar că este mai uşor de vorbit despre mama dumneavoastră dacă nu există nicio şansă să ne audă.

— Mama mea? spuse el şi se simţi ca şi cum tocmai fusese stropit cu apă rece. Vreţi să vorbim despre mama mea?

Vorbitul, mai ales despre mama lui, părea ridicol chiar atunci, dar era un subiect de discuţie mult mai sigur decât cel la care se gândise el. Neştiind dacă să fie uşurat sau dezamăgit de acest lucru, Henry îşi calmă dorinţa şi se resemnă cu conversaţia.

— Ce este cu ea?

— De fapt, aş vrea mai degrabă să vorbesc despre Foscarelli. Presupun că l-aţi întâlnit?

— Ce Dumnezeu v-a făcut să credeţi asta? spuse el clipind uimit.

— Ei bine... am presupus. Mi-aţi spus că aţi încercat să-l mituiţi.

— Aşa am făcut. Prin intermediul avocaţilor mei.

— Avocaţi? spuse ea şi se uită uimită la el, dând din cap în timp ce râdea ca şi cum nu-i venea să creadă ce auzea.

— Asta vă amuză, domnişoară Deverill?

— Evaluarea dumneavoastră cu privire la caracterul acestui om şi adecvarea lui sunt bazate pe ceea ce aţi auzit, nu din ce aţi aflat din propria cunoaştere şi experienţă. Îmi condamnaţi bietul ziar că lansează bârfe când este vorba despre familia dumneavoastră, şi cu toate acestea, păreţi dispus să îmbrăţişaţi cu inima deschisă bârfele când este vorba despre cineva pe care nu doriţi să-l plăceţi. Un pic ipocrit, nu credeţi?

— Asta este ridicol.

— Este? Pretindeţi că dispreţuiţi bârfa şi zvonurile, cu toate acestea, acele criterii par să stea la baza întregii

dumneavoastră păreri despre acest bărbat.

— Şi?

— Nu credeţi că ar trebui să-l întâlniţi personal înainte de a-i evalua caracterul?

— Nu pot face asta, spuse el, întreaga idee părându-i-se îngrozitoare. Nu este posibil.

— De ce nu? întrebă ea râzând din nou şi ridicându-şi mâinile într-un gest de nedumerire.

— Nu am fost niciodată prezentaţi. Nu mi s-a oferit nicio prezentare în numele lui, şi chiar dacă s-ar fi întâmplat, ar trebui să o refuz. Nici măcar mama nu ar sugera-o.

Ea scoase un sunet de nerăbdare şi se întoarse către rafturile cu cărţi.

— Voi, aristocraţii şi regulile voastre, şopti ea în timp ce scoase un volum pe jumătate şi se uită la titlu. Atât de prosteşti.

— Poate că aşa vă par dumneavoastră, cu toate acestea, ele există şi eu trebuie să le urmez, pentru că, spre deosebire de dumneavoastră, nu sunt dispus să suport consecinţele dacă nu fac asta.

— Atunci cum l-a întâlnit mama dumneavoastră, dacă regulile acestea sunt atât de importante, întrebă ea întorcându-se spre el după ce puse cartea înapoi la loc.

— A dorit să i se facă un portret. L-a angajat. Apoi s-a decis ca el să o înveţe să picteze în ulei. Un lucru a dus la celălalt şi iată-ne.

— Era atrasă de el şi voia să aibă o aventură, vreţi să spuneţi, zise ea râzând. Cât de adorabil de neastâmpărat din partea ei. Oh, duce, chiar îmi place de mama dumneavoastră.

— Mă bucur să aud asta, dar nu văd ce poate fi încântător la o aventură.

Chiar când pronunţa acele cuvinte, îşi dădu seama cât de prostesc sunase. Şi ea la fel.

— Nu vă daţi seama? spuse ea, ochii castanii strălucindu-i poznaş. Chiar nu vă daţi seama?

El se încordă, simţind pericolul faţă de calmul nou

găsit, şi se temu că era chiar acel ipocrit despre care ea vorbea, acuzându-l, în timp ce dorinţa pentru ea se aprinse din nou.

— Aş prefera să nu vorbesc despre condiţiile în care a avut loc aventura mamei, dacă nu vă deranjează. Este, până la urmă, mama mea.

— Este foarte romantic, nu-i aşa? continuă domnişoara Deverill, surdă la dorinţa lui de a schimba subiectul. Să ai o aventură, apoi să te îndrăgosteşti.

— Nu văd cum, mormăi el, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, foarte stânjenit de această discuţie. Din moment ce cu greu poate fi numită dragoste.

— Nu înţeleg cum mama dumneavoastră v-ar putea considera vreodată un romantic fără speranţă, spuse ea oftând.

Nici Henry nu putea vedea asta, pentru că gândurile despre femeia din faţa lui nu erau ceea ce ar fi numit romantice. Îşi coborî privirea, corpul începu să-i ardă şi ştiu că se îndreaptă spre teritorii periculoase.

— Aspectul principal, spuse el, ridicându-şi din nou privirea către faţa ei, este că nu poate avea loc nicio discuţie între mine şi domnul Foscarelli. Convenienţa interzice acest lucru. În timp ce vorbea, era perfect conştient de cât de arogant suna, dar păru singurul lui refugiu în acel moment. Presupun că mă consideraţi foarte mofturos.

— Este un fel de a spune, zise ea în timp ce trase o altă carte, o deschise şi începu să-i răsfoiască paginile.

Acea replică rece, o reamintire a aşa-zisei lui ipocrizii, îl făcu să devină imediat defensiv.

— Foscarelli este unic, cu multe cuceriri feminine. Este, de asemenea, ca să fiu crud, pus pe făcut bani. Dacă permit să-i fiu introdus, trimit un mesaj lumii că aprob un astfel de comportament. Nu pot face asta. Şi chiar dacă l-aş întâlni, continuă el în timp ce ea deschise gura să-l contrazică, abia dacă mi-ar schimba părerea. Dacă un bărbat s-a comportat precum un lup, dacă a prăduit precum un lup şi s-a ospătat precum un lup, contează dacă behăie

precum o oaie?

— Oh, pentru Dumnezeu, spuse ea exasperată şi închise cartea cu zgomot, acest bărbat ar putea fi curând un membru al familiei dumneavoastră.

— Aş prefera să nu mi se reamintească această posibilitate, o posibilitate, aş putea adăuga, pe care dumneavoastră ar trebui să mă ajutaţi să o evit să devină realitate.

— Asta se dovedeşte a fi ceva dificil după cum vă daţi seama, spuse ea uitându-se la el şi punând cartea deoparte. Sunteţi fiul ei. Dacă eforturile dumneavoastră de a o convinge contrariul au eşuat, nu sunt sigură la ce vă aşteptaţi de la mine.

— Să-i scoateţi în evidenţă lipsurile, să-i accentuaţi reputaţia. Să o îndemnaţi la precauţie. Sunteţi editorul lui Lady Truelove. Cineva ar putea deduce că sunteţi şi confesorul ei. Scoateţi în evidenţă prietenia cu editorialistul dumneavoastră şi îi veţi câştiga încrederea. Asta o va putea convinge pe mama să vă asculte.

— Este evident pentru mine – a fost tot timpul, spuse domnişoara Deverill în timp ce dădea din cap, că este o pierdere de vreme să o sfătuiesc pe mama dumneavoastră să nu se căsătorească cu el.

— Pentru că oamenii nu doresc sfaturi, spuse el, amintindu-şi cuvintele ei de la micul dejun, cuvintele pe care nici acum nu voia să le accepte. Vor reasigurări cu privire la ce au decis deja.

— Exact, oftă ea. Ştiu că nu credeţi asta, dar când mi-a scris, am urmat toate sugestiile dumneavoastră, şi aşa cum v-am spus deja, am sfătuit-o cu tărie să-şi asigure banii. Faptul că este de neclintit în hotărârea ei de a-l avea nu mă surprinde, dar refuzul de a nu-i acorda o zestre şi de a-i oferi o alocaţie mă uimeşte, recunosc. Mama dumneavoastră pare o femeie cu adevărat inteligentă. Nu înţeleg de ce a fost de acord să-i ofere o sumă de bani atât de mare ca parte a căsătoriei.

— Eu înţeleg, spuse el oftând. A făcut-o ca să-mi deturneze planurile.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştia că voi încerca să-l mituiesc şi a evitat ca acest lucru să se întâmple.

— Nu înţeleg. Sunteţi foarte bogat, nu-i aşa. Cu siguranţă sunteţi mai bogat decât mama dumneavoastră. Dacă Foscarelli este, într-adevăr, escrocul pe care îl suspectaţi, de ce nu continuaţi să ridicaţi suma de bani până când ajungeţi la una pe care el o consideră acceptabilă?

— Nu este atât de simplu. Mare parte din averea mamei – care este considerabilă, apropo – este în fonduri şi acţiuni care pot fi convertite cu uşurinţă în lichidităţi.

— Cu siguranţă şi dumneavoastră aveţi lichidităţi, nu?

— Da, însă majoritatea sunt legate de proprietăţi şi de titlu într-un anumit fel, fie ţin de terenuri în sine, dintre care majoritatea sunt asociate proprietăţilor, fie sunt în fonduri şi acţiuni care subvenţionează proprietăţile prin intermediul câştigurilor pe care le aduc.

— Şi transformarea acelor fonduri în lichidităţi ar fi o problemă pentru dumneavoastră?

— Nu pentru mine. O persoană poate trăi foarte bine cu un venit foarte mic. Dar dacă lichidez bunurile, ar suferi şi mulţi alţii. Sunt sute de persoane care depind de mine şi de veniturile pe care le produc proprietăţile mele. Nu voi lipsi de fonduri titlul şi nu voi risca mijloacele de trai ale celor care depind de mine pentru a cumpăra un vânător de averi, nici măcar pentru mama, şi ea ştie asta. Ştie că oferta ei este cu mult mai bună decât aş putea eu să ofer vreodată. Îl cumpără, şi drept rezultat, va fi legată pe viaţă de un bărbat complet nedemn de ea.

— O concluzie pe care nu puteţi să o trageţi până nu îl cunoaşteţi. În ceea ce mă priveşte, refuz să cred că lucrurile sunt atât de dramatice cum le prezentaţi dumneavoastră. Este evident că ea îl iubeşte.

— Dar dragostea nu este mereu legată de fericire. Este un vânător de averi. Chiar credeţi că mama ar putea fi fericită cu un astfel de om?

— Poate, spuse ea ridicând din umeri. Mama mea a

fost.

— Tatăl dumneavoastră a fost un vânător de averi? întrebă el, uitându-se uimit la ea. Dar familia dumneavoastră a avut bani când tatăl dumneavoastră era tânăr, nu-i aşa?

— Detectivii dumneavoastră particulari v-au spus asta?

— Da, mi-au spus, zise el nevăzând niciun motiv să se eschiveze. Din câte am înţeles, Deverill Publishing a fost un concern care, cândva, era foarte prosper. Cu siguranţă tatăl dumneavoastră nu a fost nevoit să se căsătorească din considerente financiare.

— Oh, dar exact asta a făcut. Vedeţi, tânăr fiind, tatăl meu a fost un pierde-vară – sălbatic şi iresponsabil. A fost şi foarte nepriceput cu banii – încă este, mă tem. A avut nefericitul obicei de a cheltui toţi banii din salariul foarte generos pe care i-l dădea bunicul meu în cadrul companiei. Nu a acordat niciun interes afacerii publicistice şi nicio dorinţă să vină dimineaţa la muncă, la program, după ce băuse cu o seară înainte. Bunicul meu – care era un om destul de dur, apropo – a devenit exasperat din cauza lui. L-a concediat, l-a dezmoştenit şi l-a alungat din casă. I-a spus să nu se întoarcă până când nu a realizat ceva în lume în afara jocurilor de noroc, a băuturii şi a alergatului după femei.

— Aşa că tatăl dumneavoastră a plecat în căutarea unei moştenitoare şi rezultatul a fost că s-a căsătorit cu fiica lui Ellesmere? Dar nu a funcţionat, sublinie el când ea îl aprobă dând din cap. După ce părinţii dumneavoastră au fugit, vicontele a dezmoştenit-o pe fiica lui şi a refuzat să-i ofere o zestre.

— Adevărat, dar nu aceasta era important. Bunicul era mândru că aveam o adevărată lady în familie, fiica unui viconte, şi asta l-a făcut să-l primească înapoi pe tatăl meu şi să-i intre din nou în graţii. Şi chiar a reuşit să menţină lucrurile aşa. Mama, vedeţi dumneavoastră, putea face singurul lucru pe care bunicul nu l-a putut face vreodată: să-l ţină pe tatăl meu pe calea cea bună. A renunţat la

băutură şi a muncit din greu să se ridice la nivelul aşteptărilor ei.

Un bărbat care consuma coniac în orice moment al zilei cu greu putea fi descris ca fiind pe calea cea bună, dar nu sublinie asta.

— Abia după ce a murit mama, spuse ea ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Papa a început din nou să bea. Pentru că timp de cincisprezece ani cât au fost căsătoriţi, nu s-a atins de nicio picătură de băutură sau să se aşeze la vreo masă cu jocuri de noroc. Dar după ce a murit…

Domnişoara Deverill se opri, un semn de durere vădindu-i-se pe faţă în timp ce îşi întoarse privirea.

— Continuaţi, spuse el. După ce ea a murit…

— Cu siguranţă aţi văzut singur rezultatul, spuse ea şi se uită din nou la el, ridicând din umeri ca şi cum nu conta, dar el înţelese opusul. Papa a fost complet distrus. Bunicul a încercat să-l ajute – nu voia să-şi vadă fiul cum recidivează, sunt convinsă. Dar apoi a murit şi bunicul, şi tata nu a mai avut apoi pe nimeni care să-l ajute. A încercat fratele meu, dar după o serie de certuri violente, tata la dezmoştenit şi el a plecat în America.

— Şi fratele dumneavoastră v-a lăsat aici singure?

— Papa nu era atunci atât de rău cum este acum. Şi din moment ce Papa l-a alungat, ce ar fi putut face altceva decât să plece să-şi facă un rost singur? Şi eu am încercat să-mi ajut tatăl, dar nici asta nu a fost bine. Cred că Papa pur şi simplu nu a mai considerat că are vreun motiv să fie responsabil, nu fără mama, spuse Irene şi se uită din nou la Henry, care văzu pe faţa ei o afecţiune clară pe care consideră că tatăl ei nu o merita. A iubit-o, vedeţi. Poate că a fost un vânător de averi atunci când a cunoscut-o, dar s-a şi îndrăgostit de ea. Şi ea l-a iubit pe el.

— Dar după moartea mamei dumneavoastră, lucrurile s-au degradat, înţeleg?

— Da, spuse ea cu un râs forţat şi lipsit de umor. În ciuda tuturor eforturilor bunicului meu de a-l învăţa, tatăl meu nu a putut niciodată să dezvolte o înclinaţie pentru afaceri, bietul prostuţ. A început din nou să bea şi să facă

investiţii nesăbuite. Cu cât pierdea mai mult, cu atât bea mai mult şi cu atât mai iresponsabil devenea.

— Mă tem că încercarea de a recupera pierderile este un lucru foarte obişnuit la oamenii care sunt pasionaţi de jocurile de noroc. Şi băutul mult înceţoşează mintea. Cu toate acestea, a fost dificil pentru dumneavoastră şi sora dumneavoastră.

— Asta nu contează. Pot avea grijă de mine şi de sora mea. Dar nu vedeţi de ce vă spun toate aceste lucruri? Poate că tatăl meu a fost un vânător de averi şi un escroc, cu toate acestea a făcut-o fericită pe mama.

— În ciuda puţinelor şanse.

— Poate, dar nu aceasta este ideea. Tata este un om slab, nu este niciun dubiu cu privire la asta. Şi unele femei nu ar fi fericite cu un astfel de bărbat, sau cu un bărbat precum Antonio Foscarelli, în cazul acesta. Dar nu toate femeile sunt la fel.

El îşi frecă fruntea cu mâna, încercând să decidă ce să spună, îşi aminti impresia mai puţin decât plăcută despre tatăl lui Irene şi simţi că este discutabil cât de fericită ar fi putut fi mama lui cu acel bărbat. Pentru el, imaginea familiei ei pe care tocmai o prezentase era un sentiment care ignora realitatea crudă: un escroc nu se putea schimba cu adevărat niciodată. Poate avea intenţia să o facă, ar putea să-şi ţină viaţa în ordine pentru o perioadă de timp de dragul celor la care ţine, dar era în primul rând şi în ultimul rând, pentru totdeauna, un escroc. Spunând asta nu ar fi făcut decât să susţină argumentul împotriva căsătoriei mamei lui, dar când se uită la Irene, blândă şi plină de compasiune pentru părintele ei, nu putu să o facă.

— Încep să înţeleg, spuse el în schimb, de ce vă simţiţi atât de confortabil dându-i mamei sfatul pe care i l-aţi dat. Aţi crezut că este precum mama dumneavoastră.

— Nu chiar. Am crezut că mamei dumneavoastră, ca şi mamei mele, trebuie să i se acorde prezumţia că ştie ceea ce simte şi ceea ce gândeşte, şi să fie singura care ar putea sau ar trebui să decidă unde se află adevărata ei fericire.

— Cu acel bărbat.

— Ştiţi, ar putea să o iubească sincer.

— Credeţi asta, spuse el şi nu se putu abţine să nu râdă.

— Este posibil. Aşa cum am spus, tatăl meu s-a îndrăgostit de mama. A fost după ce a început să o curteze, dar cu toate acestea, chiar s-a îndrăgostit de ea. În ceea ce-l priveşte pe Foscarelli, nu pot spune ce simte, cred că cineva ar trebui să întâlnească pe altcineva înainte de a emite păreri cu privire la caracterul lor, şi nu l-am întâlnit pe bărbat. Mi-ar plăcea să o fac, pentru că sunt curioasă în legătură cu el, recunosc.

— Nu vă puteţi întâlni cu el, spuse Henry nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

— De ce nu?

Ideea ca domnişoara Deverill, care nu numai că era o femeie nemăritată, dar şi una incredibil de frumoasă, să fie în apropierea acelui escroc era suficientă pentru a-l face pe Henry să simtă o furie totală.

— Nu, spuse el, dând din cap. Este o cunoştinţă de neacceptat pentru dumneavoastră în aceeaşi măsură în care este pentru mine. Ba mai mult, chiar, pentru că sunteţi o tânără domnişoară.

— Un lucru care cu atât mai mult mă face să vreau să-l cunosc, spuse ea râzând, respingând cu repeziciune regulile care guvernau lumea lui. Se spune că este un bărbat fascinant.

— Şi cobrele sunt fascinante, dar tot sunt otrăvitoare. Întâlnirea cu el v-ar pune reputaţia serios în pericol. Este un libertin, un desfrânat, complet imoral.

— Hmm… spuse ea cu un zâmbet care îi spuse lui Henry că nu o impresiona deloc. Cu fiecare cuvânt, îmi oferiţi şi mai multă înţelegere cu privire la farmecul bărbatului.

— Fiţi serioasă, îi făcu el observaţie. Publicaţi un ziar de scandal, aşa că probabil ştiţi că Antonio Foscarelli este un fustangiu notoriu, deşi nu pot spune dacă acea reputaţie este datorată în mare parte legăturilor lui cu femeile sau

portretelor lui cu ele nud.

— Legături? Portrete nud? spuse ea ridicându-şi mâinile, prefăcându-se complet şocată. Oh, Dumnezeule!

— Observ că aţi luat în serios cuvintele mamei mele de a mă tachina, spuse el uitându-se la ea, fără să fie amuzat.

Ea se opri, punându-şi mâinile pe piept, atrăgându-i imediat privirea la pielea albă de sub vârful degetelor ei. Toată dorinţa pe care o stăpânise de când intrase ea în cameră se aprinse din nou, mai puternică decât oricând, şi îi veni în minte faptul că nicio femeie pe care să o fi cunoscut vreodată nu avusese talentul de a-i provoca, în acelaşi timp, atât dorinţă, cât şi furie.

— Domnişoară Deverill, începu el.

— Orice artist cu un caracter decent este celibatar, desigur, continuă ea cu solemnitate gravă. Şi pictează vase cu fructe care îţi taie respiraţia.

Exasperarea lui se transformă în supărare amuzată şi, în timp ce îşi ridică privirea de la pieptul ei, în sus, spre gâtul delicat, spre faţa uimitor de frumoasă şi în ochii ei, corpului lui nu îi mai păsă deloc că toată bucuria ei era în detrimentul lui.

Cu toate acestea, mintea îi lucra pentru a le aminti amândurora ceea ce era important.

— Ideea dumneavoastră nu merită discutată, din moment ce tot ceea ce încercăm să facem este să o împiedicăm să se căsătorească cu el.

— Ceea ce, aşa cum încerc să vă spun, nu va funcţiona. Aş putea să-i înşirui defectele în faţa ei de-acum şi până la sfârşitul timpului, şi aşa aţi putea face şi dumneavoastră, şi oricine din familie, şi mă îndoiesc că i-ar schimba sentimentele pentru acest bărbat.

— Atunci aţi face bine să veniţi cu o altă soluţie să o determinaţi să se răzgândească.

— Sau aţi putea să vă resemnaţi în faţa hotărârii ei, să-mi permiteţi o încercare de a-l convinge să semneze o înţelegere şi să vedeţi ceea ce este mai bun din ce se întâmplă. Nu îi confirmă acea sugestie cu un răspuns, dar

expresia lui probabil că spunea foarte clar ce gândea. Serios, Torquil, strigă ea, sunteţi cel mai imposibil bărbat. Să ştiţi că nu puteţi controla totul şi pe toată lumea.

— Se pare că nu, şopti el, uitându-se la femeia care părea a fi capabilă să-i distrugă tot controlul de sine într-o clipită. Şi cu toate astea, sunt hotărât.

— Dacă mama dumneavoastră vrea să se căsătorească cu el, cine sunteţi dumneavoastră să spuneţi că nu poate? Dacă este îndrăgostită de el, cine sunteţi dumneavoastră să o judecaţi pentru asta?

— Dragoste? spuse el cu dispreţ, dând din cap cu putere. Nu este dragoste.

— Bineînţeles că este. Este pe cale să sacrifice totul, să rişte totul pentru a fi cu acest bărbat. Ce ar putea fi altceva dacă nu dragoste?

— Este pasiune. Pasiune pură şi de nestăpânit.

— Pasiune. Dragoste, spuse ea ridicând din umeri şi râzând în timp ce se uita la el, dându-şi pe spate buclele aurii, răspunzând celor mai întunecate dorinţe din el. Este o diferenţă aşa de mare?

— Este o diferenţă imensă. Una este stabilă, de durată, sănătoasă. Cealaltă este sălbatică, de nestăpânit, nebună… spuse el şi se opri, uimit de inocenţa care îi lumina râsul şi faţa ridicată către el. Habar nu avea despre ce vorbea el. O dorea cu o îndârjire care îi tăie respiraţia, o femeie pe care o ştia de cinci zile. La naiba, o dorise de când abia o cunoscuse de cinci secunde. Dar ea nu ştia nimic de genul acela de sentimente. Foamea, disperarea, dorinţa dureroasă – acestea erau senzaţii pe care ea nu le experimentase încă. Vreţi să ştiţi diferenţa dintre pasiune şi dragoste? continuă el şi îşi puse o mână în jurul taliei ei, trăgând-o puternic spre el, înclinându-şi capul. Aceasta este pasiune, spuse şi o sărută.

Capitolul 13

Fiind deja sărutată o dată, la vârsta de treisprezece ani, Irene se gândi că era oarecum pregătită pentru o a doua astfel de experienţă. Acea tentativă de sărut cu băiatul de vizavi, când îşi lipiseră buzele, întreruptă imediat de paşii guvernantei care se apropia, fusese una blândă, dulce şi, adevărul fie spus, destul de dezamăgitoare.

Sărutul lui Torquil nu era deloc aşa.

Nu era nici dulce şi nici blând. În schimb, era puternic şi fierbinte, deloc experimental, şi îi provocă un fior pe care nu îl mai simţise înainte în viaţa ei.

Închise ochii şi, în momentul în care făcu asta, el îi copleşi simţurile. Nu mai era nimic pe lume decât el. Parfumul lui – săpun de Castilia, apă de colonie Bay Rum şi ceva mai pătrunzător. Gustul lui – coniac şi fructe. Braţul lui precum o centură de oţel în jurul taliei ei. Haina lui, catifea moale şi bumbac aspru sub palmele ei, iar sub acestea, inima lui, bătându-i cu putere în piept.

El îşi deschise buzele, îndemnându-le şi pe ale ei să se deschidă, dar când ea se supuse, limba lui îi pătrunse în gură şi ea sări înapoi, întrerupând sărutul. Imediat, el înlemni, cu gura la câţiva milimetri de gura ei, respiraţia-i puternică amestecându-se cu respiraţia ei. El aştepta, îşi dădu ea seama. Ce aştepta?

Nu ştia, dar ştia că nu dorea să se oprească, aşa că îşi strecură mâna în jurul gâtului lui şi se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge buzele cu buzele ei.

El gemu simţindu-i gura şi, parcă aşteptând asta, o strânse din nou de talie şi o împinse în spate, urmând-o în colţul camerei.

Ea se lovi cu umerii de rafturile de cărţi din spate şi cărţi căzură de pe rafturile de sus în timp ce cu celălalt braţ o strânse şi mai tare. Îşi adânci din nou sărutul, cu mâna încâlcindu-se în părul ei şi cu gura lipită de gura ei.

Irene fu cuprinsă de plăcere în timp ce el gusta adânc din ea, de un val de dorinţă puternică, întunecată. Îşi puse cealaltă mână în jurul gâtului lui, dorindu-l mai aproape. Se mişcă, lipindu-se de el, desfătându-se, simţindu-i forma tare, masculină. Dorinţa din ea deveni mai fierbinte, mai

puternică, şi cu toate acestea, tânjea după mai mult. Îşi înfăşură piciorul în jurul lui, dorindu-l chiar mai aproape, şi în timp ce îşi freca piciorul de-a lungul coapsei lui, senzaţia pantalonilor lui pe pielea ei goală îi crescu cumva plăcerea şi o făcu şi mai acută. Gemu în timp ce îl săruta, dorind ca senzaţia să continue la nesfârşit.

Fără niciun fel de avertisment, el se desprinse de buzele ei, o retragere abruptă, aproape violentă care o forţă să-şi deschidă ochii.

— Doamne, Dumnezeule, spuse el cu o voce răguşită, respirând greu şi repede. Asta trebuie să înceteze. O prinse de mâini, i le luă de pe gâtul lui, dar, în ciuda cuvintelor pe care le spusese, nu îi dădu drumul. Pentru binele amândurora, asta trebuie să înceteze. Cu siguranţă, domnişoară Deverill, şi dumneavoastră trebuie să aveţi aceeaşi părere.

Irene nu putea gândi deloc. Capul i se învârtea, inima îi bătea cu putere şi corpul îi ardea, cu toate acestea, în ciuda a tot ce se întâmplase, se simţea absolut magnific. Ultimul lucru la care se gândea era să oprească această experienţă extraordinară şi să se întoarcă la realitate, astfel că dădu din cap, se apropie şi mai mult de el şi-şi puse din nou mâna în jurul gâtului lui.

— Având în vedere ce tocmai s-a întâmplat, spuse ea fără suflare şi râzând, cred că îmi poţi spune, probabil, Irene.

O umbră îi traversă chipul – vină, poate, sau regret – şi euforia încântătoare a lui Irene începu să se evaporeze. El făcu un pas în spate, se desprinse din îmbrăţişarea ei şi dădu din cap.

— Nu pot face asta, spuse el. Ar fi… Vocea i se stinse şi se opri câţiva paşi mai încolo. Îşi frecă mâinile peste faţă ca şi cum încerca să se gândească. Ar fi o libertate de neiertat. Şi mult prea intimă.

Simţul lui cu privire la ceea ce era bine şi ceea ce era rău şi ceea ce se cuvenea era ceva ce Irene niciodată nu găsise a fi mai confuz ca în acel moment.

— Prea intim? repetă ea, nefiind sigură că îl auzise

bine. M-ai sărutat, Henry.

El făcu o grimasă, îşi prinse mâinile la spate şi îşi ridică privirea, uitându-se la tavan.

— Da.

— M-ai ţinut în braţele tale, continuă ea, înroşindu-se în timp ce spunea acele cuvinte care îi amplificau dorinţa erotică pe care el o începuse. Limba ta a fost în…

— Da, o întrerupse el, şi, deşi păru că îşi pierde interesul faţă de tavan, când îşi coborî bărbia, nu se uită la ea. Trebuie să cer să mă iertaţi, pentru că v-am supus unei atenţii masculine pe care o tânără domnişoară nu ar considera-o binevenită.

Ea se înroşi şi mai tare amintindu-şi acea atenţie masculină încântătoare şi i se confirmă părerea că viaţa unei domnişoare trebuie să fie îngrozitor de plictisitoare.

— Nu aş spune neapărat că…

— Făcând asta, continuă el ca şi cum ea nu vorbise deloc, v-am expus şi la o trăsătură lipsită de bun-simţ a caracterului meu, una pe care prefer să o ţin ascunsă. Trăgând puternic aer în piept, îşi trecu mâinile prin păr şi îi întâlni privirea uimită. Ochii lui deschişi la culoare păreau că se întunecă, devenind de un gri mai adânc şi mai pătrunzător. Adevărul, domnişoară Deverill, continuă el, este că, deşi sunt un gentleman, sunt şi un bărbat cu dorinţe trupeşti puternice.

— Da, spuse ea uşor, strângând cu degetele de la picioare covorul de pe jos. Aşa s-ar părea.

— Am avut, din momentul în care ne-am văzut, o dorinţă puternică faţă de dumneavoastră, una pe care o găsesc imposibil de controlat.

Ea se uită uimită la el, simţindu-se ca şi cum ar fi fost într-un vis ciudat şi nebun. Era ultimul bărbat la care s-ar fi aşteptat să aibă dorinţe trupeşti, deşi cu sărutul lui încă arzându-i buzele, cu greu putea nega asta. Vorbea de pasiune, şi după ce tocmai se întâmplase, ştia că trebuie să fi simţit aşa, şi cu toate acestea, arăta de parcă se bucura de acel sentiment ca şi cum s-ar fi bucurat de extracţia unui dinte. Şi ea era cauza a toate acestea? Tot nu părea să

accepte asta.

Dar în seria de evenimente şocante din această seară, ce simţise pentru ea din momentul în care intrase în biroul ei era probabil cel mai şocant dintre toate.

— Stai, spuse ea, disperată pentru o clipă ca să se poată gândi. Ai simţit asta pentru mine de la început?

— Da, spuse el coborându-şi privirea, apoi ridicând-o.

Se uită în ochii lui, atât de reci, de îndepărtaţi şi cu toate acestea care continuau să ardă în ea scânteia pe care o aprinsese sărutul lui, şi corpul îi răspunse imediat cu un hor puternic.

— Dar… spuse ea făcând un pas către el.

Se opri când el făcu un pas în spate.

— Cu siguranţă că sentimentul pe care îl am este temporar, spuse el. Va trece, dar până când se va întâmpla asta, mă tem că veţi fi obiectul unor noi atenţii de acest fel din partea mea, pentru că aşa cum am spus, îmi este greu să le stăpânesc. Având asta în vedere, sugerez ca pentru restul timpului în care vă aflaţi aici să păstrăm o distanţă atât de mare pe cât o vor permite politeţea şi curtoazia. Asta era mai puţin decât încântător, mai ales când vorbea despre lipsa de control ca şi cum ar fi fost o obligaţie de a mânca lămâi. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, domnişoară Deverill, pentru a mă asigura că evenimentele din această seară nu se vor repeta. Bineînţeles că nu se poate aştepta nimeni să-mi uitaţi comportamentul, dar sper că îl puteţi ierta. Noapte bună, spuse el şi se înclină rigid, plecând.

Irene, uimită, amuzată şi încă clar excitată, doar se putu uita la el în timp ce ieşea pe uşă, încă sunându-i în minte cea mai inexplicabilă recunoaştere. „Am avut, de când ne-am cunoscut, o dorinţă puternică pentru dumneavoastră.” Îşi imaginase astfel de cuvinte doar în întuneric, în intimitatea propriei camere şi cu siguranţă nu s-ar fi gândit niciodată că ar putea fi rostite de un bărbat.

El dispăru pe uşă şi Irene se uită la holul gol. Clipi, dădu din cap, râse ca şi cum nu ar fi crezut şi abia apoi fu capabilă să articuleze de ce anume găsea întreaga situaţie

atât de absurdă.

— Dar nici măcar nu ne plăcem unul pe celălalt.

Chiar în momentul în care spunea asta, era perfect conştientă de sentimentele pe care el le trezise în ea, sentimente pe care nu le mai experimentase până atunci şi nici nu ştia că existau. Se părea că nu era necesar ca oamenii să se placă pentru a exista pasiune.

Îşi puse degetele pe buze, tresărind, pentru că erau umflate şi un pic dureroase la atingere. Planul ei, se gândi ea, se dusese pe apa sâmbetei. Avusese ideea nebună că putea fi mai uşor – sau cel puţin, mai puţin imposibil – să-l convingă pe Torquil să accepte căsătoria decât ar fi să o convingă pe mama lui să nu se căsătorească cu iubitul ei, şi întâlnirea de aici păruse o ocazie perfectă să-şi înceapă planul. Cu siguranţă nu încercase să-l seducă; nici măcar nu se gândise la o idee atât de nechibzuită. Torquil atras de ea ar fi fost o noţiune ridicolă în urmă cu zece minute. Şi, deşi începuse să vadă că avea anumite trăsături atrăgătoare, nu-şi imaginase niciodată nici în cele mai nebune gânduri că o asemenea căldură arzătoare exista sub suprafaţa aceea de gheaţă a lui.

„Sunt un bărbat cu dorinţe trupeşti puternice.”

Cam atât cu escaladarea gheţarului, se gândi ea cu îngrijorare. În seara asta, putea foarte bine să-l fi topit, ceva la care nici nu visase că ar fi posibil.

Viaţa, se gândi ea, era uneori imprevizibilă.

*

Pentru Henry, următoarele cinci zile fură agonie. De fiecare dată când o vedea, era gentlemanul perfect. Discuţiile cu ea erau superficiale şi amicale. Atitudinea lui era impecabilă, atitudinea către ea era scrupulos de politicoasă, încât nimeni nu-i putea găsi vreun cusur.

Dar în inima lui, tânjea.

Singur în camera lui, închise ochii şi şi-o imagină cu el – cum ar arăta corpul ei minunat dacă ar fi fost goală lângă el, părul ei auriu căzându-i pe umeri. Îşi imagină textura

pielii ei goale şi sunetele pe care ea le-ar putea face şi senzaţia corpului ei mişcându-se sub el – şi deasupra lui, şi în faţa lui. Imaginaţia lui, unealta dorinţei lui, părea că nu avea limite.

În faţa altora, era grijuliu. Era discret. Nu se uita la ea mai mult de câteva secunde, şi când o făcea, se asigura ca expresia lui să nu scoată nimic la iveală, asigurându-se că nimeni, nici măcar cei mai dragi şi cei mai apropiaţi lui, nu ar putea ghici ce se întâmplase între el şi domnişoara Deverill într-un colţ întunecat al bibliotecii.

Dar în mintea şi în corpul lui, el ştia.

Ştia fiecare detaliu pentru că îl retrăise, mereu şi mereu. Mirosul părului ei şi gustul gurii ei şi aţâţarea piciorului ei urcând pe spatele piciorului lui. În loc de durerea superbă a propriei retrageri, îşi imagină finaluri diferite, mult mai satisfăcătoare.

Nimic din toate acestea, bineînţeles, nu făcea ca falsul dezinteres politicos faţă de ea să fie mai uşor. Dar nu-şi putea opri gândurile indecente. Nici măcar nu dorea.

Această situaţie nu mai putea continua mult timp, ştia asta. Dacă continua, ar fi înnebunit. Dar singura lui altă opţiune era să o trimită acasă pe domnişoara Deverill, şi nu avea nicio intenţie să facă asta.

Nu avea de gând să renunţe la singurul mijloc prin care ar fi putut să o separe pe mama lui de italianul ei. Dacă ajutase la ceva, incidentul cu domnişoara Deverill îl convinsese mai mult ca niciodată că mama lui făcea o greşeală. Dorinţa nu era o bază pentru un angajament pe viaţă.

Şi nici nu era sigur că trimiterea domnişoarei Deverill ar fi făcut vreo diferenţă. Se temea că distanţa din Upper Brook Street până la Belford Row nu era îndeajuns pentru a-i suprima apetitul.

Nu, era prins, precum o muscă în melasă. Dar trebuia să recunoască faptul că era o a naibii de dulce metodă de a se duce în jos.

Cu toate acestea, până în dimineaţa petrecerii pe apă, Henry reuşise să ajungă la un echilibru stabil, chiar dacă

agonizant, şi simţi că era chiar posibil să reziste următoarele opt zile fără a o răvăşi pe domnişoara Deverill pe un coridor sau fără a se arunca singur de pe o stâncă.

Dimineaţa era senină şi caldă, promiţând acel gen de zi de vară atât de rară în Anglia şi atât de frumoasă când se întâmpla. Şi vântul părea potrivit pentru o zi pe apă, îndeajuns de puternic pentru a-i duce la Kew şi înapoi cu minimum de efort, dar îndeajuns de calm pentru o plimbare uşoară pe apă.

Cu toate acestea, *Mary Louisa* abia ieşise de la docuri după reparaţii costisitoare. Şi pentru a se asigura că era complet pregătită pentru acea zi, Henry sosise la Queen’s Wharf cu câteva ore mai devreme înaintea celorlalţi.

Nu era ca şi cum ar fi dormit mult oricum, şi nu mai navigase de la începutul primăverii, astfel că pregătirea iahtului era o distragere a atenţiei binevenită. Îi supraveghe pe Andrew, pe Fitz şi pe ceilalţi membri ai echipajului şi îşi făcu şi propria parte din muncă, pentru că, în ciuda celor câtorva zile de pregătiri, iahtul nu era pe cât de pregătit ar fi dorit el. Când se făcu ora zece şi veni toată lumea la Queen’s Wharf, încă mai erau multe de făcut, astfel că lui Henry îi fu uşor să stea departe de domnişoara Deverill şi lăsă în seama fraţilor lui să-i facă turul iahtului, găsind scuze pentru a fi ocupat în altă parte de fiecare dată când conversaţia cu ea devenea o posibilitate. Dacă această tendinţă putea continua, ar fi putut fi capabil să treacă peste întreaga zi fără să şi-o imagineze pe domnişoara Deverill dezbrăcată şi totul ar merge strună.

Cu toate acestea, abia trecuseră de Battersea Park şi de podul Albert, înainte de a face greşeala de a lua cârma de la Andrew, iar ofiţerul secund abia plecase la bucătărie pentru o ceaşcă de cafea înainte ca Henry să vadă sursa tuturor gândurilor sale venind pe puntea de la tribord direct către el, fără a fi însoţită şi având o privire hotărâtă în ochi. Ducele se uită în jur, dar nici un alt membru al echipajului său nu era îndeajuns de aproape pentru a-i putea da cârma, şi ştiu că toate eforturile lui de a o evita fuseseră în zadar.

Cam atât, se gândi el, cu plimbarea lină pe mare.

Într-o situaţie normală, Irene nu s-ar fi gândit niciodată să-şi impună prezenţa în compania unei persoane care nu o dorea, şi în timp ce mergea de-a lungul punţii către el, era evident că Torquil prefera să fie în altă parte decât în apropierea ei. Făcuse foarte evident acest lucru timp de cinci zile deja. Având în vedere confesiunea lui din acea seară, nu îl putea învinui, şi dacă ar fi fost vorba de oricare alt bărbat, nu ar fi visat niciodată să îi provoace şi mai multă stânjeneală cu prezenţa ei, dar în cazul acesta, nu avea de ales.

Timpul trecea şi ea nu era mai aproape de o finalitate fericită din situaţia aceasta decât era în ziua în care venise. Jumătate din timpul pe care îl avea la dispoziţie pentru a găsi o soluţie care să nu o coste mijloacele de trai trecuse deja şi ştia că pur şi simplu trebuia să găsească o cale pentru a-l convinge să o lase să iasă din situaţia aceasta. Se dovedea o situaţie intolerabilă pentru amândoi şi, după cinci zile în care o evitase, era hotărâtă să se ducă peste el, chiar dacă îi provoca durere sau nu, indiferent de câte ori era nevoie, pentru a-l face să înţeleagă.

Poate că ar fi fost mai puţin supărat să ştie că nu era singurul care ar fi preferat să nu-i fie reamintită acea noapte. Poate ar fi găsit un pic de satisfacţie ştiind că începând cu acea noapte extraordinară, nopţile ei au fost unele neliniştite. Poate că ar fi găsit un pic de desfătare în faptul că vocea lui, groasă şi întunecată, îi tot revenea în vise, trezindu-i acele sentimente ameţitoare pe care i le sugerase cu sărutul şi confesiunea lui.

„Sunt un bărbat cu dorinţe trupeşti puternice.”

Poate că s-ar fi bucurat să ştie despre nopţile ei albe, despre cum sărutul lui delicios şi cuvintele pasionale au atins ceva carnal şi în ea. Dar nu avea să ştie nimic din toate acestea pentru că mai degrabă ar fi murit decât să-i spună.

Şi până când ea ajunse lângă el, la cârmă, Henry deja avea atitudinea obişnuită de dezinteres rece. Dar nu conta, pentru că acum ştia ce sălăşluia dedesubt.

Începu să se înroşească chiar înainte de a ajunge la el, dar nu putea evita asta.

— Mă bucur să vă găsesc singur, spuse ea cu o voce pe cât putu de normală, găsindu-şi curajul. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Dacă nava nu a luat foc, spuse el încet, rece, aş prefera să nu o faceţi.

— Sunt convinsă de asta, continuă ea chiar dacă avea faţa în flăcări, şi îmi pare rău, dar nu se poate altfel. La un moment dat, duce, trebuie să vorbim.

El vru să refuze, era evident. Dar în cele din urmă, poate din cauza unei vieţi întregi de politeţuri, reţineri şi curtoazie, nu refuză.

— Prea bine, spuse el şi se dădu la o parte. Vreţi să luaţi cârma?

— Mă scuzaţi? spuse ea şi se uită la cârmă, apoi înapoi la el, supărarea pe el fiindu-i înlocuită pentru moment de surprindere. Mă lăsaţi să fac asta?

— Vă las.

— De ce? se încruntă ea, dintr-odată suspicioasă. Pentru ca în momentul în care voi pune mâna pe cârmă, să dispăreţi şi mă lăsaţi blocată?

Asta chiar îl făcu să râdă, şi văzându-l şi auzindu-l, râse şi ea, reducând tensiunea dintre ei chiar dacă zâmbetul lui şi râsul ei o făcură să simtă un nod de nervi în stomac. Era destul de frumos când îşi afişa expresia obişnuită de indiferenţă rece, dar când râdea, când coada ochilor lui se încreţea un pic, iar ochii aveau strălucirea gri şi gura i se curba în acel zâmbet care îi oprea inima în loc… Dumnezeule, era impresionant!

— Nu voi dispărea şi nu vă voi lăsa, domnişoară Deverill, spuse el. Având în vedere că asta făcuse în ultimele cinci zile, nu se putu abţine să nu ridice, sceptică, o sprânceană. Este în joc, spuse el încă zâmbind un pic, vasul meu.

— Oricum ar fi, mă lăsaţi să-l conduc. Dacă îl distrug?

— Nu îl veţi distruge, promise el. Vă voi ajuta.

Cel puţin vorbea cu ea şi altceva în afară de vreme.

— Bine. Ce fac?

— Staţi aici, spuse el şi se mută în partea cealaltă, făcându-i semn să-i ia locul în faţa cârmei mari, din lemn de stejar lăcuit. Acum, prefaceţi-vă că sunteţi ofiţer secund.

— Ofiţer secund? spuse ea cu indignare prefăcută. De ce nu căpitan?

— Nu vă forţaţi norocul, spuse el încruntându-se.

— Oh, prea bine. Chiar am sperat la şansa de a vă ordona, dar presupun că nu este să fie, spuse ea în timp ce se uita la cârmă. Ce fac?

— Mai întâi, vă decideţi direcţia, spuse el şi îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse spre un pupitru rotund din stejar din dreapta ei, deasupra căruia era un instrument mare din alamă cu un cadran pe care ea îl recunoscu înainte ca el să continue. Busola spune că vă îndreptaţi spre sud-vest. Dar uitaţi-vă ce este înaintea dumneavoastră.

O întoarse să se uite la cârmă din nou, apoi îşi luă mâna de pe umerii ei şi se aşeză un pic mai încolo, lângă ea. Îşi întinse braţul deasupra umărului ei drept, atingându-i uşor gâtul în timp ce arăta spre litoral, care era chiar în faţa lor, deşi la o oarecare depărtare.

— Staţi pe această direcţie şi veţi ajunge la mal.

— Deci trebuie să întorc cârma către dreapta?

— La tribord, da. Chiswick este la dreapta noastră, chiar acolo, spuse el şi făcu un semn către malul nordic. Râul coteşte spre nord-vest aici, astfel că va trebui să vă schimbaţi cursul 90 de grade până când busola va arăta NV. Înţelegeţi?

— Da, cred că da, spuse ea şi dădu din cap, uitându-se înainte, apoi înapoi la busolă.

— Bine. Acum, luaţi cârma şi întoarceţi-o uşor către tribord. În timp ce faceţi asta, veţi simţi cum vasul începe să se întoarcă.

Era mai mult decât nervoasă, dar făcu aşa cum i se spusese.

— Aveţi răbdare, o atenţionă el, întinzând braţul şi aplecându-se. Corpul lui îl atinse pe al ei în timp ce îşi puse

propria mână pe cârmă şi dintr-odată toţi nervii din corpul ei se treziră. Nu suntem la Regata Henley, nu azi, cel puţin, aşa că nu este nevoie să vă grăbiţi, spuse el în timp ce o ajută să-şi corecteze un pic cursul, apoi se dădu înapoi. Bine, continuă el, luându-şi braţul de deasupra umărului ei în timp ce ea răsuflă încet uşurată. Continuaţi să întoarceţi şi menţineţi privirea pe busolă. De îndată ce vedeţi că arată nord-vest, îndreptaţi şi veţi fi bine pentru o scurtă perioadă de timp.

Ea întoarse aşa cum îi spusese el, plimbându-şi privirea între busolă şi râul din faţă până când iahtul era pe un curs nord-vest şi mergea paralel cu ambele maluri.

— Am reuşit, spuse ea râzând, uitându-se din nou la busolă, pentru a fi sigură. Am reuşit.

— Exact. Şi foarte bine. Aţi putea fi în echipajul Henley.

Ea râse, fericită, şi se întoarse să se uite la el. El se uita la ea, ochii întunecându-i-se spre gri-închis şi vocea căpătând o urmă de confesiune întunecată.

— Nu aţi avut dreptate, apropo.

— În legătură cu ce anume? spuse ea cu voce şoptită în timp ce simţi că i se usucă gâtul.

— Că nu veţi putea niciodată să îmi daţi ordine. Îmi trec câteva prin minte la care m-aş supune dacă ar veni de la dumneavoastră. Aveţi mai multă putere decât îmi doresc să recunosc, domnişoară Deverill.

— Am? întrebă Irene râzând pentru a-şi ascunde nervozitatea subită şi simţi cum inima tresare de panică. Presupun că dacă v-aş ordona să acceptaţi căsătoria mamei dumneavoastră şi să-mi înapoiaţi ziarul nu aţi face asta, nu?

Dintr-odată, văzu pe faţa lui privirea aceea era rece, îndepărtată, pe care o văzuse în biroul ei în prima zi.

— De aceea aţi venit înapoi aici? întrebă el, cu o voce incredibil de fermă. După ce am recunoscut seara trecută, aţi crezut poate că sunt vulnerabil pentru a mă convinge cu privire la acel aspect?

— Sunteţi cel mai imposibil bărbat, strigă Irene

simţind cum îi explodează nervii deja fragili, iritată nu numai de acea acuzaţie, ci şi din cauza faptului că de fiecare dată când începea să-l placă, reuşea să spună ceva care o făcea să se simtă ca şi cum lucrurile îi explodau în faţă. Spre deosebire de dumneavoastră, spuse ea, deja am acceptat faptul că mama dumneavoastră nu va putea fi făcută să se răzgândească, indiferent de ceea ce spun eu. Recunosc că am venit aici sperând că aş putea să mă înţeleg cu dumneavoastră pe acest subiect – deşi nu ştiu cum m-am putut gândi că aş putea să mă înţeleg cu un bărbat atât de încăpăţânat şi de arogant cum sunteţi dumneavoastră! Făcu o pauză pentru a se uita la cârmă, apoi îşi întoarse atenţia către el şi continuă înainte ca bărbatul să poată spune un cuvânt. Nu v-am căutat din cauza motivului la care v-aţi referit dumneavoastră. Nu, am venit înapoi pentru că singurul mod prin care pot discuta despre acest subiect cu dumneavoastră este să vă prind singur, ceva ce s-a dovedit a fi o sarcină dificilă în ultimele zile. Astfel, când am întrezărit ocazia de a vorbi cu dumneavoastră într-un cadru mai restrâns, am profitat. Dar nu a fost în niciun caz din pricina celor întâmplate cu câteva seri în urmă şi cu siguranţă nu m-am gândit niciodată să… să… îmi folosesc farmecele feminine asupra dumneavoastră. Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept înainte de a continua. În primul rând, nu aş şti cum. Nu am niciun fel de experienţă cu astfel de lucruri şi nici darul flirtului, şi cu siguranţă nicio dorinţă de a folosi această putere asupra cuiva aflat într-o stare de vulnerabilitate aşa cum aţi descris dumneavoastră. Ar fi crud. Şi-apoi, dacă vorbim despre a fi crud, nu sunteţi…

„… singurul care simte astfel…”

Se opri, lăsând cuvintele să atârne în aer, reţinându-se dintr-o nevoie acută de autoconservare. Nu putea, pur şi simplu nu putea să-i mărturisească faptul că era la fel de vulnerabilă ca şi el. Că sărutul lui fusese cea mai palpitantă şi extraordinară experienţă din viaţa ei. Ar fi mult prea umilitor să accepte că îl găsea atât de al naibii de atrăgător, când era şi foarte conştientă despre părerea lui

proastă despre ea, despre munca şi viaţa ei. Şi ura chiar să recunoască şi faţă de ea însăşi cât de mult o irita atracţia faţă de el.

— Nu sunteţi atât de vulnerabil pe cât credeţi, spuse ea în schimb, uitându-se la el demnă. Aveţi poziţia dumneavoastră puternică în această lume şi rangul dumneavoastră, pe când eu nu am nici una, nici alta. Cu toate acestea, dacă tot vorbim despre asta, permiteţi-mi să vă spun că oricât credeţi că poziţia dumneavoastră vă îngăduie să dominaţi totul şi pe toată lumea, nu este aşa, şi nu puteţi face asta. Nici măcar marea putere ducală pe care o deţineţi nu este atât de mare. Poate că ar trebui să începeţi să acceptaţi acest lucru cu mai multă eleganţă. Despre mama dumneavoastră şi despre mine.

Se opri, respirând cu greutate, şi aşteptă, nefiind sigură dacă trebuia să plece nervoasă acum, cât avea ultimul cuvânt, sau să aştepte ca el să spună ceva la fel de nesuferit ca să-l poată ataca din nou. Când el vorbi, nu spuse deloc ceea ce se aşteptase ea.

— Aveţi dreptate.

— Am? spuse ea clipind, furia domolindu-i-se un pic la această neaşteptată recunoaştere.

— Da, şi se pare că trebuie să vă cer din nou iertare, domnişoară Deverill. Ceea ce am spus a fost de neiertat şi arogant, şi aveţi perfectă dreptate să mă mustraţi. În apărarea mea, pot doar să repet că în ceea ce vă priveşte, şi acum ştim amândoi, sunt… făcu o pauză, înghiţind cu greutate, ca şi cum i-ar fi fost dificil să continue. Sunt dureros de conştient de susceptibilitatea dumneavoastră. Mă găsesc în situaţia în care fac tot felul de lucruri pe care nu le-aş face în mod normal pentru că simt lucruri pe care nu-mi permit, de obicei, să le simt.

— Da, ei bine, şopti ea, un pic liniştită, dar încă irascibilă şi foarte jenată, nu sunteţi singurul.

— Da, spuse el şi faţa lui nu lăsă să se vadă nimic, dar privirea îi coborî către buza ei de jos. M-am gândit că aşa stau lucrurile.

Ea voi să-l întrebe ce-l făcea să creadă asta. Cum s-a

dat de gol? Dar apoi îşi aminti cum îşi pusese mâinile în jurul gâtului lui şi cum îşi plimbase piciorul pe piciorul lui, şi înţelese cât de prostească ar fi fost acea întrebare. Cum să nu fi ştiut cum a făcut-o să se simtă acel sărut?

Simţi că se înroşeşte, dar nu putu să se mişte. Inima începu să-i bată cu putere din cauza panicii, dar nu putea fugi. El se gândea la acel sărut, poate să o sărute din nou, şi ea nu se putu abţine să nu se gândească la cum s-ar simţi dacă ar face-o.

Buzele începură să o furnice şi inima îi bătea cu şi mai multă putere, dar apoi el se uită la cârmă şi ea simţi cum o străfulgeră dezamăgirea.

— Suntem în derivă.

— Hmmm? Cum? spuse Irene încruntându-se la faţa lui în profil, încercând să revină la realitate.

— Suntem în derivă, repetă el şi întinse mâna peste umărul ei pentru a realinia nava pe un curs paralel cu malul, şi apoi se trase din nou înapoi. Mai bine aveţi grijă pe unde mergeţi.

Brusc, ea îşi îndreptă atenţia la cârmuirea navei, realizând, spre umilirea ei, că dacă ar fi sărutat-o atunci şi acolo, l-ar fi lăsat, deşi toată lumea de pe vas i-ar fi putut vedea dacă s-ar fi întors din greşeală şi s-ar fi uitat la pupa, şi văzu într-o lumină mai bună sugestia lui de a păstra o distanţă discretă.

— Aceasta este o parte înşelătoare a râului, spuse el, întrerupându-i gândurile. Ar trebui să preiau eu.

Irene era fericită să-l lase. Se scuză şi se alătură celorlalţi, acceptând pe drum o cupă de şampanie de la un servitor, în speranţa de a-şi calma nervii şi emoţiile puternice.

Se cufundă în scaunul ei de pe punte, unde conversaţia celorlalţi curgea în jurul ei, dar, deşi celelalte domnişoare încercară să o coopteze în discuţia lor, Irene se uita morocănoasă în zare, gândindu-se că se confrunta cu o problemă serioasă.

Planul ei de a-l convinge de Henry să se răzgândească, în loc de a o face pe mama lui să se

răzgândească, nu avea să funcţioneze. În primul rând, era exact ce se aşteptase el că va face. Şi-apoi, nu intra în joc, nu având în vedere pasiunea arzătoare pentru ea, aşa cum spusese chiar el. Doar amintirea acelor cuvinte era suficientă pentru a-i reaprinde dorinţa, şi Irene se ridică repede în picioare şi se duse la balustradă înainte să o vadă celelalte doamne roşind. Această situaţie nu putea continua. Dar ce putea face în legătură cu asta, se întrebă ea în timp ce se uita ursuză la apă şi bea din şampanie.

Prima ei încercare – planul lui Henry, fusese blestemat să eşueze din start. Cel de-al doilea plan era şi el aruncat pe fereastră. Nu avea un al treilea plan. Şi în ciuda evenimentelor neaşteptate de acum câteva zile, dacă ducesa se căsătorea cu italianul, Irene nu avea nicio iluzie în ceea ce-l privea pe Torquil. Poate avea o pasiune pentru ea, dar nu l-ar fi împiedicat din a o opri pe Lady Truelove şi de la a închide *Society Snippets.* Pentru că acesta, ştia bine, nu avea decât dispreţ. Şi cel mai rău dintre toate, de fiecare dată când se uita la el, descoperea că tânjeşte să o sărute din nou.

Irene îşi puse coatele pe balustradă oftând. Cum avea să iasă din această încurcătură?

Capitolul 14

Pe când era copil la Eton, Henry învăţase că mulţi preoţi catolici din Evul Mediu făceau o ablaţiune zilnică prin biciuirea proprie. Găsi acest lucru unul surprinzător, nu numai în calitate de anglican practicant, dar şi asemenea cuiva care avusese mereu o bună doză de bun-simţ.

Cu toate acestea, acum, cu mirosul pielii lui Irene şi căldura corpului ei atât de vii în minte, Henry începu să înţeleagă înclinaţia către tortura de sine. Şi cu siguranţă trăise ca un preot pentru mult prea mult timp.

Nici nu e de mirare că o rugase pe ea să ia cârma. Ştiu că-i oferea scuza perfectă să stea lângă ea, să-i simtă

mirosul, să o atingă, indiferent cât de puţin. Şi fusese cuprins de dorinţă, drept rezultat.

Ca şi cum asta nu era îndeajuns de rău, îşi descărcase propria frustrare pe ea prin acuzaţii grosolane, dându-i ei şi mai multe motive să-l dispreţuiască şi sieşi şi mai multe motive de învinuire.

Da, merita o pedeapsă.

Sunetul unei persoane tuşind îl trezi din gândurile sale şi se uită peste umăr văzând-o pe mama lui la câţiva paşi depărtare, cu o expresie pe faţă pe care o cunoştea foarte bine. Se încordă, dar când vorbi, reuşi să aibă o voce calmă, sperând să-şi păstreze bine ascuns secretul.

— Mama, ce faci aici? Vrei, la fel ca domnişoara Deverill, să preiei conducerea vasului?

— Ai permite asta? întrebă ea.

— De ce să nu permit? răspunse el un pic contrariat de întrebare. De ce crede toată lumea că sunt aşa un tiran?

— Nu un tiran, spuse ea râzând, aşezându-se lângă el. Doar un bărbat care este amiralul flotei sale, şi care crede că este datoria lui solemnă de a se asigura că toate navele sale merg în direcţia pe care o consideră el potrivită.

— Da, ei bine, şopti el defensiv, dacă asta este ceea ce cred, mă tem că sunt sortit dezamăgirii. Femeile din viaţa mea, vai, nu vor să fie la fel de predictibile precum iahturile mele.

— Nu, îl aprobă ea şi se opri lângă el. Mai ales domnişoara Deverill, spuse ea după un moment, este o femeie care îşi stabileşte propriul curs. Şi o face şi destul de bine.

Chiar şi menţionarea numelui ei era îndeajuns să-i ameninţe slaba stăpânire de sine. Îşi menţinu atenţia fixă pe cârmă.

— Încetează să peţeşti, mama, spuse el, sperând că sunase la fel de indiferent pe cât îşi dorea să simtă. Domnişoara Deverill nu este, sub nicio formă, în viaţa mea. Şi nici nu îşi doreşte vreodată să fie. Nu are nevoie de cei ca noi. A spus acest lucru foarte clar.

— Poate că ai dreptate.

Ea nu dezvoltă subiectul spre care încercase el să o atragă, astfel că el îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea, abordându-l el în locul ei.

— Când am menţionat femeile din viaţa mea, m-am referit la tine.

— Oh, spuse ea întorcându-se, plimbându-şi mâna înmănuşată peste suprafaţa de alamă a busolei din spatele lor şi frecându-şi buricele degetelor ca şi cum instrumentul era prăfuit.

— Nu face pe modesta, mama. Nu cu mine.

— Prea bine, spuse ea, se întoarse şi se uită din nou la el. Presupun că nu puteam să evit acest moment timp de două săptămâni întregi. Doar nu lăsa asta să se transforme într-o ceartă, dragule. Avem oaspeţi.

— Îl iubeşti?

— Da.

— Chiar dacă îţi vrea banii? spuse el dând din cap, aşteptându-se la un asemenea răspuns.

— Nu este o problemă de vrut. Nu are niciun mijloc de trai şi niciun venit al său şi are rude de care trebuie să aibă grijă. Nu îşi permite să se căsătorească cu o femeie care nu are bani. Din fericire pentru noi, am eu destui pentru a ne întreţine, pentru că altfel mă tem că ar fi trebuit să ne despărţim. Ştii, nu numai un aristocrat este genul de om care are responsabilităţi şi datorii faţă de membrii familiei sale.

— Şi în ciuda aspectului mercantil al curtării lui, ai încredere în el în ceea ce priveşte viitorul tău?

— Da. Vezi tu, şi el mă iubeşte, Henry.

Ea avea o voce fermă şi o privire de neclintit. El găsi asta de neînţeles, având în vedere reputaţia pe care bărbatul acela o avea cu femeile.

— Cum poţi şti că este dragoste? Cum poţi fi atât de sigură?

— Sunt atât de sigură pe cât poate fi un om despre un alt om.

— Având în vedere natura umană, nu poţi fi foarte sigur. Chiar dacă este dragoste, cum de ştii că te va face

fericită?

— Nu ştiu. Nimic în viaţă nu este absolut sigur. Uneori, cred că îţi este foarte greu să accepţi asta, Henry.

El înghiţi cu greutate, temându-se că avea dreptate. Dar îi plăcea predictibilitatea, la naiba!

— Şi fiicele tale? Deja am vorbit despre cum le va fi afectat viitorul. Ce părere ai în legătură cu asta?

— Va fi scandal, dar vom face tot ce vom putea să atenuăm daunele. Şi dacă rezultatul este că Angela şi Sarah găsesc bărbaţi care ţin la ele îndeajuns de mult în ciuda alegerii mamei lor, atunci căsătoria mea va fi fost un lucru bun pentru viitorul lor, nu un lucru rău. Poziţia şi adecvarea nu sunt totul când vine vorba de căsătorie. Cu siguranţă înţelegi asta, Henry, în ciuda propriei tale experienţe nefericite a căsătoriei din dragoste, nu?

— Poziţia şi adecvarea nu sunt singurele lucruri de luat în seamă, spuse el oftând, dar mă îndoiesc că Angela şi Sarah vor vedea lucrurile aşa.

— Le pot face să înţeleagă asta, dacă mă ajuţi.

— Nu sunt sigur că ar trebui, mormăi el. Sau uneia dintre ele i-ar putea veni ideea de a fugi cu lacheul, şi atunci unde vom ajunge?

— Oh, dragul meu, spuse ea râzând. Va trebui să le sfătuiesc să nu facă asta, pentru că mă tem că un lacheu în familia noastră ar fi prea mult pentru nervii tăi.

— Nu voi câştiga această luptă, nu-i aşa? o întrebă el, uitându-se la faţa ei.

Râsul ei dispăru, dar continuă să zâmbească uşor.

— Despre ce luptă vorbim? Cea pe care o ai cu mine? întrebă ea întorcând capul la doamnele adunate în partea din faţă a iahtului şi în mod particular la una, care stătea un pic retrasă, uitându-se spre tribord. Sau, continuă ea, uitându-se la el din nou, cea pe care o ai cu tine însuţi.

El se încordă, îngrozit că ar putea fi mai transparent decât se gândise, cel puţin în faţa spiritului de observaţie atent al mamei lui, şi fu rândul lui să se uite în altă parte. Dar tot îi putea simţi privirea asupra lui şi simţi înţelegerea din zâmbet şi îl făcu să se simtă foarte neconfortabil să se

gândească că ea ar putea şti cauza suferinţei lui.

— Dumnezeule, mama, reuşi el să spună, sper că nu intenţionezi să fii lipsită de tact.

— Cred că aş putea. Dar nu voi fi.

Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru acea mică favoare.

— Dar, continuă ea, sunt îngrijorată, recunosc.

Bineînţeles că era.

— Ştiu ce te îngrijorează.

— Chiar ştii?

Îşi îndreptă umerii şi se uită la ea, înfruntând teama care îi bântuia propria minte chiar în momentul în care vorbea. Te temi că voi face aceeaşi greşeală de două ori. Că îmi voi pierde capul.

— Nu îmi este teamă că îţi vei pierde capul, Henry. Mă tem de ce s-ar putea întâmpla dacă îţi vei pierde inima.

Nu era surprins că ea ar încerca să acorde conotaţii romantice la ceea ce simţea pentru domnişoara Deverill, când nu era nimic romanic în legătură cu asta, dar, de fapt, abia putea articula în faţa propriei mame ceea ce simţea pentru a se mai putea contrazice pe această temă.

— Dacă este vorba despre inima mea, spuse el în schimb, de ce te-ar îngrijora asta? În ultima noastră discuţie pe acest subiect, păreai să consideri că ar trebui să folosesc acel muşchi mai mult decât am făcut-o.

— Aşa cred. Dar mă tem că insişti în a considera pierderea inimii cuiva ca fiind o greşeală, şi pentru tine, o greşeală este ceva ce trebuie evitat cu orice preţ. Aş vrea să te pot face să înţelegi cât de greşit este asta, spuse ea şi se întoarse înainte ca el să o poată contrazice. Niciodată nu e o greşeală să-ţi pierzi inima, Henry, spuse ea peste umăr. Indiferent de ce se poate întâmpla după aceea.

O filosofie convenabilă, se gândi el în timp ce îşi întorcea atenţia către râu, nimic mai puţin decât s-ar fi aşteptat de la ea, având în vedere situaţia ei actuală. Mama era într-o ceaţă romantică – şi în mintea lui, nerealistă. Ştia cum se simţea asta. Totul era minunat, şi să-ţi urmezi inima era la fel de inevitabil ca şi respiratul. Nu aveai unde să te duci de la acea înălţime ameţitoare, fericire ireală, decât

înapoi pe pământ, unde aterizai pe tărâmul realităţii, zdrobindu-ţi oasele.

— Inima mea, mama, spuse el în cele din urmă, nu se află în pericolul de a fi pierdută.

Ea nu răspunse, şi când el îşi întoarse capul, văzu că plecase, fiind prea departe pentru a auzi.

— Virtutea domnişoarei Deverill, murmură el oftând, poate fi o cu totul altă problemă.

*

Irene decisese că era, probabil, cel mai bine să-l evite pe Henry pentru restul zilei. Când ancorară la Kew şi plecară spre pavilion, ea merse cu Clara, în spatele lui şi al mamei lui. Regulile mai formale care se aplicau la cină nu erau urmate şi la un picnic la prânz, şi era bucuroasă pentru acest lucru, pentru că asta însemna că nu trebuia să stea în dreapta ducelui, şi alese partea opusă a mesei. Cu siguranţă şi el era la fel de uşurat ca şi ea.

Când se plimbară prin faimoasele grădini, după ce serviră masa, abia începuseră plimbarea de câteva minute că ducesa încetini pentru a fi în pas cu ea.

— Acum, domnişoară Deverill, spuse ea, luând braţul lui Irene, ne apropiem de grădina cu plante italiene, locul unde Torquil a aranjat ca Ellesmere să fie după prânz, pentru ca astfel să ne putem întâlni cu el. Torquil m-a asigurat că vicontele este dispus să se facă prezentările, astfel că, atunci când va sosi momentul, îl voi prezenta ţie şi surorii tale. Este posibil ca doar să se încline, să accepte prezentările şi apoi să plece, sau poate va dori să vorbească un pic. Nu era decis asupra acestui aspect când Torquil s-a întâlnit cu el.

— Dacă doreşte să vorbească cu mine, îl voi lăsa, spuse Irene schimonosindu-se. Şi de dragul Clarei, voi fi foarte politicoasă. Dar sper că nu vă aşteptaţi să-l plac.

— Bineînţeles că nu, draga mea, spuse ducesa râzând şi o mângâie pe braţ. Am multe rude pe care nu le plac. Ah, iată-l!

Bărbatul care venea spre ei pe alee era bătrân, şi, deşi Irene se aşteptase la asta, nu se aşteptase să fie atât de slab şi de plăpând. Se mişca încet, ajutându-se de un baston şi sprijinindu-se de un bărbat care era, probabil, cu douăzeci de ani mai tânăr. Fiul lui, George, se gândi Irene, fratele mamei.

Apropierea era lentă, dar când se aflară unii lângă alţii, ducesa făcu un pas în faţă.

— Ellesmere, ce plăcere să vă văd! spuse ea. Şi pe fiul dumneavoastră. Ce minunat! Se întoarse, trăgându-le pe Irene şi pe sora ei în faţă, Viconte Ellesmere, Lord Chalmers, vă rog să-mi permiteţi să vă prezint prietenelor mele, domnişoara Irene Deverill şi domnişoara Clara Deverill. Domnişoarelor, lordul Ellesmere, şi fiul său, lordul Chalmers.

Vicontele pufăi uitându-se la ele în timp ce ele făcură o reverenţă.

— Nu mă voi înclina în faţa dumneavoastră, spuse el în timp ce ele se îndreptară, şi Irene se uită peste umăr către Torquil, care încă era la câţiva paşi în spatele lor, întrebându-se dacă toată treaba asta fusese în zadar. Dacă bărbatul nici măcar nu se înclina… Sunt prea bătrân pentru astfel de lucruri, continuă el ursuz, recăpătându-le atenţia. Mă doare spatele. Este de-ajuns că merg pe jos pe acest pământ tare. Nu le-am întâlnit niciodată pe prietenele dumneavoastră, ducesă, spuse el întorcându-se către ea, la fel de morocănos, dar, de fapt, sunt rudă cu domnişoarele Deverill.

— Într-adevăr? spuse ea cu falsă uimire, apoi continuă cu surprindere. Oh, Doamne, Dumnezeule, spuse ea cu un mic râset, cred că sunteţi. Am uitat.

Irene asistă la acest mic schimb de replici false cu sentimente mixte. Toţi ştiau realitatea, întreaga întâlnire fusese aranjată dinainte, şi cu toate acestea, toţi trebuiau să se prefacă că era o coincidenţă fericită. În urmă cu o săptămână, ar fi considerat o asemenea şaradă drept ipocrizie, chiar de-a dreptul prostie, şi cu toate acestea, acum, în timp ce lua parte la aşa ceva, trebui să

recunoască că asemenea false politeţuri uşurau lucrurile pentru toată lumea. Poate că unele dintre regulile acestea sociale nu erau atât de inutile cum crezuse. Uneori, se gândi ea, uitându-se la sora ei cea timidă, ar putea fi chiar utile.

Bătrânul tuşi, făcând-o să fie atentă la el. Se uita la sora ei şi Irene se încordă când acesta îşi exprimă dezaprobarea.

— Arăţi precum mama ta, fato, chiar aşa, într-adevăr.

Perfect conştientă că vicontele putea gândi acest lucru drept ceva pentru care ar fi putut să-şi denigreze nepoata mai tânără.

Irene se mişcă pentru a interveni, dar spre uimirea ei, îi văzu faţa şi se opri. Ochii lui de un albastru-deschis erau umezi, dar nu, realiză ea, din cauza vârstei avansate. Uimită, se uită în timp ce el clipi de câteva ori, apoi se uită în altă parte, în zare peste grădini.

Dar dacă crezu că acel semn de sensibilitate ar fi valabil şi pentru ea, se înşelă. Când îşi mută privirea către ea, el pufni din nou, de data aceasta mai puţin favorabil, se gândi ea.

— Tu, tânără fată, semeni mai mult cu tatăl tău. Era un bărbat frumos.

— Acesta a fost un compliment, bunicule? întrebă zâmbind Irene care, ca de obicei, se refugie într-un răspuns nepoliticos. Îl voi lua ca atare, pentru că o fată nu poate primi niciodată prea multe complimente.

— Ai o limbă ascuţită, fată, spuse el, dar cumva, ea îşi imagină că asta nu părea să-l deranjeze.

De dragul Clarei, se bucură. Cu toate acestea, când îşi întoarse atenţia către ducesă, Irene nu se putu abţine să nu se simtă uşurată.

— Prietenele dumneavoastră par o pereche elegantă de fete, spuse el ranchiunos.

Irene rezistă impulsului de a-şi exprima speranţa că îşi va reveni din şoc.

— Ducesă, spuse lordul Chalmers, intrând în conversaţie, tatăl meu nu mai primeşte musafiri şi preferă

să stea la casa lui din Brentford, dar mă gândesc să organizez o petrecere înainte de finalul sezonului, când vom pleca toţi la proprietăţile noastre. Dacă mă veţi onora, voi trimite familiei dumneavoastră o invitaţie.

Înainte ca ducesa să primească ideea cu un favor, vicontele se uită spre Irene şi Clara şi îl înghionti pe fiul său cu cotul.

— Invită-i prietenele, George, adăugă el. Fetele au nevoie de societate. Este bine pentru ele. Acum, dacă mă scuzaţi, ducesă, trebuie să ne întoarcem la oaspeţii noştri.

Se întoarse şi, aplecându-se cu putere pe braţul fiului său, plecă. Şi cei din partea ducesei făcură la fel, întorcându-se în direcţia opusă.

În timp ce se întorceau la pavilion, ducesa încetini din nou pentru a fi în pas cu ea.

— A mers bine, nu crezi?

— Da, spuse Irene şi întoarse capul, uitându-se peste umăr la bătrânul plăpând care o dezmoştenise pe fiica sa pentru că fugise cu un bărbat a cărui familie tipărea ziare, şi nu se putu abţine să nu se gândească la cât va dura părerea bună a lui Ellesmere dacă va reuşi să-şi păstreze ziarul şi să continue să-l publice.

— A mers bine pentru moment.

Vestea despre recunoaşterea lui Ellesmere se răspândi şi în următoarele câteva zile, în timp ce Irene şi Clara erau duse la teatru, la operă şi la diferite alte întâlniri, erau prezentate mai multor persoane decât vreuna dintre ele ar fi putut vreodată să-şi amintească. Aceste zile erau lungi şi pline de activităţi, şi în mijlocul acelui vârtej social, chiar şi Irene era recunoscătoare pentru ajutorul şi sfaturile valoroase date de noua lor slujnică, domnişoara Holt.

Continuă să supravegheze activitatea de la ziar, folosindu-se din plin de telefoane şi de mesageri. Îi lipsea munca ei, dar era plăcut, trebuia să recunoască, să aibă o vacanţă. Nu se referea la ocupaţia ei când era în societate, şi, din fericire, nimeni nu întrebase despre aceasta. Aşa cum spusese Henry, chiar dacă cineva trebuia să aibă o ocupaţie, putea fi discret în legătură cu aceasta. Irene reuşi

să fie discretă.

Henry o evită cât putu de mult, ceea ce era lucrul cel mai potrivit de făcut având în vedere situaţia. Rareori le însoţea atunci când se întâlneau cu cunoştinţele lui în societate. Ce făcea cu timpul lui, din câte îşi putu da ea seama, era să se ducă la clubul său, să conducă afaceri de tot felul şi să fie plecat din casa de pe Upper Brook Street cât mai multe ore cu putinţă. Era, fără îndoială, fericit să nu îi stea în cale, dar în ceea ce o privea pe ea, Irene era frustrată. Faptul că el o evita făcea ca lucrurile să fie mai puţin dificile, cu siguranţă, dar în ciuda eforturilor lui de a sta la distanţă, confesiunea lui erotică încă o bântuia şi sărutul lui o tortura.

Cu toate acestea, pe măsură ce treceau zilele, ea devenea obsedată de o nouă problemă, diferită.

Nu mai avea timp.

Când era întrebată în mod delicat de către Irene, ducesa nu arăta niciun semn cu privire la diminuarea afecţiunii ei pentru italian sau vreo înclinaţie de a-şi schimba hotărârea şi Henry nu dădea niciun semn că accepta situaţia.

Îşi stoarse creierii pentru o soluţie. Vorbi despre asta de nenumărate ori cu Clara. Fără niciun folos.

Începu să se simtă de-a dreptul disperată. Cu două zile înainte să-i expire timpul, Irene stătea întinsă în pat, trează, şi nu din cauza vreunei amintiri delicioase cu privire la sărutul ducelui de Torquil. Dar chiar şi după ce reluă în minte de nenumărate ori situaţia, tot nu avea o soluţie. Dacă ar fi putut măcar să se sfătuiască cu cineva.

„Sfat.” Care era posibilitatea?

Irene dădu la o parte cuvertura, coborî din pat şi aprinse o lampă. Mergând spre biroul de sub fereastra ei, scoase o hârtie şi îşi adună gândurile pentru câteva momente. Satisfăcută, înmuie pana în cerneală şi începu să scrie… „Dragă Lady Truelove”

Începu cu începutul, aşezând pe hârtie întreaga situaţie, într-o scrisoare către faimoasa-i creaţie literară. În timp ce scria, nu se putu abţine să nu simtă că acesta era

un exerciţiu inutil, dar nu se opri. Mintea începu să o certe pentru că considera că era prosteşte să-şi scrie singură o scrisoare care nu va rezolva nimic, însă, cu toate acestea, continuă.

— Vedeţi, Lady Truelove, şopti ea cu voce tare în timp ce scria, Torquil este convins că Foscarelli este interesat doar de bani, dar eu nu cred asta. Judecata ducesei este bună, sunt sigură, dar dacă amândouă ne înşelăm şi Torquil are dreptate? Şi chiar dacă el este cel care se înşală, ce l-ar convinge că banii nu sunt singurul motiv al acestui bărbat? Am sfătuit-o să nu îi dea zestre, ci doar o alocaţie, dar…

Se opri din vorbit şi din scris şi dintr-odată, în mintea ei, următoarea ei mişcare era acolo, strălucitoarea precum un bănuţ nou-nouţ.

— Trebuie să accepte să renunţe la zestre, şopti ea. Este singura metodă prin care Henry mă va lăsa să scap.

Uşurată că cel puţin avea o nouă soluţie, Irene puse pana jos, stinse lampa şi se întoarse în pat. Nu ştia dacă planul ei va funcţiona, dar grijile i se risipiră, pentru că atunci când puse capul pe pernă, adormi imediat.

În ziua următoare, îşi puse planul în acţiune. Josie obţinu pentru ea adresa lui Foscarelli, şi, deşi avea faţa luminată de curiozitate, nu puse nicio întrebare. În acea seară, când toată lumea plecă la un concert şi la cină, ea acuză o durere de cap, se îmbrăcă toată în negru şi luă o trăsură până la Camden Town.

Antonio Foscarelli locuia într-un apartament modest, dar respectabil. În timp ce trăsura ajunse în faţă şi se opri, Irene îşi trase peste faţă vălul care era ataşat pălăriei ei. Cu identitatea ascunsă de ochii oricărui jurnalist care ar fi urmărit reşedinţa lui Foscarelli pentru orice semne ale ducesei, sau ale oricărei alte femei care l-ar fi vizitat pe artist, Irene coborî din trăsură. Îl plăti pe birjar, apoi îi dădu un şiling în plus.

— Aşteaptă aici. Mă voi întoarce în jumătate de oră.

Birjarul îşi atinse pălăria în semn de aprobare şi ea intră în clădire. Urcă pe scări până la cel de-al doilea etaj şi se opri la numărul 2, apartamentul din dreapta scărilor. La

bătăile ei în uşă îi deschise un servitor bine îmbrăcat, însă cu o privire arogantă, care primi cu perfectă amabilitate prezenţa unei femei îmbrăcate în negru, cu un văl pe faţă, la uşa stăpânului său. Ea speră că asta se datora calităţilor lui excelente de servitor şi nu ca o mărturie cu privire la caracterul stăpânului său.

— Vă pot ajuta, doamnă?

— Doresc să-l văd pe domnul Foscarelli, vă rog, spuse ea ridicându-şi vălul negru, fiind acum la adăpost de ochii indiscreţi.

— Cine să-i spun că-l caută?

— Sunt o prietenă a ducesei.

— Pe aici, spuse servitorul înclinându-se uşor şi deschise imediat uşa, conducând-o într-un salon care în ochii lui Irene, care venea din clasa de mijloc, păru îndrăzneţ de boem.

Pereţii erau văruiţi în culoarea verde-deschis, pe care atârnau oglinzi aurite, evocând atmosfera unui salon parizian. Pene lungi de fazan erau aşezate într-o vază, erau teancuri de cărţi şi se simţea un miros pătrunzător de fum de ţigară, iar un tablou al unei femei parţial îmbrăcate atârna pe un perete deasupra şemineului.

Irene zâmbi un pic la vederea acestuia, amintindu-şi cuvintele lui Henry despre artist. Intenţia lui fusese să o facă să-l desconsidere pe Foscarelli, bineînţeles, dar dacă acesta era un exemplu al muncii lui, putea vedea de ce femeilor le plăcea să fie pictate de el, pentru că imaginea era foarte bine redată şi deloc impudică. Era, de fapt, o reprezentare cu bun-gust, şi subiectul, deşi frumos, nu era în genul fetelor pubere care păreau să placă atât de mult artiştilor pentru reprezentările nude. Era, poate, de vârsta lui Irene, sau poate un pic mai mare.

— Răposata mea soţie.

Ea se întoarse la sunetul vocii bărbatului şi se găsi faţă în faţă cu bărbatul considerat a fi unul dintre cei mai notorii burlaci ai Londrei. Cu un păr deschis la culoare şi un ten palid specific nordului Italiei, arăta bine, dar nu extraordinar, şi era mai scund decât se aşteptase ea.

— O lucrare excelentă, răspunse ea.

— Mulţumesc, răspunse el şi făcu semn spre o canapea din catifea de un albastru-închis, şi Irene se aşeză, aranjându-şi în jurul ei fustele negre. Valetul meu mi-a spus că sunteţi o prietenă a ducesei?

— Şi poate şi o prietenă a dumneavoastră, răspunse ea zâmbind uşor.

— Vă cunosc, *signora*? întrebă el surprins, aplecându-şi capul şi uitându-se la ea cu o privire nedumerită.

— Da, mă cunoaşteţi, într-un fel. Sunt Lady Truelove.

Capitolul 15

Henry se uita pe geam în timp ce trăsura în care călătorea trase în piaţa Thornhill din Camden Town. Nu plănuise să vină aici, şi nici acum, după aproape patruzeci de minute în trăsură, nu era deloc convins că făcea lucrul cel bun.

Ignora regulile educaţiei lui, bunele maniere şi constrângerile unei întregi vieţi, precum şi propriul bun-simţ. Îndoiala de sine nu era o emoţie pe care şi-o permitea prea des, dar având în vedere faptul că propria lume era un pic întoarsă pe dos în prezent, presupuse că avea dreptul la un pic de îndoială de sine.

Irene era, bineînţeles, motivul pentru multe dintre acestea.

„Nu crezi că ar trebui să-l întâlneşti înainte de a-i evalua caracterul?”

O întrebare pe care nu voia cu adevărat să o exploreze şi având în vedere toate celelalte lucruri care se întâmplaseră în acea noapte în bibliotecă, nu era greu să o ignore. Cu toate acestea, plimbarea cu barca îl forţase să accepte că mama lui nu va putea fi influenţată să-şi schimbe cursul acţiunilor, şi acum singura lui alegere era să atenueze daunele. Pentru aceasta, întâlnirea cu Foscarelli nu mai era o alegere. Devenise o necesitate.

Trăsura se opri în faţa casei şi Henry îşi reaminti că, deşi celălalt bărbat se dovedise a fi întru totul escrocul la care se aşteptase, nu putea, sub nicio circumstanţă, să-i dea un pumn în faţă.

Birjarul deschise uşa. Henry trase adânc aer în piept, îşi înghiţi mândria ducală şi ieşi din trăsură. Plătind taxa, acesta îi spuse birjarului să aştepte, apoi intră în clădire şi traversă holul către scări. Dar înainte de a putea urca, auzi paşi deasupra lui şi când îşi ridică privirea, văzu o femeie îmbrăcată în negru coborând. Se întoarse cu faţa spre el şi înlemni. La fel şi ea, ţinându-se de balustradă, cu un picior deasupra treptei din faţa ei.

— Henry? tresări ea, uitându-se la el.

— Irene? spuse el şocat, uitându-se la ea. Ce naiba faci aici?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, spuse ea şi îşi ridică bărbia, uitându-se la el într-un fel pe care ajunsese să-l cunoască bine, în timp ce cobora restul treptelor.

Era o întrebare pentru care nu avea starea de spirit necesară.

— Vino cu mine, spuse el mergând înainte şi apoi îi luă braţul şi începu să o tragă – nu foarte uşor – spre uşă, cu singurul gând de a ieşi de acolo. O femeie, singură, în Camden Town, după lăsarea întunericului, şopti el în timp ce deschise uşa. Doamne, Dumnezeule, eşti nebună?

— Stai, spuse ea cu o voce şuierată şi îşi trase vălul pe faţă chiar înainte ca el să o scoată afară pe uşă şi în jos, pe trepte.

— Ştii riscurile pe care ţi le-ai asumat? spuse el în timp ce traversau strada către trăsura lui care îl aştepta.

Şi trăsura ei o aştepta la curbă şi el îi făcu semn birjarului să plece, bărbatul ridicând din umeri, plesnind din frâiele şi pornind vehiculul în jos, pe drum.

Propriul birjar deja coborâse şi deschise uşa.

— Upper Brook Street, numărul 16, spuse el tăios, îşi dădu jos pălăria şi o împinse pe Irene în trăsură.

Urcă şi el, îşi aruncă pălăria într-un colţ şi se aşeză pe locul din faţa ei în timp ce birjarul închise uşa în urma lor.

— Doamne sfinte, Henry, bombăni ea în timp ce el trase perdelele. Nu este nevoie să mă bruschezi.

— Am crezut că am fost foarte clar când am spus că nu îl poţi întâlni pe domnul Foscarelli. Este evident că nu ai avut nicio problemă în a nu asculta acea indicaţie, astfel că nu aveam niciun motiv să cred că te vei supune de bunăvoie să mă însoţeşti într-o trăsură.

— Sunt bucuroasă să te acompaniez, spuse ea, îşi ridică vălul şi îşi aranjă fustele negre în jurul ei. Deşi nu mi-am imaginat că te voi întâlni. Am crezut că nu te poţi întâlni cu Foscarelli fără să fiţi prezentaţi.

— Presupun că, în ciuda indicaţiilor mele specifice, ai ales să-l vizitezi pe domnul Foscarelli din curiozitate, fără niciun considerent cu privire la reputaţia ta sau a persoanelor care te prezintă în acest moment în societate. Erau doi tineri care râdeau în cadrul uşilor de peste drum, şi aş paria ultimul ban că erau angajaţi de competitorii tăi. Sau te-ai gândit că ziarele de scandal similare cu al tău se vor abţine de la a scrie despre tine din etică profesională?

— Oh, nu mai exagera. Este întuneric afară. Am venit cu o trăsură, spuse ea şi îşi ridică mâinile să îşi dea jos pălăria, vânturând spre el o grămadă neagră de şifon. Am purtat un voal, pentru Dumnezeu. Sincer, Henry, ai putea să-mi acorzi un pic de credit, adăugă ea, înfigând acul în vârful pălăriei şi aruncând întreaga drăcie într-un colţ al trăsurii, unde ateriză pe propria lui pălărie. Ştiu cum să iau măsuri pentru a mă proteja de bârfe.

— Nu sunt atât de sigur de asta. Stai în casa mea şi sunt sigur că m-au văzut.

— Ei bine, faptul că nu poţi fi discret nu este treaba mea! Şi-apoi, dacă e ceva, vor crede că sunt mama ta.

— Ciudat, dar nu găsesc acea posibilitate foarte reconfortantă. Şi, adăugă el, enervându-se şi mai tare, discreţia nici nu este cea mai importantă problemă. Cum rămâne cu siguranţa ta? Ai risca asta pentru a-ţi satisface curiozitatea?

— Nu m-am dus să îl văd pe Foscarelli din curiozitate.

— De ce, atunci?

— Îţi spun motivul meu dacă mi-l spui şi tu pe al tău. A fost pentru a încerca să-l cumperi din nou? Pentru că dacă acesta este motivul, nu vei avea niciun succes.

— Ştiu asta. Aşa cum ţi-am spus, mama mi-a deturnat planurile în legătură cu asta. Cu toate acestea, speram că ar putea fi convins să accepte o dotă mai mică decât cea pe care şi-a însuşit-o pe nedrept de la mama.

— Deci ai acceptat căsătoria lor ca fiind inevitabilă? clipi ea uimită.

— Nu capitulez încă, crede-mă, murmură el. Dar nu este nimic rău în a te pregăti pentru ce este mai rău. Şi acum că ţi-am explicat motivele pentru care sunt aici, aş vrea să le aud pe ale tale. Ce motiv ai putea avea pentru a-ţi pune siguranţa în pericol în felul acesta?

— Piaţa Thornhill este un cartier perfect respectabil, oftă ea, uitându-se în altă parte, dar diferenţa din vocea ei îi spuse că avea dreptate cu privire la riscurile implicate. Este îndeajuns de sigură.

— Îndeajuns de sigură? întrebă el şi se uită la profilul ei frumos, amintindu-i consecinţele pe care le-ar fi putut avea decizia ei de a hoinări singură, noaptea, în partea de nord-est a Londrei. Poate că piaţa Thornhill este sigură, cred, dar cartierele pe care le-ai traversat pentru a ajunge aici cu siguranţă nu sunt. Dacă s-ar fi stricat o roată la trăsură sau dacă unul dintre cai nu ar mai fi putut merge? Dumnezeule… spuse el şi se opri, pentru că gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla era mai mult decât putea suporta, şi o scutură puţin. Unde îţi este mintea, Irene?

Ea zâmbi la el şi Henry îşi ţinu respiraţia. Chiar şi în lumina plăpândă, zâmbetul ei îl dezarma şi furia lui se transformă în confuzie.

— De ce zâmbeşti aşa, pentru numele lui Dumnezeu, când te cert? întrebă el.

— Mi-ai spus Irene.

— Îmi cer iertare, se scuză el imediat şi îi dădu drumul, simţindu-se foarte stânjenit. Ştiu că mi-ai permis, dar chiar şi aşa, nu ar fi trebuit să fac asta. Pune-o pe seama nervilor încordaţi. Evenimentele de săptămâna

aceasta m-au lăsat fără nervi.

— Eşti îngrijorat pentru mine, spuse ea, părând a-i plăcea acel gând.

Zâmbetul i se mări, şi Henry simţi cum este cuprins de căldura lui, intrându-i în fiecare os şi aducându-i nu numai plăcere născută din dorinţă, ci ceva mult mai adânc şi mai profund, pe care nu era sigur că dorea să-l exploreze.

— Bineînţeles că sunt, spuse el stânjenit, uitându-se în altă parte. Orice gentleman ar fi.

— Eşti atât de convins când spui asta, şopti ea, şi cu toate acestea sunt mulţi gentlemeni cărora puţin le-ar păsa. Era mai mult adevăr decât ar fi vrut el să recunoască. Nu sunt obişnuită cu asta, spuse ea contemplativ.

El se uită la ea, curios, şi văzu că zâmbetul i se transformă într-o privire serioasă.

— Cu ce anume nu eşti obişnuită?

— Ca o persoană să fie îngrijorată pentru binele meu. Este… spuse ea şi făcu o pauză. Este frumos, şopti ea, părând surprinsă.

— Da, ei bine… zise el şi se opri, străduindu-se să-şi găsească echilibrul. Sper că, acum că ţi-ai satisfăcut curiozitatea în legătură cu bărbatul care aspiră să fie tatăl meu vitreg, nu vei mai face alte plimbări în Camden Town după lăsarea întunericului.

— Deja ţi-am spus, nu curiozitatea m-a adus aici. Am venit cam pentru acelaşi motiv ca şi tine. Speram că îl pot convinge să accepte o alocaţie în loc de dotă.

— Înţeleg. Şi ai avut vreun succes?

— Nu, pentru că are nevoie de o sumă substanţială de bani. Nu este pentru el…

— Bineînţeles că nu, o întrerupse el cu un râs trist.

— Ştii că are pământ în Italia? îl întrebă ea ignorându-i sarcasmul. Şi doisprezece fraţi şi surori? Are o fermă de măsline în apropiere de coasta amalfitană pe care bunicul lor a lăsat-o în paragină. Tatăl lui este mort şi, din moment ce el este cel mai mare, este de datoria lui să-i întreţină. De aceea are nevoie de o dotă.

— Şi îndrăznesc să spun că îşi spune povestea înduioşătoare oricui ascultă. Ceva, cu siguranţă, despre mama lui săracă, rămasă văduvă în mod atât de tragic, şi dragii, dragii lui fraţi – poate o soră mai mică cu tuberculoză? Poate că a menţionat şi sânge regal – legătura lui de mult pierdută – şi complet născocită – cu ducele de Milan?

Ea se strâmbă.

— Nu este vorba de regalitate, nici de tuberculoză. Doar şase sute de acri de livadă de măslini şi de viţă-de-vie. Sunt neglijaţi şi neîngrijiţi, ar putea fi făcuţi profitabili, doar dacă…

— Doar dacă ar avea bani. Fără asta… făcu o pauză oftând cu exagerare. Mă tem că familia lui va avea o soartă tragică.

— Serios, Henry, spuse ea încruntându-se, încerc să explic situaţia lui.

— Despre care presupun că ar trebui să-mi pese?

— Da, ar trebui, izbucni ea, exasperată, din moment ce foarte probabil va deveni membru al familiei tale în câteva zile, o posibilitate pe care ai recunoscut-o singur. Ideea este că are pământ. Cu siguranţă asta îl ridică un pic în cercurile tale aristocratice?

— Pământul nu face dintr-un bărbat un gentleman.

— Şi ce anume face? Un titlu? Un loc mai bun în herghelie? Dumnezeule, Henry, adăugă ea înainte ca el să poată răspunde, eşti cel mai înţepat, încăpăţânat şi mai enervant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Şi căzu în genunchi, apucându-i în pumni reverele hainei de seară, zdrobindu-i floarea de la buton şi umplând trăsura cu un miros puternic de garoafe. Şi vrei să ştii care este cel mai enervant lucru în legătură cu tine? întrebă ea, punctând fiecare cuvânt cu o smucitură a reverelor lui. De fiecare dată când încep să cred ce bărbat incredibil de atractiv eşti, deschizi gura şi distrugi tot!

Henry clipi, uimit, sigur că nu auzise bine.

— Crezi că sunt atrac…

— Henry, spuse ea şi căzu la picioarele lui înainte ca

el să o poată opri şi îl trase mai aproape. Mai taci, zise şi îl sărută.

Buzele ei erau la fel de moi ca înainte, dar mai arzătoare, chiar mai dulci, şi încântarea lor, atât de acută, era precum durerea. Simţi dorinţa cum, dintr-odată, îi curgea prin vene, străfulgerându-i mintea, pulsându-i în sânge.

— Irene, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el apucând-o de mâini cât încă era în stare, şi se trase înapoi.

Ea îl urmă şi îi tăie orice cuvânt cu un nou sărut, unul rapid pe gură, dar indiferent ce voise să-i spună, îi zburase din mine în timp ce ea îl săruta uşor pe obraz, spre ureche şi înapoi.

Nu găsi puterea să o îndepărteze din nou. Nu se putu mişca deloc.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îl sărută, la fel, şi pe celălalt obraz şi apoi îl sărută pe buze. În cele din urmă, se retrase. Cu câţiva milimetri distanţă de buzele lui, aştepta, şi el ştiu că dacă va exista un moment în care să-i oprească seducţia îmbietoare, acela era momentul.

Începu să tremure pe dinăuntru.

Ea era atât de aproape de el, încât respiraţia i se contopea cu a lui. Îi putea simţi mirosul pielii, al părului ei, amestecându-se cu mirosul de la butoniera lui. Dorinţa se agăţa acum de el, înceţoşându-i mintea, alungându-i bunul-simţ.

În cele din urmă, ea se retrase, dar nu îi aduse nicio alinare. Un sunet agonizat i se auzi de pe buze, o prinse de braţe şi o împinse înapoi în scaunul ei, dar în loc de a-i da drumul, o urmă, căzând în genunchi.

Îi prinse gura cu a lui, depărtându-şi buzele şi sărutând-o adânc, deschis şi cu intensitate, dezlănţuind toată dorinţa cu care se luptase de când se cunoscuseră. Nevoia pentru ea care îi pusese acum stăpânire pe corp îl şocă chiar şi pe el, şi nu îşi putu imagina ce simţea ea. Când scoase un sunet în timp ce o săruta, se forţă să se domolească.

Îi luă faţa în mâini şi o sărută uşor, gustând-o în

muşcături uşoare, sugându-i buza de sus. O sărută pe obraz, apoi pe gât, dar deşi se gândi să coboare, se opri la claviculă. Dacă avea să o aprindă la fel cum era el de aprins, trebuia să înceapă de jos şi apoi să continue în sus.

Îşi coborî mâna de la obrazul ei peste forma plină a sânului ei, blestemându-l pe cel care inventase corsetul, şi merse în jos, peste coapsă şi peste genunchi. Luând în mână pliuri de crep negru şi de bumbac, îi ridică fustele şi îşi strecură o mână pe sub ele.

O prinse de gambă şi urcă pe toată lungimea piciorului, până la partea de sus a ciorapului, unde vârfurile degetelor se luptară cu jartierele şi cu tivul ciorapilor. Când îi atinse pielea goală, era ca mătasea încinsă.

Sărutând-o în continuare, îi zgârie uşor partea din spate a genunchiului cu vârfurile degetelor şi ea gemu din nou. Îşi prinse mâinile în părul lui şi îi cuprinse capul, trăgându-l mai aproape, vrând mai mult.

El îi oferi mai mult, urcându-şi mâna mai sus, pe coapsă, şi apoi se mută între picioarele ei. Tresări surprinsă şi se desprinse din sărutul lui ţipând şi îşi coborî mâinile pe pieptul lui.

Se opri, ştiind că, dacă teama fecioarească ar fi făcut-o să se oprească acum, ar fi trebuit să îi dea drumul, şi dacă se întâmpla asta, ar fi trebuit să coboare din trăsură şi să se azvârle în plin trafic.

Având în vedere spaţiul strâmt şi multele ei straturi de îmbrăcăminte, opţiunile lui de a o excita erau limitate. Se hotărî că cea mai bună soluţie erau cuvintele.

— Irene, vreau să te ating, spuse el, cu mâna între coapsele ei strânse. Lasă-mă doar să te ating. Doar la atât m-am gândit.

Ea se relaxă un pic, apoi şi mai mult, şi apoi el putu să-şi bage degetele printre despicătura lenjeriei ei.

— Oh, gemu ea, prinzându-l mai tare, îngropându-şi faţa roşie în gâtul lui. Oh, oh.

Se mişcă pe canapea, cu coapsa lovindu-se de pântecul lui, şi un val de pură plăcere îi cutremură corpul, obligându-l să se oprească.

— Dumnezeule, şopti el şi se ridică în genunchi, forţându-se să se abţină.

După un moment, se aplecă, o sărută pe faţă şi începu să o mângâie din nou.

— Irene, şopti el, spunându-i numele ca şi cum şi l-ar fi spus sieşi timp de o săptămână de nopţi de tortură, în timp ce vârful degetului său se mişca înainte şi înapoi din despicătura ei secretă, întinzându-i umezeala, până când corpul ei se mişca în tresăriri disperate şi fiecare răsuflare era un geamăt.

Era aproape de orgasm, el ştia asta, şi se trase înapoi pentru a se putea uita la ea. Avea ochii închişi, buzele depărtate, o urmă uşoară de transpiraţie pe frunte în timp ce se îndrepta spre culmile plăcerii.

— Asta este, Irene, şopti el, îndemnând-o, vrând mai mult ca orice să o vadă cum termină. Asta este. Eşti aproape.

Nu ştia dacă ea înţelegea ce voia să spună, dacă îşi oferise vreodată singură plăcere, dar când ţipă, coapsele arcuindu-se în mâinile lui, ştiu că faţa ei era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, şi sunetele uşoare ale plăcerii ei, cele mai dulci lucruri pe care le auzise vreodată.

Încercă să-i ofere fiecare picătură de plăcere pe care corpul ei o putea obţine, şi când, în cele din urmă corpul ei se încovoie pe scaun cu un suspin, îi sărută din nou gura şi îşi trase mâna de sub fustele ei.

Privind mai târziu înapoi, i-ar fi plăcut să creadă că ar fi fost capabil să reziste şi să nu-i ia virginitatea într-o trăsură, dar indiferent de cât de multe ori se gândise la acel moment, nu putu niciodată şti cu certitudine că putea fi atât de eroic. În orice caz, soarta nu îi dădu niciodată şansa să decidă.

Trăsura se zdruncină, oprindu-se.

Cu viteza luminii, îi trase fustele în jos. Se trase înapoi, departe de ea, şi simţi că se rupe în două.

— Du-te la intrarea servitorilor, îi spuse în timp ce ea se ridică şi el se întinse după pălăria ei. Şi imediat în camera ta, cât poţi de repede. Dacă te vede cineva şi te

întreabă unde ai fost, adăugă el în timp ce îi îndesa monstruozitatea neagră pe cap şi îi punea voalul la loc, ai fost la muncă şi să-ţi vizitezi tatăl. Din moment ce porţi doliu, va trebui să inventezi o rudă decedată şi să porţi doliu timp de o lună, aşa că să sperăm că nu te vede nimeni. Indiferent de ce se întâmplă, nu ai fost la Camden Town.

Uşa trăsurii se deschise, dar ea nu se mişcă pentru a coborî. În schimb, se uita la el cu ochi mari şi faţa îmbujorată, arătând delicios de ciufulită şi copleşită pe de-a-ntregul.

— Da, ştiu, spuse el şi se aplecă în faţă, luând-o de braţ şi trăgând-o spre el. Este destul de cutremurător, nu-i aşa? zise el şi o sărută, puternic, înainte ca ea să îi poată răspunde şi îi dădu drumul. Du-te.

De data aceasta îl ascultă, protestând şoptit, traversând aleea şi coborând treptele de la intrarea servitorilor. El aşteptă până când ea ajunse înăuntru şi uşa se închise în urma ei, apoi se uită la birjar care aştepta lângă uşa trăsurii.

— La White, spuse el, căci avea nevoie de o băutură.

Capitolul 16

Familia ieşise şi servitorii serveau masa de seară când Irene intră în casă, aşa că putu să traverseze coridorul de jos, să treacă de camera unde servitorii serveau cina şi să fugă sus pe scări în camera ei, fără a se întâlni cu cineva.

Plecând de acasă pentru a se întâlni cu Foscarelli, nu acordase prea multă importanţă la ceea ce ar crede servitorii despre plecarea sau sosirea ei noaptea. Deja ştiau despre munca ei în oraş şi, deşi nu erau de acord cu asta şi cu ea, la fel cum nu era nimeni de sus de acord, Irene nu fusese niciodată atât de preocupată de a avea aprobarea cuiva, indiferent din ce mediu social provenea. Cu toate acestea, în acest caz particular, era foarte recunoscătoare

să ajungă în cameră fără a fi văzută.

Închise uşa în urma ei cu un suflu de uşurare şi se sprijini de uşă, o mişcare ce îi înclină pălăria enormă pe spate.

O smulse şi o azvârli cât colo, apoi se sprijini din nou de uşă, suflând greu nu numai din cauza faptului că alergase către camera ei, ci din cauza a tot ceea ce se întâmplase înainte.

Ceea ce îi făcuse Henry – oh, Dumnezeule, ce îi făcuse? Sărutul lui, mâinile lui, o făcuse să simtă lucruri pe care nu le mai simţise niciodată în viaţa ei, senzaţii care nu visase că sunt posibile. Un freamăt atât de delicios care o prinsese într-un vârtej de plăcere, ducând-o sus şi tot mai sus, până când... nu se putea gândi cum să descrie. Nu erau cuvinte pentru ceea ce îi făcuse Henry.

„Este destul de cutremurător, nu-i aşa.”

— Cel puţin, şopti ea, punându-şi o mână pe piept şi trăgând aer în piept, încercând să oprească haosul din ea. Dar degeaba. Inima îi bătea cu putere, simţea furnicături în corp şi o cuprinse un val de căldură. Părea că fiecare celulă îi era aprinsă în interior de o euforie încântătoare. Râse şi se sprijini din nou de uşă. Se simţea absolut magnific.

*

Henry se simţea ca naiba. Băuse – de fapt, băuse trei pahare, dar chiar şi trei pahare de whisky se dovediră un remediu complet neadecvat pentru boala lui. Ordonă să-i fie pregătită o cameră şi trimise pe unul dintre valeţii de la White pentru a-l aduce pe valetul său şi un rând de haine de schimb, pentru că ştia că sub nicio formă nu se putea duce în halul acesta acasă. Nu putea suporta gândul de a sta în faţa lui Irene la micul dejun ziua următoare, bând ceai, mâncând pâine prăjită şi vorbind nimicuri cu ea, cu sora ei şi cu fraţii lui ca şi cum era o dimineaţă obişnuită. Făcuse asta timp de aproape două săptămâni. Nu putea îndura să o facă din nou.

Făcu o baie rece, ceea ce ajută un pic, şi îşi petrecu

noaptea la clubul său, deşi avu puţin de-a face cu dormitul, pentru că imaginea feţei ei şi ecoul sunetelor pe care le scosese în agonia pasiunii îl bântuiră întreaga noapte. Dar adormi în cele din urmă spre răsărit, şi pe la mijlocul zilei, după un mic dejun fierbinte şi o baie, se simţi pregătit să facă ceea ce ştia că trebuie făcut. Era vital să vorbească cu ea, şi pentru asta, avea nevoie de toată hotărârea de care putea da dovadă. Altfel, putea foarte bine să o ţintuiască de primul perete şi să o aibă pe loc.

La începutul după-amiezii, merse acasă, unde mama lui îl trase imediat deoparte pentru o scurtă discuţie, şi ceea ce îi spusese sublinie faptul că trebuia să aibă o discuţie privată cu Irene cât de curând posibil. Din nefericire, nu era acasă. Plecase, îi spuse sora ei, să lucreze la ziar.

Chemă trăsura şi, douăzeci de minute mai târziu, era pe trotuarul din faţa uşii placate cu sticlă care duce în birourile de la *Society Snippets.*

Cât de ciudată era viaţa, cât de neaşteptată! În urmă cu doar două săptămâni, credea că este stăpânul propriei lumi şi ce se întâmpla în ea. Apoi apăruse Irene Deverill, distrugând acea iluzie. În multe feluri, el era un dezastru complet drept rezultat, dar când se gândea la ea aşa cum fusese seara trecută, nu putea schimba nimic. Problema era că haosul, dorinţa nemărginită şi tortura, deşi dulce, nu puteau fi suportate la nesfârşit. Trebuia să-şi limpezească mintea. Dacă nu, rezultatul ar fi fost anihilarea sau ruina lui.

Deschise uşa. Clopoţelul sună când intră, un sunet slab care abia putea fi auzit de pe deasupra vacarmului maşinii de tipărit care bubuia într-un capăt al camerei, dar, cu toate acestea, tânăra brunetă care lucra la ea îl auzi. Se uită peste umăr şi el o recunoscu drept una dintre jurnalistele pe care le văzuse cu ocazia celei de-a doua vizite aici. Ea opri maşinăria imediat şi veni repede către el, şi peste ochelarii cu rame aurii de pe vârful nasului, ochii ei închişi la culoare îl studiară cu interesul profesiei ei.

— Domnişoara Deverill? întrebă el, dându-i cartea lui

de vizită.

— Bineînţeles, Excelenţa Voastră, spuse ea şi luă cartea de vizită fără a o citi, arătând clar că ştia prea bine cine era. Vă rog să mă urmaţi, spuse ea împingându-şi ochelarii pe nas şi abordând o expresie de eficienţă vioaie.

Îl conduse la uşa închisă de la biroul lui Irene, bătu rapid, apoi o deschise.

— Excelenţa Sa, ducele de Torquil, anunţă ea, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

Irene se ridică în timp ce el intra, şi, în timp ce uşa se închidea în urma lui, zâmbetul ei radiant îl lovi cu puterea unui pumn în stomac.

— Henry.

— Domnişoară Deverill, spuse el şi se înclină, încordându-şi maxilarul şi dându-şi jos pălăria.

Când se ridică, zâmbetul ei dispăruse. Avea bărbia un pic ridicată, amintindu-şi de orgoliul ei, şi îl durea să ştie că rănea acea mândrie. După seara trecută, avea motive să aştepte mai multe de la el decât formalităţi ducale, dar deşi se simţea precum un mitocan, nu putea permite, nu îndrăznea să permită niciun fel de intimitate între ei acum. Nu era îndeajuns de puternic să reziste.

— Sper că sunteţi bine, spuse el, refugiindu-se în politeţuri sociale.

— Sunt. Şi dumneavoastră?

— Foarte bine, minţi el. Tuşi şi apoi făcu o pauză, uitându-se la pălăria sa, încercând să găsească o altă întrebare politicoasă care ar fi putut uşura motivul venirii lui aici. Destul de ocupat. Ne pregătim să plecăm din Londra către Ravenwood.

— Proprietatea dumneavoastră din Hampshire?

— Da. Plecăm vineri. Atunci se termină sezonul, ştiţi.

— Ah, da, spuse ea cu vocea strangulată, ceea ce îi spuse lui că discuţia despre nimicuri se dovedea dificilă pentru ea, aşa cum era şi pentru el. Gloriosul Doisprezece. Va… participa familia dumneavoastră la vânătoarea de potârnichi sau la navigarea pe Solent?

— Oh, navigare, bineînţeles, spuse el zâmbind un pic,

amintindu-şi prima ei seară în casa lui. Până la urmă, suntem o familie căreia îi plac plimbările cu barca.

— Da, spuse ea şi se foi de pe un picior pe altul, uitându-se în jur, amintindu-i că această situaţie trebuia să fie pentru ea la fel de stânjenitoare cât era de agonizantă pentru el.

— Mama se va căsători cu Foscarelli, spuse el chinuindu-se să treacă la subiect. Ea… se întrerupse, pentru că încă găsea greu de acceptat căsătoria mamei lui, dar după un moment, se chinui să continue. Voia să se căsătorească cu el mâine, dar am convins-o să mai aştepte o săptămână. De vreme ce vom pleca la ţară, sunt multe de făcut, atât aici, cât şi la Ravenwood, şi ar fi o povară pentru Carlotta să supravegheze întreaga instalare. Nu pot ajuta pentru că am prea multe de făcut pe proprietate pentru a mai ajuta cu gospodăria.

— Deci… spuse ea şi făcu o pauză, părând nedumerită. Atunci îmi cereţi să merg cu dumneavoastră? Credeţi că încă o săptămână ne va fi de ajutor pentru a o face pe mama dumneavoastră să se răzgândească?

— Nu, mă tem că am trecut de acel punct. Este hotărâtă, şi mă îndoiesc că va funcţiona vreo insistenţă. Mama va merge cu noi în Hampshire vineri, pentru a ajuta la Ravenwood, apoi se va întoarce luni şi se va căsători marţi cu Foscarelli, la Registrul Stării Civile. Vor sta, aşa cum mi-a spus ea, în noua lor casă în Chiswick pentru două săptămâni, apoi plănuiesc să plece în luna de miere în Italia, pentru a-i întâlni familia, lucruri de genul acesta.

Cuvintele lui erau afectate, ciudate şi probabil că îi transmise ceva din ce simţea, pentru că Irene vorbi.

— Ştiu că este o îngrijorare serioasă şi o dezamăgire pentru dumneavoastră şi îmi pare rău pentru asta.

— Nu trebuie să vă gândiţi că vă acuz pe dumneavoastră în vreun fel.

— Asta este o schimbare faţă de acum două săptămâni.

— Da.

— Am eşuat în sarcina pe care mi-aţi dat-o, spuse ea

şi se uită în jos, la biroul ei, îndreptându-şi sugativa, apoi îşi ridică privirea şi îşi îndreptă umerii. Îmi veţi lua ziarul?

Întrebarea îl şocă, deşi ştia că nu trebuia să se întâmple asta. El stabilise aceste mize şi cu siguranţă nu îi dăduse niciun motiv să-l creadă prea gentleman pentru a le urma. Nu putea niciodată să-i ia ceva ce iubea.

— Nu l-aş fi luat niciodată, Irene, spuse el. Ştiu că probabil nu crezi asta, dar eram furios, şi disperat, şi – nu îmi este ruşine să recunosc – îmi era teamă pentru viitorul mamei mele. Uitându-mă în urmă, văd că aşteptările mele ca tu să o poţi convinge să se răzgândească erau nerealiste, fără să mai menţionez că nu erau rezonabile. Îmi pare rău pentru asta.

— Încercai doar să o protejezi. Văd asta acum.

— Da, însă nu poţi proteja pe toată lumea tot timpul. Nici măcar eu nu pot face asta, spuse el şi reuşi să râdă. Mai ales eu. Ceea ce mă aduce la motivul sosirii mele aici.

Ea se încruntă, fiind pe bună dreptate uimită.

El traversă camera, venind să stea în faţa ei, fericit că biroul forma o barieră între ei.

— Aşa cum am spus, plecăm vineri. Angela se întreba dacă sora ta poate veni şi ea, dacă asta ar fi acceptabil? Nu cred, adăugă el înainte ca ea să poată răspunde, că ar fi potrivit să o însoţeşti.

Durerea care îi licări pe faţă îl duru şi pe el, precum un cuţit în piept.

— Corect, bolborosi ea şi se uită în altă parte. Bineînţeles că nu.

— Irene, nu trebuie să mă înţelegi greşit…

— Nici nu aş putea, oricum, spuse ea cu o voce suspect de veselă. Am neglijat ziarul mult prea mult timp deja. Şi mai este şi tatăl meu. Nu este bine, aşa cum ştii, şi…

Vocea i se stinse, şi oricât de mult încercă el, nu putu ascunde ceea ce simţea.

— Nu te pot avea acolo, Irene, spuse el, călcându-şi mândria în picioare, vocea fiindu-i un răguşit aspru şi disperat. Nu pot. Nu în aceste circumstanţe.

Comportamentul meu din trecut arată clar că nu pot fi de încredere alături de tine.

— Din cauză a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, şopti ea plecându-şi capul şi înroşindu-se.

— Da. Şi din cauza acelei nopţi din bibliotecă şi a imaginilor cu tine şi cu mine care îmi inundă imaginaţia, imagini pe care le-ai găsi chiar mai şocante decât au fost deja faptele mele.

— Oh. Sunetul era slab, hâşâit şi trecu un moment lung înainte ca ea să vorbească din nou. Şi, cu toate acesta, şopti ea, ridicându-şi privirea, acum nu mă pot gândi decât să-mi arunc mândria pe fereastră, să ocolesc biroul şi să mă arunc pe tine în cel mai puţin cuminte fel cu putinţă.

Henry îngheţă, pironit, uitându-se la ea. Simţi că îi fuge pământul de sub picioare, împreună cu toate hotărârile lui onorabile.

— Irene, nu ai idee ce spui. Dorinţa… mea pentru tine este neschimbată.

— Da, spuse ea înroşindu-se mai tare. Eu… După seara trecută, acest lucru este evident.

— Când eşti în apropiere, uit că sunt gentleman, şi dacă nu este distanţă între noi, mă tem că voi continua să profit de tine. Ce crezi că ţi se va întâmpla dacă asta continuă?

— Eu… spuse ea şi făcu o pauză, umezindu-şi buzele ca şi cum ar fi fost uscate, un gest care îl atrase precum o muscă către lumină. Nu sunt foarte sigură.

— Iartă-mă, atunci, pentru că trebuie să fiu direct. Eşti virgină. Nu te-ai culcat niciodată cu un bărbat. Este corect ceea ce presupun, da?

— Bineînţeles că nu! spuse ea, cu faţa roşie ca focul. Dumnezeule, crezi că aş putea lăsa alt bărbat să mă atingă aşa cum…

— Chiar şi aşa, interveni el. Trebuie să fiu departe de tine, pentru că dacă nu, voi continua să te seduc. Este supărător pentru mine să recunosc asta, spuse el repede înainte ca ea să poată răspunde, dar mă îndoiesc că voi fi capabil să mă opresc şi mă tem că voi aduce avantajele

experienţei mele. Dacă nu cedezi, voi continua să trăiesc în chinuri, şi dacă cedezi, consecinţele pentru tine – pentru amândoi – ar fi disperate.

— Câteodată cred că te gândeşti prea mult la consecinţe, Henry.

— Da, ei bine, am motive întemeiate să fac asta, având în vedere trecutul meu.

— Ce vrei să spui?

El se uită la pălăria lui, strângându-i marginile în pumni. Nu voia să-i spună, dar ştia că era nevoit. Trebuia să o facă să înţeleagă de ce anume era în stare.

— Am mai fost căsătorit o dată.

— Cum? Ochii ei căprui se umeziră. Dar…

— Nimeni nu ştie. Ei bine, mama ştie, dar nimeni altcineva. Nici măcar fratele şi surorile mele. A fost cu mult timp în urmă. Eram la facultate. Aveam doar nouăsprezece ani, ea avea şaptesprezece. Nu era din acelaşi mediu social ca mine. Am convins-o să fugim şi am păstrat căsătoria secretă. Nu a fost… făcu o pauză, trăgând aer în piept. Nu a fost o căsătorie fericită. Ne-am despărţit complet după un an şi nu ne-am mai văzut după aceea. Ea a murit anul următor. Holeră.

— Înţeleg, spuse ea şi îşi muşcă buza. Îmi pare rău.

— A fost cu mult timp în urmă, spuse el dând din cap şi făcând un semn cu mâna în aer. Nu mai contează acum.

— Dacă nu contează, de ce îmi spui? se încruntă ea, nedumerită. Ce legătură are cu noi… cu situaţia noastră?

Asta, bineînţeles, era partea complicată, sordidă. Nu încercă să o îndulcească.

— Era fata unui vânzător din Cambridge, vânzător de tabac. M-am îndrăgostit de ea, complet şi iremediabil, de prima dată de când am văzut-o la tejghea, chiar înainte de a şti cum o cheamă. Nu pretind că intenţiile mele erau onorabile; chiar nu erau. Eram fiul unui duce, nu ne potriveam deloc, ştiam asta, dar eram hotărât să o am. Problema pentru mine era că era virtuoasă, o fată inocentă, şi eu eram plin de pasiune, orb în faţa raţiunii – Irene, de ce naiba zâmbeşti?

— Pentru că mă bucur foarte tare că îmi spui asta.

— Te bucuri? Doamne, Dumnezeule, de ce?

— Ei bine, ca să fiu sinceră, Henry, eşti mult prea secretos pentru gustul meu.

Din moment ce simţea că trebuia să emane dorinţă douăzeci şi patru de ore pe zi, astfel încât să vadă toată lumea, recunoaşterea faptului că nu se întâmpla asta era oarecum o uşurare.

— Nu sunt cel mai deschis dintre bărbaţi, recunosc asta.

— Aşa se întâmplă dacă vrei să fi politicos. În cea mai mare parte a timpului, nu am nici cea mai vagă idee la ce te gândeşti sau ce simţi.

— Având în vedere situaţia, mă gândesc la tine, şopti el, uitându-se în altă parte, ceea ce este probabil un lucru bun.

— Nu, nu este. Şi de aceea mă bucur. Ideea că mi-ai spune nişte lucruri atât de personale, mai ales având în vedere profesia mea... Este… de-a dreptul uimitor, spuse ea şi făcu o pauză, râzând un pic. Chiar extraordinar. Sunt onorată că ai atâta încredere în mine, şi îţi promit, nu voi spune nimănui.

— Bineînţeles că nu vei spune. Adică, ştiu asta, spuse el şi se foi, simţindu-se inconfortabil, apoi se uită din nou la ea. Dar având în vedere situaţia, şi ceea ce este între noi, este necesar să-mi cunoşti trecutul.

— De ce? Pentru că ai impresia că acel trecut se repetă… îl întrerupse ea, făcând din nou ochii mari. Doamne, Dumnezeule, Henry, nu te gândeşti să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa? Nu te… te îndrăgosteşti de mine?

— Nu este dragoste, Irene. Cel puţin, nu cea care ar duce la o căsătorie amiabilă. Asta încerc – prost, recunosc – să explic. Eşti a doua femeie pe care am întâlnit-o vreodată pentru care sentimentele mele sunt atât de puternice încât nu pot fi negate, spuse el râzând amar. Am o înclinaţie, se pare, pentru femei care nu sunt potrivite cu viaţa mea, şi este o viaţă pe care nu o pot schimba. Te doresc, da. Vreau

să te sărut, să te ating aşa cum te-am atins aseară, să îţi aduc plăcere, să mă culc cu tine şi – iartă-mă dacă îndrăznesc prea mult – dacă sunt lângă tine pentru prea mult timp, asta s-ar putea întâmpla. Dacă se întâmplă, te voi fi distrus, exact aşa cum… spuse el şi se opri, pentru că şi acum, zece ani mai târziu, durea să o spună. Aşa cum am distrus-o şi pe ea. Ar trebui apoi să ne căsătorim.

— Nu înţeleg de ce…

— Şi cu toate astea, o întrerupse el, simţindu-se cel mai mitocan bărbat, aş face-o. În acest moment, sunt foarte vulnerabil în ceea ce te priveşte, atât de slab, încât dacă ai fi de acord, m-aş căsători cu tine, doar pentru a te putea avea. Da, aş face din nou aceeaşi greşeală.

— Înţeleg, spuse ea cu o voce rece şi simţi văpăi în ochi. Deci căsătoria cu mine ar fi o greşeală?

Nu voia să se certe. În mod normal, nu dădea înapoi într-o dispută cu ea, dar azi, nu avea putere pentru aşa ceva.

— Ştiu că mereu reuşesc să îţi spun cele mai greşite lucruri, şi nu ştiu exact de ce se întâmplă asta, oricum, nu crezi şi tu că ar fi o greşeală să ne căsătorim? Spunând altfel, ai vrea să te căsătoreşti cu mine, să îţi legi viaţa pentru totdeauna de a mea? Să fii ducesa mea?

Privirea înspăimântată de pe faţa ei îi spuse cu o claritate brutală răspunsul pe care îl ştia deja.

— Dumnezeule, nu.

În ciuda faptului că nu se aşteptase la un alt răspuns, era un pic iritat de un refuz atât de radical la o poziţie pentru care mii de alte femei ar sări prin foc să o aibă.

— Nu sunt fata unui vânzător de tutun, e-adevărat, continuă ea, dar nu fac parte din înalta societate, şi nici nu am vreo dorinţă în acest sens.

— Chiar aşa, spuse el, încă iritat.

— Nu aş mai putea să susţin drepturile femeilor.

— Ducesa mea cu siguranţă nu ar mărşălui pe străzi, dacă la asta te referi. Şi familia noastră are înclinaţii politice. Mereu i-am susţinut pe Conservatori, dar niciunul dintre aceste partide nu susţine votul…

— Ei bine, iată! Nu voi renunţa să lupt pentru dreptul la vot, Henry. Niciodată. Şi ar trebui să renunţ la *Society Snippets,* ceva ce nu-mi pot imagina vreodată să fac. Îmi iubesc munca mult mai mult decât mi-ar plăcea să fiu o ducesă. Nu că ştiu cu adevărat ce fac ducesele, în afară de faptul că se duc la Ascot şi organizează petreceri, şi ştiu asta doar pentru că scriem despre astfel de lucruri tot timpul. Dar cunosc îndeajuns încât să-mi dau seama că nu mi-ar plăcea să fiu o ducesă, şi nu m-aş descurca deloc, şi m-aş plictisi îngrozitor, şi…

— Atunci, se pare că suntem de aceeaşi părere, spuse el, încercând să-şi recapete demnitatea în faţa acestei evaluări nimicitoare a ceea ce ar însemna să fie ducesa lui. Încercă, de asemenea, să accepte cu graţie că Irene ar prefera să conducă un ziar de scandal decât să fie soţia lui. Dar ştiuse asta de dinainte. De la început, acest lucru în mod particular îl găsise al naibii de atrăgător la ea. Şi asta nu duce nicăieri, aşa cum am încercat să explic.

— Mai este o alegere, una despre care este evident că nu ai uitat. Am putea avea o aventură.

— Nu putem face asta, spuse el, de data aceasta el fiind cel uimit.

— De ce nu? râse ea, spre stupoarea lui. Nu este un păcat ceea ce simţi.

— Nu este? Găseşte un preot care să fie de acord cu tine şi voi fi pe punctul de a ceda acestei variante.

— Ceea ce vreau să spun este că nu consider că este un păcat, indiferent de doctrină. Tu?

— Nu ştiu, spuse el şi încercă să se gândească la întrebare în mod raţional, dar ştiu că nu putea avea încredere în abilitatea de a fi raţional, nu când venea vorba de ea. Am fost crescut să consider că este un păcat, aşa cum sunt convins că ai fost şi tu. Amândoi suntem necăsătoriţi. În ochii celorlalţi – dacă nu în ai noştri o aventură între noi doi este desfrâu şi incalificabil de imoral.

— Când m-ai atins, Henry, nu m-am simţit imorală, spuse ea şi se uită la el, cu faţa caldă şi drăgăstoasă, chemându-l pe diavolul din el.

— Consecinţele ar fi îngrozitoare, mai ales pentru tine, insistă bărbatul, atât pentru el, cât şi pentru a-i explica ei. Ai fost acceptată în societate prin intermediul bunicului tău şi, dacă cineva află că avem o legătură, ţi-ar fi pătată onoarea pe loc. Ai ajunge să regreţi amarnic, şi aş urî să…

— Nu aş face asta, îl întrerupse ea. Nu îmi pot imagina nicio situaţie în care aş regreta o legătură de dragoste cu tine, Henry.

Blândeţea din vocea ei era aproape sfârşitul lui şi încercă să o îndepărteze şi mai mult înainte de a-şi spune ideea de neconceput.

— Astfel de sentimente minunate sunt uşor de spus, dar cum rămâne cu familia ta? Ce se întâmplă când află lumea şi familia ta este făcută de ruşine odată cu tine? Ce se întâmplă când rivalii tăi îţi pun numele ruinat în ziarul lor şi discută cu poftă aventura noastră sordidă? Crezi că nu ar face asta?

— Ei bine, bineînţeles că ar trebui să fim extrem de precauţi! Nu aş vrea să se afle, de dragul Clarei. Şi al tău.

— Dar nu de dragul tău?

— Societatea nu mă va accepta oricum, Henry, spuse ea zâmbind ca şi cum propria ruină era o problemă trivială. M-am simţit atât de bine în aceste două săptămâni cum nu am crezut că o voi face, e adevărat, dar astfel de lucruri nu pot dura, nu pentru mine. Conduc un ziar de scandal. Am o carieră. Sunt o sufragetă. Cât timp crezi că va trece până când Ellesmere va afla că nu am nicio intenţie să renunţ la toate acestea sau la părerile mele radicale? Clara va fi bine. A plăcut-o, şi poate să beneficieze de bunătatea lui şi de cea a familiei tale, indiferent de lucrurile scandaloase pe care le fac eu.

— Nu sunt sigur cât de mult va putea familia mea să o protejeze pe sora ta de îndată ce mama se va căsători cu italianul ei. Dar desigur, vom face tot ce putem pentru amândouă.

— Aşa cum am spus, nu este pentru mine. Societatea, mă tem, nu mă va accepta niciodată, indiferent dacă între noi se va întâmpla ceva sau nu.

— Nu trebuie să fie astfel lucrurile. Aşa cum am vorbit mai devreme, va trebui să eviţi să te lauzi cu profesia ta şi să nu mai fii atât de radicală, dar...

— Cum să nu mai fiu aşa de radicală? Nefăcând munca pe care o iubesc? Abandonând o cauză în care cred? Nu voi face asta, nu pentru tine, nu pentru tatăl meu, nici măcar pentru Clara. Lucrez să formez o uniune cu alte femei, ca să facem o petiţie pentru vot, şi când se va întâmpla, competitorii mei, nu am niciun dubiu, se vor bucura foarte tare afirmând lucruri nedemne de o femeie, mai ales când voi fi arestată şi poliţia mă va duce la închisoare.

— Oh, Dumnezeule, gemu el, temându-se foarte tare că acea profeţie avea să se adeverească într-o bună zi.

— Deci vezi? Mă tem că dezaprobarea şi ruina sunt inevitabile pentru mine, într-un fel sau altul, şi nu vreau să pierd această şansă cu tine pentru a evita ceea ce este inevitabil. Cu toate astea, o asemenea asociere cu mine este un risc şi pentru tine, deci dacă tu... spuse ea şi făcu o pauză, părând dintr-odată nesigură. Dacă nu mă vrei în aceste condiţii, aş înţelege.

Să nu o vrea? Dumnezeule, cum putea gândi un asemenea lucru, chiar şi pentru o clipă. Nu ştia deja că ar face orice pentru a o avea în patul lui? Dar nu era vorba numai despre el şi despre ceea ce voia el. Ştia asta prea bine. Se forţă să rămână onorabil.

— Sunt diferite tipuri de ruinări, Irene. Făcu o pauză, gândindu-se cum să spună mai bine, dar nu exista o metodă delicată de a purta o asemenea conversaţie. Chiar şi dacă suntem discreţi, chiar dacă putem ascunde aventura noastră de ochii iscoditori – ceea ce este deja dificil –, mereu este posibilitatea apariţiei unui copil. În acel moment nu se mai pune problema de discreţie.

Ea se înroşi din nou şi el speră că poate, într-un final, o convinsese, dar următoarele ei cuvinte îi demonstrară contrariul.

— Da, ei bine... ahm... deja m-am gândit la asta.

Niciodată, se hotărî el, nu avea să o înţeleagă pe

femeia asta. Acest lucru însă nu îi diminuă deloc dorinţa pentru ea.

— Te-ai gândit?

— Ei bine, sincer, Henry, spuse ea şi îi aruncă o privire cu reproş, poate că încurajez urmarea pasiunii inimii, dar nu sunt proastă.

— Bineînţeles, fu el de acord imediat, neştiind ce să spună altceva. Dar se pare că încurajezi dragostea liberă. Cum rămâne cu copiii care o însoţesc?

— Aşa cum am discutat, chiar cred că oamenii ar trebui să fie liberi în a iubi pe cine doresc, atâta timp cât este alegerea ambelor părţi şi niciunul nu este căsătorit cu altcineva.

În ciuda circumstanţelor blestemate, el nu se putu abţine să nu râdă.

— Realizezi că părerea ta despre asta este complet opusul celei a societăţii? Printre cei ca mine este absolut în regulă ca oamenii căsătoriţi să aibă aventuri, doar că nu cu cei care nu sunt căsătoriţi.

— Un motiv în plus ca cei ca tine să îşi refacă priorităţile. Dar în ceea ce priveşte copiii, nu, având în vedere rigorile societăţii, să aduci pe lume copii într-o asemenea situaţie ar fi crud. Pentru că ar fi nelegitimi şi condamnaţi pentru ceva ce nu este vina lor.

— Şi astfel…?

— Cred că îmi amintesc de la ultima întâlnire a sufragetelor la care am participat că a fost menţionată o… o… Se opri, uitându-se în altă parte în timp ce îşi puse mâna pe gât. Moduri de a… hm… preveni… ahm… anumite situaţii.

În urmă cu doar două săptămâni, Henry ar fi fost complet şocat de tot ceea ce ar şti o tânără domnişoară despre astfel de lucruri, că cineva i-ar spune despre ele sau că ea ar vorbi despre ele, mai ales cu el. Ar fi fost şocat să ştie că ar discuta atât de deschis subiecte precum copii nelegitimi şi dragoste liberă, sau că ar lua în considerare posibilitatea, chiar şi teoretic, de a dezvirgina o femeie cu care nu era căsătorit. Chiar şi cu Elena, a aşteptat până

după nuntă pentru a revendica acea onoare.

Să aibă o legătură nelegitimă cu o femeie până atunci inocentă şi nemăritată era complet inacceptabil, era de neimaginat. Dar conştiinţa lui, ştia, era foarte slabă atunci când venea vorba despre această femeie. Cât despre ea, începea să accepte faptul că lui Irene nu îi păsa de ceea ce credeau ceilalţi. Avea un fel care îi arunca pe apa sâmbetei toate noţiunile cu privire la comportamentul cuviincios. Mai ceva ca dinamita.

Poate că suferea de un fel de şoc din această cauză, pentru că mintea lui nu era dispusă să renunţe la acest subiect şi să-l arunce pe uşă afară. Şi din moment ce depăşiseră discuţia despre refuz, nu avea niciun rost să se învârtă în jurul a ceea ce voia ea să spună prin eufemisme prosteşti. Acum asta era.

— Te referi la metodele de protecţie, spuse el direct. E adevărat, previn sarcina, precum şi boala, dar sunt şi ilegale. Cu siguranţă ştii asta, nu?

— Ei bine, da. Tocmai de aceea tu ar trebui să fii cel care ar face rost de ele. Eşti duce. Poliţia nu te-ar aresta niciodată.

Asta, fu el obligat să accepte, era adevărat.

— Se pare că te-ai gândit mult la asta, spuse el încet.

— Da, zise ea. M-am gândit. Oh, Henry, chiar tu ai spus că îţi este imposibil să stai departe de mine, şi trebuie să ştii că şi mie îmi este foarte greu să stau departe de tine.

El începu să vorbească, dar ea se apropie peste birou, punându-i mâinile peste gură pentru a-l opri.

— Dacă sărutul acela din bibliotecă nu a dovedit-o îndeajuns, cu siguranţă a făcut-o plimbarea cu trăsura.

În oricare altă situaţie, s-ar fi simţit foarte măgulit să o audă recunoscând asta cu voce tare, şi atingerea degetelor lui îi trimitea fiori periculoşi prin corp, dar în acest moment, mintea lui nu putea fi lăsată să se bucure de nimic din toate astea. O prinse de încheietură, îi trase mâna în jos şi îi dădu drumul.

— După aseară, te simţi copleşită. Înţeleg asta şi este vina mea în totalitate...

— De ce? întrebă ea râzând uimită. Numai tu eşti de vină că în faţa atenţiilor tale nu mă pot abţine să-ţi rezist? Se pare că trebuie să fac rost de nişte săruri sau voi leşina data viitoare când mă vei săruta.

— Te rog, Irene, nu mă tachina, te implor. Nu acum.

— Nu sunt copleşită, Henry, spuse ea serioasă. Doar că ştiu ce propun şi îţi promit că fac asta fără nicio constrângere.

El se întoarse, mergând spre mica fereastră a biroului ei şi se uită la zidul din cărămidă al casei solide de vizavi, gândindu-se la toate consecinţele ştiind că ea nu poate face asta.

— Dar ceea ce încerc să-ţi explic este că nu este o decizie care să se justifice. Nu pentru tine. Nu poate fi. Se chinui să se întoarcă şi să se uite în ochii ei, să-i vadă aceeaşi dorinţă pe care şi el o simţea înăuntru şi pe care o refuza. Nici măcar nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să-ţi pierzi inocenţa, Irene. Nimeni nu poate, până nu se întâmplă. Şi odată ce se întâmplă, nu mai este cale de întoarcere, indiferent de consecinţe. Nu ai idee ce înseamnă să-i oferi inocenţa ta unui bărbat.

— Aşa este, Henry. Dar, adăugă ea uşor, eşti singurul bărbat pe care l-am întâlnit şi căruia mi-am imaginat să-i ofer inocenţa mea. Dacă nu eşti tu, mă îndoiesc că va fi cineva vreodată. Nu vreau asta.

Cu acele cuvinte, atât de simple şi de plăcute, pierduse, şi ştia asta. Încă de la început, chiar înainte de sărutul din bibliotecă şi de acea călătorie fierbinte cu trăsura, încă de când toate acestea nu erau nimic altceva decât imaginaţia lui erotică, dorise acest lucru de la ea, şi în ciuda faptului că era împotriva a tot ceea ce fusese crescut să creadă despre bine şi rău, ştiu că răspunsul lui era inevitabil. Poate că mereu ştiuse asta.

— Prea bine, spuse el. Voi face aranjamentele. Se întoarse brusc înainte ca vreunul dintre ei să se răzgândească, dar se opri la uşă pentru încă un lucru. Vei avea nevoie de pălăria aceea îngrozitoare, spuse fără a se uita la ea, apoi deschise uşa şi ieşi.

Capitolul 17

În timp ce Irene privea cum se închide uşa în urma lui Henry, se simţi atât de ameţită încât trebui să se aşeze. Sugerarea unei legături ilicite nu era genul de lucru pe care o fată îl făcea în fiecare zi.

Cu toate acestea, propunerea ei curajoasă nu este singurul lucru care îi făcea genunchii să tremure. Faptul că ştia că dorise o fată cu atât de multă pasiune încât sfidase toate regulile societăţii pentru a o avea era la fel de uimitor. Lui Irene îi veni să râdă gândindu-se la ziua aceea, acum două săptămâni, când venise vijelios acolo, când îl crezuse atât de rece. Henry, descoperea ea acum, era la fel de rece precum un incendiu. Cine ar fi crezut?

Ştia că drumul pe care urmau să-l înceapă era unul necugetat, nebunesc, inconştient, chiar. Şi, cu toate acestea, nu îi păsa. Era atât de entuziasmată de acest gând că abia putea respira. Era dispusă să îşi asume orice risc, să plătească orice preţ. Pentru că părea de neimaginat acum să nu fie cu el.

Până la finalul zilei, trebuia să se întoarcă în casa din Belford Row, după ce o asigura pe Clara că ea trebuia, bineînţeles, să se ducă vineri la Hampshire cu familia ducelui şi să refuze fericită toate rugăminţile surorii ei de a merge cu ei la Ravenwood.

Ignoră, de asemenea, şi dezamăgirea, şi dezaprobarea tatălui ei cu privire la decizia de a se întoarce acasă. Tatăl ei, oricât de mult ţinea la el, încetase să mai fie o persoană de a cărei aprobare avea nevoie. În trecut, acest lucru o făcuse mereu să se simtă atât tristă, cât şi un pic vinovată, dar acum, în lumina noii alegeri, era bucuroasă de distanţa emoţională care exista de mult între ei, pentru că îi era mai uşor să facă ceea ce intenţiona.

Aşteptarea era partea cea mai grea. Toată ziua de duminică, nu se putuse gândi decât la Henry şi la cum ar fi

să o atingă. Chiar şi în timpul slujbei, Dumnezeu să o ajute, se gândise numai la el.

Luni, primise o scrisoare de la el cu indicaţii, şi în acea seară îşi împachetase o mică valiză şi îi spusese tatălui ei că îi era atât de dor de Clara încât se ducea înapoi, să petreacă restul nopţilor rămase cu ea, înainte să plece din Upper Brook Street. Apoi, îşi pusese o pelerină lungă peste haine şi ceea ce Henry numise „pălăria îngrozitoare” împreună cu voalul care îi ascundea faţa şi luă o trăsură până la un mic hotel de pe o stradă obscură din St. John’s Wood. Acolo, se prezentă la recepţie drept doamna Jones. Domnul Jones, o informă sobrul portar, ajunsese deja şi era în apartamentul lui – care era alăturat de al ei.

— Sper că doamna Jones găseşte acest lucru satisfăcător?

— Bineînţeles, spuse ea, încercând să pară naturală când, în schimb, simţea ca şi cum avea sute de fluturi în stomac.

Valetul îi luă valiza şi o conduse la cel de-al doilea etaj, şi apoi pe un coridor scurt, slab luminat, către o pereche de uşi aflate în capăt. Descuie uşa din partea dreaptă, o deschise şi se dădu într-o parte pentru ca ea să intre. Apoi o urmă şi el, aşezând valiza lângă o uşă închisă care, presupuse ea, putea duce doar către camera alăturată.

— Veţi avea nevoie de o servitoare, doamnă? Dacă da, pot trimite una.

— Nu, nu voi avea nevoie de o servitoare, mulţumesc, spuse ea abia dezlipindu-şi ochii de la uşa închisă, uitându-se în jur în timp ce el dădea la o parte draperiile. Nu era o cameră mare, dar era neaşteptat de drăguţă, cu pereţi de culoarea turcoaz şi draperii de un albastru mai închis. Avea candelabre aurite, mobilă din lemn de alun şi un considerabil pat din alamă.

Lui Irene îi bătea inima în piept cu putere.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă? tuşi uşor, în spatele ei, valetul.

Se întoarse, realizând că acesta se dusese spre uşă şi

aştepta, cu mâna înmănuşată întinsă în mod discret. Imediat, Irene îşi deschise poşeta.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea punându-i o monedă de un şiling în palmă. Puteţi pleca.

— Prea bine, doamnă. Dacă aveţi nevoie de ceva, soneria este lângă pat, spuse el şi plecă, închizând uşa în urma lui.

Irene îşi dădu jos mantia şi pălăria, dar abia le aruncă pe un scaun înainte de a auzi o bătaie în uşă, venind dinspre camera alăturată. Traversă camera şi, trăgând adânc aer în piept, deschise uşa pentru a-l descoperi pe Henry de cealaltă parte, iar imaginea lui în cămaşă o făcu să tresară de bucurie, încât râse.

— Emoţionată? întrebă el zâmbind.

— Îngrozitor, dar... spuse ea şi făcu o pauză, uitându-se la el o clipă. Mi-am dat seama, spuse ea încă zâmbind un pic, este prima dată când te văd fără sacou.

Acest lucru păru să accentueze intimitatea situaţiei lor şi îi reaminti de consecinţele a ceea ce urmau să facă. Dar el vorbi din nou, fără a-i da răgaz lui Irene să se gândească la cât era de nervoasă.

— Cada este conform aşteptărilor tale, sper?

— Ce anume? întrebă ea uitându-se la el cum făcea un semn cu capul către ceva din spatele ei şi se întoarse spre baia alăturată camerei ei. Văzu, prin uşa întredeschisă, conductele din cupru şi cada albă, din email. Dumnezeule, nu am observat-o când am venit.

— Mă răneşti, Irene. Mi-a luat întreaga după-amiază să găsesc un hotel îndeajuns de discret care să aibă o baie privată.

— Mulţumesc, spuse ea râzând şi se întoarse din nou către el. A fost un gest foarte cavaleresc.

— Nu atât de cavaleresc, zise fără să râdă. Se uită în ochii ei şi ea amuţi, văzându-i privirea intensă. Sper că o vom împărţi, continuă el.

La acele cuvinte, inima lui Irene bubui cu putere, şi fluturii din stomac i se transformară într-un stol de păsări speriate. Probabil că el simţi asta, pentru că păşi pe uşă şi îi

cuprinse faţa în mâini, palmele calde pe obrajii ei.

— Eşti absolut sigură că vrei să faci asta?

— Da, spuse ea dând din cap, confirmându-şi atât sieşi, cât şi lui. Nu cred că am mai fost sigură de ceva în toată viaţa mea, Henry. Deci... se opri ea pentru o clipă. Ce se întâmplă acum?

— Sunt câteva căi pe care le putem urma. Dacă îţi este foame, pot comanda cina şi putem mânca mai întâi, zise, mâna alunecându-i pe gâtul ei, vârfurile degetelor lui plimbându-se pe ceafa ei. Sau poţi folosi cada, să faci o baie, şi apoi să te schimbi într-o ţinută mai confortabilă. Aş sugera o rochie largă care nu necesită corset. Sau... spuse el şi făcu o pauză, şi degetele i se opriră. Intensitatea privirii lui deveni mai pătrunzătoare, făcându-i ochii de culoarea fumului. Sau îmi poţi permite mie să te dezbrac.

Irene nu avu nevoie de mult timp pentru a se decide ce preferă şi, în timp ce mâna lui o mângâia, i-o prinse şi i-o ridică spre butonul de sus al costumului ei de oraş.

— Cred, spuse ea, că prefer cea de-a treia opţiune.

Gura lui era peste a ei chiar înainte ca ea să termine, trăgându-şi mâinile din prinsoarea ei şi cuprinzându-i faţa, sărutând-o. Sărutul era şi tandru, şi arzător, iar buzele ei se deschiseră imediat către el şi către orice experienţă avea el să-i ofere în seara asta.

Henry îi gustă gura cu săruturi tandre, bogate, în timp ce o conducea cu spatele către camera ei, şi încercă să nu se gândească la faptul că o împingea peste râul Rubicon. De îndată ce se găsiră amândoi în camera ei, împinse uşa din spatele lor şi o închise. O sărută şi mai adânc chiar, aprinzându-şi propria dorinţă pentru a-şi face conştiinţa să tacă, trecutul şi orice alte contemplări neconvenabile despre bine şi rău.

Dar această strategie de a se ocupa de propria conştiinţă avea şi dezavantaje, pentru că, în câteva secunde, era complet excitat, şi dacă continua astfel, seara aceasta nu avea să fie experienţa extraordinară pe care şi-o dorea pentru ea. Trebuia să o lase mai uşor.

Întrerupse sărutul, încercând să echilibreze cele două

forţe opuse din el în timp ce începu să-i descheie sacoul. Făcea acest lucru încet, pentru că mâinile îi tremurau de la efortul de a-şi controla mişcările. Ea observă, bineînţeles.

— Nu eşti şi tu emoţionat, nu-i aşa? şopti ea, părând surprinsă.

— Glumeşti? Bineînţeles că sunt, murmură el, dându-i sacoul jos de pe umeri şi aruncându-l alături. Apoi se uită din nou la ea, ducându-şi mâna prin păr şi trăgând puternic aer în piept. Sunt al naibii de emoţionat. Dintr-un motiv anume, acest lucru o făcu să râdă. Continuă, atunci, spuse el în timp ce începu să-i descheie nasturii cămăşii. Râzi pe socoteala mea. Se pare că îţi place în mod deosebit acest lucru.

— Ei bine, da, recunoscu ea. Îmi place să te tachinez, e adevărat. Dar îmi place şi că eşti emoţionat.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că arată că nu deţii mereu controlul aşa cum pretinzi.

Suspectă că ea nu ar spune asta dacă şi-ar pierde controlul atât de mult pe cât îşi dorea şi lăsa liber ceea ce sălăşluia în el, şi era fericit că ea alesese să-l lase să o dezbrace. Dacă s-ar fi îmbrăcat cu ceva larg, cu nimic pe dedesubt, se temea că ar fi fost sfârşitul lui, iar dezvirginarea ei, o experienţă scurtă şi deloc romantică. Aşa cum se întâmpla acum, deschiderea nasturilor şi dezlegarea fundelor îl făceau să-şi liniştească, puţin câte puţin, propriile porniri, iar când ajunsese în cămaşă şi pantalonaşi, se simţi pregătit să îşi concentreze întreaga atenţie pe ceea ce era cel mai important: excitarea şi plăcerea ei.

De când începuse să o dezbrace, se uitase la faţa ei. Era îmbujorată, respira repede – un semn bun că era la jumătatea drumului, dar nu era suficient. Nici măcar pe-aproape. Îi prinse bărbia şi o sărută, apoi se trase înapoi.

— Este în regulă dacă mă tachinezi şi râzi, spuse el în timp ce începu să-i desprindă acele de păr. Înainte ca noaptea să se termine, Irene, mă voi răzbuna.

— Dumnezeule, şopti ea, plecându-şi genele. Se pare

că voi avea nevoie, până la urmă, de sărurile acelea.

În ciuda cuvintelor ei glumeţe, el simţi fiorii care îi cutremurau corpul, deşi nu ştia dacă din cauza spaimei sau a anticipării. Probabil amândouă.

Se întoarse pentru a arunca acele de păr pe măsuţa de lângă el, în timp ce îşi trecu cealaltă mână prin părul ei, răsfirându-i-l pe umeri, exact aşa cum fusese în noaptea aceea în bibliotecă, exact aşa cum fusese în toate visele pe care le avusese cu ea de atunci.

Apucă în pumn un mănunchi mătăsos auriu şi îi trase capul pe spate. O sărută, cu cealaltă mână deschizând nasturii cămăşii ei. Voia să-i atingă sânii, să-i prindă în mâini şi să-i sugă, dar îl împiedică decolteul mic al cămăşuţei ei. Prinse marginea cămăşuţei şi trase de ea în sus, însă, brusc, ea îl apucă de încheieturi pentru a-l opri.

— Este în regulă. Nu-ţi fie teamă, spuse el aplecându-se şi sărutând-o pe ureche.

— Nu îmi este teamă. Doar că… zise ea şi făcu o pauză, râzând uşor. Amândoi ştim că nu am experienţă în astfel de situaţii, dar sigur nu sunt singura care rămâne fără haine, nu?

— Nu. Însă probabil că este cel mai bine dacă rămân îmbrăcat cât mai mult timp posibil.

— Nu cred că este prea corect, spuse ea, cum îi era obiceiul, fără a putea accepta această explicaţie.

Nu era corect, într-adevăr, dar era mult mai uşor pentru el să se abţină dacă rămânea îmbrăcat. Voia ca totul, fiecare secundă din ce se întâmpla, să fie ceva ce ea ar preţui fără regret, şi să-l atingă, se gândea el, era parte din asta. Trebuia să suporte tensiunea.

— Prea bine, spuse el şi îşi desfăcu braţele. Dacă doreşti să mă dezbraci, nu mă voi opune.

— Nu ştiu nimic despre hainele bărbaţilor, spuse ea în timp ce îşi ridica mâinile la nasturii de sus ai vestei lui. Mă tem că mă voi dovedi mai puţin îndemânatică decât valetul tău.

— Te vei descurca. Hainele noastre sunt ca toate celelalte lucruri despre noi, răspunse el la privirea ei

întrebătoare. Directe. Necomplicate.

Ea pufni sceptică în timp ce îi scotea vesta, dar nu se opri să îl contrazică.

El deja îşi scosese lavaliera şi gulerul, astfel că ea trebuia să-i dea jos doar butonii, bretelele şi să îi deschidă nasturii cămăşii. Cu toate acestea, nu observă nasturele care îi prindea cămaşa de pantaloni, şi el nu se putu abţine să nu râdă când îi văzu uimirea că nu reuşea să-i scoată cămaşa din pantaloni.

— Lasă-mă pe mine, spuse el şi termină în locul ei, scoţându-şi cămaşa şi bluza de dedesubt în câteva secunde.

Le aruncă alături, dar când se uită din nou la ea, faţa ei îl făcu să înţepenească.

Avea buzele întredeschise şi privirea neclintită în timp ce se uita la pieptul lui gol, părând fascinată. Îşi puse palmele pe pieptul lui şi îşi plimbă mâinile peste umeri, coborând pe braţe. Mângâierea caldă şi înceată se simţea atât de bine încât Henry gemu, lăsându-şi capul pe spate, lăsând-o să-l exploreze şi să-şi satisfacă curiozitatea, deşi se lupta să-şi controleze starea de excitare. Ea îşi plimbă mâinile pe muşchii pieptului lui, pe umeri, pe braţe şi pe abdomen. Dar când ajunse la talia pantalonilor, el ştiu că nu putea îndura mai mult.

— Este suficient, spuse şi, ignorând protestele ei, o apucă de încheieturi şi îi îndepărtă mâinile. Vei putea explora mai târziu. Este rândul meu.

El se uită în jos, observându-i forma plină a sânilor şi linia proeminentă a sfârcurilor pe sub materialul subţire al cămăşuţei, o imagine care îi crescu şi mai mult dorinţa, şi ştiu că nu mai avea răbdare să vadă ceea ce până acum doar îşi imaginase.

— Ridică braţele, îi ceru prinzând cu mâinile materialul delicat, şi când ea făcu întocmai cum îi spusese, trase de material în sus şi îl aruncă peste grămada de haine de la picioarele lor.

Dar când se uită din nou la ea, imaginea ei era atât de frumoasă, atât de răpitor de frumoasă, încât nerăbdarea i

se risipi şi trebui să se oprească şi să se uite la ea. Avea pielea albă precum frişca, cu o tentă delicată de roz. Sânii îi erau rotunzi şi plini, sfârcurile tari şi excitate, cu areole mătăsoase rozii.

I se uscă gâtul.

Se lăsă în genunchi în faţa ei şi îi prinse sânii cu ambele mâini. Ea trase adânc aer în piept, lăsându-şi capul pe spate, arcuindu-se la atingerea lui. Piele ei era fină ca mătasea, iar Henry se jucă cu ea, plimbându-şi degetul peste sfârcurile ei, frecându-i-le între degete. Ea începu să geamă, încet, legănându-şi capul, plimbându-şi degetele prin părul lui, dar nu era suficient. El o voia atât de dornică, atât de excitată, ca atunci când venea momentul să o aibă cu totul, să fie la fel de pregătită cum era şi el.

Se aplecă mai aproape, îi prinse în palmă unul dintre sâni în timp ce îşi plimbă gura peste el din nou şi din nou. Ea ţipă, corpul tresărindu-i drept răspuns. El o supse, uşor, apoi mai tare, muşcându-i sfârcul cu dinţii.

— Henry, ţipă ea uşor, mişcându-se, agitată. Oh, Dumnezeule, Henry.

El se mai jucă un pic cu ea, apoi se trase înapoi, dar nu avea nicio intenţie de a se opri, pentru că o voia şi mai excitată. Prinse nasturele care îi ţinea pantalonaşii şi îl desfăcu, apoi îi trase în jos. Cuprinzând-o cu ambele braţe de coapse, începu să o sărute pe pielea goală şi mătăsoasă de pe abdomen. Ea tresări, agitată, dar el o ţinu şi mai strâns, ştiind că i-ar amplifica şi mai mult dorinţa pe care o simţea dacă nu se putea mişca. O sărută pe abdomen şi o linse pe buric şi îşi strecură mâna între coapsele ei.

Îşi presă degetul pe pliul sexului ei, şi ea gemu, cu genunchii tremurându-i, însă el o ţinu nemişcată, cu mâinile prinse în jurul coapselor ei, şi continuă să îşi mişte degetul.

Ea îşi plimbă mâinile prin părul lui, în timp ce coapsele îi tresăreau în prinsoarea braţelor lui în timp ce, instinctiv, încerca să aibă orgasm, dar el continua să o ţină strâns, împiedicând-o să ajungă la climax. Ea gemu protestând, dorinţa din ea crescând şi mai mult în timp ce el o mângâia cu degetul.

Îşi săltă capul pentru a se uita la ea. Nu îi putea vedea faţa, pentru că avea capul căzut pe spate, dar era în regulă pentru el, fiindcă ceea ce putea vedea – pielea ei îmbujorată, gâtul lung şi zvelt, sânii plini şi bombaţi – era îndeajuns de minunat.

Era umedă şi excitată, şi el îşi împinse degetul în ea doar un pic, apoi îl scoase din nou, împrăştiindu-i umezeala pentru a-i creşte plăcerea. Ea gemu din nou, corpul cutremurându-i-se.

— Henry, se plânse ea. Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

— Acum cine este tachinat, hm? O sărută pe abdomen în timp ce îi mângâia clitorisul. Te-am prevenit, continuă el.

Ea gemea, disperată.

— Te rog, gemu ea. Oh, te rog.

— Te rog, ce? întrebă el în timp ce făcea cercuri cu vârful degetului pe clitoris. Vrei să mă opresc?

— Nu, nu, nu te opri, spuse ea dând din cap cu putere. Oh, Dumnezeule, te rog nu te opri. Doar vreau… vreau… coapsele i se smuceau incontrolabil. Mai mult. Te rog, Henry.

— Nu încă. Aşteaptă, spuse el sărutându-i abdomenul şi mângâindu-i sexul fără a o lăsa să se mişte, înteţindu-i flăcările dorinţei, şi pe ale lui, în timp ce rugăminţile ei dulci de a avea mai mult îl aduceau şi mai aproape de orgasm. Doar când ştiu că era pe punctul de a nu mai rezista, se opri, slăbindu-şi strânsoarea. Imediat, şoldurile i se mişcară cu putere, îşi strânse coapsele în jurul mâinii lui şi, cu un geamăt uşor pe care deja îl ştia şi o tresărire zguduitoare, termină în grabă şi căzu în genunchi.

El se ridică, trăgându-şi mâna dintre picioarele ei şi o luă în braţe. O sărută şi apoi o ridică, aşezând-o pe pat.

Irene putu doar să se uite la el, uimită şi rămasă fără cuvinte în timp ce se aşeza pe pat lângă ea. După ceea ce tocmai experimentase, nu îşi putea imagina ce senzaţii ciudate şi minunate ar fi fost posibil să urmeze.

Ştiuse că informaţiile pe care le cunoştea despre

relaţiile fizice dintre bărbaţi şi femei erau incomplete, puţine câte erau dintr-o discuţie dureros de stânjenitoare cu mama ei, pe când avea cincisprezece ani, câteva discuţii şoptite de-a lungul anilor cu câteva doamne căsătorite la întâlnirile sufragetelor şi trasul cu ochiul la cărţi interzise atunci când reuşea să facă rost de ele. Dar combinate cu călătoria nebună şi minunată cu trăsura, cu Henry, noaptea trecută, venise aici în această seară gândindu-se că avea o idee destul de bună la ce să se aştepte. Dar acum, dezbrăcată fără ruşine în faţa lui, cu toate simţurile într-un tumult ameţitor şi euforic, îşi dădu seama că nu ştia absolut nimic despre asta.

Dar asta nu era tot, o ştia, pentru că Henry se uita la ea, fixând-o cu ochii lui gri strălucitori de saltea în timp ce începu să-şi descheie pantalonii, şi când îi trase în jos, Irene nu putu decât să se uite uimită la pântecul lui, înţelegând, în cele din urmă, ceea ce voiau de fapt să zică acele discuţii şoptite şi stânjenitoare. Pentru prima dată, simţi o urmă de panică. Privirea îi zbură către faţa lui.

— Henry?

El îşi coborî pantalonii şi lenjeria până la glezne, apoi le scoase de tot şi, când se îndreptă, Irene văzu că ţinea în mână un plic mic, roşu. Înghiţi cu dificultate, încercând să alunge accesul brusc de panică.

Probabil că el văzuse pe chipul ei ceea ce simţea, pentru că se aplecă şi o sărută pe gură.

— Va fi în regulă, o asigură el.

Se întinse pe pat lângă ea, ascunzând plicul roşu sub pernă, şi când se întoarse, ea îi simţi partea tare erectă a corpului pe coapsă.

— Henry? spuse ea din nou, simţind dintr-odată o nevoie disperată de asigurare.

— Dumnezeule, eşti minunată, spuse el ridicându-se şi sprijinindu-se pe un braţ, uitându-se în ochii ei în timp ce o mângâia. Mâna îi alunecă, urmată de privire, în timp ce palma se plimba peste sânul ei, de-a lungul coastelor, peste abdomen şi jos, între coapse. De fapt, spuse el, râzând uşor, cred că eşti, cu-adevărat, cea mai frumoasă femeie

pe care am văzut-o vreodată. Brusc, mâna i se opri pe şoldul ei şi o umbră îi traversă privirea. Dacă vrei să te opreşti, spuse el cu o voce şoptită şi răguşită în timp ce îi prinse din nou obrazul cu mâna şi se uită în ochii ei, poţi, Irene. Ar fi… mai uşor pentru mine dacă ai face asta acum mai degrabă, decât mai târziu.

— Nu vreau să mă opresc, spuse ea întorcându-se şi sărutându-i palma.

— Ai vrea, spuse el. Înainte de final.

— De ce aş vrea?

În loc să-i răspundă, îşi strecură mâna sub pernă. Găsi plicul roşu, îl deschise şi scoase ce era în interior.

— Este asta… spuse ea şi făcu o pauză, ridicând capul pentru a se uita mai bine, dar el deja îl ascunsese în palmă.

— Da, spuse el şi începu să îi acopere uşor corpul cu corpul lui, mişcându-se încet ca şi cum îi dădea destul timp pentru a se răzgândi, până când fu complet aşezat între picioarele ei, şi ea îl simţi, tare şi erect, în locul unde o sărutase atât de intim acum câteva clipe. El îşi strecură mâna între ei, şi după un moment, o atinse unde o mai atinsese înainte, mângâindu-i cu degetele pliurile celui mai intim loc, trezindu-i din nou acele sentimente minunate. Ea se lăsă pe spate, închizând ochii, dar vocea lui o preveni să se adâncească în pasiunea pe care părea că o aducea mângâierea lui.

— Irene, ascultă-mă. Uită-te la mine.

Ea se supuse, deschizând ochii.

— Va fi dureros pentru tine, spuse el. Nu este cale de a evita asta. Dar dacă, oricând, vrei să mă opresc, spune, şi… se opri şi o sărută, puternic. Şi mă voi opri. Îţi promit. În regulă?

Vocea lui suna straniu, strangulată şi dură, şi respiraţia i se înteţi, dar ea nu se temea.

— Nu vreau să te opreşti, şopti ea, şi în timp ce vorbea, orice urmă de panică se risipi.

Pentru că îşi dorea asta. Acum mai mult ca oricând.

El se mişca şi ea putu simţi partea lui tare frecându-se de ea. Locul dintre coapsele ei părea foarte sensibil la

senzaţii acum şi îi simţi erecţia foarte fierbinte şi delicios de senzuală. Ea gemu, lipindu-şi coapsele de el.

— Irene? Acum vorbea repede, ridicându-se deasupra ei şi sprijinindu-se pe braţe. Nu mă mai pot abţine. Intru în tine.

Înăuntru? Făcu ochii mari uitându-se la faţa lui, tăcută şi de necitit deasupra ei, dar înainte de a spune întrebarea care-i stătea pe buze, îl simţi cum se împinge. În ea.

Trase adânc aer în piept, uimită, în timp ce corpul i se lărgi pentru a primi această invazie mare, neconfortabilă. El se opri deasupra ei, aşteptând. Ştia ce aşteaptă şi dădu din cap, grăbindu-l, ridicându-şi coapsele.

Părea că doar de asta avea nevoie. Dintr-odată, cu un sunet aspru, el mişcă puternic din şolduri şi partea lui tare şi erectă intră cu totul în ea, şi, deşi o avertizase, ea nu se putu abţine să nu ţipe la acest asalt imediat. El prinse sunetul durerii ei sărutând-o, în timp ce ea îşi strânse braţele în jurul lui. Se opri din nou, sărutând-o, săruturi încete în timp ce o mângâia pe păr. Apoi se trase înapoi şi începu să o sărute peste tot – pe gât, pe obraji, pe gură şi chiar şi pe vârful nasului.

— Va fi în regulă, Irene. Îţi promit că va fi.

Dar chiar în timp ce o linişte, durerea se estompa.

— Sunt în regulă, Henry, şopti ea şi încercă să se mişte sub el, ca să se obişnuiască cu el în felul acesta.

El îşi îngropă faţa în gâtul ei şi începu să se mişte în ea, mărind ritmul. Pe măsură ce făcea asta, mişcările îi deveneau mai adânci şi mai puternice, iar ea ştiu că simţea şi el aceeaşi plăcere pe care i-o oferise ei. Ea se împinse înainte, strângându-şi şi îndoindu-şi coapsele şi când el răspunse cu un geamăt, zâmbi, începând să-i placă această parte. Durerea se transformă într-o jenă uşoară înăuntru, nimic ce nu putea fi tolerat, şi începu să se mişte cu el, încercând să găsească acelaşi ritm.

Respiraţia lui era sacadată şi îşi împingea coapsele în ea cu putere, cu mişcări repezi, urgente. Irene începu să simtă din nou acea plăcere minunată pe care i-o oferise înainte, dar chiar mai aprinsă şi mai adâncă.

Dar apoi, dintr-odată, fiori îl scuturară pe Henry şi îl auzi cum ţipă răguşit, cum se împinge în ea o ultimă dată şi apoi se opreşte, întregul său corp acoperindu-l pe al ei, respirând repede pe gâtul ei.

Îl mângâie, plăcându-i cum se simţeau muşchii tari şi catifelaţi de pe spatele lui, iar când el se ridică şi se uită la ea, fu cuprinsă de o nemărginită blândeţe, care nu semăna cu nimic din ceea ce simţise înainte în viaţa ei. Îi strânse inima şi o făcu să vrea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Părea că-i umplea întregul suflet.

Deci asta însemna să fie o femeie distrusă. Nu simţea niciun regret şi nicio ruşine. Simţea doar o bucurie copleşitoare, care creştea în ea până când nu mai putu să o ţină, şi râse cu poftă. Să fie distrusă se simţea extraordinar de bine.

Capitolul 18

— Irene? spuse Henry şi se ridică de pe ea, părând suspect. Râzi?

— Ei bine… da. Îl zăpăcise, era sigură. Îmi pare rău dacă este nepoliticos să fac asta într-un astfel de moment. Doar că… sincer, nu înţeleg deloc represiunea şi cenzura cu privire la asta. Făcu o pauză, râzând din nou. Este glorios. De ce nu fac oamenii asta mereu?

Asta îl făcu şi pe el să râdă, un râs adânc, din inimă, şi îi plăcu sunetul acestuia.

— Mulţi oameni o fac, spuse el, prinzându-i faţa cu palmele. Crede-mă, sunt oameni care se întâlnesc în camere de hotel şi în dormitoare peste tot în Londra chiar în acest moment în care noi suntem aici şi vorbim de asta.

— Dar tu? întrebă ea, dispărându-i râsul în timp ce se uita la faţa lui. Ai fost cu multe femei? În afară de soţia ta, adică.

— Nu, nu cu multe. Adică, îndeajuns de multe să ştiu ce fac. Dar nu îndeajuns de multe încât să fiu cinic în legătură cu asta, slavă Domnului.

— Şi unii oameni sunt cinici?

— Mult prea mulţi, mă tem, spuse el şi se uită la ea, şi zâmbetul îi fu înlocuit de o expresie gânditoare. Eşti o femeie neobişnuită, ştii asta?

— De ce? Pentru că deşi te cunosc abia de două săptămâni, te-am făcut iubitul meu?

Încercă să sune degajată, dar se temu că aceste cuvinte spuse pe nerăsuflate o dădură de gol.

— Într-un fel, da. Eşti neaşteptată, Irene. Pare că niciodată nu pot prezice ceea ce gândeşti sau ce simţi despre ceva. Sau ce îţi pui în minte să faci.

— Este parte din şarmul meu.

Era glumeaţă, dar el nu râdea.

— Într-adevăr, este. Cred că, de fapt, începe să-mi placă, spuse el şi o sărută, apoi se ridică de pe ea şi ea răsuflă uimită în timp ce el se desprinse de ea.

Ducele puse mâna între ei, căutând între coapsele ei, dar nu era o mângâiere, şi ea ştiu că el caută ceea ce fusese în pachetul roşu. Ciudat, ştiind asta, o făcu să se simtă, dintr-odată, ruşinată.

— Ce se întâmplă acum? şopti ea.

— Depinde unde crede lumea că eşti.

— Dacă te referi la Clara, ea crede că sunt la Belford Row. Dacă te referi la Papa, el crede că-mi petrec noaptea în Upper Brook Street.

El se încruntă. Pe neaşteptate, se rostogoli, iar ea simţi un fior de teamă în timp ce el se ridică, cu spatele la ea, cu conţinutul pachetului roşu strâns în pumn.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că este un pic ciudat, spuse el râzând uşor. Să vorbim despre tatăl tău în acest moment.

— Dacă crezi că regret ce s-a întâmplat, Henry, să ştii că nu o fac.

— Mă bucur, spuse el întorcându-şi capul, zâmbind uşor, şi cu mâna liberă întinzându-se spre mâna ei.

O sărută, apoi îi dădu drumul şi se ridică din pat. Irene se ridică, permiţându-şi să-l privească lung în timp ce se ducea spre camera lui. Avea un corp chiar splendid, se

gândi ea, lungindu-şi gâtul. Umerii laţi, spatele musculos, fundul. El dispăru pe uşă, şi ea se mai uită o dată, oftând îngrijorată înainte de a se arunca din nou pe saltea.

Când se întoarse, era îmbrăcat cu un halat lung, roşu-închis, spre exasperarea ei. Se aşeză pe marginea patului.

— Dacă nu trebuie să fii acasă imediat, luăm cina aici?

— Oh, putem? Ce idee minunată! Sunt lihnită.

Asta îl făcu să râdă, şi ea zâmbi la auzul râsului lui.

— Oricât de mult aş vrea să te fac să râzi, spuse ea şi se ridică, de ce a fost asta amuzant?

— Pentru că ştiu motivul pentru care îţi este foame.

Zâmbind înapoi, o sărută, apoi se uită în jos şi îi prinse sânul cu mâna.

Corpul ei răspunse imediat la atingere, arcuindu-se în mâna lui, dar anticiparea ei delicioasă fu distrusă înainte ca ea să aibă şansa de a o savura.

— Va trebui să-mi acorzi un pic de timp să-mi revin, draga mea, spuse el. Bărbaţii au nevoie de asta.

— Oh, spuse ea şi se înroşi, realizând că erau o groază de lucruri pe care nu le ştia despre bărbaţi. Apoi se încruntă, bătându-l pe încheietură. Atunci dacă aşa este, de ce mă tachinezi?

El făcu ochii mari şi, pentru un moment, arătă la fel de nevinovat precum unul dintre nepoţii lui.

— Asta fac? şopti el, trecându-şi degetele peste sfârcurile ei, aprinzând dorinţa în ea.

— Da, spuse ea hotărât şi îi îndepărtă mâna. Şi-apoi, mi-ai promis mâncare.

— Deci, cina pentru doi, atunci? Ai încredere să comand pentru tine?

— Bineînţeles. Fiind un duce, cu siguranţă ştii ce vin se potriveşte cu ce fel de mâncare, şi toate lucrurile de genul acesta, comandă deci ce consideri că e cel mai bine. Dar fără desert, adăugă Irene în timp ce Henry se ridică.

— De ce fără desert? întrebă el aşezându-se înapoi, uitându-se la ea cu o privire uimită şi un pic încruntată, una care îi spuse că îl înfruntase din nou.

— Nu vreau, spuse ea şi zâmbi, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi sărutându-l. Tu eşti desertul meu.

*

Şi astfel începu viaţa doamnei şi a domnului Jones. Henry îi telefona de la club spunându-i la ce hotel puteau sta, un hotel diferit în fiecare noapte. El aranja transportul valizei ei şi curăţarea hainelor ei, pentru ca, indiferent unde petreceau noaptea, ea să aibă lenjerie curată fără ca vreo persoană din casa lui sau din casa ei să aibă suspiciuni când îi spălau hainele. Şi o asigură că nu venea niciodată cu propria trăsură şi că mereu venea pe o rută ocolitoare. Se întâlneau după căderea nopţii şi se despărţeau înainte de răsărit.

Aceste aranjamente ilicite erau un aspect al vieţii despre care ea deja ştia câte ceva, pentru că pâinea şi cuţitul editorialelor de zvonuri implicau legături de dragoste ale diferiţilor membri ai aristocraţiei. Şi aceste cunoştinţe îi folosiseră pentru a se proteja împotriva oricărui zvon îndreptat către ea şi Henry. Se asigura mereu că pleca învăluită în mantaua ei neagră şi cu voal. Gările foloseau drept locuri bune pentru a se dezbrăca de hainele ei întunecate şi pentru a se îmbrăca în obişnuita ei cămaşă şi fustă, o uniformă cu nimic deosebită de cea a vânzătoarelor, a telefonistelor şi a dactilografelor care fugeau prin Londra seara târziu şi dimineaţa devreme. Chiar şi culoarea părului ei era bine ascunsă sub o pălărie simplă din paie. În ciuda precauţiilor, unul dintre competitorii lui Irene menţionase în ediţia de miercuri despre interesul subit al ducelui de Torquil pentru o anumită doamnă misterioasă, forţând-o pe Irene să se asigure că următorul editorial Delilah Dawlish al lui Josie va face acelaşi lucru, pentru că lipsa unei astfel de menţiuni ar fi fost cu siguranţă observată de competitori. Începu chiar să inventeze o identitate pentru amanta lui Torquil. Bineînţeles că familia lui nu îi puse nicio întrebare despre această femeie, pentru că aşa cum o asigură el, printre

genul acesta de oameni, amanta unui bărbat nu era niciodată un subiect de discuţie.

Tatăl ei, care nu citea niciun ziar de bârfe şi fusese de mult obişnuit cu orele ciudate la care venea şi pleca Irene, nu avea niciun motiv să fie suspicios, şi atâta timp cât Clara nu vizita Belford Row, secretul privind aranjamentele de dormit ale lui Irene putuseră rămâne intacte.

Pentru Irene, nopţile lor împreună erau minunate, nu numai datorită bucuriei pe care o simţea în braţele lui Henry, dar şi datorită conversaţiilor lor, pentru că ea nu avusese niciodată în viaţă ocazia unor discuţii oneste, deschise cu un bărbat. Avusese un pretendent sau doi, tineri respectabili care îi fuseseră introduşi prin intermediul verilor săi sau pentru că locuiau în vecinătate şi îi ştia de o viaţă întreagă. Toţi fuseseră politicoşi, sinceri şi plictisitori. Orice părere din partea ei care nu era în acord cu opiniile lor sau sfaturi îi făcuseră să se simtă stânjeniţi şi înclinaţi să schimbe subiectul. Nu interacţionase niciodată cu un bărbat care să o poată înfrunta, aşa cum o făcea Henry. Nu îi găsea mintea deloc intimidantă şi nici inferioară propriei minţi. Şi nici nu obişnuia să îi vorbească de sus sau să îi facă pe plac pentru a evita discuţia, şi conversaţiile lor îi făceau să fie, de obicei, la fel de înflăcăraţi ca atunci când făceau dragoste. Aşa cum se întâmplase din clipa în care se cunoscuseră, el era capabil să o provoace, să o enerveze şi să o facă să gândească.

— Dar de ce ar trebui ca femeile să aibă drept de vot?

Irene puse jos cuţitul şi furculiţa, fericită să preia controlul peste tava cu micul dejun împrăştiat între ei pe pat, în cea de-a treia cameră de hotel într-o săptămână.

— De ce nu ar trebui să aibă drept de vot? Răspunde-mi la asta.

— Nu este un argument, spuse el şi se sprijini de capătul patului din alamă, ţinând în mână cana de ceai, aşezându-se confortabil. Susţine-ţi cauza.

— De ce ar trebui să fac asta? Bărbaţii au fost nevoiţi să o facă? Sau ei doar decid – suntem mai mari, mai puternici, câştigăm?

— Ei bine, da, probabil că exact aşa s-a întâmplat, dar, din nou, acesta nu este un argument. Ştii că dacă vrei să ai drept de vot, va trebui să faci mai multe decât să mărşăluieşti, să protestezi şi să declari că ai un set de valori morale superior. Va trebui să convingi bărbaţii de la conducere să-ţi cedeze puterea, şi pentru a realiza asta, va trebui să îţi argumentezi mai bine ideea. Nu vei rezolva nimic dacă te plângi cât de nedrepte sunt lucrurile şi cum bărbaţii au făcut numai ce au vrut pentru prea mult timp. Dacă vreodată vei acapara atenţia unui politician şi vei spune prostii d-astea, îţi vor râde în faţă şi îţi vor spune că ceea ce ai nevoie este să te căsătoreşti şi să ai o droaie de copii pentru a-ţi aminti unde îţi este locul.

— E mai adevărat decât îmi place să cred, spuse ea încruntându-se.

— Deci, răspunde-mi la întrebare. De ce ar trebui femeile să aibă drept de vot?

— Cred că, dacă femeile ar avea drept de vot, lumea ar fi mai bună, spuse ea uitând de micul dejun, punând jos tacâmurile şi dând la o parte tava.

— Acesta este un motiv bazat pe sentiment, şi nu îmi pasă ce crezi. Aminteşte-ţi, adăugă el la sunetul ei de indignare, sunt oponentul tău. Sunt parlamentarul pe care trebuie să-l convingi, încearcă din nou.

— Voi încerca, Henry, dar serios, nu crezi că dreptul femeilor la vot aduce schimbări care sunt bune? Uită de faptul că trebuie să argumentez, spune-mi doar ce crezi tu, personal.

— Sincer? Nu ştiu, spuse el ignorând sunetul pe care îl scoase ea exasperată şi se gândi pentru un moment. Dacă s-ar întâmpla, spuse el încet, schimbarea ar fi enormă, chiar haotică. Ar fi schimbări bune? Cum pot răspunde la asta? Toată viaţa mea, am fost crescut după anumite reguli. Sunt un duce, este responsabilitatea mea să menţin lumea stabilă, să am grijă de toţi care există în lumea mea. Administratorii fermelor mele, servitorii angajaţi în serviciul meu, negustorii din satul meu – toţi aceşti oameni depind de mine să le menţin lumea cât mai stabilă cu putinţă,

aceasta este o certitudine a existenţei mele. Sunt perfect conştient că situaţia economică a acestor oameni, mai ales a femeilor şi a copiilor, depinde foarte mult de deciziile pe care le iau.

— Dar pune titlul deoparte. Tu ce crezi?

— Vorbind în calitate de bărbat, mereu am crezut că este datoria mea, responsabilitatea şi onoarea mea şi am grijă de femeile din viaţa mea, şi de copii. Dacă nu am asta, dacă nu mi se permite asta, atunci – ca bărbat – ce sunt? Care este rostul meu pe această lume, dacă nu este să protejez şi să am grijă de cei pe care îi iubesc cel mai mult?

Uitându-se la el în timp ce vorbea, Irene simţi o durere profundă în piept. Nu putea răspunde pentru că era copleşită de un amalgam de sentimente. Nedumerire, pentru că el chiar nu vedea că era mult mai mult decât o persoană care purta de grijă celorlalţi. Confuzie, pentru că nu cunoscuse niciun bărbat pentru care grija faţă de ceilalţi însemna atât de mult. Şi da, simţea o urmă de invidie, invidie faţă de cei care erau îndeajuns de norocoşi să-l aibă alături.

Nu se putu gândi cum să spună toate acestea, şi, în timp ce îl privea, el se încruntă un pic.

— De ce te uiţi la mine în felul acesta? întrebă el.

— Pentru că, Henry, spuse ea uşor, nu eşti deloc precum ceilalţi bărbaţi pe care i-am cunoscut.

El se simţi stânjenit, îşi putu ea da seama, pentru că se uită în altă parte şi tuşi.

— Da, ei bine, nu cred că sunt un specimen aşa de rar.

— Dar eşti. Şi pentru că nu toţi oamenii sunt ca tine, cum rămâne cu femeile care nu sunt îndeajuns de norocoase să fie în grija ta?

— Dumnezeule, Irene, spuse el trecându-şi o mână prin păr şi râzând, nu ştiu. Mă combaţi la orice spun, chiar asta faci. De ce cu tine mereu pun la îndoială ceea ce gândesc, ceea ce cred, ce este corect şi ce este greşit? Până să te întâlnesc pe tine, eram absolut sigur că ştiam toate aceste lucruri.

— Şi acum?

— Acum nu mai sunt sigur de nimic, ca să fiu sincer. Mă provoci şi mă înnebuneşti şi mă exciţi şi mă împingi să mă îndoiesc de tot ceea ce ştiu şi cred. Mă găsesc că port discuţii despre subiecte la care nu m-am gândit înainte şi combaţi idei despre viaţa mea pe care mereu le-am luat drept adevărate.

— Şi tu faci la fel cu mine. Dar asta este… un lucru bun. Imediat ce spuse asta, simţi un fior pe şira spinării, ca şi cum un vânt rău prevestitor suflă prin cameră. Nu-i aşa? şopti.

— Este? spuse el şi se încruntă, uitându-se împrejurul camerei de hotel şi, în timp ce ea îi urmă privirea, observă urmele pe care le lăsase întâlnirea nebună dintre ei, care avusese loc cu puţin timp în urmă – hainele împrăştiate, plicul roşu. Sunt prins în situaţii la care nici nu aş fi visat în urmă cu câteva săptămâni, continuă el contemplativ. Sapi, Irene, chiar la fundaţia existenţei mele.

— Ai spus că nu vei regreta asta, şopti ea, forţându-se să se uite din nou la el. Ce avem.

— Nu regret, spuse el şi îşi puse jos ceaiul, aplecându-se înainte şi prinzând-o de obraz. Deloc, nici măcar un moment. Dar cunoscându-te, este un pic haotic pentru simţurile mele. Vrei să schimbi lumea, draga mea, adăugă el, zâmbind atât de tandru încât momentul ei de teamă se risipi şi dispăru. Şi eu sunt mult prea obişnuit să fiu mulţumit cu lumea aşa cum este. Şi acestea fiind spuse, adăugă el, lăsându-se pe spate, cu mâna căzându-i deoparte, tot nu m-ai convins de ce femeile ar trebui să aibă drept de vot. Continuă, deci.

Ea se gândi pentru o clipă, încercând să găsească un argument aşa cum se aştepta el să o facă.

— Pentru că ceea ce este decis de către bărbaţi în locul nostru nu ia deloc în considerare ce vrem, ce ştim că este mai bun pentru noi.

— Dar în calitate de bărbat, ştiu ce vreţi cu adevărat şi ce este bun pentru voi.

— Serios, Henry, se înecă ea, orice noţiune de discuţie

rezonabilă fiind aruncată pe apa sâmbetei. Tu nu crezi cu adevărat asta, nu?

— Bineînţeles că asta cred, spuse el, cu o privire impasibilă.

Şi cu toate acestea, ea înţelese, fără să ştie cum de îşi dăduse seama de asta, că o provoca dinadins. Şi mai şi funcţiona, pentru că acum era furioasă, şi bombănea, şi era complet neelocventă.

Se uită încruntată, frustrată de abilitatea lui de a întoarce discuţia în avantajul lui, folosindu-se de emoţiile ei chiar împotriva ei.

— Nu este corect. Voi, bărbaţii, mergeţi la facultate, petreceţi patru ani învăţând şi practicând cum să discutaţi…

— Eu nu am făcut asta, spuse el rânjind. Am făcut nouă ani, nu patru. Înainte de Cambridge, a fost Harrow. Şi înainte de asta, profesorii mei. Şi da, la Cambridge, am excelat la oratorie. Am fost primul în clasă patru ani la rând. Deci, ai dreptate – eşti complet depăşită. Ceea ce este oricum o realitate, adăugă el, rânjind, din moment ce eu sunt bărbat şi tu eşti femeie. Nu ai nicio şansă.

— Prostii, spuse ea, perfect conştientă că acum o tachina. Dă-mi peste nouă ani de antrenamente la dezbateri şi oratorie, şi vezi cât eşti de departe atunci.

— Nu sunt convins că asta contează. Irene, sunt înconjurat de femei, şi te pot asigura, toate reprezentantele sexului tău sunt capabile să creeze un argument pe loc. Poate că nu este unul logic…

Ea obiectă dându-i un ghiont cu piciorul.

— Ştii la ce mă refer. Voi învăţaţi dezbatere şi oratorie la universitate. Nouă, femeilor, ne este refuzată această oportunitate.

— Nu este negată. Nu mereu, cel puţin.

— Deşi, de cele mai multe ori este. Nouă ne este permis dacă bărbaţii din viaţa noastră – care mereu deţin controlul banilor noştri – vor fi de acord să plătească taxele. Deci, din nou, sunt bărbaţii noştri – soţi, fraţi, taţi – care decid pentru noi câtă educaţie primim. Majoritatea dintre

noi avem voie să ştim un pic mai mult decât lucrurile de bază.

— Parcă ai fi sora mea, spuse el zâmbind. Ea a vrut să meargă la facultate.

— Angela? întrebă Irene, îngheţând, uimită. Henry, nu i-ai refuzat surorii tale o educaţie universitară, nu-i aşa? Te rog spune-mi că nu ai făcut asta.

— Nu, nu, nu Angela. Patricia. Era nebună, absolut nebună, cu chimia. Voia să se ducă la Girton şi să devină medic. Dar tatăl meu – era în viaţă, atunci – nu a suportat gândul. Era îndeajuns de rău că unul dintre bărbaţii din familia noastră voia să se facă medic, dar o femeie? Dumnezeule, nu. A fost o dezamăgire zdrobitoare pentru ea. I-a frânt inima.

Irene tocmai îşi argumentase punctul de vedere, dar nu îi păsa de asta acum, pentru că se uita la faţa lui, şi orice dezbatere pe drepturile femeilor şi educaţie fusese lăsată deoparte.

— Patricia? A murit, nu-i aşa?

— Acum doi ani, da. A murit la naştere. Eclampsie. Şi copilul, spuse el şi se foi, tuşind. Dacă susţii drepturile femeilor, te pot asigura că aş susţine fericit oferirea unui mai bun acces femeilor la educaţie universitară, mai ales dacă asta înseamnă mai multe femei medici şi îngrijiri medicale mai bune pentru voi.

Era evident că încerca să aducă din nou discuţia la politică pentru că era mai sigur pentru el decât să vorbească de pierderea personală şi de durerea intimă, dar Irene nu i-ar permite o asemenea diversiune.

— Cum era?

— Patricia? întrebă el şi zâmbi, dar cu o evidentă tristeţe, şi ea se întrebă cum de putuse să îl considere pe acest bărbat de gheaţă sau fără sentimente. Cred că poţi ghici cum era, continuă el cu un zâmbet ironic. Mi-ai cunoscut nepoţii.

— Oh, Doamne, spuse Irene râzând.

— Exact. Pat era cel mai aventuros membru al familiei noastre. Voia mereu să ştie de ce şi cum se întâmplau

lucrurile. Şi avea o minte brici. Era o femeie care ar fi făcut lumea mai bună, ca să folosesc argumentul tău. Ei bine, se corectă el, cu excepţia că aproape a aruncat în aer casa de vară o dată.

— Dumnezeule. Aşa mamă, aşa fii.

— Da. Un experiment chimic care a dat greş. Dar în afara incidentului cu casa de vară, era strălucită. Dacă s-ar fi dus la Girton, i-ar fi plăcut fiecare minut. Cu toate acestea, îl iubea la nebunie pe Jamie şi îşi adora băieţii – nu spun că a trecut peste faptul că nu s-a dus la facultate, pentru că nu poţi trece peste zdrobirea unui vis de-o viaţă, dar era capabilă să fie fericită în ciuda acelei pierderi.

— Da, spuse Irene dând din cap. Trebuie să depăşeşti durerea, nu-i aşa? Adică, ce mai poţi face? În afară de a fi precum tatăl meu. El va... se opri şi se uită la farfuriile pentru micul dejun. Se va omorî singur cu băutura, şopti ea. Ştiu asta.

— Dacă face asta, spuse Henry apucându-i bărbia şi ridicându-i faţa, nu prea ai ce face pentru a-l opri.

— Da, ştiu. Am făcut tot ce se putea. Obişnuiam să îi caut zilnic prin cameră, să-i arunc sticlele. Le-am ordonat servitorilor să ţină băutura departe de el, le-am spus negustorilor să nu aducă niciodată băutură în casă, pentru că nu voi plăti factura dacă fac asta, dar... spuse ea şi dădu din cap. Nimic din toate astea nu a făcut niciun bine. Papa mereu reuşea să bea din altă parte, şi în cele din urmă, pur şi simplu am renunţat. Am acceptat faptul că dacă o persoană este hotărâtă să meargă pe un anumit drum, nimeni altcineva nu poate să o împiedice.

— Cred, spuse el cu un oftat, că amândoi am ajuns să acceptăm acest lucru despre oameni.

— Te gândeşti la mama ta, ştiu, spuse ea şi dădu tăvile la o parte ridicându-se în genunchi, întinzându-se şi punându-şi braţele în jurul gâtului lui. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, Henry. Drumul ei poate fi perfect corect, pentru ea şi pentru tine. Doar timpul o va spune.

— Pot doar să sper că ai dreptate, pentru că am fost obligat să recunosc că nu este decizia mea căsătoria ei.

— Deci pot câştiga dezbateri cu tine, spuse ea rânjind. Cât de satisfăcător este să ştiu asta!

— Nu ai câştigat-o pe cea la care te-ai încumetat, îi reaminti el. Tot nu ai demonstrat de ce femeile ar trebui să aibă drept de vot.

— Problema este că de fiecare dată când o femeie susţine o asemenea cauză, spuse ea oftând, sau când doar încearcă să discute problema într-o adunare publică, ni se spune că nu se cade pentru femei, dragă, şi să încetăm să mai fim atât de pline de resentimente şi de furie.

— Irene, spuse el înclinându-şi capul, uitându-se la ea, ai putea să stai pe stradă în cămaşă şi cravată, şi chiar – ferească Dumnezeu – într-o pereche de pantaloni, ţinând o pancartă deasupra capului prin care să ceri capetele tuturor bărbaţilor pe tăvi în timp ce un poliţist te arestează, şi nu aş putea niciodată să te consider mai puţin femeie. Şi chiar acum, adăugă el, uitându-se în jos, când nu porţi mai nimic, nu prea pot gândi deloc.

Dintr-odată, toate instinctele ei feministe se treziră la viaţă, dar apoi îşi dădu seama ce face şi se încruntă.

— Încerci din nou să-mi distragi atenţia.

— Ei bine... spuse el şi făcu o pauză, ridicând marginile cămăşii ei de noapte pentru a trage cu ochiul la pieptul ei, diversiunea este o tactică fundamentală a dezbaterii.

— Nu va funcţiona, Henry, spuse ea lovindu-l peste mână şi lăsându-se pe spate. Ai grijă!

— Oh, prea bine. Distragerea atenţiei amândurora ar fi distractivă. Pe de altă parte, ai nevoie disperată de pregătire pentru dezbateri. Unde eram?

— Argumentai în mod exagerat că ţi se cuvine, cumva, prin simplul fapt că eşti bărbat, să iei decizii pentru mine.

— Deci simţi că ar trebui să-ţi cedez puterea şi să-ţi acord drept de vot pentru că nu crezi că îţi vreau binele.

— Nu! Nu este deloc asta. Oh, aş vrea să te pot face să înţelegi. Puterea cu privire la binele meu nu este a ta pentru a o ceda sau a o păstra, a o lua sau a o da. Nu ai

dreptul să decizi ce vreau sau ce este bine pentru mine. Doar eu am acest drept.

— Dar legal, bărbaţii au acest drept, când vine vorba de femeile pe care le au în grijă.

— Şi legea este greşită. Greşită la fel cum şi sclavia este greşită, şi servitutea contractuală este greşită. Sunt o fiinţă umană, cu propriul suflet, cu propriile gânduri, cu propriile opinii şi propria voinţă. Aceste lucruri nu îţi aparţin, cum nu îi aparţin nici tatălui sau fratelui meu, sau oricui altcuiva, bărbat sau femeie, şi chiar dacă eşti de acord cu mine, Henry, destinul meu este al meu, şi alegerile care determină acel destin sunt tot ale mele. Numai ale mele.

— Abia aceasta, draga mea, spuse el uşor, zâmbind, este baza unui argument solid.

*

Deşi ziarul ei putea specula cu privire la lucrurile necuviincioase ale altora, Irene nu fusese niciodată implicată în ceva necuviincios, şi nici nu visase că ar putea fi, dar întâlnirile secrete cu Henry erau atât de delicios de necuviincioase că o umpleau de nerăbdare când nu era cu el şi de plăcere când era. Poate că era o greşeală a caracterului ei, dar găsea totul foarte palpitant. Henry nu era de acord cu ea.

El considera secretul cu privire la legătura lor drept un rău necesar. Oricât de mult îi plăcea discreţia, îi displăcea secretomania. Furişatul şi aventurile la miezul nopţii îl făceau să se simtă foarte inconfortabil, şi posibilitatea de a fi prins îl îngrijorau de dragul ei. Ea suspecta şi că se simţea vinovat. Trebuie să se fi simţit aşa, pentru că era atât de cinstit şi de moral. Şi cu toate acestea, în nopţile lor secrete împreună, Irene începuse să descopere mai multe despre cealaltă latură a sa, întunecată, senzuală, despre care el o avertizase în acea noapte în bibliotecă.

Pentru el, ea învăţase că erau nenumărate poziţii în care doi oameni puteau face dragoste, şi că preferata lui

era ca ea să stea deasupra, pentru ca el să-i poată vedea faţa şi să-i mângâie sânii în timp ce ea avea orgasm. Învăţă cum să-i ţină în mână penisul în erecţie, şi cum să-l atingă uşor până îl aduce aproape de orgasm, învăţă că cel mai bun lucru după încântătorul orgasm era să stea cu capul pe pieptul lui gol, pentru că îi plăcea la nebunie sunetul bătăilor inimii lui. Şi învăţă că mereu el rezerva o cameră cu cadă pentru că îi plăcea să o ajute să se îmbăieze, acoperind-o cu săpun şi mângâind-o, şi află că se gândise la această activitate în mod particular încă din prima noapte în casa lui când vorbiseră despre băi.

Şi cel mai bun dintre toate, află că putea să lase deoparte orice comportament sentimental cu el, că putea să preia controlul oricând dorea. Era plin de modestie şi minunat când află că dorinţa lui cea mai mare era să o facă pe ea să se simtă bine, dar spre încântarea ei, află că îl excita şi îi plăcea dacă îi spunea ce o excita şi ce îi făcea ei plăcere. Îi plăcea la nebunie să audă asta.

— Ce părere ai despre asta? întrebă el, mângâind-o cu vârful degetelor pe spatele genunchiului îndoit.

— Hm… murmură ea oftând, aşezându-se mai bine pe salteaua de sub ea, pretinzând a fi indiferentă. Este plăcut.

— Plăcut? Plăcut? O sărută pe umăr. Niciun bărbat nu poate auzi un comentariu atât de lipsit de entuziasm stând jos.

— Henry, tu stai jos, spuse ea chicotind.

— Nu contează, din contră, spuse el şi se ridică, dezbrăcat, şi se duse la piciorul patului. Insist asupra unei explorări complete a acestei chestiuni.

— Explorări? întrebă ea şi ridică capul.

— Oh, da, spuse el zâmbind, uitându-se în ochii ei, şi o prinse de glezne. Încet, începu să-i desfacă picioarele.

— Henry? întrebă ea simţind un mic fior – anticipare amestecată cu o urmă de teamă pentru că era complet dezbrăcată. Ce faci?

— Ce părere ai despre asta? întrebă el urcând şi coborând în sus şi-n jos pe interiorul gambelor ei şi peste fluierul piciorului. Îţi place asta?

Când ea nu răspunse, el se aplecă, depărtându-i un pic mai mult genunchii şi aşezându-şi trupul între ei.

— Sau asta? întrebă el şi o sărută pe interiorul unuia dintre genunchi, apoi pe celălalt, apoi îşi ridică capul.

Uitându-se în ochii ei, cu un scop clar în privire, se mai mişcă un pic între coapsele ei şi îşi strecură mâna între picioarele ei.

— Henry? spuse ea cu o voce gravă.

Dorinţa ei creştea.

— Ce părere ai, întrebă el în timp ce îşi aplecă fruntea, despre asta?

Îşi puse buzele uşor pe locul ei cel mai intim şi senzaţia era atât de arzător de dulce încât ea ţipă. Instinctiv, îşi strânse coapsele.

— Nu, nu, zise ea încet, şocată şi ruşinată şi excitată în acelaşi timp.

El se opri şi-şi ridică privirea, dar ea nu se putu uita la el. Putea doar să-şi ţină ochii strâns închişi.

— Nu îţi place? spuse el aplecându-se din nou, frecându-şi nasul de ea.

— Nu… nu ştiu. Sunt sigură că nu poate fi… oh, Dumnezeule, Henry, nu. Este crud.

Se înroşise cu totul, cu siguranţă, pentru că ruşinea era atât de mare, încât abia o suporta. Asta era dincolo de orice făcuseră, dincolo de orice plăcere pe care i-o oferise el până atunci.

— Irene, spuse el, cu respiraţia caldă peste umezeala ei. Vreau să fac asta. Vreau să te sărut aici. Vreau să te gust. Lasă-mă.

Şi apoi o gustă, iar ea trase adânc aer în piept şi coapsele ei se mişcară spre gura lui.

— Oh, oh.

— Ar trebui să continui? întrebă el tandru, ridicându-şi capul şi apoi frecându-şi nasul de ea, tachinând-o. Îţi place? Nu eşti sigură? adăugă el când ea nu răspunse.

— Nu sunt sigură, reuşi ea să spună, topindu-se cu totul de plăcere. Mai mult.

— Mai mult să fie, râse el uşor.

Ea se prinse cu mâinile de tăblia patului în timp ce o săruta cu buzele şi o mângâia cu limba, gustând-o, în timp ce ea doar putea sta întinsă acolo, scăldata de senzaţii atât de superbe încât nici nu putea să vorbească.

— Oh, oh, oh, era tot ce reuşea să spună, în timp ce dulcea plăcere creştea, ajunse pe culme şi o învălui cu totul – nu era o senzaţie nouă, nu, dar mai puternică, mai intensă, mai cutremurătoare ca înainte.

Şi apoi veni din nou, şi din nou, şi tot ce putu face era să suspine de extaz în timp ce săruturile lui carnale, fără pic de ruşine, storceau toate picăturile de plăcere din corpul ei.

— Vreau să fiu în tine, spuse el în cele din urmă, ridicându-şi capul.

— Da, gâfâi ea, deschizându-se imediat pentru el, desfăcându-şi larg picioarele în timp ce el se aşeza peste ea.

Făcu o pauză doar cât să găsească plicul roşu, găsi prezervativul – acel scut care îi proteja aşa-zisa ei virtute. Îl puse şi o luă, intrând atât de tare şi de complet, încât o făcu să rămână fără aer şi pe el să geamă.

— Nu mă mai pot abţine, şopti el pe gâtul ei în timp ce coapsele i se legănară din nou pe coapsele ei. Îmi pare rău, Irene. Chiar nu mai pot.

Încă două zvâcniri şi apoi îşi puse braţele strâns în jurul ei şi termină, corpul cutremurându-i-se de forţa orgasmului său, căzând apoi, gâfâind, deasupra ei.

Ea stătea întinsă acolo, plimbându-şi degetele în părul lui, încă uimită de ceea ce tocmai făcuse el. Se gândi la toate momentele când era în biroul ei, săptămâna aceasta, uitându-se pe micuţa ei fereastră către peretele de cărămidă de vizavi, visând la următoarea lor întâlnire, dar niciun vis pe care l-ar fi avut, indiferent cât de erotic, nu semănase cu asta.

„Sunt un bărbat cu dorinţe trupeşti puternice.”

Da, se gândi ea, zâmbind. Cu siguranţă era.

Capitolul 19

Henry se mişcă, sărutând-o pe păr în timp ce îşi strecură mâna între ei pentru a găsi prezervativul. Ascunzându-l în pumn, coborî din pat. Dezbrăcat, se duse la fereastră şi, cât ea admira priveliştea pe care o avea, el se uită afară printre draperiile trase.

— Va fi lumină în curând, spuse el, trăgând înapoi draperiile şi ducându-se spre camera lui. Mai bine ne îmbrăcăm.

Dispăru în camera alăturată şi Irene se dădu jos din pat. Se mişcă încet, mintea ducându-i-se înapoi mereu la ceea ce tocmai se întâmplase şi la toate celelalte experienţe senzuale pe care i le oferise în ultimele patru nopţi. Chiar era un bărbat neaşteptat. Lucrurile pe care le ştia, mai ales despre femei. Poate pentru că fusese căsătorit sau de la celelalte femei cu care fusese.

Nu multe. „Îndeajuns de multe încât să ştiu ce fac. Nu îndeajuns încât să devin cinic în legătură cu asta."

Îi plăcea asta la el. Unii bărbaţi, mai ales aristocraţii, erau afemeiaţi notorii. El nu era. De fapt, se gândi ea în timp ce îşi lua corsetul şi începea să se îmbrace, nu era genul care să apară foarte des în ziarul ei, şi când se întâmpla asta, zvonurile despre el erau cele mai insipide, speculaţii ocazionale despre faptul că a dansat cu o domnişoară la un bal şi că ea ar putea fi cea cu care s-ar putea căsători, lucruri de genul acesta.

Se va căsători, bineînţeles. Va trebui să o facă în cele din urmă, nu?

„Un duce trebuie să se căsătorească cu o femeie demnă de poziţia lui."

Îi veniră în minte cuvintele lui din prima noapte când fusese în casa lui şi mâinile lui Irene se opriră pe balenele corsetului ei. Cu siguranţă nu era ea acea femeie.

Nu o deranja asta, îşi spusese odată. De ce, cu câteva zile în urmă, luase în derâdere ideea de a se căsători cu el. Nu erau deloc potriviţi. Ştia asta, şi ştia şi el.

„Am o slăbiciune, se pare, pentru femei care nu sunt potrivite pentru viaţa mea, şi este o viaţă pe care nu o pot schimba.”

Irene se uită la podea, gândindu-se la viitor, şi era un punct de vedere deprimant. Nu ştia cât va dura această relaţie, dar avea să se termine. Şi apoi ce urma? Nu îşi dădu voie să se gândească la asta. În ultimele câteva zile, nu se gândise la nimic altceva în afară de noaptea care urma, şi acum ştia de ce nu îşi îngăduia astfel de speculaţii.

Ceea ce s-ar întâmpla era inevitabil. El va găsi pe cineva potrivit şi ea se va întoarce la viaţa pe care o avusese înainte de a-l întâlni, o viaţă cu munca pe care o iubea, într-o lume pe care o înţelegea. O viaţă fără el.

Irene se simţi dintr-odată deprimată.

— Dumnezeule, Irene, o întrerupse vocea lui din gânduri când intră în cameră şi îşi adună butonii de pe noptiera ei, doar atât te-ai îmbrăcat? Chiar trebuie să ne grăbim. Se va lumina în curând. Şi trebuie să dorm un pic, pentru că am o mulţime de lucruri de făcut înainte de a pleca la ţară.

Pleca la Hamshire. Un alt lucru la care nu-şi dăduse voie să se gândească. Cu corsetul strâns, se opri din îmbrăcat şi se întoarse, urmându-l până la uşă în timp ce el se întoarse în camera lui.

— La ce oră este trenul tău?

— La ora două, din gara Victoria, spuse el după ce îşi aruncă butonii pe noptiera lui, apoi îşi luă gulerul.

Uitându-se la el, pe Irene o lovi realizarea despărţirii iminente, adâncindu-i starea de tristeţe pe care o avea deja.

— Până în acest moment, spuse ea încet, uitându-se la spatele lui în timp ce îşi punea gulerul, nu m-am gândit la faptul că nu te voi vedea în seara asta.

— Nici eu, recunoscu el. A fost o săptămână oarecum sălbatică.

— Poate aş putea veni cu tine şi cu familia ta. Ştiu că nu ai vrea să fac asta, adăugă ea, sperând ca naiba că sunase destul de indiferentă de dragul orgoliului, dar asta

era înainte ca noi… Făcu o pauză uitându-se la el cum se opri, dar se forţă să termine. Dar asta a fost înainte. Acum este diferit, nu-i aşa?

— Este? întrebă el şi se întoarse, şi Irene îşi dori, dintr-odată, să nu fi devenit mai pricepută la a-i citi expresia feţei, pentru că ştiu ce urma să spună chiar înainte ca el să vorbească.

— Nu poţi veni la Hampshire, Irene, spuse el încet. Nu se cade.

Ea se uită în jos, întristându-se în faţa refuzului.

— Înţeleg, mormăi ea, deşi, de fapt, nu înţelegea.

Într-o clipă, el era în faţa ei, punându-şi mâinile pe braţele ei.

— Uită-te la mine.

Mândria o forţă să-şi ridice privirea, deşi ochii, la naiba, o usturau.

— Este mult, mult mai dificil să fii discret la ţară, mai ales acolo unde toată lumea ştie cine sunt. În Londra sunt hoteluri, trăsuri şi un anumit grad de intimitate şi anonimat. În satul meu, nu ar fi nimic din toate acestea. Am putea să ne strecurăm pentru o bucată de timp, dar sunt şanse mari să fim văzuţi. Şi chiar dacă nu vom încerca dinadins să fim împreună singuri, mă tem… se opri şi trase aer în piept. Sunt, după cum ştii, un bărbat care nu îşi arată sentimentele, şi mereu am considerat asta un talent folositor, dar de când te-am întâlnit pe tine, Irene, acel gen de sânge-rece a fost din ce în ce mai greu de păstrat. Dorinţa mea pentru tine nu s-a domolit în aceste patru zile. Doar a crescut şi mai mult, şi mă tem că nu voi putea mereu să o ascund. Trăiesc fiecare clipă cu această teamă – că cineva se va uita la faţa mea şi va vedea ceea ce simt. Că într-o zi voi uita de discreţie, voi uita precauţiile, şi oamenii vor şti adevărata natură a ceea ce se întâmplă între noi. Poţi spune, sincer, că vei putea să-ţi ascunzi mereu dorinţa pe care o simţi pentru mine?

— Nu. Era un lucru greu de recunoscut. Nu cred că aş putea, nu în fiecare clipă.

El o sărută, apoi îşi luă mâinile de pe umerii ei şi se

întoarse.

— Având în vedere asta, spuse el în timp ce se întoarse către noptieră şi îşi luă unul dintre butoni, cred că este un lucru bun că voi fi la ţară pe perioada toamnei. Vom avea timp amândoi să ne revenim.

— Întreaga toamnă? spuse Irene şi se uită la el cu stupoare.

— Va trebui să vedem, zise el oprindu-se pentru o clipă din ceea ce făcea şi apoi continuând să se închidă la butoni. Am foarte multe de făcut la Ravenwood, şi la fel şi la celelalte proprietăţi. Voi putea veni în oraş uneori, dar nu foarte des, sau se vor isca zvonuri şi speculaţii. Vezi tu, nu am de ce să fiu aici în această perioadă a anului.

— Şi cum rămâne cu noi? întrebă ea, deşi ştia răspunsul chiar în timp ce rostea întrebarea, şi tristeţea i se adânci. Nu te voi vedea foarte mult, nu-i aşa?

Ducele îşi ridică lavaliera şi o învârti în jurul gâtului înainte de a răspunde.

— Mă tem că nu, spuse el în cele din urmă. Nu până la primăvară. Şi chiar şi atunci, va trebui să continuăm să fim la fel de discreţi pe cât posibil.

— Bineînţeles, dar… făcu o pauză, înţelegând pentru prima dată ramificaţiile acestei situaţii, tăind ceaţa care o înconjurase în aceste ultime patru zile. Oh, Dumnezeule, nu vom mai putea niciodată să fim văzuţi împreună în public, nu-i aşa?

El se opri cu mâinile la guler.

— Crezi că putem? continuă în timp ce îşi termina de legat lavaliera. Ştii mai bine decât oricine, spuse el în timp ce îşi lua vesta şi o îmbrăca, cum încep bârfele, cât de repede se răspândesc. Eşti o femeie necăsătorită şi eu sunt un bărbat necăsătorit. Având în vedere ceea ce simţim, crezi că putem risca să fim văzuţi împreună, chiar doar în calitate de companioni, fără să dăm ocazia unor zvonuri? Oamenii vor începe să speculeze despre noi. Competitorii tăi vor simţi începutul unei poveşti şi vor începe să te urmărească, şi vom da de necazuri.

Ea realiza că niciodată nu îi va putea vedea casa. Nu

va putea niciodată să se plimbe cu barca cu el sau să stea alături de el la cină. Se uită peste umăr la camera ei de hotel şi la hainele împrăştiate, amintindu-şi urmarea primei lor nopţi împreună şi ştiu, dintr-odată, ceea ce el ştiuse tot timpul.

— Deci, asta este tot ce avem, spuse ea, uitându-se din nou la el. Să ne vedem pe furiş în timpul sezonului şi, poate, de câteva ori în restul anului.

El se întoarse de la oglindă şi veni din nou să stea în faţa ei. Îi prinse faţa în mâini, dar ea nu se uită la el. În schimb, se uită la cămaşa lui şi la elegantul ac de argint cu emblema ducală.

— Îţi aminteşti, Irene, şopti el, mângâind-o pe obraz cu vârfurile degetelor, ce ţi-am spus când ai propus prima dată acest aranjament?

— Nu există cale de întoarcere, şopti ea.

În momentul în care o spuse, totul se răzvrăti în ea, aprinzându-i furia şi frustrarea.

— Dumnezeule, nu este niciun loc pentru noi, în afară de asta?

— Există. Ai putea să te căsătoreşti cu mine.

— Deja am vorbit despre asta, spuse Irene încordându-se.

— Poate că ar trebui să vorbim din nou. Ştiu că nu vrei să renunţi la munca ta, dar aşa cum am discutat, ai putea continua până la un anumit punct, dacă eşti discretă. Şi, deşi ştiu că nu vrei să fi ducesă, nu cred că te-ai gândit la asta într-o lumină obiectivă.

Ea se mişcă inconfortabil, nefiind sigură că dorea să reia acest subiect.

— Nu sunt sigură că vreau să trăiesc în lumea ta, Henry. Recunosc, nu sunt sigură că îmi place prea mult.

— Să mă mut eu în lumea ta, în schimb? O lume a ziarelor de scandal şi a meseriilor pentru femei şi a sufragetelor şi a caselor cu terasă din clasa de mijloc? Unde m-aş potrivi eu în lumea aceea? Sunt un duce, nu un funcţionar la Lloyds. Nu îmi pot da deoparte poziţia. Nu există mijloace pentru a face asta. Şi chiar dacă aş putea

face asta, nu aş face-o, pentru că sunt mult mai mulţi oameni în afară de noi la care trebuie să ne gândim. Aceşti oameni depind de mine, Irene, să fiu ceea ce sunt şi cine sunt unde sunt. Nu pot pleca din lumea mea.

— Ştiu. Nu ţi-aş cere asta.

— Atunci acesta este răspunsul la întrebarea ta. Acum suntem într-un loc între lumile noastre, un loc al întâlnirilor secrete pe timp de noapte, al camerelor de hotel şi al riscului şi al secretelor, şi, doar dacă te răzgândeşti şi te căsătoreşti cu mine, asta este tot ce avem.

— Şi asta, şopti ea, încercând cu greutate să spună cuvintele, nu este suficient pentru tine, nu-i aşa?

— Pentru moment, poate că este suficient. Dar nu poate dura, Irene.

Ea se uită în sus, uimită, dar înainte de a putea răspunde, el continuă:

— Oricât de mult te doresc, nu ştiu cât de mult pot rămâne aici. Efortul acestei situaţii mă uzează, chiar şi după mai puţin de o săptămână, pentru că simt că istoria se repetă. Te tratez aşa cum mi-am tratat soţia – te ascund, te păstrez ca pe o plăcere secretă şi un obiect al ruşinii. Este mai dificil decât m-aş fi aşteptat chiar şi eu, şi, cu fiecare moment care trece, vina a ceea ce fac atârnă şi mai greu.

— Tot acest timp, murmură Irene, şocată şi consternată, în aceste nopţi în care am fost împreună, am fost atât de fericită. Dar tu... se opri, neputând rosti cuvintele. Dar tu nu ai fost.

— Am fost, spuse el cu o voce dură, rece. Ochii săi gri erau întunecaţi şi tulburi, dar pe faţa lui se putea vedea durerea, o durere care o rănea şi pe ea, care o făcea să simtă ca şi cum inima îi era smulsă din piept. Aici, în camera aceasta, unde suntem numai noi şi nu este nimic altceva, au fost cele mai fericite clipe din viaţa mea, Irene. Dar viaţa nu poate fi numai camera aceasta. Şi acolo în lume, sunt în agonie.

Cu această confesiune, simţi cum inima îi este smulsă complet din piept direct în mâinile lui. În acel moment, se

îndrăgosti de el.

Sentimentul era copleşitor, şi îi trebui un moment să se gândească înainte de a răspunde ceva.

— Şi eu care credeam că încep să te cunosc. Nu aveam idee de asta. De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ţi spun? Am încercat să-ţi spun înainte cum va fi, dar am ştiut că nu vei înţelege. Ar fi trebuit să plec, dar am fost de acord cu acest aranjament pentru că, Dumnezeu să mă ajute, te doream atât de mult, nu am putut suporta să nu te am. Încă simt asta, indiferent cât de egoist şi neonorabil este.

— Am ales asta împreună. Nu trebuie să te pedepseşti şi să te simţi vinovat pentru ceea ce este între noi.

— Nu trebuie? Chiar dacă îmi merit pe deplin propriile acuzaţii? Sunt sfâşiat, nu numai de dorinţa mea pentru tine, dar şi de toată teama şi de tensiune, şi de ceea ce îmi spune conştiinţa, aşa cum ar trebui să fie. Dacă suntem prinşi, atunci tu vei fi considerată o femeie stricată şi eu aş fi vinovat pentru că te-am făcut să fii aşa.

— Nu s-a întâmplat asta, Henry, îi reaminti ea. Nu ne putem împovăra cu griji pentru lucruri care nu s-au întâmplat.

Arăta de parcă ar fi vrut să spună mai multe, dar dădu din cap în schimb.

— Prea bine, murmură el şi se întoarse la noptieră.

— Cel puţin prima noastră despărţire nu va fi lungă, spuse ea, încercând să vadă partea bună a lucrurilor în timp ce el se încheia la vestă. Te voi vedea când te vei întoarce luni împreună cu mama ta şi sora mea.

El nu răspunse. În schimb, îşi luă ceasul de buzunar, dar apoi se opri şi, deşi avea capul plecat şi ea nu îi putea vedea faţa în oglindă, simţi un fior de teamă pe spinare.

— Nu cred, spuse el după o clipă, că voi veni atât de curând în oraş.

— Dar cum rămâne cu nunta mamei tale, întrebă Irene uluită.

— Nu voi participa la nuntă, spuse el, îşi puse ceasul în buzunarul de la vestă şi legă cureaua. Nu se duce nimeni

din familie.

— Dar ai spus că i-ai acceptat decizia de a se căsători cu el, spuse ea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Aşa este. Dar participarea la nuntă ar fi un semn pentru societate că sunt de acord, spuse el ridicându-şi capul şi privind-o în oglindă. Ceea ce nu este adevărat.

— Oh, Henry, serios, ţipă ea, enervată peste măsură. Nu pot să cred că încă eşti atât de dificil.

— Deteşti să fii ipocrită, însă, cu toate astea, crezi că eu ar trebui să fiu?

— Presupun că m-am gândit că vei fi mai generos, răspunse ea, înţepându-l. Mai iertător.

— Nu este o chestiune de generozitate sau de iertare, Irene. Astfel de înjosire din partea mea ar avea consecinţe pe viitor asupra familiei mele în ochii societăţii.

— Oh, lasă-mă cu imaginea şi preţioasa ta societate. Vorbim despre mama ta.

El îi ignoră mustrarea şi cuvintele nervoase în timp ce îşi lua lanţurile pentru butoni şi începu să şi le pună.

— Participarea mea ar strica şansele pentru Angela şi Sarah. Ar însemna şi mai puţine invitaţii pentru ele, şi astfel, şi mai puţin şanse să aibă în vedere o căsătorie potrivită.

— Căsătoria nu este totul, ţipă ea. Adecvarea nu este totul.

— Surorile mele nu ar fi de acord cu tine, Irene.

— Dar tu?

— Nici eu nu sunt de acord cu tine, spuse el întorcându-se, după ce tăcu un moment, şi apoi îşi puse butonii. Simţi aceste cuvinte precum un cuţit care îi străpunse pieptul şi se pare că şi el simţise impactul lor, pentru că oftă. Probabil că nu te aşteptai să spun asta?

— Nu ştiu la ce răspuns mă aşteptam, mărturisi ea, uimită, cu o durere în piept. Poate că unul care nu era atât de dezamăgitor.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el, şi cu acel răspuns rece, toată fericirea ultimelor zile începu să se sfărâme.

La ce se gândise să se aştepte să fie altcineva decât bărbatul care era? Credea că după câteva săptămâni alături de ea şi câteva nopţi în patul ei putea să depăşească restricţiile de o viaţă? Chiar îndrăznise să spere că în urma câtorva discuţii entuziaste putea să-l facă să adopte o parte din viziunile ei din clasa muncitoare şi valorile ei moderne? Crezuse vreodată că avusese suficientă influenţă asupra lui pentru a-l face să vadă dincolo de reguli şi tradiţii şi ce ar putea crede alţii? Dacă asta crezuse, clar se pierduse într-o fantezie. Îşi simţea locul din piept unde înainte îi fusese inima precum a gaură larg deschisă, goală.

Dacă aşa se simţea să fii îndrăgostit, se gândi ea, atunci nu voia nimic din toate astea. Îi scăpă un sunet care semăna cu un suspin.

Într-o clipă, el era din nou în faţa ei, cu mâinile pe braţele ei…

— Irene…

— Şi te miri de ce refuz să mă gândesc să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea înecându-se.

El îşi întoarse uşor capul, ca şi cum l-ar fi lovit peste faţă, şi trecu o clipă lungă înainte de a vorbi.

— Dacă continuăm aşa cum suntem, va veni o vreme când nu vei avea de ales. Când suntem prinşi, numele tău va fi târât prin nămol. Competitorii tăi vor dezvălui tuturor din lumea ta şi din lumea mea toate detaliile de senzaţie ale legăturii tale. Ce vei face atunci, Irene?

— Nu s-a întâmplat asta!

— Dar se va întâmpla. Este, mă tem, inevitabil. Asta este ceea ce încerc să te fac să vezi. În acel punct, circumstanţele îţi vor forţa mâna. Mă poţi refuza, să trăieşti în ruşine, şi să mă laşi să port povara faptului că te-am dezonorat şi te-am distrus. Sau ai putea să te căsătoreşti cu mine, şi amândoi va trebui să trăim cu faptul că ai fost forţată să faci asta din cauza circumstanţelor. Ai regreta, regretul acela va creşte, şi orice simţi pentru mine s-ar transforma, în cele din urmă, în cenuşă.

— Vorbeşti despre răposata ta soţie acum, nu despre mine.

— Vorbesc despre inevitabilul curs al unei relaţii de dragoste care nu are loc într-o manieră onorabilă! spuse el şi îi prinse mâna când ea încercă să fugă. Ascultă-mă, Irene. Dacă alegi să te căsătoreşti cu mine acum, de bunăvoie, fără a aştepta să te forţeze circumstanţele, atunci ar fi diferit.

— Ar fi? întrebă ea. Vorbeşti despre libera mea alegere, însă, cu toate acestea, încerci să mă convingi cu propriile tale păreri. Ştiu că tu crezi că ar trebui să simt aceeaşi ruşine pe care o simţi şi tu, însă, deşi poate că este o trăsătură slabă a caracterului meu, Henry, nu simt ruşine. Vorbeşti despre aprobarea mea, nu mă întrebi ce vreau. Vorbeşti despre onoare şi datorie, şi obligaţii, pentru că acestea sunt importante pentru tine, dar nu întrebi niciodată ce este important pentru mine.

— Nu întreb pentru că… spuse el trăgând aer în piept şi dându-i drumul. Făcu o pauză, mâinile alunecându-i de pe umerii ei. Mă tem că răspunsul mi-ar frânge inima.

— Ai o inimă? ţipă ea. Iartă-mă că sunt sceptică, dar nu am văzut foarte multe dovezi în acest sens. Şi am ajuns la miezul problemei. Vreau să te iubesc, Henry. Şi o faci să fie imposibil.

Vocea i se stinse şi, spre umilirea ei, începu să plângă. El se mişcă să o atingă, dar ea făcu un pas în spate şi mâinile îi căzură în lături.

— Vreau să te iubesc, şi nu mă refer numai aici, în această cameră. Vreau să te iubesc pentru că sunt îndrăgostită de tine. Chiar când spunea aceste cuvinte, durerea pe care o simţea în piept îi cuprinse întreg trupul, pentru că ştia că dragostea nu aducea nimic bun nici unuia dintre ei. Şi nu-mi spune, continuă ea cu înverşunare, înainte ca el să poată răspunde, că ceea ce simt este doar pasiune, sau că sunt copleşită, sau că m-a luat valul, pentru că ceea ce simt nu este nimic din toate acestea. Te iubesc. Ştiu că aşa este, la fel cum îmi ştiu numele, şi cu toate acestea văd pe faţa ta că nu mă crezi.

— Cum aş putea? abia spuse el, frecându-şi mâinile peste faţă ca şi cum încerca să se gândească. Spui că mă

iubeşti, dar nu te-ai căsători cu mine şi nu ai împărtăşi viaţa mea.

— Nu, Henry, nu aş face asta. Nu este din cauza meseriei mele, adăugă ea imediat, pentru că oricât de mult iubesc ceea ce fac, aş renunţa dacă ar trebui să o fac, pentru a-mi urma inima. Şi nu este pentru că aş fi ducesă, fiindcă, deşi nu mă încântă ideea, îndrăznesc să spun să m-aş descurca în acest rol dacă s-ar ajunge acolo. Nu, nu mă voi căsători cu tine pentru că nu poţi să participi la nunta mamei tale.

— Ce Dumnezeului are de-a face nunta mamei cu noi? o întrebă el uitându-se la ea complet uimit.

— Este mama ta, Henry. Are nevoie de tine, are nevoie de susţinerea ta, dar tu îi refuzi asta, şi pentru ce? Spui că o faci pentru alţi membri ai familiei, dar i-ai întrebat dacă vor să participe?

— Nu, pentru că ştiu care ar fi răspunsul lor.

— Şi poate concluzia ta s-ar fi dovedit corectă, dar ideea mea este că nu i-ai întrebat. De fapt, mă îndoiesc că ai luat în considerare dreptul lor de a fi consultaţi cu privire la acest subiect. Şi chiar dacă ai dreptate în acest caz particular în ceea ce priveşte decizia lor, te-ai gândit vreodată că, în calitate de cap al familiei, cele mai bune acţiuni ale tale ar fi să îţi susţii mama şi să încerci să-i convingi şi pe ceilalţi membri ai familiei să facă acelaşi lucru? Dintre toate îndatoririle pe care le-ai avea, cu siguranţă cea mai importantă este să le arăţi celorlalţi, prin puterea exemplului, ceea ce este corect. Şi în acest caz, asta înseamnă să fii alături de mama ta când are nevoie de tine, nu să-i întorci spatele.

— Irene, începu el.

— Înţelegi acum de ce te refuz? Dacă mă căsătoresc cu tine, ce s-ar alege de mine? spuse ea şi îşi puse o mână pe piept. De mine, Irene? Ce s-ar întâmpla cu ceea ce cred că este corect? Cu ceea ce îmi doresc şi cu lucrurile în care cred? M-ai întreba ce îmi doresc, te-ai sfătui cu mine şi mi-ai cere părerea, sau ai decide pur şi simplu ce este mai bine pentru mine? Nu aşteptă ca el să răspundă. Şi cum

rămâne cu copiii? continuă ea. Dacă mă căsătoresc cu tine, şi avem o fiică, ce va fi ea în lumea ta? Cum rămâne cu speranţele şi visurile ei? Dacă vine într-o zi la tine şi spune: „Papa, nu vreau să particip la sezon şi să îmi găsesc un soţ; vreau să merg la facultate şi să devin doctor şi să fac lumea un loc mai bun”? Ce îi vei spune?

— Eu… încercă el să spună şi înghiţi cu greutate. Poziţia mea m-ar obliga să o descurajez să o ia pe un asemenea drum.

— Oh, Dumnezeule, Henry! Chiar dacă nu era surprinsă de răspunsul lui, o enervă şi îi întări hotărârea. Cu fiecare lucru pe care îl spui, îmi întăreşti convingerea că am dreptate să te refuz. Pentru că, deşi te iubesc, îmi frângi inima cu părerea ta rigidă şi lipsită de compromisuri faţă de lume. Şi în ceea ce priveşte ce îmi doresc, aş trăi fericită în păcat ca o prostituată şi plăcerea vinovată a unui bărbat, dacă cealaltă alegere a mea ar fi să fiu obligaţia şi datoria lui. Şi dacă toate acestea nu sunt un motiv să te refuz, adăugă ea, oprindu-şi lacrimile, nu m-aş putea căsători niciodată cu un bărbat care mă doreşte, dar care nu mă poate iubi – un bărbat care, de fapt, nici nu pare să ştie ce este dragostea!

Cu aceasta, Irene făcu un pas în spate şi îi închise uşa în nas, perfect convinsă că făcuse lucrul corect, chiar în timp ce izbucnea în lacrimi şi inima i se sfărâma în mii de bucăţele.

Capitolul 20

Galeria de la Ravenwood era un coridor lung şi larg. Pe o parte, mărginită de o balustradă din stejar gravată cu minuţiozitate, dădea spre intrarea principală, care era donjonul original al castelului. De-a lungul celeilalte părţi, sute de tablouri erau aliniate pe perete, portrete pictate în ulei şi înrămate cu lemn aurit. Henry merse de-a lungul galeriei, trecând prin faţa răposaţilor duci de Torquil,

împreună cu nevestele şi copiii lor, şi, deşi se uită la ei în timp ce trecea, nu se opri decât atunci când ajunse la un anumit tablou.

Faţa care se uita la el semăna cu a lui – acelaşi păr negru, aceiaşi ochi gri, acelaşi maxilar pătrat. Începu să se teamă că asemănările nu se terminau cu aspectul fizic.

„Îmi frângi inima cu părerea ta rigidă şi lipsită de compromis despre lume.”

Se gândi la copilăria lui, şi teroarea pe care o simţea în inimă de fiecare dată când făcea ceva împotriva regulilor şi trebuia să le dea ochii cu tatăl său.

Regulile. Mereu se ajungea la asta. Întreaga lui viaţă era trăită după reguli şi coduri de maniere. De onoare. Şi datorie.

„Dintre toate datoriile pe care le-ai putea avea, cu siguranţă cea mai importantă este – trebuie să fie – să le arăţi celorlalţi, prin puterea exemplului, ce este corect.”

Dar cum ştia ce era corect? Încă de când Irene îi spusese aceste cuvinte, se tot gândise la ele. În timpul călătoriei cu trenul către Hampshire şi în fiecare dintre cele trei zile de-atunci, nu se gândise la nimic altceva. Bântuit de dubii, se plimbă prin pădurile moşiei sale strămoşeşti, făcu turul fermelor şi al colibelor, se plimbă prin casă şi prin grădini, încercând să-şi recapete, printre aceste pietre de hotar, simţul moral cu privire la bine şi la rău, o reafirmare a propriului sens şi semnificaţia locului lui în lume. Nu avusese niciodată motiv să se îndoiască sau chiar să se gândească la aceste lucruri până când nu apăruse o frumuseţe pătimaşă cu vederi radicale, punând sub semnul întrebării tot ceea ce credea că ştie, şi cerându-i răspunsuri care nu puteau fi găsite în experienţele lui anterioare, Irene îi scuturase chiar fundamentul existenţei sale.

Acum, stătea în faţa celorlalţi duci, sperând că, uitându-se la portretul tatălui său, ar găsi răspunsuri, dar în schimb, simţi mai mult ca niciodată greutatea poziţiei lui.

Când mama lui se va căsători, ziua următoare, cu Foscarelli, vieţile tuturor celor din familia sa vor fi pentru totdeauna schimbate. Nu putea împiedica asta. Singurul

lucru pe care îl putea face acum era să stabilească cel mai bun curs pentru viitorul familiei sale. Dar care era acesta? În urmă cu puţine zile, era de la sine înţeles, dar acum era pierdut într-o mare de interese care erau în conflict.

„Te-ai gândit vreodată că, în calitate de cap al familiei, cea mai bună acţiune a ta ar fi să o susţii pe mama ta şi să încerci să convingi şi alţi membri ai familiei tale să facă acelaşi lucru? Este mama ta, Henry. Are nevoie de tine, are nevoie de susţinerea ta, dar tu i-o refuzi, şi pentru *ce?”*

Pentru reguli, bineînţeles. Pentru a păstra lucrurile aşa cum ar trebui să fie. Pentru tradiţie şi datorie. Dar nu, în acest caz, pentru ceea ce era corect. Cuvintele lui Irene îl usturară precum un bici, dar meritase pe deplin biciuiala. Pentru că acum, uitându-se la faţa implacabilă din tablou, ştiu că decizia fusese a tatălui său, nu a lui, şi fusese una greşită. Nu era tatăl său, şi nu voia să fie.

Se uită la portretul de lângă cel al tatălui său, şi vederea chipului mult iubit al mamei îi dădu un motiv în plus să se certe. Mama lui nu îl iubise pe tatăl său. Încercase, dar Papa, aşa cum toată lumea din familia lor ştia prea bine, fusese un om dificil de iubit. Henry ştiuse mereu că părinţii lui se căsătoriseră din datorie şi adecvare, dar nu se gândise niciodată la asta, pentru că în lumea lui, dragostea ocupa un loc secund când venea vorba de căsătorie, şi dacă se întâmpla, era un accident fericit. Mama îşi făcuse datoria; se căsătorise cu omul potrivit, îi oferi moştenitorul cerut şi pe lângă asta şi alţi patru copii, dar niciodată nu îi fusese permis să-l iubească.

Acum, avea prima ei şansă şi probabil singura de a se căsători din dragoste, şi modalitatea lui de a gestiona acest lucru fusese felul de a fi al tatălui său – să o împiedice la fiecare pas. Se uită încă o dată la portretul sever de lângă cel al mamei sale şi se temu că semăna mai mult decât voise vreodată să creadă cu bărbatul din faţa lui. „Vreau să te iubesc, Henry. Şi mă faci să îmi fie imposibil.”

Cuvintele lui Irene sunându-i în minte îl forţară să se gândească la Elena, pentru că în urmă cu zece ani, soţia lui

i-ar fi putut spune aceleaşi cuvinte. Ca un tânăr de nouăsprezece ai, fusese cuprins de pasiune pentru o fată dulce şi inocentă. Se căsătorise cu ea, se culcase cu ea, dar nu îi dăduse niciodată inima lui. În schimb, o ascunsese, un secret ruşinos care trebuia să fie ţinut tăinuit de lume, şi o pasiune care nu fusese preschimbată în dragoste; în schimb, se prăbuşise în praf. Mereu pusese eşecul căsătoriei sale pe seama faptului că se însurase cu cineva care nu era din aceeaşi clasă socială ca şi el, dar acum ştiu că nu acesta era, de fapt, adevăratul lui păcat.

„Tu o inimă? Iartă-mă că sunt sceptică, dar nu am văzut foarte multe dovezi în acest sens."

Henry îşi luă capul în mâini. Avea o inimă. Ştia asta pentru că în acel moment îl durea în piept ca o rană deschisă. Dar bineînţeles că Irene nu o văzuse niciodată. Cum ar fi putut, când se chinuise atât să o ţină ascunsă, să o ţină mereu sub control.

O iubea pe Irene. Se îndrăgostise de ea aproape de la început – din momentul, suspectă el, în care îi spusese că este un om bogat care nu munceşte şi condamnându-l pe el şi tot ce reprezenta el. Şi de atunci, făcuse tot ce putuse pentru a o şi-o apropia, aducând-o în lumea lui şi chiar în casa lui doar pentru a fi în preajma ei, dar nu se gândise că ceea ce simţea era dragoste. Nu, în mintea lui, o numise dorinţă şi, făcând asta, fusese în stare să se convingă că nu era necesar să-i ofere inima.

În capătul galeriei se auziră paşi şi îşi ridică capul, întorcându-se în timp ce Angela cobora scările. Îl văzu şi se opri pe treaptă, încruntându-se.

— Mă gândesc la viaţa mea, la datoria mea şi la tot ce înseamnă.

Ea se încruntă, pe bună dreptate contrariată de un răspuns atât de enigmatic, şi veni spre el.

— Ce a determinat asta? întrebă ea oprindu-se lângă el. Vreo criză ducală?

— Ai putea spune asta.

— Şi te uiţi la portretul lui Papa pentru îndrumări? spuse ea întorcându-se către portretul de pe perete.

— Într-un fel, deşi nu în felul în care poate ar fi sperat el. Mă gândesc la ce fel de bărbat sunt şi ce voi transmite generaţiilor viitoare care să fie parte din mine.

— Henry! tresări ea, întorcându-se pentru a se uita la el, ochii ei gri umplându-se de entuziasm. Cine este?

— Femeile, gemu el. Săriţi de la o afirmaţie inofensivă la o concluzie inevitabilă într-o clipită.

— Este domnişoara Deverill, nu-i aşa? Oh, aşa sper, pentru că îmi place de ea.

— Îţi place?

— Da. Şi lui Sarah îi place. Carlottei nu îi place, adăugă ea râzând. Un fapt care mă face să o plac şi mai mult. Şi dacă o iubeşti, ei bine, atunci, bineînţeles, o voi adora.

Se uită la el cu o privire iscoditoare, dar el refuză să muşte momeala.

— Toată viaţa mea, şopti el, m-am mândrit cu circumspecţia şi cu discreţia mea. Se pare că sunt umilit la fiecare pas zilele astea.

— Ei bine, nu prea ai făcut un secret din interesul tău.

— Ce vrei să spui, întrebă el cuprins de teamă.

— Ai lăsat-o să conducă barca, Henry! Doamne, Dumnezeule, am văzut asta şi aproape că am căzut peste balustradă, atât am fost de surprinsă. Când este nunta?

— Mergi prea departe, Angie. Nu este nicio nuntă.

— Oh. Pentru un moment, arătă complet dezamăgită, apoi se lumină. Ai dreptate. Merg prea departe. O ştii abia de două săptămâni. Dar este dintr-o familie respectabilă, cel puţin din partea mamei ei, deşi este un pic mai… independentă decât cei cu care noi suntem obişnuiţi.

— Este un fel de a spune, da, confirmă el cu un oftat.

— Dar este atât de amuzantă. Face discuţia la cină atât de interesantă. Ei bine, aşa este, adăugă ea, râzând în timp ce râdea şi el. Este de obicei atât de plictisitor – discuţii despre sezon şi despre ultimele rochii, şi lucruri de genul acesta, în timp ce ea vorbeşte despre meserii şi cum este să lucrezi – lucruri care contează. Este fascinant!

— Da? Angie, întrebă el înainte ca ea să poată

răspunde, ce vrei pentru viaţa ta?

— Poftim? spuse ea cu o voce uimită. Ce vrei să spui?

— Pentru viaţa ta. Ce vrei? întrebă el şi făcu un semn cu mâinile în jurul lor. Vrei toate astea? Să fii căsătorită şi să ai un soţ din familia potrivită şi portretul tău pe peretele din galerie?

— Cred, spuse ea încruntându-se, părând uimită. Adică, ce altceva aş putea face?

— Nu ştiu. Dar este o întrebare pe care ar trebui să ţi-o pui singură, din când în când, şi să te gândeşti serios. Promite-mi că vei face asta.

— În regulă, spuse ea şi dădu din cap, părând nedumerită.

— Nu îţi alege calea doar pentru că este cea mai uşoară, sau cea evidentă. Nu… vocea i se întrerupse şi înghiţi cu greutate, gândindu-se că pierderea frâielor controlului asupra celor care îi erau dragi era un lucru al naibii de greu de făcut. Nu alege doar ce crezi că aş vrea eu pentru tine, sau ce ar crede prietenii tăi că este corect. Şi indiferent ce alegi, să fii sigură că voi fi alături de tine şi te voi susţine. Mereu te voi susţine.

— Mulţumesc, dar… spuse ea şi făcu o pauză, uitându-se la el cu îndoială. Eşti… îţi este teamă că mă îndrăgostesc de un bărbat nepotrivit, sau ceva în sensul acesta?

— Nu, spuse el râzând şi apoi îi trecu un gând prin minte, râsul dispărându-i şi încruntându-se la ea. Nu eşti, nu?

— Nu, deşi dacă aş fi, nu ţi-aş spune. Te-ai enerva atât de tare.

— Nu, nu aş face-o. Bine, poate aş face-o, se corectă el în timp ce ea se uita la el cu o privire sceptică. Dar aş vrea mereu să fii fericită. Tu şi sora ta, şi oricare alt membru al familiei noastre. Chiar şi mama, adăugă el după ce făcu o pauză.

— Se pare că ţine foarte mult la acel bărbat, oftă Angela şi bărbia îi tresări, uitându-se în altă parte, deşi nu ştiu de ce trebuie să se căsătorească cu el. Este greu de

acceptat, izbucni ea după o pauză.

— Ştiu. Dar este decizia ei şi noi nu o vom face să se răzgândească. Tot ce putem face este să o acceptăm. Făcu o pauză, gândindu-se la consecinţele a ceea ce urma să facă, apoi trase aer în piept şi o luă pe sora lui de mână. De aceea, spuse el, mă întorc la Londra. Voi lua trenul de seară.

— Londra?

— Da. Mă duc la nuntă mâine.

— Dar de ce? ţipă ea, trăgându-şi mâna din a lui. Nu se poate să fii de acord!

— Nu, dar nu contează dacă sunt eu de acord.

— Ducându-te, asta arăţi. Asta va crede toată lumea.

— Îmi dau seama, spuse el şi se uită la portretul tatălui său, cuvintele lui Irene sunându-i în urechi. Dar nu vreau să fiu atât de legat de ceea ce cred oamenii încât să nu fac ce este corect.

— Nu se va întâmpla asta, Henry, spuse ea. Mereu faci ceea ce este corect.

— Oare? Se gândi la Elena, şi la Irene, şi la inima lui, şi zâmbi amar. Nu mereu.

— Ba da, insistă ea. Deşi, uneori faci asta după ce ai încercat toate celelalte lucruri.

— Da, fu el de acord, zâmbind un pic. Poate că asta este adevărat, continuă el serios. Şi în cazul acesta, simt că lucrul corect pentru mine este să fiu alături de mama.

— Cu doar câteva săptămâni în urmă, erai complet împotriva căsătoriei.

— Tot nu sunt convins că este lucrul corect, dar asta nu contează, pentru că nu este decizia mea. Mă duc la nuntă nu pentru că sunt de acord, ci pentru că trebuie să fiu alături de mama mea, aşa cum aş sta alături de oricare membru al familiei noastre care are nevoie de sprijinul meu.

— Nu avem şi noi, Sarah şi cu mine, nevoie de sprijinul tău?

— Da, şi după aceea, voi face tot ce voi putea pentru a diminua orice pagubă pe care nunta mamei sau

participarea mea v-ar cauza-o ţie şi surorii tale.

— Dar nu vei sta deoparte? Faţa i se schimonosi când el dădu din cap, sfâşiindu-i inima. Ştii că posibilitatea mea de a-mi găsi un soţ este aruncată pe fereastră?

— Situaţia nu este atât de disperată, spuse el încet. Eşti o fată frumoasă dintr-o familie influentă şi, aşa cum am spus, voi face tot ce voi putea pentru tine.

— Singurul lucru pe care îl poţi face cu adevărat este să creşti zestrea.

— Ceea ce nu voi face, spuse el. Asta doar ar atrage vânătorii de averi.

— Un lucru care abia contează, spuse ea întorcându-şi capul, din moment ce mama se căsătoreşte cu unul. Un lucru pe care nu mă pot abţine să nu-l simt ca fiind foarte egoist din partea ei.

— Poate… spuse el şi făcu o pauză, uitându-se la faţa mamei lui, chinuindu-se să gândească pe cât pe obiectiv posibil cum fusese căsătoria ei cu tatăl lui. Poate că după douăzeci de ani într-o căsătorie fără iubire, spuse el încet, mama a câştigat dreptul de a fi egoistă, cel puţin în privinţa persoanei cu care se căsătoreşte. Îl iubeşte pe Foscarelli, şi dragostea este importantă, deşi cei ca noi încearcă mereu să spună că nu este.

— Asta spune şi mama. Spune că prin căsătoria ei, voi putea să îmi găsesc un bărbat care mă iubeşte cu adevărat pe mine şi nu poziţia mea socială. Crezi că este adevărat?

— Da, cred. Deşi nu cred că te alină foarte mult acum. Îmi pare rău.

— Oamenii ne vor ridiculiza, vor râde de noi.

— Da. Dar ne avem unii pe alţii, şi va trebui să fim curajoşi să trecem împreună prin asta. În calitate de cap al familiei, este datoria mea să navighez nava prin furtună, dar ar însemna foarte mult pentru mine dacă aş şti că mă pot baza pe echipajul meu.

— Prin asta, spuse ea cu o grimasă, presupun că vrei să spui că vrei ca toţi să mergem la nuntă împreună, în semn de solidaritate.

— Trebuie să faci ce-ţi dictează conştiinţa, Angie. Nu

îţi voi spune ce să faci.

— Dumnezeule, murmură ea, strâmbându-se. Există o prima dată pentru toate lucrurile.

El zâmbi, dar nu răspunse. Pur şi simplu aşteptă, uitându-se la ea, şi după un moment, ea capitulă.

— Oh, presupun că ai dreptate să ne sfătuieşti să fim împreună ca o familie. Mai ales din moment ce vom fi personae non gratae oricum. Voi merge la Londra cu tine şi voi încerca să o conving şi pe Sarah să vină. Va trebui să-i convingi tu pe David şi pe Jamie, dacă vrei să vină şi ei. În ceea ce o priveşte pe Carlotta, voi vorbi şi cu ea, deşi nu ştiu ce rost va avea.

— Eşti o stâncă, Angie.

— Şi din moment ce vom fi oricum în Londra... spuse ea şi făcu o pauză şi se uită lung la el. Poate ar trebui să îi faci o vizită domnişoarei Deverill? Dar, adăugă ea în timp ce oftă, indiferent ce faci, nu trebuie să grăbeşti lucrurile. Ştiu că este greu pentru tine, pentru că eşti un pic nerăbdător uneori. Dar abia o cunoşti. Mai bine să mai aştepţi un pic, până eşti sigur, înainte să o ceri de soţie, sau ceva de genul acesta.

— Mă tem că este un pic cam târziu pentru sfatul acesta. Fapta este făcută, spuse el şi făcu o grimasă, întorcând capul înainte ca ea să-i poată vedea durerea de pe faţă. M-a refuzat, Angie.

— Cum? Nu!

— Surpriza ta este gratificatoare, draga mea soră, spuse el fără a se putea abţine să nu râdă un pic.

— Ei bine, cine nu ar fi surprins? Eşti cea mai bună partidă din Anglia!

— Sunt? spuse el amuzat şi îşi strânse buzele, întorcându-se pentru a se uita la peretele cu portretele ducilor şi ale duceselor de dinaintea lor. Nu mă simt ca un aşa mare premiu.

— Oh, dragul meu, zise Angela şi îşi puse braţele în jurul umerilor lui într-o îmbrăţişare alinătoare. A spus de ce te-a refuzat? Nu te iubeşte? Despre asta este vorba?

— Nu este atât de simplu, mă tem.

— Ei bine, îi ceri să-şi asume o sarcină enormă, şi poate că nu s-a simţit în stare. Sau că nu este pregătită. Stai un pic, mai încearcă. Cu siguranţă nu renunţi după un refuz, nu-i aşa?

— Îţi aminteşti de Papa? întrebă el în loc să-i răspundă, făcând un gest către faţa dinaintea lor, de pe perete.

— Bineînţeles.

— Crezi… că sunt ca el?

— Semeni cu el. Şi eu, de fapt.

— Dar la caracter, sunt ca el?

Dacă sperase la o negare imediată şi hotărâtă a acestei posibilităţi, fu dezamăgit. În schimb, sora lui se întoarse spre el şi îl privi, cumpănind întrebarea pentru o clipă înainte de a răspunde.

— Un pic, cred. Eşti foarte strict şi poţi fi, uneori, foarte sever. Aşa era el. Dar… se opri ea pentru a se gândi mai departe. Dar eşti diferit faţă de Papa, spuse ea încet, şi asta pentru că ştiu, am ştiut în orice clipă a vieţii mele că tu mă iubeşti. Faptul ca ştiu asta face toată diferenţa.

— Da? întrebă el şi se uită la ea şi, dintr-odată, ştiu ce trebuia să facă şi nu reuşise până atunci. Angie, eşti o scumpete, strigă el şi o prinse de mâini. Râzând la uimirea ei în faţa declaraţiei lui înfocate, o sărută recunoscător pe frunte. Sper să ai dreptate.

Capitolul 21

Irene mâzgălea flori, şi inimi, şi omuleţi din beţe pe foaia de hârtie a carnetului din faţa ei. Teancul de hârtii din dreapta ei rămăsese neatins. Faţa ei, spera, nu mai era umflată de la lacrimile pe care le vărsase în criza de plâns din această dimineaţă. Pe de altă parte, din moment ce era cea mai recentă criză de plâns din ultimele trei zile la rând, abia dacă mai conta. Şi având în vedere durerea din inima ei, abia dacă îi păsa cum arăta faţa ei oricum.

Trebuia să fie fericită – fericită, la naiba – că se întorsese în oraş pentru nunta mamei lui. Măcar o parte dintre lucrurile pe care i le spusese trecuseră prin capul acela dur. Şi ruptura din cadrul familiei era, aparent, vindecată. Cum putea să nu se bucure?

Faptul că trecuseră trei zile întregi de atunci şi el nu venise să o vadă nu era deloc surprinzător. Surorile lui veniseră de două ori să o vadă pe Clara, dar el nu venise cu ele. Cu toate acestea, la ce altceva se putea aştepta? Îi oferise o căsătorie onorabilă; îl refuzase, mustrându-l aspru în timp ce făcuse asta. Din punctul lui de vedere, ce mai era de spus?

Se îndoia că avea să-l mai vadă din nou. Chiar dacă el ar vrea, poate, să o vadă pe ea, probabil că era vreo regulă tâmpită care îl împiedica să facă asta în cartea lui ducală de etică.

I se puse un nod în gât şi îi căzu o lacrimă pe foaia de hârtie, estompând liniile omului din linii.

Nu era ca şi cum regreta decizia pe care o luase, sau lucrurile pe care le spusese. Nu era ca şi cum voise să fie ducesă. Nu voia. Problema era că se îndrăgostise de un duce. Nu se putea, era evident, să exista una fără cealaltă.

Şi ducele, ghinion, nu părea să se fi îndrăgostit de ea. Probabil că încă dorea să se culce cu ea. Poate că încă era pregătit să se căsătorească cu ea astfel încât acea situaţie agreabilă să poată continua. Ce fată nu s-ar entuziasma la o asemenea ofertă?

Doar gândindu-se la asta o făcea să se enerveze din nou. Şi o făcea să fie mai convinsă ca oricând că făcuse lucrul corect. Refuzându-l, de fapt, fusese singurul lucru de care era absolut sigură în aceste trei săptămâni nebuneşti.

Dădu din cap, hotărâtă, însă nu se simţi mai bine. În schimb, se simţi şi mai nemulţumită, nu numai de el, dar şi de lume şi de tot din ea, inclusiv de propria viaţă. Fusese perfect mulţumită de viaţa ei aşa cum era, chiar fericită. Până când apăruse Henry.

Drept rezultat, îşi pierduse virginitatea şi avea inima frântă. La fel de catastrofal, îşi pierduse tot interesul în

meseria ei. Acum, părea fără rost şi trivial. De ce i-ar păsa cuiva câte presupuse fantome prosteşti bântuiau în jurul castelului Berry Pomeroy? Conta dacă lordul Bransford participa la petrecerea organizată la reşedinţa sa de către Sir John Falk? Fusese anulată logodna lui Lady Mary Bartholomew? Nu conta. Irene se uită încruntată. Era acolo un duce, eligibil, bogat şi imposibil, care era disponibil în prezent. Poate Lady Mary putea să pună mâna pe el. Lady Mary era fiica unei marchize, până la urmă. O ducesă în devenire perfectă.

Irene se opri din mâzgălitul ei şi se întrebă dacă poate ar trebui să îşi ia o vacanţă adevărată. Să renunţe de tot la ziar. Să se ducă în America şi să-l vadă pe Jonathan, sau să provoace furia lui Papa şi să-l aducă pe Jonathan aici. El ar putea să conducă ziarul şi ea s-ar duce la Paris să-şi regăsească bucuria de a trăi. Ar putea să deseneze, sau ceva de felul acesta.

Irene se uită la omuleţul ei din linii şi la flori şi avu îndoieli. Nu, presupuse ea, o viaţă de desene nu era cea mai bună idee. Şi dacă Jonathan intra în casa lor, Papa probabil că ar chema poliţia. În afară de asta, se îndoia că dacă se ducea undeva cu inima zdrobită ar rezolva ceva. Voia să se întoarcă la a fi persoana dinainte, cineva care ar fi fericită şi împlinită şi perfect mulţumită aici, în propria ei sferă. Dar nu se putea întoarce.

Îşi strânse ochii, dar în momentul în care făcu asta, trebui să-i deschidă din nou, pentru că gândindu-se la nopţi secrete în camere de hotel cu Henry nu avea să se simtă mai bine. El era ruşinat de acele nopţi, sfâşiat de propria incriminare şi de vină, şi ea avea doar cea mai vagă idee. Cum se putea căsători cu un bărbat când majoritatea timpului nu avea nicio idee despre ceea ce gândea şi simţea, de fapt.

De ce, se întreba poate pentru a suta oară în decursul ultimelor trei zile, nu s-a putut îndrăgosti de cineva confortabil? Cineva plăcut şi amabil. Cineva care o iubea? Henry era imposibil de rigid şi arogant precum diavolul, şi în întreaga cerere în căsătorie, nu fusese nici cea mai mică

motivaţie de dragoste. Cel mai apropiat lucru fusese o scurtă referire la inima lui. Şi orice bărbat care nu se vedea lăsându-şi propria fiică să meargă la facultate, chiar dacă era visul vieţii ei, nu avea o inimă.

O altă lacrimă căzu pe pagină, transformând desenul ei chinuit al unei margarete într-un nor gri, aducându-i aminte de o pereche de ochi gri. Cu o mişcare bruscă, îşi puse creionul pe după ureche şi puse foaia cu mâzgălituri deoparte.

Asta trebuia să înceteze. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să lucreze. Trebuia să înceteze să fie această fată groaznic de distrusă. Avea o viaţă de trăit, şi nu îl includea, nu îl putea include pe el. Viaţa lui nu o includea pe ea. Era atât de simplu şi de îngrozitor.

Se întinse după lista de companii pentru care trebuiau reînnoite contractele de publicitate, dar înainte de a o putea citi cu atenţie, se auzi un ciocănit în uşa ei deschisă şi ea ridică privirea, văzând-o pe Josie în prag.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da, Josie, spuse Irene îndreptându-se în scaun. Intră şi închide uşa în urma ta.

Sprâncenele negre ale editorialistei de zvonuri se ridicară în semn de surprindere la solicitarea ei legată de uşă, dar se supuse, închizând-o, şi veni să se aşeze pe scaun, de cealaltă parte a biroului.

— Despre ce e vorba? întrebă ea, uitându-se la Irene pe deasupra ramelor ochelarilor ei, cu siguranţă observându-i faţa umflată şi aerul întunecat. Ne este dor de înalta societate, nu-i aşa? Sau poate, adăugă ea, privirea perspicace întâlnind-o pe cea a lui Irene, de un anumit membru al ei?

— Deloc, minţi ea, încercând să şi-l scoată pe Henry din minte şi să abordeze atitudinea vioaie pe care ar trebui să o aibă editorul unui ziar. Am vrut să te văd pentru că voi face o schimbare la conţinutul ziarului. O schimbare care te va afecta profund.

— Asta sună de rău augur, spuse Josie şi trase aer în piept. Doar spune-mi direct… sunt concediată?

— Nu, nu, se grăbi ea să spună. Deşi după această conversaţie, ar fi perfect de înţeles dacă ai vrea să pleci, şi dacă acesta este cazul, fii sigură că vei primi cea mai exagerată şi laudativă scrisoare de recomandare pe care ţi-o poţi imagina.

— Mulţumesc, dar acum chiar mă alarmezi. Ce s-a întâmplat?

— Schimb un pic conţinutul editorial. Trase aer în piept, pregătindu-se pentru ce urma să spună. Renunţ la toate bârfele. Din păcate, s-a terminat cu Delilah Dawlish.

— Editorialul meu? spuse Josie uitându-se ea, uimită pe bună dreptate. Dar în afară de Lady Truelove, este cel mai popular editorial pe care îl ai. Toată lumea îl iubeşte.

— Ştiu.

— Şi zvonurile sunt toate adevărate. Irene, niciodată nu îţi aduc absolut nimic care nu este adevărat.

— Ştiu şi asta. Decizia nu are nicio legătură cu tine sau cu calitatea muncii tale. Doar... spuse ea şi făcu o pauză, gândindu-se la o modalitate de a spune lucrurile fără a se da de gol. Nu mai vreau ca ziarul să scrie zvonuri despre înalta societate.

— Înalta societate, pe naiba! spuse Josie şi mişcă un degete către ea. Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că nu mai vrei să publici niciun zvon despre ducele de Torquil şi familia lui.

Cam atât despre a nu se da de gol.

— Nu mă gândesc la familia Torquil, spuse ea.

— Spune cui vrei tu! Suspini după bărbatul acela de când te-ai mutat înapoi din West End.

— Nu am suspinat după el, negă ea, dar era o minciună atât de flagrantă, încât renunţă şi devie discuţia de la subiectul Henry. Asta nu este din cauza lui Torquil, Josie, spuse ea în schimb, încercând să sune pe cât se putea de indiferentă. Trebuie să mă gândesc la Clara. Sunt fericită să spun că Ellesmere şi-a revenit. Pare dispus să-i acorde un pic de atenţie, să o scoată în lume, lucruri de felul acesta, şi va continua să lucreze pentru mine doar până voi putea angaja o nouă secretară, apoi îşi va lua

zborul în societate.

— Cum rămâne cu tine?

— Cu mine? întrebă ea dând din cap, râzând. Ellesmere nu mă va introduce în societate, nu când va afla că nu voi renunţa la ziar. Dar este diferit pentru Clara. Va putea face lucruri minunate pentru ea, şi familia ducelui este dispusă să ajute. Nu îi pot pune în pericol şansele publicând zvonuri despre Ellesmere şi Torquil şi cei ca ei. Nu pot. Delilah trebuie să dispară.

— Înţeleg, spuse Josie muşcându-şi buza de jos, gândindu-se un pic înainte de a vorbi din nou. Şi ce se întâmplă cu mine?

— Vom păstra restul în linii mari la fel, astfel că poţi scrie tipul de poveşti pe care îl scriu Elsa şi Hazel.

— Sau aş putea să o duc pe Delilah la un competitor, spuse ea trăgând aer în piept, întâlnindu-i privirea fermă. *Social Gazette* sau *Talk of the Town* ar adora-o.

— Sunt sigură că ar face-o. Şi dacă asta este alegerea ta, atunci te voi înţelege pe deplin. Aşa cum am spus, îţi voi da o scrisoare de recomandare excelentă. Nu că, adăugă ea cu un zâmbet, vestita Delilah Dawlish are nevoie de o recomandare pentru a-şi găsi de lucru.

— Nu, este probabil mai bine să aibă un caracter prost, spuse Josie zâmbind înapoi la ea. Făcu o pauză, zâmbetul dispărându-i. Dar cred că oricum aş vrea scrisoarea.

— Deci intenţionezi să pleci?

— Trebuie, Irene. Nu o pot lăsa pe Delilah să dispară. Este creaţia mea, invenţia mea. Este ceva din mine – sau cum să-ţi explic?

— Nu trebuie să explici. Înţeleg ce vrei să spui. Chiar înţeleg.

Cealaltă femeie dădu din cap.

— Ultimele episoade de viaţă senzaţională ale lui Delilah despre bogătaşi sunt pe biroul Clarei, aşteaptă editările tale. Le vei publica mâine, sau le pot lua cu mine?

— Nu le voi publica, şi eşti liberă să le iei cu tine. Dar nu trebuie să pleci imediat, Josie. Eşti binevenită să

beneficiezi de cele două săptămâni obişnuite, cu salariu, bineînţeles.

— Mulţumesc, dar nu îmi plac despărţirile lungi. Şi cu fraza asta dramatică, adăugă ea, ridicându-se în picioare, voi pleca. Trimite-mi scrisoarea la apartamentul meu, da?

— Bineînţeles, spuse Irene ridicându-se şi întinse mâna. La revedere, Josie. Îţi doresc numai noroc şi succes literar. Încearcă doar să nu scrii nimic răutăcios despre Clara.

— Nu voi scrie, rânji ea. Nu sunt niciodată răutăcioasă cu oamenii pe care îi plac.

Cu aceasta, Josie o salută obraznic şi plecă, închizând uşa în urma ei, dar Irene abia se aşeză din nou pe scaun înainte de a auzi o nouă bătaie la uşa ei şi Clara intră.

— Aici este munca tuturor de săptămâna aceasta, toată tipărită şi gata pentru editare, spuse Clara, punându-i în faţă teanc după teanc de hârtii prinse cu clipsuri. Editorialul lui Elsa, „Fapte din Devons” şi piesa ei „Cele mai bântuite locuri din Anglia. Veştile din nord ale lui Fran”, şi articolul ei despre o zi din viaţa servitoarei unei lady. Care a fost o idee genială, Irene, trebuie să spun.

Oricând altă dată, Irene ar fi fost măgulită să audă asta.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună, încercând să nu ofteze.

— Şi aici sunt „Veştile din piaţa St. James” ale lui Josie, continuă Clara, punând un alt teanc de hârtii pe biroul lui Irene. Şi editorialul ei Delilah Dawlish.

— Nu vom mai avea nevoie de asta, interveni Irene. Josie pleacă, aşa că i-l poţi da înapoi la ieşire.

— Pleacă? Clara făcu o pauză, dar doar pentru un moment. Nu contează. Va trebui să îmi spui despre asta mai târziu. Sunt prea ocupată ca să mă opresc şi să ascult acum. Păstrând editorialul infam al lui Josie cu o mână, puse pe biroul lui Irene ultimul articol rămas. Şi în cele din urmă, acesta este interviul lui Hazel cu lordul Pomeroy despre lucrările parlamentului. L-a întrebat dacă vor discuta chestiunea dreptului de vot pentru femei în cadrul

următoarei sesiuni, dar bătrânul mocofan i-a spus că nu erau interesaţi de data asta. Îmi pare rău, Irene.

— Nicio surpriză aici, mormăi ea, adunând articolele pe care Clara tocmai le pusese pe biroul ei, neputând să manifeste nici cea mai mică urmă de interes pentru ele şi întrebându-se cât de mult va mai părea viaţa ei atât de plictisitoare. Şi cât de mult îşi va mai simţi inima ca şi când ar zornăi în ea sub formă de bucăţi ascuţite precum lama.

— Asta este tot, spuse Clara cu un oftat de uşurare. Ştiu că eşti îngrozitor de ocupată azi, dar te deranjează dacă ies câteva minute şi iau ceaiul cu Papa?

— Bineînţeles că nu, spuse ea făcând un semn cu mâna către uşă. Va fi încântat.

— Oh, încă un lucru, spuse Clara întorcându-se de la uşă.

— Da, spuse Irene ridicând privirea.

— Am uitat să menţionez de editorialul lui Lady Truelove. Este şi el acolo. L-am tipărit în această dimineaţă.

Doar menţiunea despre Lady Truelove fu de ajuns pentru Irene să-şi simtă pieptul ca şi cum ar fi fost despicat, dar încercă să nu arate.

— Mulţumesc, Clara. Du-te să iei ceaiul.

— Poate vrei să te uiţi mai întâi peste el. Nu sunt sigură deloc de el.

— Nu ţi-a plăcut scrisoarea de la „Un cavaler din Knightsbridge”? întrebă Irene, încruntându-se.

— Pot să spun că sunt îngrijorată în legătură cu ea. Şi cred că după un pic de reflecţie, ai putea să te gândeşti dacă vrei să o publici.

Irene era destul de uimită. Clara critica rar, dar când făcea asta, instinctele ei aveau mereu dreptate.

— Dar nu pot schimba acum, spuse ea, îngrozită, dând paginile şi căutându-le pe cele relevante. Mâine merge la tipar.

— Tocmai de aceea ar trebui să-l editezi imediat. Mă întorc repede, şi îmi poţi spune ce vrei să faci?

Irene făcu un semn absent cu mâna spre uşă în timp ce îşi scotea creionul de după ureche şi continuă să

răsfoiască prin teancurile de pagini, uitându-se peste toate în căutarea salutului faimos care deschidea mereu editorialul ei de sfaturi.

Dar când găsi ceea ce căuta, nu era ce aşteptase. Clara spusese că îl tipărise, dar cuvintele „Dragă Lady Truelove” de la începutul paginii şi toate cuvintele de dedesubt erau scrise de mână, şi nu era scrisul ei.

Uimită, scoase scrisoarea din teanc şi începu să citească, dar abia ajunsese la cel de-al treilea rând al scrisului caligrafic perfect înainte ca şocul să o lovească precum electricitatea şi să îi scape creionul dintre degete.

Creionul căzu pe birou, se rostogoli pe foi şi căzu pe podea, dar Irene abia observă, pentru că se uita la pagina din mâna ei, încremenită. Probabil că inima i se prinsese la loc, pentru că începu să îi bată în piept precum pistonul unui motor cu aburi. Auzi un răcnet în urechi şi nu prea reuşea să înţeleagă ceea ce citea. Se simţea ameţită – de la lipsa de oxigen, probabil, pentru că peste toate, se pare că nu putea respira.

La finalul primului paragraf, trebui să se oprească îndeajuns de mult pentru a trage adânc aer în piept, dar nu îşi putu relua sarcina. În timp ce se uita la pagină, literele frumos curbate păreau că se estompează înaintea ochilor ei, şi clipi de câteva ori, încercând să-şi recapete vederea, dar nu avu nicio şansă să citească această scrisoarea uimitoare.

— „Dragă Lady Truelove” spunea vocea unui bărbat care nu putea fi confundat, şi îşi ridică privirea pentru a-l vedea pe Henry stând în cadrul uşii, cu pălăria în mână, cu faţa atât de frumos de serioasă că biata ei inimă aproape că se frânse din nou. Şi când vorbi, plăcerea şi durerea vocii lui şi a cuvintelor lui erau atât de intense, încât se temu că inima îi va înceta să bată.

— „M-am îndrăgostit”, continuă el să citeze din scrisoarea pe care ea o ţinea în faţa ei, „complet şi cu adevărat pentru prima dată. Cu toate acestea, femeia pentru care nutresc această pasiune”, continuă el în timp ce intra în biroul ei şi se îndrepta către ea, „nu este din

acelaşi mediu social ca şi mine. Este editor, o sclipitoare femeie de afaceri şi o sufragetă înverşunată. Nu este necesar să mai spun, societatea nu ar fi de acord.”

Se opri în faţa biroului ei.

— „Dar pasiunea mea nu va fi suprimată. Cu fiecare zi care trece, devine mai puternică. I-am oferit o căsătorie onorabilă, dar m-a refuzat.” Făcu o pauză, înghiţind cu greutate, şi se uită în jos la pălăria sa. „Nu doreşte să fie soţia mea sau mama copiilor mei.”

Irene deschise gura, dar nu putu spune nimic. Era mută şi, înainte de a-şi controla emoţiile care o copleşeau, el reluă naraţiunea.

— „Nu aş putea să o învinuiesc, pentru că am fost inadecvat în curtarea mea, arogant în maniere şi orb la grijile ei cu privire la ce ar putea însemna o căsătorie pentru viitorul ei şi cel al copiilor care ar putea binecuvânta uniunea noastră”, continuă el, încă uitându-se la pălăria lui. „Mă tem că ea crede că aş fi un soţ tiranic şi un şi mai tiranic tată, şi când am fost confruntat cu aceste griji de înţeles, nu am reuşit să le înlătur aşa cum se cuvine. Având în vedere refuzul ei, cursul normal al lucrurilor ar fi să mă retrag complet din viaţa ei şi să nu îmi mai îndrept atenţia către ea. Dar nu pot face asta.”

El îşi ridică privirea.

— „Pentru că o iubesc. Şi este o dragoste aşa cum nu am mai simţit până acum. Este mai adâncă decât orice pasiune fizică. Este mai puternică decât mândria mea, şi mai profundă decât convingeri de o viaţă, şi mai mare decât lumea în care trăiesc. Este adâncă precum sufletul şi pentru întreaga viaţă, şi am ajuns să înţeleg că toate celelalte aspecte ale vieţii mele – averea mea, poziţia, ce cred alţii despre mine şi chiar datoriile faţă de titlul şi proprietăţile mele – nu înseamnă nimic fără ea alături. Voi îndeplini orice datorii impuse de poziţia mea socială, dar, dacă printr-un miracol nu o pot convinge să se răzgândească, căsătoria nu va fi unul dintre ele, şi voi rămâne singur pentru restul zilelor mele”

— Henry… spuse Irene şi suspină din nou.

El se aplecă peste birou şi îi prinse faţa în mâini, mângâindu-i gura cu degetul.

— „Nu am fost niciodată cel care să-şi dea inima, nici măcar să conştientizez existenţa ei, şi mă tem că, drept rezultat, femeia pe care o iubesc nu îmi cunoaşte deloc sentimentele pentru ea, pentru că nu am fost clar în exprimarea lor.”

Mâna îi alunecă şi ea îşi muşcă buza în timp ce el continuă.

— „Vezi tu, uneori sunt înclinat – aşa mi s-a spus – să vorbesc când nu ar trebui şi să fiu destul de enervant în discurs, şi drept consecinţă, sunt cunoscut că stric momentele romantice cu discursul meu. Drept rezultat, îmi este teamă să nu spun din nou lucrul greşit şi să nu-i adâncesc şi mai mult furia împotriva mea. Îţi scriu această scrisoare, Lady Truelove, în speranţa că o vei publica, pentru că nu ştiu altă cale în afară de aceasta să îi mărturisesc ceea ce simt. Dacă vede această scrisoare, s-ar putea îndupleca măcar cât să-mi acorde timp să o curtez cum se cuvine, şi astfel, să o pot convinge de profunzimea sentimentelor mele şi de sinceritatea cererii mele în căsătorie. În final, aş fi foarte recunoscător pentru orice părere sau sfat pe care mi le poţi oferi. Semnează, Un duce în suferinţă.”

— Henry, jur, ţipă ea în timp ce ocolea biroul, încercând să-şi şteargă lacrimile de pe obraz doar pentru a fi înlocuite de unele noi, dacă nu taci, să mă laşi şi pe mine să spun un cuvânt, voi cădea aici pe podea în plâns!

El se supuse, nemaispunând nimic în timp ce se întorcea cu faţa către ea, şi pe Irene o duru inima de un dor atât de puternic încât nu ştiu ce să îi răspundă. După un asemenea discurs, ce ar putea spune orice fată? Dar oricât era de frumos, erau doar cuvinte.

— Mi-ai frânt inima, Henry. Vocea i se stinse spunând asta, toată durerea acelui moment revenind. Îşi strânse pumnii şi îi lovi de piept. Mi-ai frânt inima, la naiba cu tine, chiar în momentul în care am realizat că este în mâinile tale.

— Ştiu, spuse el şi o prinse de încheieturi. Şi îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. În apărarea mea, tot ce pot spune este că din momentul în care a început relaţia noastră, protejarea ta a devenit responsabilitatea mea principală, şi cu cât continua, cu atât devenea mai de nesuportat să te am precum un secret ruşinos.

— Dar nu ai spus niciun cuvânt despre faptul că mă iubeşti, Henry. Am fost furioasă şi atât de rănită, spuse ea dezlănţuindu-se. Încă sunt.

— Şi ai avut dreptate să mă refuzi, Irene, pentru că atunci când te-am cerut în căsătorie, nici măcar eu nu îmi înţelegeam sentimentele pentru tine. Doar după ce m-ai refuzat, şi am ştiut că nu voi mai putea să te am în viaţa mea, am început să înţeleg adevărata profunzime a dragostei mele pentru tine. Nu este doar dorinţă fizică sau infatuare, dar nu am fost pregătit să conştientizez asta până când nu m-ai refuzat. Şi nu am ştiut, după ce s-a întâmplat între noi, cum să te fac să mă crezi. Atunci când te-am cerut în căsătorie, nu m-am putut gândi decât la faptul că vreau să te fac a mea în mod public, şi voiam să fiu al tău în mod public. Nu sunt genul de bărbat pentru o aventură. Cu mine, este căsătorie sau nimic altceva. Sunt atât de demodat. Făcu o pauză şi, încet, se întinse spre mâinile ei şi i le luă în ale lui. Deci, vrei, Irene? Dă-mi şansa să te curtez cum se cuvine şi onorabil, şi să-ţi dovedesc că aş fi un soţ mai bun decât am demonstrat până acum?

Ea se uită la el, în ochii lui sclipitori, şi încă era uimită de cum de îl crezuse rece.

— Atâta timp cât înţelegi că fiicele noastre se vor duce la universitate dacă doresc, izbucni ea, şi puţin îmi pasă dacă îţi place sau nu.

El se schimbă la faţă şi abia atunci înţelese că îi fusese teamă că îl va refuza din nou. Dădu drumul mâinilor ei, îi prinse faţa în palme şi o sărută.

— Aşa va fi, promise el şi începu să-i sărute obrajii înlăcrimaţi. Dacă îşi doresc. Ele vor fi cele care vor decide, nu noi, pentru că vor avea propriile gânduri, propriile opinii şi – având în vedere cum este mama lor – propria lor voinţă.

— Sunt de acord, dădu ea din cap, râzând. Ele vor alege.

— Un lucru, însă. Nu vreau să avem copii până la nuntă. Astfel că, până atunci, vom fi acompaniaţi cum se cuvine şi reputaţia ta va fi protejată. Carlotta va fi însoţitoarea ta.

— Carlotta? spuse Irene uimită.

— Ei bine, nu poate fi mama. Ea va fi în Italia. Apropo, ştii că s-a căsătorit cu Foscarelli, nu?

— Da, ştiu. Şi, nu se putu abţine să nu adauge, ştiu şi că tu şi toată familia aţi fost la nuntă.

— Aşa este. Te poţi bucura să afli că după aceea am rugat-o pe mama să mă prezinte soţului ei.

— Dumnezeule, şopti ea, zâmbind în timp ce îl sărută. Sunt surprinsă că pământul nu s-a oprit în loc. Şi acum că l-ai cunoscut, ţi-ai mai îndulcit părerea despre el?

— Nu, spuse el imediat. Este un bădăran, Irene, şi mă face să-mi doresc să-l bat.

— Cu toate astea, nu l-ai lovit, spuse ea uitându-se nesigură la el. Nu-i aşa?

— Nu. Am dat mâna cu el cum se cuvine, i-am urat bun venit în familie şi l-am asigurat că va fi sub protecţia mea – şi privirea mea – de acum înainte.

— Oh, Doamne, spuse ea râzând. Probabil că asta l-a făcut să tremure în cizme.

— S-a albit un pic, acum dacă stau să mă gândesc. Sper doar că l-am impresionat îndeajuns cu ameninţarea mâniei mele încât să se poarte frumos.

— Sunt convinsă că aşa va fi. Apropo de mânie… spuse ea şi făcu o pauză şi apoi îl apucă cu pumnii de reverele hainei. Cred că încă meriţi o parte din furia mea. Nunta a fost marţi, azi este vineri. Vineri, Henry, repetă ea pentru a scoate în evidenţă, smucindu-l de revere. Ceea ce înseamnă că m-ai făcut să te aştept trei zile întregi înainte de a veni să mă vezi, şi am fost un dezastru în tot acest timp.

— Ai fost? întrebă el şi păru mult prea mulţumit de acele veşti. Asta este trist.

— La naiba, Henry, spuse ea certându-l, de ce a durat atât?

— Am avut nevoie de timp. Nu numai pentru a scrie scrisoarea, dar şi pentru a o memora.

Ea râse, imaginându-şi-l mergând în sus şi în jos prin cameră, spunând cuvintele pe care le recita din nou şi din nou.

— Dar cum ai strecurat-o aici?

— Sora ta. Am aranjat să înlocuim scrisoarea pe care ai scris-o pentru editorial cu scrisoarea mea, şi să ne sincronizăm astfel încât să fiu în biroul din faţă când ea îţi aduse poveştile pentru editare. Surorile mele au acţionat drept intermediari.

— A fost... se opri, punându-i-se un nod în gât. O scrisoare frumoasă.

— Da, ei bine... El se încordă un pic, stânjenit. Mulţumesc. Discursurile romantice nu sunt chiar punctul meu forte. S-ar putea să nu mai auzi niciodată unul.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti în ceea ce priveşte nunta mamei tale, întrebă ea zâmbind.

— Tu, bineînţeles. Crezi că am fost elocvent în scrisoarea pentru tine? Cuvintele tale pentru mine, acum trei zile au fost usturător de elocvente şi m-au bântuit încă de când mi le-ai spus. Meritam fiecare dezaprobare pe o auzeam în minte. Am greşit în hotărârea de a nu participa la nunta ei, pentru că nu este posibil să fiu în serviciul familiei mele şi în acelaşi timp să întorc spatele oricărui membru al ei. Am realizat că aveai dreptate, că prima mea datorie era să fiu alături de mama mea în decizia ei. Şi când am prezentat situaţia familiei, toţi au fost de acord cu mine. Chiar şi Carlotta, deşi suspectez că a făcut asta doar pentru că David a ameninţat cu separarea legală dacă nu era de acord. Nu am văzut nimic care să o facă pe Carlotta să tacă din gură atât de repede.

— Foarte bine pentru David. Asta este ce are ea nevoie, ca el să o înfrunte. Dar chiar trebuie să fie ea însoţitoarea noastră?

— Ei bine, aşa cum am spus, mama nu o poate face.

Nici bunica ta, vicontesa Ellesmere. Orbeşte şi este surdă precum un stâlp, şi deloc de încredere pentru o însoţitoare. Şi am nevoie de cineva care să mă ţină ferm departe de tine şi să mă facă să mă port cum trebuie. Mă tem că fie este Carlotta, fie nu e nimeni.

— Prefer să nu fie nimeni. Ne-am descurcat până acum.

— Nu, Irene, în joc este reputaţia ta, şi nervii mei nu vor rezista suspansului.

— Prea bine, capitulă ea cu un suspin, dar îi vei spune foarte clar că va trebui să se prefacă că nu observă dacă te voi trage fără ruşine în spatele unui gard viu pentru un sărut pasional.

— Văd că nu numai nervii mei vor fi testaţi, spuse el gemând, dar şi curajul meu masculin. Prea bine. Voi îndura ceea ce trebuie. Şi în timpul logodnei noastre, întreaga familie te va ajuta să înveţi tot ce trebuie să ştii despre ce fac ducesele, ca să ştii în ce te bagi. Şi mama, când se va întoarce din luna de miere, te va ajuta să te pregăteşti un pic înainte de nuntă. Asta dacă noi ceilalţi nu te-am speriat până atunci.

— Nu mă veţi speria. Nu mă sperii atât de uşor.

— Slavă Domnului, pentru că dacă nu te căsătoreşti cu mine în şase luni de-acum înainte, mă tem că va trebui să mă arunc de pe o stâncă.

— Nu va fi nicio stâncă, Henry, îţi promit. Dacă îmi poţi promite un lucru.

— Păstrează ziarul, spuse el dând din cap ca şi cum ştia la ce se referă. Nu îmi va păsa.

— Nici măcar de zvonuri?

— Nu îmi va plăcea, recunosc, şi va fi greu pentru familie, dar…

— Nu îţi face griji, Henry, spuse ea râzând, fiindu-i milă de el. Chiar înainte de a veni în birou azi, deja decisesem să elimin rubrica de zvonuri din conţinutul ziarului.

— Da? spuse el şi arătă atât de uşurat, încât ea râse din nou. Ce te-a făcut să iei hotărârea asta? întrebă el.

— Crezi sau nu, spuse ea serioasă, nu îmi plac zvonurile. Altor oameni le plac, bineînţeles, acesta fiind motivul pentru a le include, pentru că atunci când am început ziarul, aveam nevoie disperată să fie un succes. Dar nu mi-a plăcut niciodată să isc scandal. Şi acum că ziarul merge atât de bine, mi-am permis să le elimin cu totul. Avem în continuare informaţii despre modă, ceea ce poartă doamnele la Săptămâna Cowes, cine se duce la ce petrecere, lucruri de felul acesta. Am putea adăuga şi interviuri cu membri ai aristocraţiei – o zi din viaţa unei ducese, de exemplu. Dar fără bârfe.

— Asta nu poate... se întrerupe şi îi sărută tandru vârful nasului. Asta nu poate fi exclus pentru familia mea, nu-i aşa?

— Ştii că este, şopti ea. Nu aş putea să văd ceva scandalos despre familia ta în ziarul meu.

— Mulţumesc, draga mea, spuse el şi o sărută, un sărut lung, adânc.

— Dar, adăugă ea, când putu respira din nou. Din moment ce curând voi fi ducesă, va trebui să aduc un partener care să conducă ziarul pentru mine.

— Păstrează discreţia. Dacă ce ţi-am spus în acea noapte în bibliotecă este singurul motiv pentru care aduci un partener, nu face asta. Condu-l tu dacă asta vrei. Nu vreau să simţi vreodată că trebuie să fii ipocrită.

— Nu este vorba despre asta. Voi fi foarte ocupată să fiu ducesă. Ceea ce mă aduce la cererea mea, spuse ea şi trase adânc aer în piept. Sper că nu te aştepţi să renunţ la munca mea cu privire la dreptul de vot, Henry. Pentru că nu o voi face, spuse ea înainte ca el să poată răspunde. Nu pot face asta, nici măcar pentru tine. Aşa că dacă sunt arestată pentru că protestez şi mărşăluiesc pe străzi, mă tem că va trebui să-ţi scoţi soţia de la închisoare.

— Nu fi absurdă, draga mea. Ducesele sunt precum ducii. Cei ca noi nu sunt arestaţi. Nu se face. Dar, adăugă el, strecurându-şi mâinile după talia ei, nu sunt sigur că va fi nevoie să mărşăluieşti. În calitate de ducesă, vei avea la dispoziţie mijloace mult mai eficiente pentru a schimba

lumea. Să-i atragi atenţia prim-ministrului la cină, de exemplu. Sau să susţii pentru Camera Comunelor candidaţi care îţi împărtăşesc opiniile.

Astfel de posibilităţi o făcură să-şi ţină respiraţia, dar ştiu că nu fusese nevoie numai de influenţa ei.

— Va face o diferenţă numai dacă vei fi cu mine şi dacă mă vei susţine. O vei face?

— Mereu, spuse el încet. Mereu voi fi aici pentru a te ajuta şi pentru a te susţine. Chiar şi în legătură cu dreptul de vot, chiar dacă habar nu am cum va fi să trăiesc într-o lume în care femeile votează. Mă aştept să fie totul schimbat. În ceea ce priveşte ziarul tău, nu mă pot abţine să nu fiu curios. La cine te gândeşti să fie partenerul tău? Clara?

— Nu ar vrea. Nu, mă gândesc să îi scriu lui Jonathan, să văd dacă ar vrea să vină acasă şi să conducă afacerea. Cred că i-ar plăcea. Poate am începe un alt ziar sau două, sau vreo douăsprezece. Să renaştem afacerea familiei la scară mare. Dacă proprietatea va garanta aceste investiţii îndeajuns de mult încât să putem face profit? Nu aş întreba, dacă…

— Bineînţeles că vă vom susţine, spuse el şi o sărută. Cred în familie şi în loialitatea familiei foarte mult, ştii.

— Mi-ar plăcea să păstrez şi Lady Truelove.

— Cred că este nevoie. Mai ales din moment ce trebuie să-mi tipăreşti scrisoarea.

— Nu o voi tipări, Henry. Este numai pentru ochii mei. Dar o voi păstra până când i se va îngălbeni hârtia şi se va rupe, iar cerneala se va şterge. O voi păstra, adăugă ea cu căldură, până când voi muri. Şi o voi citi în fiecare zi.

— Şi de fiecare dată când devin autocrat şi tiranic, o poţi scoate, să-mi citeşti propriile cuvinte şi să mă pui la punct.

— Ei bine, da, şi asta, spuse ea zâmbind, ridicându-şi mâna pentru a-i prinde o buclă de păr.

— Iar în ceea ce priveşte tipărirea ei sau nu, este hotărârea ta, draga mea. Atâta timp cât ştii că sunt sincer, este tot ce contează. Şi sunt de acord că trebuie să o ţii în

viaţă pe Lady Truelove. Ea este cea care ne-a adus împreună. Nu o poţi face să dispară. Vorbind de lup… spuse el şi făcu o pauză, strângându-şi braţele în jurul ei. Niciodată nu mi-a acordat beneficiul sfatului ei.

— De parcă ai avea nevoie! Cred că te-ai descurcat foarte bine singur. Oricum, tot ceea ce ţi-ar spune Lady Truelove este să-ţi urmezi inima şi să mă iubeşti. Iubeşte-mă, Henry, şi căsătoreşte-te cu mine şi învaţă-mă să fiu cea mai pricepută ducesă pentru ca împreună să putem avea grijă de familiile noastre şi să facem lumea un loc mai bine.

— Abia ăsta, şopti el, aplecându-se pentru a-i săruta gura, este cel mai bun sfat pe care l-am auzit vreodată.

Sfârşit